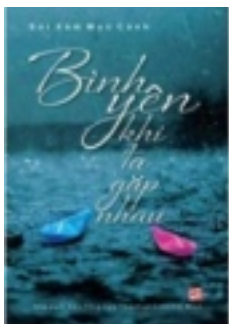

Bình Yên Khi Ta Gặp Nhau

Contents

Bình Yên Khi Ta Gặp Nhau	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	18
4. Chương 4	29
5. Chương 5	40
6. Chương 6	50
7. Chương 7	59
8. Chương 8	69
9. Chương 9	80
10. Chương 10	89
11. Chương 11	96
12. Chương 12	107
13. Chương 13	117
14. Chương 14	127
15. Chương 15	135
16. Chương 16	146
17. Chương 17	151
18. Chương 18	157
19. Chương 19	166
20. Chương 20	178
21. Chương 21	187
22. Chương 22	193
23. Chương 23	202
24. Chương 24	212
25. Chương 25: Ngoại Truyện 1: Khi Chim én Bay Về	219
26. Chương 26: Ngoại Truyện 2: Tiểu Bạch Nhà Họ Trần	220
27. Chương 27: Ngoại Truyện 3: Hồng Nhan Họa Thủy	223
28. Chương 28: Ngoại Truyện 4: Lần Đầu Tốt Nhất Đùng Gặp Nhau	225
29. Chương 29: Ngoại Truyện 5: Cả Đời Chỉ Vì Một Mình Em	228
30. Chương 30: Ngoại Truyện 6: Giang Nam	230

Bình Yên Khi Ta Gặp Nhau

Giới thiệu

Một chuyện tình đẹp, sâu sắc, trải qua nhiều biến cố và thử thách để xác định lại cảm xúc của nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-yen-khi-ta-gap-nhau>

1. Chương 1

Ồ, nếu bạn cũng từng thích một thứ nào đó thật đắt tiền, quý giá ngay từ cái nhìn đầu tiên, chắc bạn sẽ hiểu tâm trạng của Tần Tang lúc này: nhân lúc chưa thích nó tới độ phải mua, thì nên tránh xa ra.

Lúc đạp mạnh phanh xe, trong đầu An Tiểu Ly chợt xuất hiện một tấm phong nền cực lớn, lấp đi lấp lại bốn chữ “xuất sư bất lợi”.

Nhìn kỹ, chiếc xe của người ta quá hoành tráng, lại so với chiếc QQ đã khá cũ của cô, khiến cô bất giác co người lại, mặt mũi sầu khổ nhìn người trong xe kia.

Đầu xe của hai chiếc xe sát sạt nhau nên cô có thể thấy rõ người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ: anh ta đeo một cặp kính không gọng thanh lịch, ánh mắt sau cặp kính cực kỳ lạnh lùng và thâm trầm, đang lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm.

Khí lạnh bốc lên từng đợt, qua hai lần kính chắn gió vẫn thốc tới chỗ cô ngồi.

An Tiểu Ly đông cứng đến độ không nói gì được, chiếc xe đua đột nhiên chạy lùi lại một đoạn rồi sau đó, cửa bên ghế lái mở ra.

Xuống xe là một người đàn ông trẻ tuổi khác, đường nét gương mặt không rõ ràng sắc nét bằng người ngồi bên ghế phụ, nhưng có vẻ dịu dàng hơn nhiều.

“Cô không sao chứ?”, người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xe của An Tiểu Ly, cúi xuống dịu dàng hỏi.

“Hi! Cô không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?” Thấy cô ngồi đờ ra, người đàn ông trẻ tuổi nhú mào, cúi xuống định cởi dây an toàn của cô ra.

Thấy anh ta như thế, hình như định bế cô ra ngoài, An Tiểu Ly đang thất thần lập tức hí hửng quyết định giả ngơ đến cùng.

Cửa ghế lái phụ lúc này cũng mở ra, sắc trời bỗng dưng tối sầm lại, nhiệt độ cũng hạ thấp hẳn. An Tiểu Ly đang mơ giấc mộng đẹp của nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình thì mắt bỗng hoa lên, anh đẹp trai dịu dàng kia đã bị kéo ra, còn người đàn ông đeo cặp kính không gọng đang cúi người xuống gần cô như một tảng núi băng đổ ập xuống, lạnh lùng nhếch môi, cười với cô.

Rất nhiều năm sau đó khi nhớ lại khoảng khắc ấy, An Tiểu Ly mới biết người cười với cô không chỉ có anh, mà còn có số phận...

“Cô à, chúng tôi đang đi thẳng, cô lại đâm ngay sườn xe thể này, người chịu trách nhiệm 100% phải là cô.” Núi Băng lạnh lùng lên tiếng.

Số phận quá u ám, giống như nụ cười anh ta hiện nay.

Cô giật mình định thần lại, lén xiết chặt nắm tay, ánh mắt bỗng trở nên vừa ngây thơ vừa vô tội: “Ồ, thế à... Tôi rất xin lỗi... Các anh có thể nhường tôi một chút, để tôi lùi xe lại rồi hẵng tính không?”

Núi Băng đưa ngón trỏ từ từ đẩy kính lên, sau đó mỉm cười, đứng thẳng lên tránh ra, “Được thôi.”

Anh ta vừa đứng cách xa là An Tiểu Ly lập tức đóng cửa “sầm” một tiếng, thuần thục quay vô-lãng, lùi xe lại, “vù” một tiếng lao đi như tên bắn. Lúc đi ngang chiếc xe Versace LP640, cô thắng gấp lại, “13xxxxxxxxx, sửa xe xong gọi điện cho tôi, tôi sẽ trả tiền lại, bây giờ tôi có việc gấp phải đi trước đây!”

Cô là một cô gái tốt. Hừm, cô đã tỏ thái độ chân thành, sẽ bồi thường mà! Đương nhiên tiền đề là... họ phải nghe rõ dãy số điện thoại cô nói nhanh như bắn súng liên thanh mới được.

Lý Vi Nhiên, anh chàng trẻ tuổi dịu dàng kia, khi len lén liếc nhìn lần thứ mười hai, Trần Ngô Bạch cuối cùng ném cho anh ta một câu: “Hỏi”

“Xe này... có phải chiếc mà anh đã đặt trước nửa năm, hôm qua vận chuyển đến đây bằng đường hàng không?”

“Ừ”

“... Anh Ba! Không phải anh định bắt em đền một chiếc cho anh đấy chứ?”

“Không cần.”

“Sợ quá... Vậy tại sao để cô ấy đi?”

“Nếu không thì sao?”

“Cho dù không cần cô ấy đền thì cũng không thể để cô ấy lừa gạt như kẻ ngốc chứ.”

“Cô ta không lừa gạt, số di động là thật, cô ta cũng có việc gấp thật.” Trần Ngô Bạch gấp tập văn kiện trên tay lại, “Cô ta phải đến ‘công ty công nghệ Vũ Hưng’ phỏng vấn.”

Lý Vi Nhiên nhướn mày, không nói gì nữa – vẻ mặt anh Ba lúc này giống như gã thợ săn đang thích thú nhìn con mồi vùng vẫy trong bẫy.

Trần Ngô Bạch quay nhìn ra cửa sổ, đưa tay chậm rãi đẩy cặp kính trên sống mũi lên.

Thời tiết đầu xuân, tất cả đều đang nảy mầm đâm chồi, giống như trái tim ai đó.

“Cô An! Cô An!”

“A?” An Tiểu Ly giật mình thoát khỏi sự buồn bực và thấp thỏm, vội vàng gạt đầu cúi người với người phỏng vấn, “Ồ ồ! Tôi đang nghe đây!”

“Công ty công nghệ Vũ Hưng” là doanh nghiệp đi đầu về lĩnh vực công nghệ ở thành phố C, khi cô nộp hồ sơ xin việc vốn đã không mấy hy vọng gì, ai ngờ lại may mắn được gọi đến phỏng vấn!

Nhưng... dù sao cô cũng tốt nghiệp khoa công nghệ thông tin đại học C, làm thư ký cho tổng giám đốc người ta thì hình như không hợp chuyên ngành lắm? Cô thích phòng khai thác của họ cơ...

“Cô An, tôi vừa hỏi cô: Có muốn đến làm việc ở công ty chúng tôi không?” Lão Nghiêm đã có vẻ bất lực, cô bé này có vẻ ngoài bình thường, trông cũng không nhanh nhẹn lắm, sao tổng giám đốc mới đến nhậm chức đã chỉ đích danh là cần cô ta nhỉ?

“Tất nhiên ạ!” An Tiểu Ly cắn răng, “Xin hỏi bao giờ thì tôi sẽ bắt đầu đi làm?”

“Ngày mai.” Lão Nghiêm thở phào, nói rõ về những việc cần chú ý trong thời gian thực tập và khi tuyển nhân viên ngạch chính thức. Cuối cùng anh ta ngập ngừng: “Cô An...”

An Tiểu Ly cười híp mắt, có vẻ vô tâm vô tư: “Vâng?”

Lão Nghiêm nuốt ực câu nói xuống, cười giả lả: “Ha ha, mong rằng sau này chúng ta sẽ làm việc vui vẻ với nhau!”

Những ngày thanh thoi đã qua mau, cuối tuần nghỉ ngơi, Tiểu Ly rúc trong sofa của nhà Tần Tang ăn khoai tây chiên, vừa gặm “rột rột” vừa kể cho Tần Tang nghe chuyện làm việc thoải mái, vui vẻ của cô trong công ty.

“Đầu cậu bị cửa kẹp rồi.” Tần Tang gõ bàn phím lách cách, không thèm nhìn cô cái nào, lạnh lẽo nói, “Cô giáo Trần nhà cậu mà biết cậu làm thư ký cho người ta thì không kéo cậu về bóp chết cậu, tó chết liền.” Cô Trần chính là bà mẹ hung dữ của An Tiểu Ly.

©STENT: www.luv-ebook

Miếng khoai tây chiên kêu thăm “rột” một tiếng, sau đó âm thanh đó tăng lên nhanh gấp ba lần, “Nhưng tó không tìm ra việc khác! Tang Tang, tại sao những công ty công nghệ thông tin đó đều không cần tó chứ?! Dù sao tó cũng tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng mà!”

Tần Tang hừ lạnh: “Vì họ sáng suốt khi nhìn người chứ sao!”

“Biết nhìn thế tại sao không tuyển tó?”

“Thì chính vì biết nhìn cho nên mới không thể tuyển một cô ngốc vào!”

“Tần Tiểu Tang!”, An Tiểu Ly trợn to mắt cự nự.

Tần Tang đột ngột ngừng lại, ngẩng lên nhìn bạn, cười rất kỳ lạ, “An Tiểu Ly, trực giác tó mách bảo cậu: tổng giám đốc cậu sắp phải hầu hạ ấy, sẽ có những vướng mắc không thể nào giải quyết dứt điểm với cậu được đâu!”

An Tiểu Ly hét lên một tiếng rồi ném túi khoai tây đi, hai tay ôm chặt trước ngực, “Cậu lại đang viết đến chuyện JQ[1] trong văn phòng rồi chứ gì?!”

[1] JQ = gian tình, chuyện mờ ám.

Tần Tang cười, không phản bác, đôi mắt cô nàng hơi có màu hổ phách, ánh lên một tia sáng rất đẹp và bí ẩn dưới ánh đèn màu vàng cam. An Tiểu Ly rung mình ớn lạnh, “Tần Tiểu Tang, bộ dạng cậu lúc này giống hệt mụ phù thủy!”

Không phải giống, mà Tần Tang thực sự là một mụ phù thủy!

An Tiểu Ly đứng run lẩy bẩy trong đám người, nhủ thầm hết lần này đến lần khác.

“Nhiệt liệt chào đón tổng giám đốc Trần!” Thịch mớ trên bụng lão Nghiêm cũng đang run lên hết cỡ, vừa run vừa nháy mắt ra hiệu với Tiểu Ly.

Bị người đứng phía trên đẩy mạnh một cái, Tiểu Ly choàng tỉnh, vội vàng dâng hoa lên, “Chào mừng...”, cô chưa nói dứt, người kia đã biến mất rồi.

Cơ thể đang cúi xuống giữa chừng bỗng cứng lại, hoa trên tay cũng cứng lại – núi băng kia không thèm liếc nhìn cô lấy một cái, bỏ đi.

Những cô nàng như hoa như ngọc trong phòng vào khoảnh khắc tổng giám đốc xuất hiện, ai nấy đều bắn những tia nhìn lạnh băng về phía An Tiểu Ly là người được chỉ định tặng hoa, lúc này thấy cô ngượng ngùng đứng trân người ở đó, những cô nàng như hoa như ngọc kia đã thấy hài lòng, thậm chí còn có mấy người tốt bụng đến an ủi: “Nghe người ở tổng bộ nói rằng Tam thiếu gia bình thường rất lạnh lùng, không sao, không sao, không phải ghét bỏ gì cô đâu! Cô đừng buồn phiền quá!”

An Tiểu Ly vẻ mặt cứng đờ cổ mím cười với đồng nghiệp, trong lòng thầm kêu khổ: Xin ông trời phù hộ con, đừng để anh ta nhận ra con!

“An Tiểu Ly, phiền cô rót cho ly cà phê mang vào đây”, điện thoại nội bộ vang lên giọng nói lạnh băng của tổng giám đốc. An Tiểu Ly đặt linh kiện máy vi tính vừa tháo được một nửa xuống, vội vội vàng vàng rót cà phê mang vào.

Trần Ngộ Bạch đang ngồi xem văn kiện sau bàn làm việc rộng rãi, anh nắng chiều vào từ ô cửa sổ sau lưng anh, áo sơ mi trắng thẳng thớm, lấp lánh ánh sáng, gương mặt với những đường nét rất đậm vì ngồi ngược sáng nên càng trở nên anh tuấn nổi bật.

Một cảnh đẹp đến nhường ấy mà An Tiểu Ly chẳng có tí tâm trạng thưởng thức nào. Cô rón rén bước đến, mắt cụp xuống, chỉ sợ cử động quá mạnh sẽ khiến anh chú ý mà nhận ra cô.

Cũng may, Núi băng thấy cô vào thì liếc mắt một cái, tỏ ý “Đặt cà phê xuống, rồi cô biến đi”.

An Tiểu Ly biết ý lui ra. Cô vừa đến cửa thì do cửa đã được cô mở sẵn, “bình” một tiếng, đập thẳng vào phần mũi cao của cô.

Lý Vi Nhiên vừa vào đã nhận ra cô gái đứng bên cửa có vẻ quen quen, tuy lúc này đang ôm mũi hít hà, nhưng anh vẫn có cảm tưởng đã gặp cô nàng ở đâu rồi.

Anh gãi đầu “Cô là...” mãi mà vẫn không nhớ ra. Bên kia Trần Ngô Bạch đã lạnh lùng lên tiếng: “ Vào mà không biết gõ cửa à?”

Lý Vi Nhiên “à” lên một tiếng, có vẻ ngạc nhiên: anh Ba tuy không có nhân tính nhưng bình thường cũng không đến nỗi so đo chuyện nhỏ như vậy.

“Ồ...”, anh nhớ ra rồi chỉ vào An Tiểu Ly, vỡ lẽ.

“Ồ anh là...”, An Tiểu Ly kịp thời dừng lại, sau đó tự khâm phục EQ của mình: trong tình huống này vẫn có thể nhớ ra mình đang ở văn phòng tổng giám đốc, không thể hở miệng được. “Tôi xin phép ra ngoài trước”. Cô điều chỉnh lại tâm trạng rồi, ôm mũi đang chảy máu, khe khẽ nói.

“Chính là cô ta! Cái cô gái mà hôm trước va vào xe chúng ta ấy!” Cửa đóng lại, Lý Vi Nhiên húng khởi nói.

Trần Ngô Bạch cũng cười, nhưng Lý Vi Nhiên thấy anh cười thì nhũn cả chân ra.

Quả nhiên, anh Ba thân yêu vừa khởi động tay vừa đứng lên, tiến dần từng bước tới anh.

Đừng mà... cứu tôi với...

Bình! Bình bình!!! Bốp bốp bốp!

“Á...” Trong văn phòng tổng giám đốc vắng vắng tiếng la hét thảm thiết.

An Tiểu Ly đương nhiên nhớ ra Lý Vi Nhiên, người đàn ông vừa đẹp trai lại dịu dàng như vậy, làm sao cô nhìn rồi quên được.

Sau một loạt tiếng động trong văn phòng, anh đẹp trai dịu dàng ấy khi bước ra đã đầy thương tích dưới cằm, trông thảm không kể xiết, nhưng thần sắc lại có vẻ thoải mái tươi tỉnh hơn khi bước vào.

“Cô đang sửa máy tính à?” Anh ta hào hứng quan sát cô từ trên xuống dưới.

Tiểu Ly thầm lườm anh ta một cái, cung kính đáp: “Dạ không.”

“Rõ là thế mà!”

“... Biết rồi sao anh còn hỏi?”

Lý Vi Nhiên trêu chọc thấy mắt húng thì sờ cằm sưng vù, nhìn cánh cửa khép chặt kia rồi kề sát An Tiểu Ly, hỏi nhỏ: “Cô và anh ấy... đến giai đoạn nào rồi?”

Tiểu Ly suýt nữa thì làm rơi bo mạch máy tính xuống màn hình LCD.

Cô hít một hơi, chưa kịp nói gì thì điện thoại nội bộ trên bàn đã đổ chuông, giọng nói lạnh lùng của tổng giám đốc vang ra: “Lý Vi Nhiên, trong vòng ba giây, biến ngay!”

Tiểu Ly chỉ thấy đầu mũi thoáng lạnh, một luồng khí vút qua, khi cô ngẩng lên thì anh chàng kia quả nhiên đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đêm, ở quán bar.

Tần Tổng ngâm viên đá trong miệng, liếm nó bằng đầu lưỡi, bộ dạng khiêu khích quấy rối ấy khiến người đẹp ngồi cạnh phải đỏ mặt, anh ta đặc ý nheo mắt lại.

Xử lý xong bên đó, anh ta bán tín bán nghi quan sát cô gái mà Lý Vi Nhiên chỉ cho anh ta nhìn: “Cô ta chính là cái cô Versace LP640 à? Không đến nỗi chứ?”

Đâm vào xe mới của anh Ba mà không chút thương tích, kiểu gì thì cũng phải là một tuyệt thế mỹ nhân chứ.”

“Nhìn vết thương của anh mày này! Anh Ba đích thân ra tay đấy! Chỉ vì lúc anh đâm vào đã đụng trúng cô ta chút xíu!” Lý Vi Nhiên chỉ vào vết thương dưới cằm.

Sáu anh em kết nghĩa của “Lương Thị”, Lý Vi Nhiên và Tần Tổng nhỏ nhất, một người thứ năm người kia thứ sáu, trong bốn người lớn kia, người họ sợ nhất không phải anh cả Lương Phi Phàm, mà là anh ba Trần Ngộ Bạch. Chọc vào anh cả nhiều nhất thì bị đánh ột trận, nhưng nếu chọc vào anh Ba biến thái thì chưa chắc – Trần Ngộ Bạch chưa bao giờ tự ra tay, nhưng lại có cách khiến bạn sống không bằng chết.

Thế nên, nếu có chuyện gì mà Trần Ngộ Bạch đích thân ra tay hả giận thì chứng tỏ chuyện này, người này đối với anh là: rất – đặc – biệt!

“Thật hay giả?!” Tần Tổng chọc vào cằm Lý Vi Nhiên, tỏ ra hào hứng.

Lý Vi Nhiên đập “bốp” vào tay Tần Tổng, “Anh Ba bảo chúng ta cứ canh chừng cô ta đã, anh ấy đến ngay.” Anh ngừng bấm tin nhắn, bỏ điện thoại vào túi.

Tần Tổng khoái chí, lập tức đứng lên ra sàn nhảy, áp sát An Tiểu Ly và bạn của cô.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong hạn thử việc, có nghĩa là bắt đầu từ ngày mai, bạn An Tiểu Ly đã là nhân viên chính thức của “công ty công nghệ Vũ Hưng”.

Cô đã vất vả suốt bốn năm trong khoa công nghệ thông tin nhân tài nhiều như mây trời của trường đại học C, bây giờ lại có thể vào được công ty công nghệ có quy mô lớn nhất thành phố! Nghĩ đến việc lãnh lương, nghênh ngang huơ huơ cọc tiền trước mặt cô giáo Trần, vênh váo nói: “Mẹ, con lãnh lương rồi đây, đây là tiền tiêu vặt tháng này của mẹ!”

Mỗi lần mẹ cô cho cô tiền tiêu vặt, chính là với gương mặt này! Lần này xem như nông nô đã vùng lên – nghĩ đến là sướng hết cả người!

Nhưng... anh chàng đẹp trai bên cạnh đi đâu mất rồi?

Tiểu Ly run run đến gần Tần Tang, hét vào tai cô nàng: “Tang Tang, mấy anh chàng đẹp trai lúc nãy đâu? Sao không thấy ai hết?”

Tần Tang không thèm nhìn cô, đôi mắt trang điểm đậm mê hoặc lóng lánh như có nước, đang nhảy với một anh chàng có vẻ ngoài khiến người ta chảy cả nước miếng.

Mà kỳ quặc là, bao nhiêu anh chàng lúc nãy vây quanh Tang Tang bây giờ chỉ đứng nhìn từ xa, không đến gần nữa. Trong sàn nhảy đông như kiến này mà bên cạnh hai người họ lại để trống một khoảng rất lạ lùng.

Tiểu Ly lấy anh chàng đẹp trai cạnh Tang Tang làm tiêu điểm, quét quanh một vòng, tìm ra một tiêu điểm khác – anh chàng siêu đẹp trai bị đuổi khỏi văng phòng hồi chiều, Lý Vi Nhiên!

Tiểu Ly cười híp mắt bước tới, do tiếng nhạc quá ồn, cô lớn tiếng hét lên chào hỏi: “Trùng hợp quá!”

Lý Vi Nhiên cảm thấy màng nhĩ bị chấn động, khóe môi cứng đờ, thăm nghĩa cô nàng này ngoại hình bình thường mà sao trung khí lại mạnh đến thế chứ?

“Đây là bạn thân của tôi, Tang Tang.” Vào trong phòng yên tĩnh hơn, Tiểu Ly híp mắt giới thiệu.

Lý Vi Nhiên nhìn Tần Tang, cười dịu dàng rồi nâng ly lên. Tần Tang hình như hơi ngẩn ra, sau đó cũng cười rất kiêu diễm.

“Lý Vi Nhiên,” Lý Vi Nhiên hớp một ngụm rượu, thông thả giới thiệu bản thân rồi chỉ người ngồi cạnh, “Đây là Tần Tổng.”

Tần Tổng chính là anh chàng lúc nãy nhảy nhót cạnh Tang Tang, tướng mạo cũng rất đẹp trai, khác với Lý Vi Nhiên và Trần Ngộ Bạch ở chỗ, anh ta quá đẹp trai nên có vẻ tà ác.

Tần Tổng khoát tay, nụ cười sáng đến mức chói mắt, “Hi! Chào em.”

“Chào anh”, gương mặt Tần Tang vẫn là nụ cười mỉm khách sáo, nhưng trong ánh mắt thoáng nét dao động, “Cầm thú?”, cô cố ý đọc tên Tần Tổng.

Lý Vi Nhiên và An Tiểu Ly nhìn nhau cười Tần Tổng.

Thật may mắn, Lý Vi Nhiên thầm nghĩ, mắt nhìn của anh ba thật độc, chọn một cô nàng quý hiếm còn tặng kèm một cô nàng quý hiếm khác, có ai dám đùa cợt cậu Sáu Tần như vậy đâu?

Thế nhưng Tần Tang lại không giận mà cười rất khoái trá, “Tang Tang? Cái gì Tang Tang?”

Tần Tang bình thường luôn là người lạnh lùng, tối nay uống hơi nhiều nên nhất thời buột miệng nói đùa, đang hồi hận có phải mình quá đáng hay không, thấy anh ta không giận thì nhẹ lòng, cười với anh ta, “Tần, Tần Tang.”

Tần Tổng chớp mắt, “Cùng họ à, nào, kính một ly.”

Lý Vi Nhiên buồn cười nhìn con sói nham hiểm Tần Tổng, thầm nghĩ hôm nay thật kỳ lạ, thú ăn thịt người lại giả bộ làm thú cưng nuôi trong nhà!

Trần Ngộ Bạch đến rất nhanh.

Lúc đó An Tiểu Ly đang chơi oẳn tù tì với Lý Vi Nhiên, đang rất hào hứng, một chân đạp trên chiếc bàn thấp, hai mắt phát sáng vẻ hung hăng, miệng thì gào thét, hứng chí vô cùng.

Tần Tổng thì đang trò chuyện với Tần Tang, anh ta phát hiện ra cô gái này thật sự thú vị: rõ ràng là cô ta cười với anh, rõ ràng đang nói chuyện với anh, nhưng cứ cảm giác bên cạnh cô luôn có một khoảng trống, bạn không thể bước vào.

Càng không vào được thì Tần Tổng càng bứt rứt khó chịu.

“Anh Ba!”, thấy Trần Ngộ Bạch mặt lạnh bước vào, Tần Tổng đá mắt với Lý Vi Nhiên, Lý Vi Nhiên biết ý cười khi khi.

Trần Ngộ Bạch mặt không chút cảm xúc, gạt nhẹ đầu.

An Tiểu Ly giật bắn mình, nhũn cả chân, vội vàng ngồi thẳng lại. Còn Tần Tang nhân cơ hội này quan sát Trần Ngộ Bạch, sau đó gương mặt lại nở nụ cười mỉm khiến An Tiểu Ly sồn cả da gà.

Có “Núi Băng” ngồi cạnh, An Tiểu Ly rất mất tự nhiên, Lý Vi Nhiên dù chọc tức thế nào cô cũng không mấy may phản ứng, rất nghiêm túc ngồi trên sofa nhắm nháp món dưa hấu.

“Tiểu Ly à,” Lý Vi Nhiên gọi thân mật, không khí lạnh giá xung quanh Trần Ngộ Bạch bỗng tăng lên ba phần, “Tổng giám đốc nhà cô đối xử với cô thế nào? Nếu không tốt thì đến công ty tôi đi! Tôi cũng đang thiếu thư ký”.

Tiểu Ly liếc nhìn Núi Băng, dè dặt nói, “Tạm thời tôi chưa có ý nhảy việc.”

“Trung thành ghê nhỉ”, Lý Vi Nhiên nhìn bàn tay cầm ly rượu của Trần Ngộ Bạch, các khớp xương đều hằn cả lên, thầm khoái trá, nghĩ bụng ai bảo anh đánh lên mặt tôi! Xót xa sờ lên vết thương, anh ta lại nói: “Thế này nhé, tổng giám đốc của cô phát bao nhiêu lương, tôi phát gấp mười, được không?”

“Mười lần”, An Tiểu Ly lẩm nhẩm, trong đầu nhanh chóng nhân tiền lương lên gấp mười, sau đó hai mắt phát sáng.

“Hai mươi lần”, một giọng nói lạnh lẽo như một chậu nước lạnh tạt lên đầu Tiểu Ly, nhưng lại khiến nhiệt độ cơ thể cô tăng ấy độ, hai mươi lần!!!

“Đi thôi”, vừa nói dứt, Trần Ngộ Bạch đứng lên, túm lấy cổ áo cô kéo xềnh xệch ra ngoài.

“A... Tang Tang!”, An Tiểu Ly tỉnh lại, vội vàng gào với ra phía sau, cô không hề bỏ qua cảnh lúc này Tần Tổng nhìn Tang Tang mà mắt lấp lánh, xanh như mắt sói đói.

Trần Ngộ Bạch dừng bước, ánh mắt như tìm kiếm, rồi anh và Tần Tang nhìn nhau, trong mắt hai người như lóe lên ánh sáng, sau đó ai nấy đều hiểu – rất tốt, đồng loại!

Trần Ngô Bạch xách An Tiểu Ly ra ngoài, khoe môi nhếch một nụ cười: Chẳng trách cô nàng này ngốc đến thế mà vẫn chưa bị bán đi mất, hóa ra bên cạnh còn có một người lợi hại như vậy.

Tần Tang bị bỏ lại trong phòng ngủ người ra sau, hóp một ngụm rượu, vui vẻ nghĩ: Lần này ổn rồi, con bé này xem như đã sắp tu thành chính quả.

Lý Vi Nhiên cuối cùng cũng nhìn thấy Trần Ngô Bạch mất bình tĩnh, tâm trạng rất hưng phấn, ngã người ra sau thành hình chữ “đại”, sung sướng nằm đó.

Tần Tổng cười khẽ, “Anh, da anh ngứa rồi à”.

“Cậu thì hiểu gì,” Lý Vi Nhiên dương dương đắc ý, “Sau này có An Tiểu Ly, anh ba không có thời gian xử chúng ta nữa, cậu cứ chờ mà xem”, nói xong nhớ ra Tần Tang còn ở đó, trước mặt cô ta mà bàn về bạn thân của cô ta thì không hay lắm, anh bất giác quay sang nhìn.

Ở giữa là Tần Tổng đang ngồi nghiêm chỉnh, nhưng Tần Tang cũng đang ngồi dựa vào lưng ghế, thế là hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt vừa chạm nhau, Tần Tang lại nhìn tránh sang nơi khác.

Lý Vi Nhiên bỗng thấy hụt hẫng, ngồi thẳng dậy, hơi ngượng ngùng đằng hắng một tiếng: “Gì ấy nhỉ, uống tiếp chứ? Hay tìm chỗ khác chơi thâu đêm?”

“Tần Tang?”, Tần Tổng cười hỏi ý Tần Tang.

“Tôi phải về rồi, tùy hai anh”, Tần Tang cười đứng lên.

Lý Vi Nhiên gật đầu, dù sao cũng không quen thân, giữ lại thì cô ta sẽ nghĩ lung tung, “Vậy tôi đưa cô về trước”.

“Tôi ở xa đây lắm, không cần phiền toái thế, lúc này vẫn còn đông người lắm, không sợ mất an toàn”. Tần Tang đáp rất nhã nhặn, từ chối đến cùng.

Nếu bạn cũng từng thích ngay một thứ đắt giá từ cái nhìn đầu tiên, chắc bạn sẽ hiểu tâm trạng của Tần Tang lúc này: Nhân lúc chưa thích đến độ bắt buộc phải có nó, thì tránh xa nó ra.

©STENT: www.luv-ebook

An Tiểu Ly thấp tha thấp thỏm nghịch dây đai an toàn, cô đã uống nhiều nên đầu rất choáng váng, nhưng người bên cạnh lại khiến thần kinh cô phải căng thẳng cao độ.

Trần Ngô Bạch mãi không nói gì, không khí trong xe nặng nề vô cùng, cô muốn nói gì đó nhưng lại không biết anh hứng thú với đề tài gì.

“Tổng giám đốc, có nhạc gì để nghe không ạ?”, An Tiểu Ly tập trung tinh thần, bắt chuyện với anh.

“Không có”, Núi Bằng không nhúc nhích.

Tiểu Ly nín lặng, gặp kẻ “không phải người” thì căn bản là hết cách để nói chuyện.

Chiếc xe dần dần ra khỏi đường vành đai, cô nhìn lộ trình, cảm thấy kỳ quặc, “Tổng giám đốc, cái đó... ưm, tôi về trường thì phải rẽ vào con đường lúc này”.

“Đi cùng với tôi tới nơi này đã, có thứ này cho cô xem”, Trần Ngô Bạch dịu dàng nói, thậm chí còn quay sang mỉm cười.

Nụ cười ấy, khiến Tiểu Ly rùng mình ớn lạnh.

Nhìn thứ mà Trần Ngô Bạch cho cô xem, An Tiểu Ly dân mắt: Đây không phải là... chiếc siêu xe bị cô quẹt phải lần trước hay sao?!

“Ừm...”, cô định viện một cái cớ hợp lý ình, “Tổng giám đốc anh nghe tôi giải thích đã...”.

“Không cần”, Trần Ngô Bạch đưa đến một xấp hóa đơn, “Cái này, là của cô”.

Tiểu Ly đón lấy, vừa nhìn, đầu đã muốn rơi xuống... một, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn, một trăm vạn... Xe này làm bằng kim cương hả? Mọc cánh bay được tới sao Hỏa hay sao? Va chạm xước sơn một chút mà phí tu sửa lại bao nhiêu con số 0 thế này!

“Tôi nghĩ ngay lúc này cô không thể trả nổi, nể tình cô là nhân viên, cho cô trả từ từ. Lương tháng của cô là 4189.22 tệ, nhân lên hai mươi lần, một năm lẻ bốn tháng là có thể trả hết”. Trần Ngô Bạch nói xong, mỉm cười vỗ vai cô tỏ vẻ động viên.

Tiểu Ly nhũn cả chân, “He... he he... tổng giám đốc... anh... anh thật hóm hỉnh!”

Trần Ngô Bạch khoanh tay cười lạnh, tỏ vẻ “cô nghĩ tôi đang đùa à?”

“À thì... tôi vừa đi làm, nếu không có lương tôi sẽ chết đói đó!”. An Tiểu Ly muốn khơi dậy lòng thương hại của anh.

Trần Ngô Bạch tỏ vẻ suy nghĩ, “Vậy mỗi tháng phát cho 1000 tệ sinh hoạt phí, như thế thì phải trả một năm chín tháng”, Anh cười càn dụ dàng thì đôi mắt trong sáng của cô gái trước mặt càng tỏ ra kinh hoàng, khiến anh cảm thấy một sự khoái chí hiếm có.

Môi Tiểu Ly run run, mọi thứ trước mắt càng mờ nhòe, cô rất muốn ngã nhào xuống giả chết... Ai bảo cô biết đây là ảo giác đi!

“Còn nữa, về phần lời lãi thì cứ theo kiểu gửi dài hạn của ngân hàng, như vậy thì hai năm lẻ một tháng, làm tròn ra thì là ba năm”. Trần Ngô Bạch đưa tay đẩy gọng kính, đường cong nơi khoe môi càng lúc càng đẹp, “Trong ba năm, cô không thể xin nghỉ việc, nếu không thì tiền trả trước đó xem như tiền bồi thường, còn tiền sửa xe vẫn phải trả toàn bộ”.

Ầm!

An Tiểu Ly thấy trước mặt tối dần, sống hai mươi năm rồi, lần đầu cô ngất xỉu.

Ultraman từ trên trời bay xuống, hai mắt phát ra ánh sáng chính nghĩa, “Em họ, em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em!”

Tiểu Ly hai mắt lấp lánh trái tim, gật đầu lia lịa, “Anh họ, anh mau đánh chết Núi Băng vạn ác kia đi!”

Ultraman cười ngọt ngào, đưa tay tháo mặt nạ, gương mặt đẹp trai kinh khủng của Trần Ngô Bạch cười gian xảo với An Tiểu Ly...

“Oái...”. Tiểu Ly giật mình tỉnh giấc, mở choàng mắt ra.

“Tỉnh rồi hả?”, giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

Tiểu Ly sực tỉnh, ngồi bật dậy – trời ơi! Làm chuyện X khi say ư?!

“Không cần kiểm tra, tôi không có hứng đụng vào một cô bé. Cô uống say rồi lại ngất xỉu, tôi đành đưa cô về.” Trần Ngô Bạch thấy cô hoảng hốt vạch chăn ra kiểm tra thì lạnh lùng nói, “Đi rửa ráy, rồi làm bữa sáng cho tôi ăn”.

Khăn và bản chải ném xoạch lên gương mặt còn ngái ngủ, mắt dính ghèn của An Tiểu Ly, cô vẫn đang mãi miết kiểm tra dấu vết “bị xé tem”.

Cái gì mà cô bé! Cô thâm rửa sau lưng Trần Ngô Bạch, dù gì cũng là cup B, anh có thấy cô bé nào dậy thì được thế này không?

Vội vàng tắm rửa xong ra ngoài, An Tiểu Ly đi một vòng trong phòng. Phòng không một hạt bụi, không có vật dụng nào thừa, chỉ có một cái giường cực lớn, nền nhà cũng lạnh băng như gương mặt Trần Ngô Bạch – ở đây đúng là phiên bản của văn phòng ở “Vũ Hưng”, đầy ắp “mùi” của Núi Băng.

Trần Ngô Bạch lại sốt ruột gõ cửa giục, An Tiểu Ly đành lườm một cái rồi ra ngoài.

Dụng cụ nhà bếp và gia vị vẫn chưa được xé vỏ, trong tủ lạnh ngoài một hộp trứng gà mua ở siêu thị ra thì chẳng có gì.

Hôm nay lừm đến nỗi muốn rách mắt rồi! An Tiểu Ly vo ít gạo, lại đập hai quả trứng, sau khi nêm gia vị thì đặt vào lò vi sóng.

Trứng chưng, cơm trắng.

Cô tự bê lên một phần, Trần Ngộ Bạch cầm muống mức vài cái, vẻ mặt không chút cảm xúc, “Đây là gì?”

“Ngon lắm!”, Tiểu Ly đổ cơm vào bát trứng chưng của cô, hứng chí đảo lên, lúc có đồ ăn, cô luôn vui vẻ như thế.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn cô xúc một muống to vào miệng “Ngon không?”

“Ừm”, cô thỏa mãn, gật mạnh đầu.

Thò tay ra, giật lấy bát của cô, ném thử một muống rồi hơi cau mày, nhưng vẫn tiếp tục ăn.

Tiểu Ly khó khăn nuốt xuống, nuốt xong rồi mới nổi cáu, “Sao anh lại giành với tôi?”

Trần Ngộ Bạch ngược lên lạnh lùng nhìn cô.

An Tiểu Ly bị đông cứng đến độ suýt sặc, lập tức ve vẩy đuôi nịnh bợ, “He he, là tôi không tốt, chưa trộn cho anh! Anh cứ ăn đi nhé!”

Cô giữ nụ cười căng cứng, nhích bát cơm và trứng chưng của Trần Ngộ Bạch lại gần, sau khi trộn lên, cô tức giận nuốt từng muống vào miệng.

“Chuyện đó... tổng giám đốc?”

“Nói.”

Tiểu Ly lại len lén liếc nhìn anh, “Chuyện tối qua...”

“Tôi chưa làm gì cả. Cô đừng hòng gài tôi.”

“Không phải... Ý tôi là, chuyện bồi thường ấy”, Tiểu Ly nén cơn giận, dè dặt nhắc. Chỉ mong anh cười, nói: An Tiểu Ly, tôi đùa với cô thôi.

“Ồ.”

“Ồ?”

“Ồ.”

“Ồ...” Tiểu Ly gục trên ghế phụ, tiêu, không phải anh đùa, cô bị bán rồi!

Trong mắt Trần Ngộ Bạch thoáng lóe nụ cười, nhưng vừa quay đầu lại đã hồi phục vẻ lạnh lùng, “Ngoài món hồi sáng ra, còn biết làm gì không?”

“Ồ...” Tiểu Ly mặt mũi đáp, Tần Tang là cao thủ nấu nướng, cô cũng học được vài chiêu.

“Mỗi ngày đến làm bữa tối cho tôi, mỗi tháng 2.000.”

Tiểu Ly lồm cồm ngồi dậy, “5.000!”, anh ta là đại gia!

“1.000”, đại gia rất lạnh lùng rất vô tình.

“2.000! 2.000 thì 2.000!”, Tiểu Ly cuống lên, quả nhiên là nhà tư bản hút máu.

“1.500. Thêm việc dọn dẹp mỗi ngày”, nhà tư bản rất bình tĩnh rất máu lạnh.

Tiểu Ly không dám cò kè thêm, vội vã gật đầu.

Trần Ngộ Bạch nhìn cô bĩu môi, vẻ mặt âm ỉ, cuối cùng không kìm được nở nụ cười.

Lý Vi Nhiên nổi hứng dậy rõ sớm, gần đây anh cứ cảm giác chán chường, luyện tập thể thao một lúc cũng tốt.

Câu lạc bộ này vốn khắt khe trong việc nhận nhân viên, vốn dĩ đã ít người, hồ bơi trong nhà dành cho VIP càng vắng, anh thay đồ bơi rồi ra, nằm trên ghế cạnh hồ, vận động chân, uể oải nheo mắt, quan sát bóng người duy nhất trong hồ.

Dưới nước là một cô gái thanh mảnh cao ráo, dáng chữ S bắt mắt, rất chuẩn. Tư thế bơi rất đẹp, tốc độ cũng khá.

Hiếm có cô gái nào nhịn thở được lâu như thế, Lý Vi Nhiên nghĩ vậy, nhất định hôn rất cừ đây.

Tiếng nước “ào” một cái, người ấy bước lên bờ.

“Tần Tang?”, anh kinh ngạc ngồi dậy, buột miệng gọi.

Cô gái trẻ đang cầm khăn bông to, nghe tiếng gọi quay lại, “Là anh à?”. Cô nhận ra anh, cười vui vẻ.

Lý Vi Nhiên rất ngạc nhiên, lần đầu gặp mặt là buổi tối đó cô trang điểm rất đậm, gần như không nhìn rõ được mặt thật, nhưng lúc này trong khoảng khắc cô lên bờ, chỉ nhìn góc nghiêng mà anh đã nhận ra.

Tần Tang... Nói thế nào nhỉ, hóa ra thật sự có kiểu phụ nữ như cô, trang điểm hay không đều đẹp.

“Tôi sắp đi rồi, còn anh?”, cô lặng lẽ lấy khăn bông quấn quanh người, mỉm cười hỏi anh.

“Tôi cũng thế! Cùng đi ăn sáng nhé?”, Lý Vi Nhiên không nghĩ gì, hỏi ngay.

“Được thôi, gặp ở đại sảnh nhé”, cô cười.

Cô quay đi. Lý Vi Nhiên bỗng hoàn hồn – cũng cái gì mà cũng? Anh còn chưa xuống nước mà.

Hai người gặp nhau ở sảnh đều ngỡ ngàng, Tần Tang hôm nay mặc một chiếc áo cashmere đen, cổ chữ V để lộ xương quai xanh nhỏ nhắn, phía dưới là quần jeans ôm. Còn Lý Vi Nhiên cũng mặc áo nam cùng nhãn hiệu, cũng mặc quần jeans. Hai người đi cạnh nhau giống hệt một cặp tình nhân đẹp đôi trời sinh.

Hai người đều hơi ngượng, quay mặt đi, Lý Vi Nhiên thầm nghĩ: cô bé này cũng có mắt thẩm mỹ đấy chứ.

Tần Tang lại nghĩ: Lần này không cách nào ăn cơm được rồi, phải viện cớ gì đây?

Nhưng chưa đợi cô nghĩ ra thì xe Lý Vi Nhiên đã được lái đến, anh nhận chìa khóa rồi tiện tay vòng nhẹ eo cô: “Đi thôi!”

Tần Tang đành lên xe.

2. Chương 2

Đây là lần đầu cậu để một cô gái thanh toán tiền giùm mình, Tần Tang cười thú vị.

“Muốn ăn gì nào?”, trên xe, Lý Vi Nhiên hỏi.

“Rẽ trái phía trước, tiệm mì Trần Ký”. Tần Tang bất giác trả lời. Nói xong lại thấy hối hận, anh hỏi như thế e rằng chỉ là lịch sự, tiệm mì nhỏ đó không hợp với người như anh.

Cô thăm cau mày, gần đây hình như cô khá là mất kiểm soát.

Lý Vi Nhiên theo hướng cô chỉ, đưa cô đến cửa, còn anh đi vòng rất xa để đậu xe.

Lúc đậu xe xong, đẩy cửa bước vào, anh vừa ngẩng lên đã thấy Tần Tang ngồi trong góc: một bàn tay chống cằm, tay kia gõ nhẹ lên bàn. Mì cô chọn đã mang lên, hai bát mì nóng hổi đặt ngay ngắn trên bàn. Chắc cô đang đợi anh nhưng lại rất muốn ăn nên vẽ mặt tỏ ra sốt ruột, dáng vẻ trẻ con khiến anh không nhìn được cười.

Anh mỉm cười sải bước nhanh đến.

“Đến đây!”

Quả nhiên thấy anh xuất hiện, hai mắt cô phát sáng.

“Ôi, không biết anh thích ăn gì nên chọn món giống tôi”, Tần Tang vừa nói vừa bê bát lên húp một ngụm nước mì, thỏa mãn thở ra một hơi.

Lý Vi Nhiên mỉm cười gật đầu, thấy cô ăn ngon lành, anh cũng bắt đầu đói, nhanh nhanh ăn thử thôi!

Mì rất ngon, mì vắt bằng tay rất tuyệt, nước dùng cũng rất thơm và đậm đà, thịt bò và rau vừa đủ, phía trên là một lớp hành lá, thơm phưng phức.

Lý Vi Nhiên húp một ngụm lớn nước dùng, thở một hơi dài sung sướng, “Ngon thật”.

Trong lòng Tần Tang có chút cảm giác hài lòng, cười với anh.

“Cô không ăn rau hả?”, Lý Vi Nhiên thấy cô ăn hết mì và thịt bò nhưng không đụng đũa đến tí rau nào.

“Vâng”, Tần Tang kén ăn từ nhỏ, hai năm nay dọn ra ở một mình càng kén chọn.

“Kén ăn là không tốt đâu”. Lý Vi Nhiên nhường mỳ.

Tần Tang bắt lực thở dài, tỏ vẻ nghiêm túc: “Anh không biết rồi, tôi bị dị ứng với rau, ăn vào là mặt tái xanh ngay.”

Lý Vi Nhiên ngờ vực: “Thật hay đùa?”, chưa từng nghe nói có người bị dị ứng với rau, mặt biến thành xanh? Ninja rùa hay sao?

“Đùa đấy”, Tần Tang chớp mắt, vẻ mặt vô tội nhưng thẳng thắn.

Lý Vi Nhiên mở to mắt, đột nhiên cảm nín.

Trong quán ăn sáng ấm áp, đôi vợ chồng trung niên chủ quán đang bận rộn vui vẻ, người tới lui tấp nập. Qua làn khói hơi phức của thức ăn, cặp nam thanh nữ tú mặc đồ tình nhân đang nhìn nhau cười, một người mày mắt thanh tú, một người tuấn tú phóng khoáng, hai người nhìn nhau, trái tim cả hai đều ngổ ra.

Hóa ra thật sự có cảm giác đó, giống cảnh quay chậm trong phim, lặng lẽ lia qua trái tim bạn, nhòe đi như vết mực đen, như có như không.

©STENT: www.luv-ebook

An Tiểu Ly mỗi ngày đều rất khổ sở.

Sáng chín giờ chiều năm giờ, tan sở rồi phải đi siêu thị mua thức ăn, rồi lại vội vội vàng vàng đến nhà Trần Ngộ Bạch nấu cơm.

Thực ra sau vụ va chạm xe, trước khi bị Trần Ngộ Bạch bóc lột, có dạo cô thấy vô cùng hối hận. Nhưng Lý Vi Nhiên và Trần Ngộ Bạch trông có vẻ đều là đại gia, cô ngu ngơ nghĩ: Chắc họ sẽ không tính toán so đo với một cô sinh viên năm tư nghèo rách mồng tơi này nhỉ?

Huống hồ kính phản quang của chiếc QQ của cô đã bị gãy rồi, còn siêu xe của họ chỉ bị va quệt tróc một tí sơn thôi mà.

Làm chuyện trái lương tâm là không thể, thấy cô chưa, quả nhiên gặp báo ứng rồi.

Núi Bạng cực kỳ kén chọn, món ăn anh đặt càng ngày càng phức tạp – làm gì có người bình thường nào lại đòi ăn chả giò trong ngày bình thường cơ chứ?!

An Tiểu Ly khéo léo tránh vết dầu mỡ văng ra, thỉnh thoảng mạo hiểm áp sát chảo dầu để lật món chả giò.

Giọng nói lạnh lùng của Trần Ngộ Bạch văng ra từ phòng khách: “An Tiểu Ly, bao lâu nữa đây?”

Cô bủi môi phản kháng, chê tôi làm chậm thì anh làm đi!

Chuông điện thoại vang lên khi cô đang bận tối mắt, cô tắt bếp “cách” một tiếng, lấy điện thoại từ túi tạp dề ra nhìn, là Tần Tang.

“Tang Tang...”, cô cướp lời, kéo dài giọng than vãn.

“Ừ”.

Tần Tang chỉ “ừ” ngắn gọn, Tiểu Ly lại đoán ra ngay tâm trạng bạn không tốt, “Cậu sao vậy?”.

“Buổi tối đi nhé”.

“Ồ! Biết rồi, tớ làm xong việc đã rồi sẽ tìm cậu”, An Tiểu Ly đáp.

Không cần hỏi cậu bị sao, cũng không nói là tối nay tớ bận. Mỗi người tốt nhất là có một, hai người bạn như vậy, không cần lý do cũng có thể sống chết cùng nhau.

“Ai?”, Núi Bằng không biết đã đến sau lưng cô từ khi nào.

Liên quan gì tới anh! Tiểu Ly thầm mắng trong bụng, nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào, “Tổng giám đốc, chả giò sắp xong rồi, anh cầm bát đưa đến bàn đi nhé!”.

Trần Ngô Bạch không di chuyển ngay mà đưa ta đẩy gọng kính, Tiểu Ly thấy lạnh cả sống lưng, hầu hạ anh bao lâu cô biết anh cười và đẩy kính như thế là đang toan tính gì đó.

“Được thôi”, anh cười dịu dàng.

“Anh...”, Tiểu Ly bốc hỏa, ngón tay chỉ vào Trần Ngô Bạch đang run lên.

Trần Ngô Bạch buông đũa, giả vờ như không thấy, “Sao?”

Tiểu Ly tức đến độ gan ruột cũng run lên, món chả giò thơm phức khiến cô liều cả tính mạng mà anh chỉ cần một miếng rồi bỏ, bình thần nói: “Không ngon. Đổi đi, tôi muốn ăn sủi cảo”.

Còn tôi thì muốn ăn thịt anh!

“Anh đòi ăn chả giò mà!”, cô định nói lý lẽ với anh.

“Ừ”, Trần Ngô Bạch gật đầu, “Bây giờ cũng là tôi đòi ăn sủi cảo, mau đi mua đi, muộn rồi đấy”.

“Anh cũng biết là muộn rồi! Ăn tạm là được còn gì, hay là... tôi chiên cơm trứng cho anh ăn nhé?”, dịu giọng lại, cô bắt đầu đổi kế sách.

Trần Ngô Bạch rất khoái chí với sự dịu dàng đó, khoét miệng cười lộ ra hàm răng trắng sáng, cười quyến rũ: “Không được!”.

Tiểu Ly cuống quá giậm chân, “Sao con người anh lại... Ôi trời mặc kệ anh, tối nay tôi có việc, anh thích ăn hay không thì tùy, tôi đi đây”.

“Trừ lương”.

“Thích trừ thì trừ, bà đây không thèm!”. An Tiểu Ly vênh vác trừng nhìn anh, rồi đá mạnh đôi dép lê ra, hùng hục chạy ra ngoài cửa thay giày định biến.

Sau lưng là cảm giác ớn lạnh sống lưng quen thuộc, cô vừa quay đầu lại thì một bóng đen đã áp sát, ngược ánh đèn nhìn không rõ nhưng mùi bạc hà mà An Tiểu Ly đã dần dần quen thuộc đang tiến lại gần cô.

Trần Ngô Bạch nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô gái bị nhốt giữa anh và cửa, tâm trạng trở nên vui vẻ, nhếch môi, “Lúc này cô nói... ai không thèm?”.

An Tiểu Ly hơi choáng váng vì anh đột ngột áp sát, nghe anh hỏi, cô ngờ nghệch trả lời thành thật: “... Bà đây”.

Gương mặt anh tuần của anh dần phóng lớn, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô, mùi bạc hà thanh mát, Tiểu Ly có chút váng vất.

Môi anh, rất mềm – đó là suy nghĩ cuối cùng của An Tiểu Ly.

Trần Ngô Bạch cũng cảm thấy thế, cô có đôi môi mềm nhất trên đời, anh kiên nhẫn đảo vòng trên môi cô, đầu lưỡi vẽ những đường cong kỳ diệu, đến khi cô mềm nhũn người gục trong tay anh, mới tiến vào đẩy mở răng cô ra, quấn quýt với lưỡi cô.

Đến khi cô không thở nổi mới quỵn luyến buông ra, đôi mắt anh sáng rõ như ánh sao vừa được rửa sạch bên chân trời, “Đây là trừng phạt – sau này không được nói năng thô lỗ như vậy, nếu không cô sẽ bị phạt! Hử?”, giọng anh dịu dàng như nước, quỵn luyến đưa ngón tay ve vuốt đôi môi sưng đỏ của cô.

An Tiểu Ly há hốc miệng thở hổn hển, ngược mắt lên, ánh mắt người đàn ông vừa hôn cô choáng váng đang sáng rõ, còn đưa đầu lưỡi ra liếm mép với vẻ rất gợi cảm, nhắc cô nhớ anh vừa mới làm gì.

An Tiểu Ly sập cửa bỏ chạy trong nụ cười thỏa mãn của anh.

Điện thoại của Tần Tang bị móc mất.

Tiểu Ly biết chuyện đó tệ hại đến nhường nào – trong điện thoại có rất nhiều tài liệu và đoạn phim mà cô tích lũy được khi đột nhiên có cảm hứng.

“Cạn ly!”, Tiểu Ly không can ỉu. So với những lời sáo rỗng, chỉ bằng say một trận túy lúy với bạn.

Tần Tang cười nhẹ, chạm ly với cô, cô nàng An Tiểu Ly đa phần ngốc nghếch như động vật đơn bào, nhưng lại có lúc thấu hiểu tinh tế như vậy.

“Tang Tang”, Tiểu Ly nằm bò ra quầy bar, “Tớ ấy à... cậu nói xem, thích một người sẽ như thế nào?”

“Rất nhiều kiểu”.

“Tần Tiểu Tang!”. Tiểu Ly bắt mãn cự nự, Tang Tang cái gì cũng tốt, nhưng có lúc nói chuyện lại quá ngắn gọn.

“Cậu rung động với Trần Ngô Bạch rồi à?”, Tần Tang hỏi gọn lỏn.

“Ừm... hả?”. Tiểu Ly kinh ngạc nhìn Tần Tang, đối phương vẫn tỏ vẻ thản nhiên.

“Một anh chàng đúng tiêu chuẩn ngôn tình đặt trước mặt cậu không mê mà được à?”, Tần Tang lắc nhẹ ly rượu, “Không sao, thích đi”.

Tiểu Ly thở hắt ra, rồi lại nằm bò lên quầy bar, “Nhưng trước kia cậu đã nói tớ nên tìm một người chín chắn thật thà, như thế mới không bị lừa mà?”.

“Trước khi tớ nói thế với cậu, là vì không biết cậu sẽ gặp một người tên Trần Ngô Bạch”.

“Nhưng anh ấy không phải dạng thật thà đôn hậu! Anh ấy... xấu xa! Còn gian manh, nhỏ mọn, khó hầu, tính khí khó ưa, mặt lạnh, khó chịu...”, An Tiểu Ly dần dần có biểu hiện say rượu.

Tần Tang cười, chọc chọc vào đầu cô, “Có tiến triển với anh ta à?”

An Tiểu Ly thuộc dạng đánh một cái mới chịu đi một bước, nếu Trần Ngô Bạch không “bật đèn” với cô thì cô tuyệt đối sẽ không động não suy nghĩ về mối quan hệ kỳ quặc của họ hiện giờ.

An Tiểu Ly quả nhiên gật đầu thành thật: “Ừ”.

Có tiến triển... lúc này anh hôn cô mà. Nhưng anh lại chẳng nói gì. Hơn nữa cô chẳng hề cảm thấy mình nên thích anh – anh lúc nào cũng bắt nạt cô.

Thật bần khoản.

“Tiểu Ly, sở trường của cậu chính là đi bước nào tính bước đó. Còn tình yêu, chẳng qua cũng chỉ là tới đâu hay tới đó thôi”, mắt Tần Tang cũng bắt đầu mơ màng.

Di động của cô đánh mất ở khu mua sắm, lúc đó cô vô tình trông thấy Lý Vi Nhiên trong đám đông, anh đang ôm một cô gái ngây thơ như một nữ sinh, hai người cười nói chọn trang sức, anh thì thâm vào tai cô ta gì đó, cô bé đó bĩu môi đẩy anh, nũng nịu với vẻ trẻ con.

Nhìn từ xa thấy nụ cười yêu chiều của Lý Vi Nhiên, khi quay lại thì di động để ở túi áo khoác của cô đã không cánh mà bay.

Sau đó cả buổi chiều, trong lòng cứ như mất mát điều gì.

Nghĩ đến đó Tần Tang mỉm cười, lại uống một ly nữa.

Tần Tang, không phải đã từng có, mà mà thật sự đánh mất rồi...

“Tần Tang... Tần Tang...”. Tiểu Ly gối đầu lên cánh tay bạn, khép hờ mắt lảm nhảm. Tần Tang thấy buồn cười, chẳng đã nói đi chơi với cô hay sao? Sao cô nàng lại say trước chứ.

Cô nàng này, đúng là kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc.

Hôm sau Tiểu Ly đi làm với bộ dạng xấu hổ nhút nhát, ngay cả mang cà phê vào trong cũng tim đập thành thịch. Ngược lại Trần Ngộ Bạch làm như chẳng có gì xảy ra, vẫn nghiêm túc làm việc như thường.

Viện vô số lý do để ra vào khoảng chục lần mà anh vẫn bất động như núi. Tiểu Ly cảm hận nghĩ, anh quả nhiên là chọc ghẹo cô thôi.

Nhưng cũng hay, không thiệt hại nhiều lắm, vì đó cũng chẳng phải nụ hôn đầu của cô.

Nụ hôn đầu, đã ột người tên Sở Hạo Nhiên.

Đó là vào năm thứ hai, trong tiệc sinh nhật mười tám tuổi của Tần Tang. Nói là sinh nhật Tần Tang nhưng khách mời lại toàn là bạn làm ăn với bố của Tần Tang, và một đám con ông cháu cha khác. An Tiểu Ly là đối tượng duy nhất được mời của Tần Tang nên ăn vận rất đẹp. Giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, cô mặc một bộ quần áo lộng lẫy và gặp một chàng hoàng tử phong độ ngồi ngời ngời ở hoàng cung xa hoa, hoàng tử đó chính là Sở Hạo Nhiên.

Nhắc đến Sở Hạo Nhiên thì chẳng qua cũng là một công tử thế gia ngồi phong độ, tài giỏi. Trong đám người như một rừng bướm bướm ấy anh ta đã khóa chặt mục tiêu – An Tiểu Ly, cô cừu nhỏ ngây thơ trong sáng.

Sở công tử là cao thủ trong tình trường, những cô gái bình thường nào sống sót nổi? An Tiểu Ly đầu óc đơn giản đã đâm đầu vào cạm bẫy dụ dỗ của anh ta.

Nhưng khi cô yêu đến sống chết cũng phải gả cho anh ta thì Tần Tang đã xuất hiện, xin thầy hướng dẫn cho cô được nghỉ, rồi lại xin cha mẹ cô cho hai người cùng đi du lịch, sau đó đưa cô đến căn nhà cô thuê ở ngoại ô, nhốt ở đó trọn một tuần.

Trong tuần lễ đó, điện thoại bị thu lại, đường dây mạng cũng bị rút mất. Tần Tang thuê cho cô rất nhiều đĩa phim, mỗi ngày nấu rất nhiều món ngon cho cô ăn, nhưng nhất quyết không cho cô ra ngoài.

Một tuần sau cô lại được thấy mặt trời, nóng ruột đi tìm hoàng tử, gặp ngay hoàng tử đang ôm một mỹ nữ, ngồi trên chiếc siêu xe hôn nhau say đắm.

An Tiểu Ly về rồi gục lên sofa, đau khổ lẫn lộn, hét lên như mỗ heo: “Tần Tiểu Tang tố hận cậu tố hận cậu! Biết sớm có ngày hôm nay sao cậu không nhốt tớ ngay từ đầu cho rồi!”.

Tần Tang không nhúc nhích, khi phát phiền với những giọt nước mắt của bạn, cô mới lạnh lùng hừ giọng: “Lúc Sở Hạo Nhiên theo đuổi, có đối xử tốt với cậu không?”

Tiểu Ly mắt long lanh nước, gật mạnh đầu. Đầu chỉ tốt, mà đúng là nhị thập tứ hiếu, buổi sáng là morning call, ngọt ngào hôn chào buổi sáng qua điện thoại; buổi trưa cho người mang cơm hộp tình yêu tới; buổi tối mang hoa hồng đến mời cô đến nhà hàng cao cấp dùng bữa, đến và về đều có xe sang đưa đón, hoàng tử đích thân làm tài xế. Thỉnh thoảng biến mất cũng sẽ gọi điện thoại báo cáo, đi công tác về lúc nào cũng có quà rất chu đáo.

“Phụ nữ là để yêu chiều, kiểu đàn ông đẹp trai trẻ tuổi lắm tiền lại dịu dàng như Sở Hạo Nhiên chính là được ông trời phái xuống để hoàn thành sứ mệnh đó cho ngàn vạn thiếu nữ. Kiếp này của chúng ta nếu không được một cực phẩm như thế theo đuổi điên cuồng vài ngày thì sống uống phí quá”, Tần Tang thông thả giải thích.

“Thế mà cậu còn nhốt tớ lại!”

“Không thế thì sao? Đợi cậu mắc bẫy, chơi chán rồi hắt lại ném tiền cho cậu, phủ tay bỏ đi? An Tiểu Ly cậu là người nhắc lên được buông xuống được hay sao?”, Tần Tang rõ ràng kỳ thị cô.

Tiểu Ly bẻ ngón tay, lúng túng làu bàu.

“Cậu đã được hưởng thụ quá trình theo đuổi kỳ diệu của cực phẩm rồi, lại tỉnh bơ đá hẩn đi. Sở Hạo Nhiên cả đời này có lẽ là lần đầu gặp một cô gái bye bye hẩn như vậy, nói rằng cả đời này không quên được cậu thì hơi quá, chí ít thì lần sau gặp lại cậu, hẩn sẽ nhớ ra ngay: Cô nàng An Tiểu Ly này, là cô gái đầu tiên trong đời tôi nói NO với tôi”.

Tần Tang cười lạnh, “Hiếu chưa?”.

An Tiểu Ly vỡ lẽ.

©STENT: www.luv-ebook

Buổi tối gói sủi cảo, An Tiểu Ly vừa làm vừa lẩm bầm cằn nhằn. Trần Ngộ Bạch ngồi đợi trên sofa như một ông hoàng, thỉnh thoảng lại thúc giục.

“Mặt mũi đau khổ thế?”, Trần Ngộ Bạch liếc nhìn cô, lạnh lùng hỏi. Cả buổi tối gương mặt cô u ám bực bội, trông mà anh cũng thấy khó chịu.

“Không sao”, Tiểu Ly lẩm bầm, thầm nghĩ tôi có nói anh biết thì anh cũng không giúp được. Nghĩ thế, cô bỗng thoáng nhớ ra: Núi Băng này là do tổng bộ Lương Thị cử tới, Đại Boss trong truyền thuyết của Lương Thị chẳng phải là đại ca xã hội đen hay sao?! Có lẽ, đen ăn đen thì may ra điện thoại của Tần Tang có thể tìm lại?

“Tổng giám đốc...”, Tiểu Ly lập tức đổi thái độ, chạy tới xun xoe: “Anh là xã hội đen phải không?”.

Trần Ngộ Bạch buồn cười trong bụng, thấy hai mắt cô phát sáng thì không nhịn được chọc cô: “Cô nghĩ sao?”.

“Đúng.”

“Không đúng.”

An Tiểu Ly lườm anh.

“Cô tìm xã hội đen làm gì?”. Trần Ngộ Bạch ung dung hỏi.

“Điện thoại của Tang Tang bị trộm mất, rất quan trọng... Mà anh thì không giúp được”, Tiểu Ly bực tức.

Trần Ngộ Bạch đẩy gọng kính, “Nếu tôi có thể giúp thì sao?”.

“Tôi sẽ...”, Tiểu Ly vỗ ngực thành thịch, tỏ ra hào sảng, “Ừm... Anh cứ nói!”.

“Ồ?”, Trần Ngộ Bạch bỗng tiến đến gần, cười rất quỷ quái, “Muốn gì cũng được?”.

Anh hiếm khi cười, dưới ánh đèn, nụ cười ấy lạnh lùng nhưng vô cùng quyến rũ, An Tiểu Ly nhất thời đờ người, ngẩn ngơ nhìn.

Trần Ngộ Bạch thu lại nụ cười, nhắc cô như chưa có gì xảy ra: “Sủi cảo sắp nhão ra rồi kìa”.

An Tiểu Ly giật mình thoát khỏi cảnh mê mẩn, loạng choạng chạy vào bếp, Trần Ngộ Bạch sau lưng cô bắt gặp những khóe môi.

Sủi cảo tối đó đa số đều bị rách lớp lá bên ngoài, thịt lộ cả ra, nhưng hai người mang mỗi tâm trạng khác nhau lại lặng lẽ ăn mà không nói gì.

Nhận được cuộc gọi từ An Tiểu Ly, Tần Tang lập tức ra ngoài, vội vàng chạy đến địa chỉ cô nói.

Đẩy cửa phòng đặt trước, trong phòng toàn những nam thanh nữ tú ăn vận đẹp đẽ. Có người ôm nhau hát hò, có đám vây lại chơi mạt chược, nằm trên sofa “tâm sự”... Một chàng trai trẻ gầy gò có vẻ định ra ngoài, lúc Tần Tang vào suýt thì đâm phải, cô nói “xin lỗi”, người đó lại không cho cô đi, tay đặt lên cửa cười gian tà và quan sát cô, “Ha, người đẹp, lạ quá, mới tới hả? Nói cho anh biết em tên gì đi?”.

Tần Tang nhúu mày, không muốn quan tâm hẩn mà nhìn xung quanh tìm bóng Tần Tổng. Anh chàng kia vẫn không buông tha cho cô, theo sau gọi “em gái” liên tục.

Một giọng đàn ông trẻ trung đầy sức sống vang đến, “Tang Tang!”.

Là Tần Tổng.

Thực ra khi Tần Tang vừa vào thì Tần Tổng đã chú ý: cô buông xõa mái tóc, mặc áo pull trắng ngắn tay, quần jeans trắng bó, gương mặt không trang điểm nhưng đôi môi càng đỏ, răng càng trắng, rất sạch sẽ nhanh nhẹn. Nhất thời Tần Tổng không thể xác định cô gái trẻ nhanh nhẹn kia thật sự có phải là mỹ nữ xinh đẹp xuất chúng ở quán bar hôm nào không.

Cậu ba nhà họ Lô cũng biết nhìn người ghê, mới thấy cô đã bám theo, thấy cô mím môi chịu đựng, Tần Tổng vội đứng dậy bước tới.

“Hi!”, Tần Tang nhẹ nhõm chào anh.

Tần Tổng choáng váng trước nụ cười của cô, bỗng cảm thấy không khí trong phòng quá nặng nề, “Cô đợi tôi một chút”.

Anh quay lại lấy áo, dẫn cô ra ngoài, Lô Minh vẫn không cam chịu, đuổi theo, “Này! Người đẹp, để lại số điện thoại đi, hôm khác cùng đi chơi!”.

Tần Tổng quay đầu lại trừng mắt: “Người của tôi, cậu thu móng vuốt lại ngay!”.

Ra đến ngoài, Tần Tang đứng thẳng, khẽ hỏi anh ta: “Điện thoại của tôi đâu?”, cô không thích câu nói lúc này của Tần Tổng cho lắm.

“Này! Sao cô làm như chúng ta giao dịch ngầm vậy...” Tần Tổng lúc cười trông rất đẹp, “Một tay đưa tiền một tay giao đồ, cô cần đồ thì đi ăn với tôi trước đã”.

Tần Tang là người thẳng thắn, nhận lời ngay: “Vâng, tôi mời anh. Cảm ơn anh đã giúp tôi tìm lại điện thoại”.

“Sao phải vội thế? Trong điện thoại có hình ‘hot’ à?”. Tần Tổng thấy cô không ăn gì nhiều mà cứ chăm chăm nghịch điện thoại thì cười hỏi.

Mấy hôm trước anh Ba dặn tìm một cái điện thoại Gresso bị móc mất tại trung tâm mua sắm, anh ta mới dặn thủ hạ, sáng nay có người mang tới.

Lấy được rồi anh ta hỏi Trần Ngộ Bạch là đưa cho ai, cô thư ký đáng yêu của Trần Ngộ Bạch nói trong điện thoại: “Anh đang ở đâu? Tần Tang nói cô ấy sẽ đến lấy”.

Tang Tang – hóa ra là điện thoại của cô ấy. Tần Tổng cả ngày thấy tâm trạng lơ lửng, chơi gì cũng không vui.

“Không phải, là thứ còn quan trọng hơn cả hình ảnh nữa”. Tang Tang kiểm tra thấy tư liệu đều có thì tỏ ra vui vẻ.

Tần Tổng liếc nhìn cô, đùa: “Thứ gì thế?”, anh ta đưa tay giật lấy điện thoại.

Tần Tang do dự, thầm nghĩ anh ta cũng chẳng phải hiền lành gì, cho xem cũng không sao.

Tần Tổng càng xem càng thấy kỳ quặc, những đoạn phim đầy áp cảnh “mồ hôi trộn lẫn” “rên rỉ ngọt ngào” v.v... đó, sao càng xem càng... Anh ta mất tự nhiên đổi tư thế ngồi, cầm ly nước giả vờ uống...

Tần Tang thấy anh ta ngượng ngập thì hỏi về quan tâm: “Anh không sao chứ? Xin lỗi, tôi không biết anh trong sáng đến thế”.

Tần Tổng hít vào một hơi, đột nhiên ho dữ dội – sặc rồi.

Tần Tang hiểu ý đứng lên, để anh ở một mình cho tâm trạng bình tĩnh lại, “Xin lỗi, tôi đi nhà vệ sinh một chút”.

Tần Tổng ho không nói được gì, gật đầu lia lịa.

Đến khi anh ta bình tĩnh lại hơn thì quản lý đại sảnh vội vã chạy đến hỏi ý anh: “Lục thiếu gia, vị tiểu thư lúc này muốn thanh toán, ngài thấy sao ạ?”.

Tần Tổng nhướn mày: “Ừ”, anh ta ra hiệu cho quản lý, được.

Đây là lần đầu tiên cậu ta để một cô gái thanh toán ình, Tần Tổng cười thú vị

“Tang Tang? Sao không gọi vào điện thoại tớ?”, An Tiểu Ly kẹp điện thoại giữa tai và vai, xoay mạnh tuốc-nơ-vít ở thùng máy tính.

Máy tính trong phòng tổng giám đốc cứ cách hai ngày lại hư một lần, từ phần mềm tới phần cứng. An Tiểu Ly sửa tới nổi bức bối, có lần cuối cùng cô lấy hết can đảm, e dè đề nghị đổi một cái với Trần Ngộ Bạch. Ai ngờ Núi Bằng lại cười rất dịu dàng: “Trừ vào lương cô à?”.

Tiểu Ly xem như đã hiểu hết, cô bắn khoản phí công rồi, Núi Bằng kia căn bản không hề thích cô, hoàn toàn chỉ do đùa dai mà bắt nạt cô thôi.

“Tớ đã lấy lại được điện thoại rồi. Tiểu Ly, chuyển điện thoại cho sếp cậu đi, tớ có chuyện cần nói với anh ta”, giọng Tần Tang trong điện thoại vẫn lạnh lùng, rất hay.

“Xin chào”, giọng Trần Ngộ Bạch lạnh lẽo lạ thường.

“Tôi là Tần Tang. Điện thoại tôi đã lấy được, cảm ơn anh đã giúp”.

“Đâu có, cô Tần đừng khách sáo”.

“Ồ? Không cần khách sáo ư?”, giọng nữ uyển chuyển dễ nghe ngừng lại như có ý gì sâu xa.

Cây bút trong tay Trần Ngộ Bạch dừng lại, khóe môi thoáng nụ cười, anh đã sớm đoán ra cô nàng Tần Tang này sẽ dò đoán mà.

Anh ngược lên, ánh mắt xuyên qua cửa kính, nhìn về hướng ai đó đang luống cuống sửa máy tính, khóe môi hơi nhướng lên: “Nếu tôi nói là cần, cô Tần sẽ khách sáo với tôi bằng cái gì đây?”.

Tần Tang cười khê: “Nếu anh thật lòng mong tôi sẽ khách sáo với anh thì sự khách sáo của tôi sẽ được dùng đến”.

“Thế thì, Tần Tang, khách sáo rồi”.

“Không cần cảm ơn”.

Điện thoại cúp máy nhanh gọn, nụ cười trên môi Trần Ngộ Bạch có dấu hiệu nở rộng hơn.

Bên kia Tần Tang gấp điện thoại lại, cũng cười toe toét.

3. Chương 3

Tần Tang thăm thở dài, cuối cùng vẫn không trốn được sao...

Trời càng lúc càng nóng, số lần Tần Tang đi bơi cũng tăng lên.

Hôm đó một mình đi bơi, suýt nữa thì đụng phải người ta dưới nước. Cô ra sức bơi lên trên, người đó cũng rất nhanh nhẹn, lập tức lặn sâu xuống dưới, trong tích tắc hai người bơi lướt qua nhau.

Trong lúc gấp rút, Tần Tang đã bị sặc nước, vội vã trôi lên khỏi mặt nước.

Người đó cũng trôi lên theo.

“Lại là anh/cô!” Hai người dị khẩu đồng thanh.

Một người vui mừng, một người bất lực.

Lý Vi Nhiên bơi lại, cười đùa: “Hey, không thấy tôi xuống nước sao, sao lại giành đường bơi của tôi”.

Tần Tang gạt nước trên mặt, thở hổn hển, ra hiệu, “Tôi đã bơi hai phần ba rồi! Rõ ràng lúc anh xuống nước tôi đã ở dưới đó mà”.

Lý Vi Nhiên cười, “Đi thôi! Lên bờ, tôi mời cô ăn mì”. Anh đưa ta vồ vồ đầu cô, rồi nhanh nhẹn xoay người bơi về phía bờ.

Tần Tang không muốn đi lắm, vẫn do dự giữa làn nước.

“Tần Tang?”, Lý Vi Nhiên đã lên bờ, cầm khăn bông vẩy tay với cô, “Nhanh lên!”.

Lúc đó mặt trời vừa mọc, không khí mát lạnh của buổi đêm vẫn còn, ánh nắng ban mai rực rỡ chiếu sáng muôn nơi, từ ô cửa sổ trên cao chiếu lên bức tường trắng sau lưng Lý Vi Nhiên, nhuộm vàng một mảng.

Lý Vi Nhiên tắm trong ánh sáng rực rỡ như trong phim thần thoại, Tần Tang đứng dưới chờ mỉm cười. Cao lớn, anh tuấn, trong mắt cô, anh bây giờ rất giống thần Apolo.

Anh mỉm cười và gọi tên cô, cô lại không kìm lòng được mà tiến lại gần anh từng chút một.

Tần Tang hôm nay mặc áo voan màu vàng tươi, xếp tầng, gió cuốn mái tóc tung bay, chiếc áo cũng tung bay, vạt áo cuốn lên như tiên giáng trần.

Lý Vi Nhiên hôm nay đổi xe khác, cô nhất thời không nhìn thấy, cứ đứng trước cửa ngóng trông.

Lý Vi Nhiên trong xe thấy cô như thế, bỗng nhớ lúc còn nhỏ, ông ngoại bắt anh và Tần Tổng luyện viết chữ bút lông, trong đó có một tấm viết chữ: Bắc phương hữu giai nhân, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc. Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc[1].

[1] Phương Bắc có một giai nhân, liếc nhìn một cái khuynh thành, nhìn lần nữa khuynh quốc. Thà không màng đến khuynh thành và khuynh quốc, vì khó mà được giai nhân liếc nhìn lần nữa.

Giai nhân nan tái đắc ư... Anh hơi mỉm cười.

Vẫn đến tiệm mì đó. Tần Tang thường đến nên đã quen thân với vợ chồng ông Trần chủ quán, vào là hỏi: “Bác Trần ơi hôm nay sao bạn thế ạ?”.

“Ừ”, Ông Trần vừa vắt mì vừa trông nồi nước sôi, tay chân lúnh quýnh, “Bà nhà bác vừa nãy lau bàn bị trật tay”, ông chỉ thím Trần ngồi cạnh, “Sưng tấy lên hết rồi! Lớn tuổi rồi là vậy, khổ quá!”.

Cần nhằn thì thế nhưng ánh mắt ông nhìn thím Trần lại rất quan tâm, thím Trần một tay chậm rãi thu dọn bát đĩa, nghe ông lâu lâu chê mình già thì quay lại lườm chồng một cái.

Ánh mắt tình cảm của hai ông bà khiến Tần Tang cười khúc khích, “Để cháu giúp”.

Ông Trần cười “ha ha”, “Một cô bé tiểu thư như cháu thì biết làm gì nào?”.

“Cứ thử xem ạ”, Tần Tang xắn tay áo, “Bác Trần, cháu phụ bác, lát nữa xong việc bác mời cháu ăn mì nhé”.

“Thế đi nhé!”, Ông Trần vui quá, nhận lời ngay.

Đừng xem thường, Tần Tang khi làm việc thì rất nghiêm túc. Lão Trần kéo mì, cô nấu mì, nhân lúc mì chưa chín thì chiên bánh trứng, rất thông thả, ông Trần cứ giơ ngón cái tán thưởng.

Chuẩn bị xong bữa sáng cho nhân viên văn phòng thì đã hơn chín giờ. Trong quá không còn đông nữa, ông Trần vừa kéo mì cho Tần Tang vừa dạy cô vài kỹ thuật nhỏ trong việc nấu mì.

“Ồ! Về rồi à?”, cửa mở ra, lão Trần bỏ cây cán bột xuống, bước tới đón.

Người vào là thím Trần, xách túi của bệnh viện. Sau lưng lại là Lý Vi Nhiên.

“Anh đưa thím Trần đi bệnh viện sao?”, Tần Tang ngạc nhiên, cô cứ ngỡ anh đã đi từ lâu.

Trong nụ cười của Lý Vi Nhiên có một sự ngây thơ khiến Tần Tang rung động, “Dù sao cũng đợi cô mà”. Anh cúi xuống ghé sát tai cô, thì thầm.

Thím Trần thấy họ thì thầm thì cười, khen: “Cô Tần à, cô là người tốt, tìm bạn trai cũng tốt hết sức”.

Hai người đều ngẩn ngơ, khóe môi Lý Vi Nhiên thoáng nụ cười, Tần Tang lại hoảng loạn quay mặt đi. Hai người đều mang tâm sự riêng, mà chẳng ai lên tiếng phủ nhận.

“Cô y tá cứ nói tôi có con trai tốt quá – thực ra nếu tôi có một đứa con trai thế này thì chỉ e đã vui đến chết rồi ấy chứ”, thím Trần cứ xuýt xoa khen ngợi Lý Vi Nhiên, cười tươi.

Ông Trần vỗ vai bà: “Bà này nói lung tung quá! Cái gì mà chết chóc đây. Tôi làm mì cho cô Tần và bạn trai ăn, bà ra sau nghỉ ngơi đi”.

Lý Vi Nhiên mỉm cười, bước đến ngồi vào chỗ lúc nãy, Tần Tang và anh nhìn nhau, nhất thời ngại ngùng không nói gì.

“Đến đây!”, ông Trần bê bát mì nóng hổi tới, “Cô bé, thêm một cái bánh trứng này cháu làm, còn chàng trai, cho hai cái!”.

Tần Tang đưa tay đỡ bát mì nhưng bị Lý Vi Nhiên ngăn lại, nhìn anh cẩn thận bưng mì cho cô, trong lòng cô có cảm giác mắc cỡ khó nói.

“Sao cô lại biết chiên trứng gà?” Lý Vi Nhiên cầm bánh lên cắn một miếng, trông đáng vẻ cô chưa hề đụng tay vào bếp núc, “Ừm, mùi vị cũng ngon”.

“Tại sao lại không? Rất đơn giản, đập trứng vào, thêm muối thêm hành, lật lại, thế là được”. Tần Tang cố nén cảm giác kỳ lạ trong lòng, cúi xuống không nhìn anh.

“Ừ, vợ đảm mẹ hiền”, Lý Vi Nhiên ăn ngấu nghiến, lại đưa đũa gấp bánh trong bát cô.

“Lý Vi Nhiên!”, Tần Tang hơi cao giọng, bất giác cảm thấy xấu hổ.

Lý Vi Nhiên cười, gắp một miếng lên bánh trứng giành được, “Tôi thấy cô có vẻ không muốn ăn lắm, để tôi ăn giùm cho!”.

©STENT: www.luv-ebook

Tần Tang bắt lực lờm anh, nuốt một gấp mì mới sực nhớ đũa anh vừa thọc vào bát cô – có nước bọt... Cô lặng lẽ cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt.

Lý Vi Nhiên loáng cái đã giải quyết xong bánh trứng giành được của Tần Tang, hình như vẫn chưa đã ghiền, ngón tay sờ cằm, nhìn chăm chú Tần Tang đang cúi đầu ăn mì.

Lần đầu gặp cô, là một cô gái rực rỡ, nóng bỏng của đêm; về sau ở hồ bơi là gương mặt thanh thoát xinh tươi; về đáng yêu khi lần đầu cùng ăn mì; về quyến rũ vô cùng khi mỉm cười gạt mái tóc rối trong gió; về lạnh đậm thỉnh thoảng thoáng qua trên mặt; đáng vẻ mặc quần áo hàng hiệu mấy ngàn tệ đứng chiến trứng, có vẻ rất đảm đang.

Giống như có mấy ngàn chiếc mặt nạ, mãi mãi không biết giây sau đó sẽ là vẻ mặt gì.

“Tần Tang, tôi rất tò mò về cô, tò mò muốn chiếm hữu để từ từ nghiên cứu”, Lý Vi Nhiên nhủ thầm, nụ cười khóe môi càng dịu dàng hơn.

Châu Yến Hồi phát hiện ra gần đây cậu sáu Tần rất kỳ quặc. Bình thường là người thích ăn chơi, bây giờ lần nào đi cũng mặt nặng mày nhẹ, nhìn thấy những người đẹp mới tới cũng không chút phản ứng, vẻ mặt lạnh tanh gần bằng anh Ba Núi Bằng của Lương Thị rồi.

“Không có hứng à?” Châu Yến Hồi đưa ra một miếng thuốc dài mảnh đã thêm “chất” gì đó vào cho anh.

“Không!”, Tần Tổng bực bội đẩy tay anh ta ra, “Cậu cũng bớt hút đi, thứ này dùng nhiều sẽ nghiện đấy”.

Châu Yến Hồi nhún vai không nói, châm một điếu ỉn, “Vây cậu cho tôi chút thứ gì đó để nâng cao tinh thần nhé”.

“Cho cái đầu cậu”, Tần Tổng bực tức mắng. Châu Yến Hồi là bạn thân của anh khi còn du học ở Anh, sau khi về nước hai người vẫn qua lại vì công việc, quan hệ rất tốt.

“Được, không muốn nói chứ gì? Anh đây không muốn nghe gì đâu, Cứ ngồi chết giấc ở đó đi”, Châu Yến Hồi khích bác.

Tần Tổng cau mày, bấn khoăn túm tóc, “Yến Hồi, hình như tôi... tiêu rồi!”, anh ta duỗi tay duỗi chân nằm bẹp xuống sofa như bong bóng xì hơi, “Không phải là dạng bình thường, không dám đập tiền vào người ta... Không biết phải làm sao!”

Tần Tổng ủ rũ than vãn. Một lần sức tỉnh dậy trong đêm, đếm ra trong tuần này đã mơ thấy Tần Tang bao lần, giật mình tới độ toát mồ hôi lạnh, lẽ nào... đã thích thật rồi?

Cũng chẳng ra sao, mới gặp mấy lần, sao lại cứ nghĩ mãi về cô ấy?

Châu Yến Hồi nghe cứ thấy tức cười, “Không thích tiền? Đập cả mấy trăm mấy vạn mấy trăm vạn của cậu vào người ta đi! Tôi thấy chẳng cô nào không yêu tiền!”

Tần Tổng chán nản lắc đầu, “Cậu không hiểu đâu”.

Châu Yến Hồi nhướn mày, đang định nói gì thì cửa phòng bao mở ra, Lý Vi Nhiên và Dung Nham, Kỷ Nam cùng bước vào.

Từ sau khi Châu Yến Hồi tiếp quản cơ nghiệp gia đình, vì quan hệ với Tần Tổng mà qua lại thân thiết với Lương Thị, gần đây hai nhà lại hợp tác làm một vụ lớn, tối nay Châu Yến Hồi mời khách, mời bọn Dung Nham tới để chúc mừng việc hợp tác thành công.

“Ồ, tới rồi à, này, mọi người có biết không? Cậu Sáu Tần ngây thơ trong sáng của chúng ta cuối cùng đã lật thuyền...”

“Châu Yến Hồi! Muốn ăn đập hả!”, Tần Tổng nhào đến, bóp cổ Châu Yến Hồi.

Dung Nham ngồi xuống, cười ha hả: “Yến Hồi mặc kệ cậu ta, Tiểu Lục nhà bọn tôi không kén chọn, có lần nào mà không đổ trước, nhưng lúc bỏ dậy thì nhanh hơn ai hết!”

Tần Tổng ngại ngần, ngoác miệng gần lên: “Im hết cho lão nhờ!”.

Giết nó đi – Dung Nham đưa mắt ra hiệu, Kỷ Nam và Lý Vi Nhiên nhìn nhau, rồi lao đến Tần Tổng, đè xuống sofa đánh ột trận.

Trong phòng đang loạn cào cào thì má mì Tang A Lục đẩy cửa bước vào, thấy thế thì hét lên: “Ồi này này, trần nhà sắp sập rồi kìa! Chuyện gì thế hả? Cậu Sáu của chúng ta đường đường là ‘tiểu thụ’[2] như vậy, thế mà cậu Tư cậu Năm đều treo lên trên cả thì cậu ấy làm sao chịu nổi?”

[2] Tiểu thụ chỉ người đóng vai vợ trong mối tình giữa nam và nam.

Dung Nham và Châu Yến Hồi nghe xong ôm bụng cười lăn lộn.

Tần Tổng khó khăn lắm mới vùng ra được, đầu tóc rối bời, hai má đỏ bừng, đứng hệt kiểu ‘tiểu thụ’ mà má mì Tang nói, “Xi! Đã từng thấy tiểu thụ nào tuyệt sắc như tôi chưa?”

A Lục che miệng cười khúc khích, “Cậu Sáu, tôi phải đả kích cậu một chút, người mới đến chỗ chúng tôi mấy hôm trước, đúng là còn đẹp hơn cậu cơ! Hay là, gọi đến cho cậu đổi khẩu vị nhé?”.

Kỷ Nam vừa nghe đã thấy chán, “Được rồi được rồi, đặt rượu xuống rồi ra đi, cần gì phải nhiều lời thế”.

“Đừng! Hôm nay cậu Sáu tâm trạng không vui, anh đây quyết định đổi khẩu vị cho cậu ta! A Lục, cô gọi người tới đây đi”, Châu Yến Hồi dặn.

A Lục uốn éo người ra ngoài.

Kỷ Nam cau mày, nằm vật ra sofa không nói gì. Dung Nham biết Kỷ Nam ghét nhất chuyện này, nhưng hôm nay đến đây vì việc hợp tác của hai nhà, thế lực của Châu Yến Hồi, bọn họ vẫn cần tới, không thể đắc tội với anh ta được.

“Chị Yên không biết lại gây ra chuyện gì, anh về xem thử. Tiệc bên đó đang mở rộng, anh đến một chút. Ai đi cùng?”, Dung Nham nói. Quả nhiên Kỷ Nam lập tức đứng lên. Lý Vi Nhiên và Châu Yến Hồi không thân quen lắm, lúc đó cũng đứng dậy bảo cùng đi, trong phòng cuối cùng lại chỉ còn Châu Yến Hồi và Tần Tổng.

“Chị...”

“Tiểu Hòe?”, Tần Tang gỡ mắt kính xuống, nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này chắc tên nhóc đó đang tự học buổi tối ở trường.

“Chị... đang bận ạ?” Tần Hòe ấp úng hỏi.

“Nói đi, có chuyện gì?”, Tần Tang hỏi thẳng.

“Em... xảy ra chút chuyện, bị người ta giữ lại rồi.”

Tần Tang nhanh chóng gấp máy tính lại, nhảy xuống khỏi sofa, lấy quần áo ra thay bằng một tay, “Giờ em đang ở đâu?”.

“Lưu Thệ.”

Tần Tang hết hồn, e rằng phải gọi cả Tần Dương rồi, “Lưu Thệ” ở thành Nam, là một nơi phức tạp, một mình cô không thể xử lý.

“Tiểu Hòe, em gọi anh Cả chưa?”

“Chị! Không được gọi anh Cả... không thể nói ai biết! Chị...”

“Chào cô, xin hãy đến đây trong vòng nửa tiếng.” Có một giọng nam nghe có vẻ đe dọa nói vào điện thoại của Tiểu Hòe, nói xong dập máy nhanh gọn.

Tần Tang giật bắn mình, không thay cả chiếc váy kaki ngắn đang mặc ở nhà ra, chỉ tròng áo pull dài vào, mang giày vải bố rồi lao ra ngoài.

Đến “Lưu Thệ”, có một em trai dẫn đường cho cô. Tần Tang bước vào, trông thấy Tần Hòe nằm dưới đất, rõ ràng đã bị “xử lý”, gương mặt đẹp trai nhẵn nhụi, nằm trên thảm trải sàn màu đỏ, ôm bụng rên đau hừ hừ. Cô bỗng thấy nổi giận, nheo mắt hỏi lạnh lùng: “Ai đánh nó?”.

Trong phòng có tổng cộng năm tên, người cao to nhất bước đến trước mặt cô, ngạo mạn: “Tôi đánh. Nó dám đến chỗ bọn này gây sự, muốn chết hay sao...”

“Chát”, một tiếng tái tai sắc gọn.

Tay phải Tần Tang tê dại, cô dùng sức mạnh toàn thân tát hấn một cái, gã đàn ông to như gấu bị cô đánh lệch cả mặt.

“Nó đánh người, đập đồ, chỉ cần đền tiền là được. Ai ày đánh nó!” Tần Tang vênh mặt, ánh sắc lạnh trong đôi mắt nếu hóa thành ngọn dao nhỏ thì chắc chắn sẽ đâm cho gã kia thành tổ ong thủng lỗ chỗ.

Trong phòng im phăng phắc.

Tên kia hoàn hồn lại, mặt đỏ bừng bừng, tay gơ cao định đánh cho Tần Tang văng lên trần nhà.

“Mày, dám!” Tần Tang ngạo mạn nhìn hấn, gã đàn ông một mét tám mấy bị cô trừng mắt nhìn đến nổi đỏ cả người.

“Ôi, cô bé này ghê gớm quá”, một giọng nói yêu kiều vang lên, là bà chủ A Lục.

“Bà chủ”, gã kia ôm mặt lui xuống.

“Cô bé à, em trai cô phá chỗ của chúng tôi, làm kinh động hai vị khách ở đây. Thế cũng được đi, như cô nói, chỉ cần đền tiền là được. Nhưng mà, cậu ta còn đụng đến gương mặt đất giá nhất chỗ tôi! Thế thì phải nói rõ với nhau rồi! Lâm Lâm là do tôi bỏ ra một số tiền lớn mới đào tạo được, còn chưa làm gì...”

“A Lâm không làm những chuyện đó! Bà nói vậy! Nói vậy!” Tần Hòe bỗng biến thành một con sư tử nổi giận, quát vào mặt bà chủ. Một tên đứng cạnh có vẻ định gơ chân đạp, ánh mắt sắc như dao của Tần Tang phóng đến, tên kia lập tức rút chân lại.

“Chị! Cho bà ta tiền! Em muốn A Lâm đi theo em, A Lâm...”

“Câm miệng!”, Tần Tang quát lên, quay sang A Lục, “Bao nhiêu tiền... hãy thả em trai tôi ra!”.

A Lục che miệng cười, vẫn chưa lên tiếng thì Tiểu Hòe đã hét lên: “Chị, còn A Lâm nữa”.

“Ôi... Lâm Lâm thì tôi không bán, người mà cậu Sáu thích, tôi làm sao dám”, A Lục cười dịu dàng, ngoắc tay với Tần Tang, “Còn về đồ mà em trai cô đập vỡ, số này.”

Tần Tang móc thẻ card ra, đưa cho A Lục. Cô đến dìu Tần Hòe dậy, cậu bé lại vùng vẫy, “Chị không cứu A Lâm thì em cũng không đi”.

Tần Tang cố kìm ý muốn tát cậu em một cái, “Vậy em không nên gọi điện nhờ chị cứu, ở lại đây si tình cho chết đi”.

Nước mắt rưng rưng trong mắt Tần Hòe, không chịu đi, “Chị! Xin chị... em... yêu cậu ấy...”

Tần Tang hít vào một hơi.

“Bao tiền?”, vuốt ve đầu cậu em đang khóc nức nở, cô im lặng rồi ngẩng lên hỏi A Lục.

“Cái này... Lâm Lâm vẫn là trai tân, tôi lại bỏ ra bao nhiêu thứ, không bán đâu!”, A Lục lắc đầu.

“Không bán thì cũng có cái giá chứ, chị cứ nói đi”.

“Cô bé này đúng là không đơn giản... Haizz, em tên gì?”, A Lục hỏi có vẻ hứng thú.

Tần Tang cười khỏ, nếu lúc này cô nói ra là người nhà họ Tần thì đừng nói Tần Uy, ngay cả Tần Dương mà biết cũng sẽ lộ da Tần Hòe ra.

“Chị cứ ra giá đi, bao tiền.”

A Lục đảo mắt, quay người đi ra. Một lát sau, chị ta quay lại, đưa theo một chàng trai trẻ, cao lớn, đẹp trai, đáng sợ.

“Này, chính là vị đây”, A Lục chỉ vào Tần Tang, nói với cậu ta.

Châu Yến Hồi vốn định tặng Lâm Lâm mà A Lục đề cử cho Tần Tổng. Tần Tổng đương nhiên không cần nên chính anh ta giữ lại. Ai ngờ từ đâu xuất hiện một chàng trai bộ dạng như sinh viên, kéo ngay Lâm Lâm lại định đưa đi, bị từ chối thì nổi cơn điên, hai người lao vào đánh nhau.

Nghe nói chị cậu ta đến chuộc người, anh ta và Tần Tổng mãi uống rượu không để ý. Nhưng lát sau A Lục vào hỏi anh ta, nói rằng cô gái kia định mua Lâm Lâm. Anh ta đã đưa cậu kia vào phòng trên lầu, nếu làm loạn nữa thì e rằng sẽ khó nhằn.

“Nhưng, chị của cậu kia, rất là đặc biệt!”, A Lục choàng cổ anh ta, cười hì hì.

“Ồ?” Châu Yến Hồi chợt có hứng, “Đi xem thử! Tiểu Lục ở đây uống đi, tôi tìm thú vui đây.”

Tần Tổng hươ tay như đuổi kiến.

Đúng là đặc biệt thật. Châu Yến Hồi sờ cảm, quan sát Tần Tang, khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay, đôi mắt đen trắng rõ ràng, rất xinh đẹp, tiếc là bộ quần áo quá to không nhìn rõ dáng người... Nhưng ăn mặc như quần bao bố thế kia làm cho cô có vẻ rất đáng thương dưới ánh đèn, đáng ra phải quần chật quanh eo anh ta mới đúng.

“Muốn mua Lâm Lâm thì được”, Châu Yến Hồi cười sáng khoái, điệu bộ tà ác khiến Tần Tang nhìn mà lạnh cả sống lưng, “Em, ở lại một đêm với anh”.

Tần Tang giữ chặt cậu em đang muốn lao lên ăn thua đủ, “Chẳng qua là một đêm hoan lạc, có đáng không? Cuộc sống của anh chán đến mức này à, phải dựa vào việc chia rẽ hai đứa trẻ để bù đắp?”

“Nói xem, em có đồng ý không?”, Châu Yến Hồi nóng nảy, “A Lục, trả lại tiền cho cô ấy. Có hai lựa chọn: một là anh sẽ bẻ gãy tay chân em trai em và Lâm Lâm, em đưa chúng đi. Hai là em ở lại với anh, anh sẽ để chúng lành lặn ra khỏi nơi này. Em chọn đi”.

Tần Tang cười lạnh: “Anh chém đi.”

Châu Yến Hồi ngậm điều thuốc chưa kịp châm lửa, môi run lên làm rơi xuống, “Cái gì?”

“Em tôi làm sai, các người muốn xử lý chúng thế nào cũng được. Tiền thì tôi có thể trả, những cách khác tôi không làm được”, cô quay lưng nhìn Tần Hòe, “Tiểu Hòe, em yên tâm, nếu em không sống nổi ra khỏi

đây, chị đây đảm bảo với em rằng Lâm Lâm sẽ xuống dưới đó với em”. Cô nói xong quay sang Châu Yến Hồi, “Được rồi, ra tay đi, mọi người làm dứt một lần cho xong”.

Châu Yến Hồi ngẩn ra một lúc rồi lại móc một điều thuốc khác ra, bật lửa “tách” một tiếng, rít vào một hơi thật sâu rồi phả khói, “Ha ha, được rồi, đi hết đi”.

Tần Tang thở phào, kéo em trai ngồi dậy rồi đi ra ngoài.

“Cái này cho chị”, cô nhét thẻ vào tay A Lục, “Em tôi không hiểu chuyện, thật sự xin lỗi”.

Hàng lông mày dài mảnh của A Lục nhướng lên, cười rồi nhận lấy.

Châu Yến Hồi khoanh tay lại, nhìn cảnh đó, ánh mắt càng u ám.

“Chị, sao chị biết anh ta sẽ không chém thật?”, ra ngoài, Tần Hòe rụt rè hỏi.

“Loại như anh ta chẳng qua chỉ tìm thú vui, em chọc tức anh ta, anh ta thấy mới lạ thì sẽ không làm khó nữa”, Tần Tang nói gọn.

“Vậy nếu anh ta chém thật thì sao?”.

“Cùng lắm thì nói chuyện lại từ đầu.”

Tần Hòe bĩu môi, “Nhưng, còn A Lâm.”

Tần Tang ngừng lại, giọng lạnh lẽo: “Hay chị vào đó ở với hắn một đêm để đổi lấy A Lâm của cậu?”.

“Em không có ý đó...”, Tần Hòe xấu hổ cúi đầu.

“... Tang Tang!”, cửa phòng bên cạnh lúc này bỗng mở ra, một người đứng nơi cửa, kêu lên.

“Chị! Chính là hắn! Là hắn đã chọn A Lâm!”, Tần Hòe tức tối chỉ vào Tần Tổng.

Tần Tổng há hốc miệng lắp bắp, lần này nói gì cũng vô ích, tiêu rồi!

“Không phải tôi! Là Yến Hồi... Châu Yến Hồi, cậu mau rút về đây nhanh lên!”.

Tần Tổng tức tối giậm chân, Châu Yến Hồi tôi sẽ lột da cậu!

Châu Yến Hồi này giờ dựa vào tường nhìn, thấy Tần Tổng gọi thì bước đến, dừng bước trước mặt Tần Tang.

©STENT: www.luv-ebook

“Tang Tang, em tên là Tang Tang?”, anh ta nhướng môi cười, thì thầm lặp lại tên cô.

“Tần Tang,” Tần Tang cố nhịn cơn buồn nôn, đưa tay bắt tay anh ta. Dù sao cũng vẫn ở địa bàn của người khác.

“Châu Yến Hồi”, tay anh ta khô ráo ấm áp, móng tay cũng được cắt rất sạch sẽ.

Thời buổi này, cầm thú đều đội lột da hoang. Tần Tang mỉm cười thầm nghĩ.

Một cánh tay giơ ra, vỗ mạnh lên bàn tay quỵn luyến của Châu Yến Hồi – Tần Tổng đứng giữa họ, che chắn Tần Tang sau lưng thật kỹ, “Yến Hồi cậu lên lầu trước đi, Lâm Lâm vẫn đang chờ trong phòng đấy”.

Châu Yến Hồi cười gian, “Tiểu Lục, cậu không cần gài bẫy tôi chứ? Lâm Lâm là do tôi chuẩn bị cho cậu mà”.

Tần Tổng cuống lên đâm vào ngực anh ta, “Cậu nói bậy gì thế?”.

Tần Hòe nghe họ nói xem A Lâm như món quà rồi đẩy qua đẩy lại, rằng nghiêng kèn kẹt. Tần Tang vốn chỉ mong thoát thân, nhưng thấy hai mắt em trai vẫn đỏ, thực sự không nhẫn tâm nên nói: “Nếu cả hai đều không cần thì, Tần Tổng, có thể tặng tôi được không?”.

Tần Tổng gật đầu lia lịa: “Đương nhiên đương nhiên, Tang Tang, tôi thật sự không...”

“Cám ơn anh!”, Tần Hòe cắt ngang Tần Tổng, kích động ôm lấy anh, lắc mạnh, “A Lâm đâu rồi? A Lâm đâu?”.

“Tôi đưa cậu đi”. Châu Yến Hồi vẫy tay với cậu.

“Tang Tang, tôi thật sự không...”. Tần Tổng gục đầu ủ rũ, càng giải thích càng không rõ được.

“Tôi không can thiệp vào chuyện riêng của bạn bè”, Tần Tang cũng nhân cơ hội nói rõ, người như Tần Tổng cô không thể đụng vào, “Thế nên anh muốn chơi bởi thế nào thì tôi không có ý kiến”.

Tần Tổng thấy tim thất lại, cô đang từ chối anh ư? Cô biết?

“Tang Tang...”

“... Tần Tang”, Tần Tang chỉnh lại, “Xin hãy gọi tôi là Tần Tang”.

Tang Tang, không phải là tên anh có thể gọi.

Một người đàn ông “ngọc thụ lâm phong” cùng bạn đi siêu thị, sữa tươi rau xanh đều biết chọn, món ăn buổi tối đều lên thực đơn đầy đủ, là một chuyện rất ấm áp.

An Tiểu Ly lén lút nhét thêm thức ăn vào xe đẩy, liếc nhìn Trần Ngộ Bạch xem anh có phát hiện ra không.

Trần Ngộ Bạch giả vờ không biết, nhân lúc cô bò ra trên tủ đông lạnh chọn sữa chua, anh thông thả vứt lại.

Đến khi tính tiền ra ngoài, An Tiểu Ly mặt mũi nhăn nhó, méo xệch.

“Chẳng phải còn giữ lại cái này sao? Mặt xị ra ghê thế”, Trần Ngộ Bạch đưa cho cô kẹo mút.

Cô nhận lấy, nhưng lại tiện tay ném vào hộp đựng thức ăn trong xe đẩy, vẫn tức tối, “Tôi không thích ăn kẹo!”.

“Tôi thích nhìn cô ăn kẹo”, Trần Ngộ Bạch trả lời bình thản.

An Tiểu Ly cắn môi, tôi thích – nhìn cô ăn kẹo.

Lại nữa... Chính là thế, có lúc thậm chí cô cảm thấy hai người như vợ chồng lâu năm, nhưng khi phán đoán thật kỹ thì anh lại xa tận chân trời. Đang bắn khoăn thì di động của Tiểu Ly đổ chuông, cô vừa nhìn số đã cười tí tít mắt, “Moshi Moshi!”[3]

[3] Moshi là “alo” trong tiếng Nhật.

“Mò cái đầu cậu!”, giọng to quang quác của Xuân Tử vang lên, “Tin nội bộ, Sói Bên Sông đòi danh sách, ông ta nói mấy lần phát hiện ra thiếu người, hôm nay nhất định phải điểm danh.”

“Tớ đến ngay, cậu ráng lên!”, Tiểu Ly cúp máy, nhìn đồng hồ, còn bốn mươi phút lên lớp học, phải gọi taxi rồi, cô đau lòng nghĩ.

“Ừm... chuyện đó, tổng giám đốc, tối nay anh có thể tự nấu ăn tạm được không? Tôi phải đi học rồi”.

“Cô tốt nghiệp rồi mà?”.

“Còn nửa năm nữa, những môn khác đã kết thúc rồi, nhưng có một học phần tự chọn vẫn chưa thi xong, người Nhật cố chấp thế đấy – cho tôi xuống đường phía trước”, An Tiểu Ly bấm tin nhắn thông báo đến Tần Tang, miệng vẫn nói, lại còn hoa chân múa tay bảo Trần Ngộ Bạch dừng xe.

“Tôi đưa cô đi”, Trần Ngộ Bạch nắm lấy tay trái đang khua khoắc của cô, sau đó nắm chặt trong tay không buông.

Tay anh hơi lạnh, cảm giác mát mẻ bao trùm bàn tay ấm áp của cô. Tiểu Ly lập tức yên lặng, nuốt nước bọt, quay đầu nhìn ra cửa sổ, giả vờ không quan tâm.

Bắn khoăn...

Trần Ngộ Bạch cười tủm tỉm.

Tần Tang ở gần đó nên đến nhanh hơn họ, khi An Tiểu Ly tới nơi thì cô nàng đã chiếm chỗ ngồi phía trước và đợi bạn rồi.

Thấy Trần Ngô Bạch đi sau Tiểu Ly, Tần Tang cười cười, “Không biết anh cũng tới nên chỉ lấy hai chỗ, mọi người ngồi chật một chút nhé”.

Trần Ngô Bạch gật đầu, ngồi xuống.

Trần Ngô Bạch vừa vào đã đẩy lên một trận xầm xì – một anh chàng đẹp trai cực phẩm, phong lưu tuấn tú như thế, nhìn kiểu nào cũng thấy không giống sinh viên, đến đây làm gì?

An Tiểu Ly nhìn ánh mắt phức tạp vừa kinh ngạc, tức giận lẫn bi ai của A Mạc và Xuân Tử, trong lòng cũng đau khổ, Núi Bằng rốt cuộc anh tới làm gì?

“Lâu quá không đi học nên đi thử cho biết”, lúc An Tiểu Ly hỏi anh sao lại xuống xe, anh đã trả lời vậy.

An Tiểu Ly ngồi giữa, hai ghế mà ba người ngồi nên chẳng còn rộng rãi thoải mái, A Mạc ngồi phía Tần Tang đang định di chuyển lên phía trên thì bị Tần Tang lặng lẽ kéo lại, Tần Tang hơi hất đầu về phía Tiểu Ly, ra hiệu cho họ thấy bàn tay đặt lên eo Tiểu Ly của Trần Ngô Bạch, hai người kia thoáng hiểu ra, rất biết phối hợp mà ngồi thẳng lại, mặc cỡ e then.

©STENT: www.luv-ebook

An Tiểu Ly không dám nhúc nhích quá nhiều, đành thì thầm vào tai anh, “Móng vuốt của anh... tay anh có thể bỏ ra được không?”.

Trần Ngô Bạch ngược lại càng ôm chặt, “Sử dụng không gian hợp lý thôi”.

An Tiểu Ly tức, nhưng không dám nói, tay phải thậm thà thậm thụt đẩy Tần Tang.

“Nhà cậu có thêm người, tại sao lại cứ đẩy sang người khác?”, Tần Tang mở sách tiếng Nhật, không thèm nhìn cô.

Trần Ngô Bạch khẽ cười, cô nàng Tần Tang này, đúng là, thú vị.

Cười thì cười nhưng anh vẫn rút tay lại, mặt cô đã đỏ đến mức anh thấy khó chịu đựng nổi.

Hai tiết học, An Tiểu Ly đã bị đồng bào cùng phòng dùng ánh mắt lột sạch tra khảo cả mấy trăm lần.

“Sao vậy?”, Trần Ngô Bạch chú ý đến ánh mắt ai oán của cô.

“Không có gì...”, chỉ là tối nay sẽ bị Xuân Tử và A Mạc treo lên đánh đập mà thôi.

“Vậy bạn cô bị sao vậy?”, anh cười tủm tỉm nhìn hai cô nữ sinh đang làm động tác cắt cổ với An Tiểu Ly, A Mạc và Xuân Tử bị ánh mắt như điện phóng qua một lượt, càng thề trong lòng sẽ bẻ xương An Tiểu Ly ra.

“Không có gì, đói rồi”, Tần Tang vẫn bất động như núi, lúc này cũng đã lên tiếng.

Trần Ngô Bạch mỉm cười, “Chúng tôi cũng chưa kịp ăn cơm, tan học tôi mời, Tần Tang, và cả hai cô gái xinh đẹp đáng yêu kia nữa, có thể nể mặt tôi không?”.

A Mạc gật đầu đến nỗi xương cổ kêu răng rắc. Xuân Tử lại giả bộ làm thiếu nữ nhút nhát e then.

Tần Tang cũng cười, gật đầu.

Tiểu Ly cuối cùng thở phào, vẫn còn Tần Tang che chở cô, “Tần Tang...”.

Tần Tang gỡ móng vuốt cô ra, thuận thế đẩy cô một cái.

Trần Ngô Bạch vững vàng đón lấy, rất thản nhiên nhẹ ôm cô vào lòng.

Tan học xong cùng đi ăn.

A Mạc và Xuân Tử phải giả làm thực nữ, ngại không dám mở miệng đòi hỏi, Tần Tang thì lại biết rõ giá trị của Trần Ngô Bạch, biết là đòi hỏi thì người ta cũng chẳng hề hấn gì, cô cũng chẳng cần làm gì ệt.

Lần này An Tiểu Ly cuống lên, bọn sói này, giả bộ làm cừu ngoan ngoan nổi gì, “Đi ‘Thịnh Thế’ được không? Nghe nói thức ăn ở đó rất ngon!”, cuối cùng không nhịn nổi, cô xoa tay kháng nghị.

Xuân Tử và A Mạc ngồi phía sau, nghe mà hai mắt sáng rực, nhưng vẫn bẽn lẽn không dám phát biểu ý kiến.

Trần Ngô Bạch mỉm cười, “Ừ”. Nói xong dịu dàng nhìn Tiểu Ly, ánh mắt ấm áp tựa hồ đang nói: Cục cưng, anh sẽ nghe em.

Tiểu Ly, không nhìn thấy, tim cô đang đập thình thịch – khách sạn đắt nhất thành phố đó! Cô phải chọn tất cả những món đắt nhất, sau đó mỗi món ném thử một miếng... cuối, cùng, đã, báo, thù, rồi!

Đến Thịnh Thế, Tần Tang và A Mạc, Xuân Tử xuống xe trước, Trần Ngô Bạch và Tiểu Ly đi tìm chỗ đậu xe.

“Tiền thanh toán sẽ trừ vào lương của cô”, đến cửa, Trần Ngô Bạch nói nhỏ vào tai cô một câu, sau đó lập tức đỡ lấy cô.

Quả nhiên, An Tiểu Ly đã ngã khụy một cách xấu hổ.

Trần Ngô Bạch ôm cô tiếp tục đi, vẫn dịu dàng trách cô, “Bao lớn rồi mà không biết nhìn đường!”.

A Mạc và Xuân Tử hăm mộ chết đi được, lén lút nhéo mạnh lên cánh tay An Tiểu Ly.

An Tiểu Ly đau lòng lẫn đau tay, đôi mắt to ngấn ngấn lệ, bị Trần Ngô Bạch nửa ôm nửa lôi đi xềnh xệch.

Lúc chọn món, Trần Ngô Bạch cứ gọi một món là Tiểu Ly lại run lên, ánh mắt nhanh chóng quét qua bảng giá, xót xa vô cùng.

“Thêm một món Thái Cúc Đông Ly Hạ, và cả... Tiểu Kiều Lưu Thủy, thêm món...”

“... Đủ rồi!”, Tiểu Ly quả quyết cắt ngang Trần Ngô Bạch, “Ha ha, ha... chỉ có năm người, ăn không hết đâu.”

Xuân Tử ngồi cạnh An Tiểu Ly, lúc này ra tan tàn nhấn nhéo vào đùi cô, vừa hiền lành gật đầu, vừa nhỏ nhẹ nói: “Đúng à, ăn không hết đâu, lãng phí lắm”.

“Đúng thế”, cậu nhéo đau thật! Tiểu Ly đau tới nổi mặt mày méo xệch.

Trần Ngô Bạch lắc đầu, cười tao nhã, nói với Tiểu Ly: “Lần đầu mời mọi người dùng cơm, làm sao tiết kiệm được? Hử?”.

Hử cái đầu anh! Tiểu Ly mắng trong bụng, đồ biến thái này, người trả tiền là tôi chứ anh có phải chủ nhân đâu! Diễn kịch hay như vậy thì đi làm thái giám đi, không cần trang điểm, làn da trắng trẻo này của anh thì đủ rồi...

“Thêm món Long Phượng Đại Đoàn Viên! Ném thử món đặc sản chỗ này”, anh cười với ba cô gái, ân cần hết mực, “Nước uống thì lấy hai bình nước hoa quả tươi”.

Tiểu Ly thấy mọi thứ tối sầm lại.

Ăn xong bữa, A Mạc, Xuân Tử và Trần Ngô Bạch đã trở thành bạn bè thân thiết. Tiểu Ly chỉ lo cúi đầu ăn, bỏ tiền ra thì là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi, nhất định phải ăn cho nhiều, lỗ càng ít càng tốt.

“Chậm thôi”, Trần Ngô Bạch đưa đến một ly nước quả, tay dịu dàng vỗ lưng cô.

Tiểu Ly ngẩng lên, ánh mắt lộ vẻ hung dữ, liên quan khỉ gì đến anh!

Xuân Tử thuận tay vỗ lên đầu cô một cái, “Nhìn kiểu gì thế hả con nhỏ này! Coi chừng tổn thọ!”, một anh bạn trai đẹp trai hào phóng lắm tiền dịu dàng thế này biết tìm đâu ra, con nhỏ này đúng là không biết phúc là gì, còn trừng người ta.

An Tiểu Ly khóc không ra nước mắt.

Ăn xong, A Mạc và Xuân Tử đi vào nhà vệ sinh, những người còn lại đứng đợi ở sảnh, Tần Tang đến cạnh cửa sổ gọi điện, Trần Ngô Bạch và Tiểu Ly ngồi trên sofa.

“Cho cô”, Trần Ngô Bạch đưa tờ hóa đơn cho Tiểu Ly.

An Tiểu Ly nhìn số tiền trên đó, đau khổ nhắm nghiền mắt.

“Thưa cậu Ba, cậu Năm đang ở trên lầu, cậu ấy nói sẽ xuống ngay, xin cậu đợi một chút”, quản lý đến, cung kính nói với Trần Ngô Bạch.

Anh gật đầu.

Quản lý đi rồi, lập tức hỏi về ngạc nhiên: “Ông ta gọi anh là gì? Cậu Ba?”.

Trần Ngô Bạch gật đầu, một tay đặt lên sofa, tay kia đùa nghịch tóc cô.

“Tại sao lại gọi anh là cậu Ba?”, Tiểu Ly đập một cái lên tay anh, “Anh là chủ ở đây hả?”.

“Một trong số đó”, Trần Ngô Bạch xác nhận.

An Tiểu Ly nhảy xồm, “Vậy tại sao anh không giảm tiền?”.

Trần Ngô Bạch kéo cô xuống, tiếp tục kéo tóc cô, thông thả trả lời: “Vì... không thu tiền”.

“Thế đây là gì?!", Tiểu Ly tức tối hươu tở hóa đơn, làm cô sợ muốn chết, còn tưởng mấy tháng lương bay mất rồi chứ.

“Hóa đơn, tôi không cần trả tiền là chuyện của tôi, nhưng cô vẫn phải trả tiền cho tôi”.

“Tại sao?!", An Tiểu Ly vừa tức vừa ngạc nhiên.

“Lúc cô thanh toán thì liệu anh ta có nhận tiền không?”

Tiểu Ly gật đầu.

“Ăn cơm trả tiền, chuyện tất nhiên, phải không?”.

Tiểu Ly gật đầu.

“Tối nay là mời bạn cô ăn cơm, đúng không?”.

Tiểu Ly lại gật đầu.

“Hẹn trước là cô mời, phải không?”.

Tiểu Ly ngần ngừ rồi vẫn gật đầu.

“Thế chẳng phải tốt à, tiền thì cô vẫn phải trả. Tôi chỉ thanh toán trước cho cô, còn về việc anh ta có nhận tiền của tôi hay không thì không liên quan tới cô”, Trần Ngô Bạch giải thích rất rõ ràng.

An Tiểu Ly máu nóng bốc tận đỉnh đầu.

Nhưng anh ta lại nói đúng.

Tần Tang cúp máy bước đến, thấy Tiểu Ly có vẻ muốn ăn thịt người, còn Trần Ngô Bạch cười rất đắc ý, cô biết ngay là hai người này lại trên chọc nhau rồi.

“Gọi điện giục A Mạc đi, đi vệ sinh mà lâu thế”, An Tiểu Ly giận cá chém thớt.

“Vội gì, đợi Vì Nhiên xuống chào hỏi một tiếng rồi đi”, Trần Ngô Bạch xoa xoa đầu cô, bị cô tránh né thì vươn dài tay ra kéo cô lại, vò rối tóc cô rồi mới chịu buông tha.

Nghe đến cái tên từ miệng Trần Ngô Bạch, tim Tần Tang đập lồi một nhịp, vội vàng cười nói: “Bọn A Mạc lâu quá, hai người đợi là được rồi, tôi còn có việc, đi trước vậy”.

Tiểu Ly kéo cô lại, nói gì cũng không buông, “Đã nói tối nay về ký túc ngũ mà, tự nhiên cậu lại có việc gì chứ?”.

Tần Tang không muốn ở lại thêm giây nào, mà Tiểu Ly lại đang ầm ỨC đầy bụng, không chịu để cô đi. Cứ thế trong lúc lồi lồi kéo kéo thì cửa thang máy mở toang, một đoàn người bước ra. Người đàn ông trẻ tuổi đi đầu tiên mày mắt tuần tú, cao ráo đẹp trai.

Tần Tang thẫn thờ dài, rốt cuộc cũng không trốn được hay sao...

4. Chương 4

Sao anh lại không thể nhận ra em thích anh muốn chết đi được?

Lý Vi Nhiên khoác tay một cô gái, Tần Tang nhìn kỹ, chính là cô gái mà cô đã thấy ở trung tâm mua sắm lúc làm mất điện thoại, hôm nay ăn mặc càng xinh đẹp rạng ngời, nũng nịu dựa vào người Lý Vi Nhiên, trai xinh gái đẹp rất bắt mắt.

Cô gái kia từ lúc xuống cứ nhìn quanh, thấy Tần Tang thì kẻ sát tai Lý Vi Nhiên thì thầm: “LÀ cô ấy sao?”.

Lý Vi Nhiên dở cười dở mếu gật đầu. Vốn dĩ anh đang ở trên lầu ăn mừng sinh nhật em họ Lý Di Nhiên, nghe Trần Ngộ Bạch dẫn mấy cô bé đến dùng cơm thì hỏi người ta trông như thế nào, quản lý cười híp mắt nói có một đại mỹ nữ tóc xoăn dài, đáng người bốc lửa, anh đoán ngay ra là Tần Tang, vội vàng bảo người giữ họ lại.

Di Nhiên nghe anh nói chuyện với quản lý thì đoán chắc là anh xuống dưới để gặp mỹ nữ tóc xoăn dài kia, nhất định cùng xuống xem thử.

Tần Tang thấy họ thân mật thì lịch sự nhìn đi nơi khác. Lý Vi Nhiên bỗng hiểu ra, đằng hắng giọng, nói: “Em họ tôi, Lý Di Nhiên”.

Trần Ngộ Bạch nhìn Lý Vi Nhiên, anh biết Lý Di Nhiên, thế thì, là đang giới thiệu cho người khác nghe ư? Anh biết ý, nhìn sang Tần Tang.

Tần Tang thấy khó chịu cực kỳ, vì khi Lý Vi Nhiên nói đó là em họ anh, cô cảm nhận rất rõ trái tim mình thoải mái hẳn.

Thoải mái gì chứ? Mà muốn thế nào? Cô thầm nhủ lòng, Tần Tang, mà làm gì thế?

Đừng thế, không thể thế, Tần Tang, phải yêu bản thân mà.

“Tần Tang?”, cô không phản ứng, Lý Vi Nhiên mỉm cười gọi. Tần Tang gật đầu, xem như đã chào hỏi.

Lý Di Nhiên bước vòng tới, đến trước mặt Tần Tang, giơ tay ra, “Chào chị, rất vui được gặp chị”.

Tần Tang hơi ngạc nhiên, đành bắt tay lại nhẹ nhàng, “Tôi cũng vậy”.

Lý Di Nhiên mắt sáng lên, “Thật sao?”.

Tần Tang ngăn người, “... Đương nhiên”.

“Hôm nay là sinh nhật em, có thể xin chị nể mặt mà tham gia party sinh nhật của em không? Ở trên lầu thôi!”, Lý Di Nhiên rất giống búp bê Tây, xinh đẹp, khi nũng nịu cũng rất đáng yêu.

“Sinh nhật vui vẻ, Di Nhiên, nhưng hôm nay tôi...”

“Có việc ă? Lý do không khéo léo như thế mà chị cũng dùng ư?”, đôi mắt to của Lý Di Nhiên tỏ ra ầm ức, nắm chặt tay cô hơn.

Lý Vi Nhiên bước đến gỡ tay cô nàng ra, “Nó cứ uống rượu là thế, xin lỗi”.

Lý Di Nhiên bị anh gỡ tay ra, lập tức hiểu ý, giả vờ say rượu, nắm chặt tay Tần Tang, nửa thân người áp sát vào cô, “Mặc kệ mặc kệ – em thích chị lắm! Chị mừng sinh nhật với em nhé...”.

Ồn ào trong sảnh khách sạn như vậy không hợp lắm, Tần Tang đành nhận lời, Lý Di Nhiên húng chí gật đầu, quay sang nhìn anh mình bằng ánh mắt sáng rực.

Lý Vi Nhiên dịu lấy em gái, nhìn Tần Tang mỉm cười.

Trần Ngộ Bạch đưa bọn Tiểu Ly về trường, Tần Tang thì theo anh em nhà họ Lý lên lầu. Trong phòng loạn cào cào, toàn là những cô cậu xấp xỉ Lý Di Nhiên, thấy chủ nhân bữa tiệc dẫn vào một cô gái xinh đẹp thì hú hét mừng rỡ.

Lý Di Nhiên vừa đến cửa đã tự nhiên như không, lao vào đám bạn chơi đùa, còn Tần Tang chẳng quen ai, đành theo Lý Vi Nhiên tìm một góc khuất để ngồi.

Lý Vi Nhiên đưa cô một ly nước cho cô, “Ngồi một lúc đi, lát nữa Di Nhiên không chú ý thì tôi sẽ đưa cô về”.

Âm nhạc dội ầm ầm, anh bắt buộc phải kề sát tai cô hét lớn mới nghe rõ. Anh vừa ngồi gần, Tần Tang đã ngửi thấy mùi thơm mát trên người anh, như chiếc chăn được phơi nắng trong mùa đông toát ra một mùi khiến người ta thấy yên lòng.

Mấy cái micro sau một hồi tranh chấp được chuyển đến trước mặt hai người, Lý Di Nhiên mặt đỏ hồng, cầm đầu mọi người gào lên, “Hát chung! Hát chung! Hát chung! Hát chung! Hát chung!”.

Lý Vi Nhiên nhướn mày, cười, ung dung đứng lên, đón lấy micro, tay phải lại phác cử chỉ rất ga-lăng: “May I?”.

Đám người càng hưng phấn, hò reo, “ I do! I do! I do!”.

Khung cảnh bỗng như lễ cầu hôn. Tần Tang cũng không phải người nhút nhát, vui vẻ đưa tay cho anh, đứng lên.

Lý Vi Nhiên kéo cô đứng trước màn hình, quay lại nói với một chàng trai mấy câu, cậu chàng cười hí hí nhìn Tần Tang rồi lại nhìn anh, luồn đến trước máy điều khiển.

“Anh và em, nam và nữ, đều không thoát khỏi tình yêu. Ai đồng ý, ai dửng dưng, bắt chấp tất cả trả giá bằng chân tình...”

Giọng anh trầm trầm dễ nghe, chăm chú nhìn Tần Tang, chuyên tâm hát từng câu. Tần Tang cố kìm hơi thở đang run lên, nhìn chăm chăm vào lời bài hát trên màn hình lớn.

“Anh từng nói, không chỉ anh, mà còn bao gồm em. Có nên tiếp tục không, có nên đáp lại không, để tình yêu từng bước từng bước đến gần...”

“Anh có chút rung động với em, nhưng lại vô cùng sợ nhìn vào mắt em, có một chút rung động như thế, một chút e dè, không dám tin rằng anh lại không kiềm lòng được như thế; anh có chút rung động với em, không biết kết quả sẽ là vui hay buồn, có một chút rung động, một chút e dè, sợ rằng yêu rồi sẽ phải mất đi. Khó mà từ chối, con người sợ nhất là rung động, tuy không muốn không nhìn cũng không nghe, nhưng lại rơi vào tình yêu...”

Lý Di Nhiên cảm khái vô cùng trong đám người dần dần mê mẩn im lặng, hóa ra người ta đã bị cô ép vào với nhau lộ liễu như thế đấy.

Công đức vô hạn! Cô cũng mê mẩn rồi.

©STENT: www.luv-ebook

Hát xong một bài, Lý Vi Nhiên khoát tay ra hiệu với đám đông đang hoan hô ầm ĩ, Tần Tang nhân cơ hội rút tay ra, tim cô đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng vẫn giả vờ thản nhiên, mỉm cười về lại góc cũ, ngồi trên sofa nhìn bọn trẻ chơi đùa.

Anh có chút rung động với em – anh đang... nói với cô ư? Tần Tang hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra.

Hóa ra anh cũng rung động sao?

Lý Vi Nhiên lúc này không biết từ đâu xuất hiện, chẳng nói chẳng rằng kéo tay cô ra ngoài, Tần Tang đang lơ đãng, bất giác giăng mạnh tay ra, anh quay lại nhìn cô về kỳ lạ, cô ngượng ngập cười cười, cũng may ánh đèn vắn vện, chắc không nhìn rõ màu hồng ửng trên gương mặt cô.

Ra ngoài rồi, đầu vẫn ong ong tiếng hét lúc nãy, Lý Vi Nhiên quay sang nhìn cô cười với vẻ ý tứ sâu xa. Tần Tang cố tỏ ra trấn tĩnh, mỉm cười hỏi anh, “Sao vậy?”.

“Ồ... tôi thấy rất vui”, Lý Vi Nhiên nắm chặt những ngón tay thon mảnh của cô trong lòng bàn tay, “Đi lấy xe với tôi nhé?”.

Ánh mắt anh như toát lên ánh sáng lấp lánh, Tần Tang choáng váng gật đầu.

Con đường dẫn đến bãi đậu xe có những cột đèn sáng trưng cả hai bên, tạo hình như hoa lan trắng, phát ra ánh sáng nhẹ nhàng. Bóng hai người tay nắm tay kéo dài chếch phía sau.

“Tang Tang”, Lý Vi Nhiên bỗng lên tiếng, “Em đang sợ hãi điều gì?”.

Tần Tang ngẩn người. Lý Vi Nhiên dừng hẳn lại, nắm lấy hai tay cô, hai người mặt đối mặt đứng dưới ngọn đèn đường.

Gương mặt anh tuấn của Lý Vi Nhiên tỏa ra ánh sáng dịu dịu dưới ánh đèn, chiếu thẳng vào trung tâm căn phòng nhỏ tăm tối lâu không tu sửa trong tim Tần Tang.

“Anh không biết em đang do dự điều gì, hình như em luôn kháng cự lại sự gần gũi của anh – hoặc là, kháng cự bản thân tiếp cận anh. Tang Tang, em thông minh như vậy, chắc hẳn đã nhìn thấu tâm lòng anh phải không?”, anh nhìn vào mắt cô, chậm rãi nói từng câu, “Anh thích em”.

Trong mắt Tần Tang thoáng qua một vẻ sợ hãi khó lý giải. Bao năm sau, Lý Vi Nhiên nhớ lại buổi đêm thanh mát ấy, mỉm cười: đó là tiếng thở dài đối với số phận.

“Tại sao?”, cổ họng Tần Tang bỗng khàn đi trong nháy mắt, hỏi với giọng khàn khàn.

Lý Vi Nhiên kéo cô lại gần hơn. Hơi thở cả hai quấn quýt, anh khẽ nói: “Nếu biết được tại sao, biết được từ đâu, từ lần nào bắt đầu thích em, thế thì tìm cảm sẽ trở thành một vấn đề lý luận đơn giản rồi. Tần Tang, anh thích em, em làm bạn gái của anh được không?”.

Anh rất gần cô, trán cô khi cúi thấp gần như chạm vào mũi anh. Lòng bàn tay cô được bao bọc trong tay anh, nóng đến phát bỏng.

Tần Tang lúc này đã mơ hồ ý thức được, tại sao đối với cô, Lý Vi Nhiên lại khác biệt đến thế.

Vì anh thành thật, thẳng thắn, anh không hề sợ hãi với tất cả những việc đã và sắp xảy ra, dường như sống trong một thế giới không có bóng tối, điều đó đối với một người đã quen với muôn loại mặt nạ như cô mà nói, thật là đáng quý biết bao.

“Xin lỗi, Lý Vi Nhiên, tôi không thích anh”, Tần Tang cố giữ vững thần kinh, rút tay ra, lùi lại một bước. Rút lui khỏi sự bao vây đè nén của anh, bầu không khí mát mẻ lại quay về, cô càng bình tĩnh lạnh lùng hơn, thậm chí có thể mỉm cười với anh.

Im lặng, sự tĩnh lặng trong màn đêm như một bức màn trong suốt chắn giữa hai người, mỏng manh, nhưng xa cách vô cùng.

Lý Vi Nhiên nhíu mày, sau đó thần sắc hồi phục lại như thường, “Vây thôi, lên xe, anh đưa em về”.

Tần Tang đã rơi vào trạng thái phòng bị đặc biệt cao, mà kẻ địch lại bình thản vỗ ngựa quay về doanh trại. Cô có bình tĩnh mấy cũng phải ngẩn người, “Hử?”.

“Hử?”, Lý Vi Nhiên như đang hỏi “em còn có việc gì sao”. Tần Tang cười rồi vội lên xe.

Trên đường đi, Lý Vi Nhiên rất bình thường, trong xe mở nhạc nhẹ, anh nói cười tự nhiên, kéo Tần Tang vào những chủ đề trò chuyện thoải mái. Đến nơi cô ở, cô đã hoàn toàn tháo bỏ sự phòng bị, mỉm cười mở cả dây an toàn, chào từ biệt Lý Vi Nhiên.

“Tang Tang!”, Lý Vi Nhiên cũng xuống xe, gọi cô lại khi cô sắp vào trong hành lang cầu thang, “Anh cho em thời hạn một tuần, em hãy nghĩ ra một lý do từ chối để thuyết phục anh... Đừng nói em không thích anh lần nào nữa”, anh đứng cách cô khoảng chục mét, cười dịu dàng, “Sao anh có thể không nhìn ra là em thích anh muốn chết nhỉ?”.

Mặt Tần Tang đỏ bừng, “tạm biệt” một tiếng rồi bỏ chạy vào trong như quân lính đánh mất mũ giáp.

Tần Tổng gần đây rất chăm chỉ chạy tới “Vũ Hưng”.

“Tổng giám đốc”, Tiểu Ly gõ cửa bước vào, đến sofa, đưa chai coca và bánh bao cho Tần Tổng, “Bánh bao, coca”.

“Anh là Tần Tổng, không phải tên Bánh Bao hay Coca”, Tần Tổng cười, “phóng điện” với cô.

Đương nhiên tôi biết, cầm thú mà! Tiểu Ly lâu bầu trong bụng.

“Nào, gọi một tiếng tôi nghe thử”.

Tiểu Ly mắng nhiếc trong bụng, đồ cầm thú này! Cái gì mà gọi một tiếng tôi nghe thử, tưởng cô là cún chắc!

“Tần Tổng”, cô vẫn ngoan ngoãn gọi, vẫn đang ở cùng một mái nhà, ai bảo anh ta là em trai của sếp làm chi.

“Thế mới đúng chứ, mọi người đều là bạn”, Tần Tổng ngồi bật dậy, chồm đến trước mặt Tiểu Ly, “Tiểu Ly à, đến đây, ngồi xuống chúng ta trò chuyện, cuối tuần này cô có đi đâu không?”.

“Có... tôi hẹn bạn rồi”.

“Ồ? Hẹn bạn làm gì?”.

“Xem phim”, Tiểu Ly trả lời thật thà.

“Ồ đâu?” Tần Tổng hào hứng.

“Anh muốn đi cùng hả?”, Tiểu Ly rất ngờ vực, hỏi kỹ thế làm gì.

“Được thôi được thôi”, Tần Tổng xem câu hỏi như lời mời, vui vẻ toét miệng cười khiến An Tiểu Ly càng nghi ngờ, mấy anh em họ sao răng trắng thế.

“Nhưng, có hai chúng tôi rồi, anh đi thì là ba, không tiện ngồi chung”.

“Thế thì đừng đi xem phim”, Tần Tổng cũng không mong đi đến rạp, nơi mờ ám này, Tần Tổng nhất định sẽ phản pháo, sau đó trốn anh ta dữ hơn thôi, “Chúng ta đi du lịch ở thác nước đi”, anh hùng cứu mỹ nhân hình như không tồi.

“Cuối tuần cô ấy phải làm thêm”, nhiệt độ trong lời nói bằng không, là sếp lớn Trần lên tiếng.

Tiểu Ly nhảy xồm lên, “Tại sao!”.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng ấn cô xuống.

Tần Tổng ngạc nhiên nhìn Trần Ngô Bạch, “Trước khi em vào đây còn nghe đám Lisa hẹn nhau đi mua sắm mà”.

Trần Ngô Bạch ngẩng lên, bình tĩnh nói tiếp, “Người khác không cần chứ cô ấy thì khác, thời gian còn lại của cô ấy cũng do tôi chi phối”.

Tiểu Ly quay sang, phần nộ thầm co nắm đấm: Anh không thể không nói với người ta hay sao? Tin đồn cô dụ dỗ sếp đã bay đầy trong công ty rồi, không thể hiểu cho cô thư ký bé nhỏ bằng thanh ngọc khiết là cô ư?

Quả nhiên, ánh mắt mờ ám của Tần Tổng cứ di chuyển qua lại giữa hai người.

“Không phải đâu!”, Tiểu Ly như nhìn thấy Tần Tổng vừa ra ngoài đã bị một đám phụ nữ bao vây, sau đó anh ta thao thao bất tuyệt kể cho họ nghe cô và Núi Bằng diễn phim “Osin và ông chủ” ở nhà sếp...

“Tôi nợ tổng giám đốc rất nhiều tiền, nên phải dọn dẹp nấu nướng cho anh ấy để trả nợ...”, Tiểu Ly giải thích.

Tần Tổng nghe mà hí hửng, “Tiểu Ly à, cô nợ anh Ba bao tiền? Tôi trả cho cô là được, mọi người là bạn mà”.

Tiểu Ly xúc động nước mắt ràn rụa, đúng là một tiên cầm thú trọng tình trọng nghĩa! “Tần Tổng...”, cô ghen ngào.

Giọng nói u ám của Trần Ngô Bạch xen lẫn sự giận dữ, “Tiểu Lục, gần đây cậu rảnh lắm đúng không?”.

Tần Tổng đang mơ mộng kể sách mua chuộc để Tiểu Ly đẩy Tần Tang vào vòng tay anh ta, bây giờ đột nhiên tỉnh lại, run lập cập lùi xuống ngồi trên sofa, vừa run vừa cười gượng, “Hà hà anh Ba... Đâu có, em bận lắm!”.

Toi rồi! Bất cần làm ai kia ghen tuông rồi!

“Thế hả?”, Trần Ngô Bạch đẩy gọng kính, liếc nhìn cô nàng được giúp đỡ một cái là bỏ trốn kia, cười lạnh rồi ném cho Tần Tổng một quả bom hẹn giờ mà không biết khi nào nổ, “Tôi thấy, phải thế rồi”.

Tần Tổng ớn lạnh, bật dậy chuồn ra ngoài, “Anh Ba, em đi công việc. Anh cứ bận đi nhé!”.

“Nợ tôi, thấy không thoải mái à?”, Trần Ngô Bạch lúc ngồi trên bàn ăn tối đã hỏi cô nàng nào đó đang gặm gà nướng, mồm mép dính đầy mỡ.

Tiểu Ly gặm mạnh một miếng đùi gà, tưởng tượng nó là thịt ai đó để ra sức nhai nó; vớ vẩn! Anh nợ tiền người ta thì trong lòng anh thoải mái chắc?

“Không có không có... Tôi cứ nghĩ đến việc tay lái không vững đã làm bị thương em xe yêu thích của tổng giám đốc là trong lòng thấy hổ thẹn vô bờ ấy chứ”, hai tay cô kẹp đùi gà chặt lại, sắc mặt trầm trọng.

Trần Ngô Bạch hừ lạnh một tiếng, “Trả lời tôi: phải, hay không phải”.

“... Phải”, Tiểu Ly do dự mãi mới trả lời, không biết chắc được đáp án nào phù hợp với yêu cầu tâm lý của sếp.

“Vậy nợ tiền Tần Tổng thì cô sẽ không thấy khó chịu?”, Trần Ngô Bạch lạnh lùng hỏi.

“Không phải”, lần này cô trả lời khá nhanh gọn, “Chỉ có điều là dễ chịu hơn là nợ anh thôi”.

Sắc mặt vừa khá hơn của Trần Ngô Bạch trong tích tắc lại sa sầm. Tiểu Ly thầm cảm thán trong lòng: mặt người này cứ như có điều khiển từ xa ấy, muốn chuyển sang màu nào là chuyển.

“Anh ta thích Tang Tang, nên sẽ không cần tôi trả”, và sẽ không bắt tôi làm việc nhà trừ nợ, Tiểu Ly bổ sung một câu trong bụng.

“Cũng không ngốc nhỉ, nhận ra rồi à”, Trần Ngô Bạch cười giễu, sao chuyện của mình thì nhìn không ra?

“Ánh mắt anh ta nhìn Tang Tang cứ xanh lè như sói đói ấy, tôi không nhận ra mới lạ!”.

“Ồ?”, Trần Ngô Bạch ngừng lại một chút như rất hứng thú, “Thế còn tôi?”. Vừa nói anh vừa thông thả tháo kính ra, chồm đến trước, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú.

Tròng mắt màu nâu của anh trong vắt, rèm mi dài phủ bóng tối xuống phía dưới, thỉnh thoảng chớp một cái, ánh mắt sắc lạnh giống như nhìn thấu tận tâm can bạn... An Tiểu Ly giật mình, trời ơi, tên này biết thuật mê hồn!

Cô vội vàng chụp lấy một miếng cánh gà, cắn mạnh.

“Hử?”, giọng ồm ồm dụ dỗ của anh càng dụ dỗ, đợi Tiểu Ly trả lời.

Anh định tỏ tình ư? Tim Tiểu Ly đập thành thịch.

“Tôi nói là...”, Trần Ngô Bạch nhìn cô dụ dỗ như nước, ngón tay thon dài vươn ra nâng cằm cô lên, môi mấp máy, có vẻ như sắp nói ra.

Tiểu Ly cảm giác đùi gà và cánh gà đã đi xa rồi... Thế gian này chỉ còn lại câu anh sắp nói...

“... Tôi nói là, An Tiểu Ly, dáng ăn của cô xấu quá đi mất!”, Trần Ngô Bạch dụ dỗ nói.

Tiểu Ly choáng váng, tay trái ấn chặt tay phải, tự nhủ bao nhiêu lần tên này là cha mẹ cơm áo của mình, không thể nhét xương gà vào cái miệng độc địa của anh!

Bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của cô chọc cười Trần Ngô Bạch, khóe môi anh cong lên, lại đeo kính vào, tiếp tục ăn cơm.

Cô nàng này xem ra rất mong chờ mình sẽ nói gì với cô ấy, hà hà...

“Đợi đã!”, Tiểu Ly hét lên, định dùng giọng nói mình để ngăn cản cửa thang máy đang khép lại.

Nhưng cửa vẫn từ từ đóng, thậm chí cô còn nhìn thấy Lisa đứng gần cửa và người đứng sau lưng cô ta, lặng lẽ dùng ngón tay được sơn màu mè bấm mạnh vào nút – nếu cửa đã không có vẻ mở ra, thế thì nút mà cô ta bấm chính là Close sao?

Tiểu Ly vừa cuống vừa chạy như bay vừa rửa thềm: Lisa chết tiệt, Lisa xấu xa! Tốt nhất là cô đừng rơi vào tay tôi nghe chưa!

Đúng lúc cửa thang máy đóng sập lại khi chỉ cách cô chừng một cánh tay thì bên trong thò ra một bàn tay nghĩa hiệp, chặn cửa lại, Tiểu Ly đã chuẩn bị sẵn sàng đâm vào cửa thang máy lạnh băng, ai ngờ lại kịp, nhất thời không “phanh” lại được, “rầm” một tiếng đâm sầm vào lồng ngực ai đó.

Người đó “hự” một tiếng nhưng không đẩy cô ra.

Tiểu Ly ngửi thấy mùi bạc hà quen thuộc, lập tức nhận ra thân phận “tráng sĩ” thấy việc nghĩa mà dửng dưng làm là ai ngay.

“Chạy cái gì!”, “tráng sĩ” tỏ vẻ đau đớn, lại ngại không dám xoa ngực trước mặt mọi người, đành cau mày, thấp giọng hỏi tội cô.

Tiểu Ly lén lút phóng ánh mắt như ngọn dao đến Lisa, ầm ỨC lều bàu: “Sắp trễ giờ rồi”.

“Không đi sớm hơn được à? Ăn nhiều thì thôi, đã thế còn lười”, Núi Băng nói gọn.

Trong thang máy lặng phất như chết rồi, mọi người trông có vẻ bình thản nhưng ai nấy đều đồng tai lên – Tổng giám đốc là người cực kỳ lạnh lùng, bình thường không phí thêm một chữ nào với ai cả, câu nói “ầm ập” như vậy, cô nàng An Tiểu Ly quả nhiên có gian tình với anh!

Tiểu Ly bó tay... Trước mặt bao người, anh nói kiểu mờ ám như vậy là định hại chết tôi phải không!

Quả nhiên, giờ nghỉ trưa, khi An Tiểu Ly đang ngồi trong toilet chuẩn bị làm việc “đại sự” thì bên ngoài vắng đến nỗi bàn tán...

“Thật đấy, tôi ở đó, chính tai tôi nghe thấy mà!”, một cô gái vừa nói vừa vào toilet, người nghe hình như đang đứng trước gương.

“Trời ạ! An Tiểu Ly đó có gì tốt chứ? Ngoại hình tầm thường, ăn mặc cũng tầm thường”

“Đúng vậy! Tổng giám đốc sao lại để ý đến cô ta chứ! Tôi còn đẹp hơn cô ta nhiều!”.

“Ôi trời cô đúng là...”

Hai cô nàng kia cười hí hí.

An Tiểu Ly không làm nổi chuyện “đại sự” nữa...

Lời đồn thật sự thì cho dù là dũng sĩ thật thì cũng cần có chuẩn bị tâm lý...

Về đến văn phòng, cô vùi mặt vào đồng văn kiện, dán chặt mặt vào giấy A4 không chút hơi ấm.

“Tiểu Ly, vào đây một chút”, đường dây nội bộ vang lên, Núi Băng gọi cô.

Tiểu Ly đã chết.

“Tiểu Ly?”, Núi Băng ba giây sau lại gọi.

Có chuyện mới đốt nhang.

“An Tiểu Ly!”.

Nước mắt đầm đìa... Xác chết bị đóng băng lạnh tới mức tỉnh lại.

An Tiểu Ly gục đầu bước vào, bực bội hỏi: “Gì thế ạ?”.

Trần Ngộ Bạch ngẩng lên, hơi ngạc nhiên: “Cô sao vậy?”.

“Không sao cả”.

“Không nói, trừ lương”.

An Tiểu Ly phần nộ, anh còn trò gì khác không?!

“Nói”.

Cô nghiêng rằng: “Buổi sáng... trong thang máy sao anh lại nói thế? Người ta sẽ hiểu lầm”.

Trần Ngô Bạch “ồ” một tiếng, hỏi vu vơ: “Hiểu lầm gì?”.

“Tôi không biết rốt cuộc anh nghĩ thế nào, anh cũng chưa bao giờ nói tôi biết. Nhưng, tôi không cho rằng chúng ta... bây giờ thế này là tốt lắm rồi”. Tiểu Ly từ từ nói ra tâm trạng dần dần xuất hiện trong mấy ngày nay.

“Chỗ nào không tốt?”, Trần Ngô Bạch ngẩng lên, giọng dịu hơn, dáng vẻ rất hiền hòa.

“Chúng ta... hình như, tôi cảm thấy, ừm, tình hình ở bên nhau rất... kỳ quặc? Anh rõ ràng có thể tìm người biết nấu ăn, anh lại không thiếu tiền...”, Tiểu Ly vẫn không diễn đạt rõ được.

“... Nhưng cô nợ tiền tôi, ngoài vất kiệt sức lao động của cô, tôi không tìm ra cách nào tốt hơn để bù đắp tổn thất của tôi”, Trần Ngô Bạch thẳng thắn nói như đó là lẽ – đương – nhiên.

“Nhưng...”, anh nói thế, Tiểu Ly cũng thấy có lý, nhưng, cô cứ thấy... anh đối với cô, rất khác.

“Hử?”, anh ra hiệu cho cô nói tiếp.

Tiểu Ly tự cổ vũ mình, lấy hết can đảm nói ra: “Nhưng... anh đã hôn tôi”.

Nói xong mặt cô đỏ đến tận mang tai.

Nụ hôn quần quýt ấy, mỗi khi nhớ tới cô lại thấy không chân thực, nhưng cơ thể hơi lạnh của anh, hàm răng chắc khỏe, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt, mỗi thứ cô đều ghi nhớ rất kỹ.

Trần Ngô Bạch cười khê, tỏ vẻ rất vui.

Anh càng cười, Tiểu Ly càng muốn vùi đầu xuống ngực.

“Tiểu Ly”, anh gọi cô gái đang cắm đầu xuống đất, “Vậy thì, cô nghĩ sao? Cô nghĩ vì sao tôi hôn cô?”.

Tiểu Ly không quay người lại, cô không dám. Đúng một lúc vẫn không nói được, cô co chân lên, chạy ra ngoài.

Cả ngày hôm đó, mọi người trong công ty đều cảm nhận rất rõ tâm trạng của tổng giám đốc Trần hôm nay tốt đẹp vô cùng.

Buổi tối, Tần Tang và An Tiểu Ly đã không còn tâm trạng đi xem phim. Đến siêu thị mua thức ăn, An Tiểu Ly làm phụ bếp, Tần Tang nấu chính, nấu cơm ăn trong nhà Tần Tang.

Tần Tang ăn cơm một cách nho nhã, An Tiểu Ly ngồi đối diện, cả mười phút chỉ gấp đúng ba đũa, nhưng cơm thì đã ăn hết hai chén rồi.

“Ủa? Sao lại hết rồi?”, Tiểu Ly ử rử phát hiện ra chén lại trống không, sờ bụng, cảm thấy hình như vẫn nhét thêm được, lại đứng lên định xới cơm.

“Được rồi, nói đi”, Tần Tang ngăn lại.

“Cái gì cơ?”, Tiểu Ly lúng túng quay đi.

“Tớ chẳng qua chỉ muốn ăn một bữa bình yên rồi nghe cậu kể lể, nhìn bộ dạng thất thần của cậu kia, chẳng ra sao”. Tần Tang kỳ thị cô.

“Tang Tang...”, Tiểu Ly buông chén đũa, ử rử ngồi phịch xuống sofa, sờ bụng tròn xoe, mặt mày đau khổ bắt đầu hỏi chuyên gia tư vấn tình yêu Tần Tang, “Tớ không biết... anh ấy chẳng nói gì, mà không nói thì làm sao tớ biết? Anh ấy phải nói thì tớ mới biết chứ! Không nói thì làm sao biết được?!”.
Tần Tang đá nhẹ bắp chân cô một cái vẻ chán ghét, “Nói trọng tâm”.

Tiểu Ly “ui da” một tiếng vỗ khoa trương, ôm chân cô người lại lăn trên sofa, “Tớ không chắc anh ấy có thích tớ không. Tớ không chắc mình có thích anh ấy không”.

“Vậy thì hãy xác định trước là cậu có thích anh ấy không”.

“Thích cái ví da và tiền của anh ấy thì có tính không?”.

“Tính”.

“Vậy tớ rất thích anh ấy”.

“Ồ cạnh anh ấy có vui không?”.

“Vui... không vui”.

“Rất tốt. Cứ thế đi, vui và không vui hòa quyện, cuộc đời chẳng qua cũng chỉ có hai loại cảm xúc đó đan xen thôi. Huống hồ gì cậu cũng chẳng có lựa chọn nào khác”, Tần Tang vỗ vỗ mặt cô, người như Trần Ngộ Bạch, không muốn phụ nữ cạnh mình quá chủ động.

“Tại sao? Nếu không chắc chắn cả hai thích nhau hay không mà còn ở cạnh nhau?”.

“Anh ấy không thích cậu mà lại giữ một em cún học khoa máy tính không xinh đẹp cũng chả xuất sắc như cậu ở lại làm thư ký à? Cậu không thích anh ấy mà lại cách mấy phút cứ dần vật rồi hành hạ tớ như phát điên thế này hả?”.

“Ý cậu là... anh ấy thích tớ?”, gương mặt nhăn nhó của Tiểu Ly nở nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương dưới ánh nắng.

“Tớ không nói, tự cậu nói”, Tần Tang dịch chân bạn sang bên, ngồi xuống mở máy tính ra, “Đồ mê trai, đi rửa chén đi”.

Trước khi ngủ, Tần Tang tắm tinh dầu, Tiểu Ly lẳng nhằng đòi chui vào chung bồn tắm với bạn.

“Tang Tang, cái anh chàng Tần Tổng kia... cái người nhảy chung với cậu hôm đó, cậu còn nhớ không?”.

“Ừ”.

“Cậu có thích anh ta không?”.

“Không”.

Tiểu Ly “ồ” lên một tiếng. Cũng đúng, người như Tần Tổng, ngoại hình thì đẹp, bình thường nhìn thì thấy giống công tử nhà giàu, thỉnh thoảng cũng trẻ con. Nhưng có lúc lại thấy gian tà, có cảm giác giống thiếu niên ma đạo. Tang Tang chắc chắn không thích kiểu đó.

“Tớ muốn đến chỗ mẹ ở vài ngày”, Tần Tang bỗng nói. Nghe Tiểu Ly nhắc tới Tần Tổng, cô lại nhớ đến Lý Vi Nhiên, bỗng nhiên thấy phiền muộn.

“Chờng nào về? Tớ cũng muốn về”, nhà An Tiểu Ly và nhà mẹ Tần Tang cùng ở trong một tòa chung cư dành cho giáo viên, nên hai người mới chơi với nhau từ lúc nhỏ.

“Mai tớ về, ở một tháng”, cô gổi đầu lên tấm khăn bông dày đặt cạnh bồn tắm, mệt mỏi nói. “Một tuần” của Lý Vi Nhiên như một quả bom hẹn giờ khiến cô hoảng loạn.

Cô biết không thể trốn tránh, càng trốn càng mập mờ, nhưng cứ vô thức muốn bỏ chạy. Tình cảm và lý trí đối với người đã yêu đủ mà nói, thật vô nghĩa.

Nghe nói con người nuôi dưỡng một thói quen thường phải tốn một tuần lễ, thế thì cô muốn vứt bỏ một thói quen vừa nghiện phải, một tháng cũng đủ rồi chẳng?

©STENT: www.luv-ebook

Thành phố R.

Diệp Thụ dạy xong về nhà, trên bàn đã có ba món mặn một món canh, cạnh bà là cô con gái đã lâu không gặp.

“Đến rồi à?”, bà cười, rửa tay ngồi xuống ăn cơm.

“Con ở đây một quãng thời gian được không?”, Tần Tang gấp một miếng cá vào chén, khẽ hỏi.

“Sao vậy?”, Diệp Thụ vén tóc ra sau tai, thử một miếng cá, hỏi gọn.

“... Muốn quên một người”, giọng Tần Tang không che giấu nỗi vẻ buồn bã.

“Ừ”, Diệp Thụ húp một miếng canh, vị rất ngon, bà hài lòng nhướn môi, “Buổi tối phải giúp mẹ dạy lớp tự học”.

“Vâng”.

“Ăn nhiều lên”.

“Vâng, mẹ cũng vậy”.

Hai mẹ con cúi đầu lặng lẽ ăn, gương mặt nhìn nghiêng gần như giống nhau khuất sau làn hơi nóng nghi ngút, cùng lạnh đậm như nước.

Lúc đi học ghét nhất là cấp ba, như bóng tối trước bình minh, đen thẫm một màu, đưa tay không thấy năm ngón. Đến năm 12, những môn mới đã học xong, ngày nào cũng kiểm tra – bình giảng, lặp đi lặp lại vô số lần, nhìn tờ giấy trắng mà chỉ buồn nôn.

Nhưng một khi thời gian trôi qua thì điều khiến con người hoài niệm nhất cũng chính là những năm cấp ba – quãng thời gian rất rõ ràng, thân mật, trong sáng, không nuối tiếc, vô tư vô lự, cả đời chỉ có quãng thời gian đó.

Tần Tang nhìn những học sinh lớp 12 đang cúi đầu gặm bút làm bài, lặng lẽ cười. Cô chỉ phụ trách phát đề kiểm tra khi tiếng chuông vào học vang lên, tan học lại thu bài về là được. Họ làm bài, cô xem sách.

Công việc đơn giản và lặp lại, cuộc sống trở nên rất đơn giản.

Nếu có thể đơn giản mãi như thế thì hay biết bao.

“Cô Tiểu Tang... Cô Tiểu Tang!”.

“Hử?”, một cô bé nhỏ con ngồi phía trước rụt rè gọi cô mấy tiếng, cô mới nghe thấy, “Sao vậy?”.

“Di động của cô...”, cô bé chỉ vào túi xách cô đặt trên bục giảng.

“Xin lỗi nhé! Các em cứ tiếp tục làm bài!”, cô cầm lấy điện thoại, nhẹ nhàng ra khỏi lớp.

“Chào anh”.

Chào anh – hai chữ nhẹ nhàng dịu dàng, vượt qua đoạn đường mấy chục kilomet, trong tích tắc chạm vào trái tim ai đó. Tại ngựa ngựa, tim mềm đi.

“Anh là Lý Vi Nhiên”, giọng anh cũng vô thức dịu lại.

Bên kia im lặng, “Ồ, có chuyện gì à?”.

Lý Vi Nhiên rất muốn nói với cô bằng giọng vui vẻ đùa bỡn như trước: “Không việc gì thì không thể tìm em sao?”.

Lời đến cửa miệng, anh lại thấp giọng nói vui: “Tần Tang, chúng ta gặp nhau được không?”.

“Thật xin lỗi, tôi không ở C”, Tần Tang đứng cuối hành lang, nhìn sân thể thao vắng vẻ dưới ánh đèn đường, bình thản nói.

“Vậy em đang ở đâu?”.

“Thành phố R”.

“Ở đó à... Để tránh anh sao?”, Lý Vi Nhiên cầm điện thoại, đứng trước cửa sổ nhìn xuống biển đèn trong thành phố.

Sự thẳng thắn của anh khiến Tần Tang cảm thấy không thể trốn tránh, nhưng không tránh được cũng phải tránh, đó là bản năng sinh tồn của cô, “Không phải. anh vẫn chưa đủ để ảnh hưởng đến tôi đâu”.

“Haizzz...”, anh nghẹn lời, thờ dài buồn bã.

“Xem ra lý do anh cần chắc em cũng không cho được”, đợi mãi, anh cười, nói nhỏ vào điện thoại.

Giọng Tần Tang nghe có vẻ lạnh nhạt, “Không phải không được, mà là không cần thiết. Rất xin lỗi, anh không phải kiểu tôi thích, nên xin đừng làm phiền tôi nữa. Hành động của anh đã tạo ra khó khăn cho tôi”.

Bên kia đầu dây, ánh mắt Lý Vi Nhiên lạnh hẳn, im lặng một lúc.

Không phải chưa từng bị từ chối, nhưng sự cự tuyệt thẳng thắn nhanh gọn, thậm chí làm tổn thương người ta thế này, Lý Vi Nhiên anh lần đầu “nhận” được.

“Tần Tang, anh chẳng qua là có chút tình cảm với em, nhưng cứ thấy chúng ta nếu bỏ qua nhau thì rất đáng tiếc, chứ đâu nói rằng nhất định phải cùng em biển cạn đá mòn, đến chết mới thôi, em hà tất phải phòng bị anh đến thế?”, anh im lặng một lúc rồi nói gọn.

Chỉ là cảm thấy, ừ, chúng ta hình như rất hợp. Chỉ là cảm thấy, cuộc đời quá dài, có lẽ có một người như em bên anh, anh sẽ không quá cô đơn.

Bên Tần Tang, lúc đó vang lên tiếng chuông tan học, “Xin lỗi anh, tôi có việc bận phải đi. Lý Vi Nhiên... rất xin lỗi”, giọng cô cuối cùng cũng có chút dao động.

Lý Vi Nhiên không nói gì, đợi cô cúp máy rồi, anh cũng bấm tắt điện thoại, cau mày, uống một ngụm rượu.

Tần Tang vội vàng bước vào lớp thu bài kiểm tra.

Tối đó các học sinh của lớp cô Diệp Thụ cảm thấy rất kỳ lạ, đề kiểm tra này chúng làm rất tệ hay sao? Sao cô Tiểu Tang lại buồn đến mức đó?

Từ đó, Lý Vi Nhiên không còn liên lạc với Tần Tang, từng ngày trôi qua, đám học sinh miệt mài học hành chẳng màng thế sự, Tần Tang lên lớp với chúng, cũng có cảm giác như đang ở trong núi, chẳng biết đến tháng năm.

An Tiểu Ly về vào thứ sáu tuần thứ ba, Tần Tang đến bến xe đón. Trên đường, An Tiểu Ly tỏ ra suy tư, không cần hỏi cũng biết Trần Ngộ Bạch đã làm phiền cô.

Thực ra trò chơi tình ái như mèo đuổi chuột lòng vòng thế này cũng rất thú vị, ngón tay buông rồi nắm, xem đối phương thở phào rồi lại căng thẳng, còn có điều gì khiến ta có cảm giác thành công hơn việc điều khiển tâm trạng của người khác? Tần Tang suy nghĩ mông lung như vậy.

Ăn tối xong, Diệp Thụ chủ động nói sẽ lên lớp, để Tần Tang và Tiểu Ly chơi với nhau. Hai cô gái tay nắm tay như hồi nhỏ, đi dạo vòng vòng trên sân thể thao lớn của trường.

An Tiểu Ly buồn bực cũng chỉ vì Núi Băng Trần Ngộ Bạch kia lại không có động tĩnh gì. Cô có tính hay sốt ruột, trí tưởng tượng lại phong phú, lúc nào cũng tự dọa bản thân. Gặp phải người trầm tính như Trần Ngộ Bạch, hoàn toàn chịu thua.

Nhưng Tần Tang hôm nay chẳng có tâm trạng nào tư vấn tình yêu cho cô, hiện giờ chính Tần Tang cũng đang phiền muộn chết đi được.

Mấy hôm nay đều sống qua ngày trong sự dằn vặt, những cảnh cũ hiện lên, nụ cười dịu dàng của anh, anh cau mày bất lực, anh nói Tang Tang, anh thích em, anh nói sao anh có thể không nhìn ra là em thích anh muốn chết được, và cả những lời tổn thương mà cô đã nói với anh.

Đó được xem như một lần bỏ lỡ nhau chăng?

“Chúng ta về thôi”, Tiểu Ly buồn bực thở dài thườn thượt, hai kẻ ưu phiền cùng tản bộ thực sự không phải là chuyện sáng suốt.

Sân tập ban đêm không một bóng người, hai bên đường chạy màu đỏ chỉ có những ngọn đèn đường cô đơn, tòa nhà các lớp gần đó vẫn sáng rực ánh đèn, bóng người lay động, náo nhiệt như ở một thế giới khác, khiến Tần Tang và Tiểu Ly càng thấy cô đơn gấp bội.

“Cố lên”, đến dưới tòa nhà, Tần Tang vỗ vai Tiểu Ly, nói ngắn gọn.

Tiểu Ly mấp máy môi, hề không vui là cô sẽ bắt giặc làm thế, “Biết rồi... cậu cũng vậy nhé”. Cô không biết vì sao Tần Tang không vui, cũng biết hỏi thì cô chưa chắc đã nói.

Tần Tang mỉm cười tủm tỉm, gạt đầu.

Về nhà được hai ngày, Tiểu Ly thứ hai phải đi làm, Tần Tang cũng thấy tâm trạng ổn định nên bảo chiều chủ nhật sẽ cùng đi.

Tần Tang thu dọn valy nhỏ của mình trong phòng, Diệp Thụ gõ cửa bước vào, “Sắp đi à?”.

“Vâng”.

“Người con muốn quên đã quên được chưa?”, Diệp Thụ vén tóc ra sau tai theo thói quen, cười khẽ, hỏi.

“... Mẹ nghĩ sao?”, Tần Tang do dự, vấn đề này cô luôn tự hỏi mấy hôm nay.

“Mẹ nghĩ... theo mẹ thì nếu người mà ý thức chủ quan có thể quên được thì sao xứng đáng để con cố ý quên? Còn nếu con đã có lý do không thể quên được cậu ta, thì làm sao quên được?”.

Động tác của Tần Tang hơi khựng lại, cô thẳng lưng lại, vuốt tóc rồi đóng valy. “Dạ, có lý lắm”.

Mới nói xong, di động đã reo vang, một dãy số xa lạ, “Xin chào, tôi là Tần Tang”.

“Trần Ngô Bạch. Xin hỏi nhà An Tiểu Ly là ở tòa nhà nào?”, giọng Trần Ngô Bạch vốn bên kia điện thoại nhưng vẫn nhận ra cơn giận dữ lạnh lùng cổ kìm nén.

Tần Tang lập tức nhận ra anh đã đến R, mà còn ở ngay đây rồi.

Làm sao được? Tiểu Ly thì mù mờ ngốc nghếch, cô Trần trong nhà lại hung dữ như thiên lôi, lại thêm chẳng hiểu mô tê gì, Trần Ngô Bạch nếu cứ thế xông vào thì nhất định hai bên sẽ bị thương bầm dập, máu chảy thành sông mất.

“Anh đến trước tòa nhà lớp học cao nhất ở kia đợi tôi, tôi tới ngay”, Tần Tang cúp máy rồi thay giày, chạy ra ngoài.

Đến đó, Trần Ngô Bạch quả nhiên đang đợi, dáng dấp cao ráo, anh tuần ngồi ngồi, khiến một đám con gái đang tuổi thanh xuân rực rỡ phải đỏ mặt nhìn trộm, chỉ do dáng vẻ lạnh lẽo của anh có sát khí quá mạnh nên chẳng ai dám đến bắt chuyện.

Tần Tang chào anh, đám học sinh qua lại thấy cô Tần và một anh chàng siêu đẹp trai đứng cạnh nhau thì càng tò mò, giả bộ tình cờ đi dạo để hóng chuyện.

Tần Tang rất buồn cười trước hành động trẻ con đó, cô thì không sao nhưng nhìn Trần Ngô Bạch có vẻ càng lúc càng nóng nảy rồi.

“Hơi nóng một chút, chúng ta sang cửa hàng kia uống nước nhé? Tôi mời.” Cô mỉm cười đề nghị, Trần Ngô Bạch gạt đầu.

“Anh không thể nhường nhịn nó một chút sao?”, Tần Tang và Trần Ngô Bạch mỗi người một chai nước, ngồi sóng vai nhau trên chiếc ghế dài ngoài cửa hàng, “Nó cần gì, anh hào phóng cho là được mà? Chàng có tình thiếp có ý, mà lại cứ kỳ cục như vậy, anh không thấy lãng phí thời gian tốt đẹp là tội lỗi ư?”.

Trần Ngô Bạch chưa hết tức, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, mấy hôm nay An Tiểu Ly cứ giận dỗi anh, bộ dạng thờ ơ, tan sở cũng không chịu nấu ăn dâng hoàng, ở mãi trong bếp rồi bùng ra một đĩa cơm chiên trứng, nói cô vài câu là cô trở mặt ngay, bị anh chèn ép cũng tỏ ra không cam tâm tình nguyện chút nào, bây giờ càng hay, chẳng nói chẳng rằng chạy về nhà, gọi điện cũng không nghe máy, anh phải lùng sục mãi mới biết hành tung của cô.

“Anh có nguyên tắc, nó cũng có. Tại sao nhất định là nó phải nhường anh? Huống hồ anh cũng biết là nó không phải người nhường nhịn kẻ khác vô điều kiện. Anh không thể trách tính nó, ai mà muốn chờ đợi một người đàn ông mà ngay cả lời yêu cũng không nói ra?”, Tần Tang nhìn ra xa, thông thả nói.

“Tôi biết”.

“Đương nhiên anh biết. Trần Ngộ Bạch anh cái gì cũng biết, nhưng chẳng muốn biểu lộ, anh đã từng nghĩ rằng có phải anh đã quá... tự tin hay không?”.

“Tôi có điều kiện để tự tin”.

“Nó không có”.

“Hừ, đã có tôi”.

“Trước khi có anh, nó vẫn sống tốt. Trần Ngộ Bạch, anh không phải thượng đế, dựa vào đâu mà cứ tự mình quyết định thay cho cả hai”. Tần Tang rất quyết đoán, không nhân nhượng câu nào.

Trần Ngộ Bạch nheo mắt, ngón tay dài đẩy gọng kính lên, ánh mặt như dòng điện liếc nhìn Tần Tang, “Thế thì, cô có chắc là, làm theo lời cô nói... sẽ tốt hơn?”.

“Không chắc. Nhưng chắc chắn sẽ tốt hơn bây giờ”, Tần Tang cúi đầu, bóp chai nước trong tay, dừng lại rồi vặn vặn nắp chai, lần này đến lần khác.

Trần Ngộ Bạch mở chai nước của mình ra, rồi đưa cho cô. Đón lấy chai nước của cô, quả nhiên chai này rất chặt, anh phải ra sức mạnh một chút mới mở được.

Tần Tang mỉm cười vì sự chu đáo của anh, đưa chai lên, nghịch ngợm chạm vào chai của anh.

Về tới nhà, Diệp Thụ cũng vừa từ nhà An Tiểu Ly trên lầu xuống, nói với Tần Tang đang xách valy bước ra: Tiểu Ly đã đi rồi.

“Đi rồi?”, Tần Tang kinh ngạc, sao vậy? Thần kinh lại bất thường rồi? Cái tên chuyên gia đi ké xe cô lại ra xe bus đi rồi? Không lẽ Trần Ngộ Bạch lại nhanh đến vậy?

“Cái này mang theo đi đường mà uống”, Diệp Thụ đưa một lon nước táo tàu cho cô, “Lái xe cẩn thận”.

Tần Tang đón lấy cho vào túi nhỏ, gật đầu rồi kéo valy ra ngoài.

“Tang Tang”, Diệp Thụ dựa cửa, cười rất dịu dàng, Tần Tang quay lại, trong tức tắc như nhìn thấy bản thân hai mươi năm sau, “Dạ?”.

“Không vui thì cứ về đây mà ở, tiền không tán công được nhưng lùi thì có thể phòng thủ được”, Diệp Thụ chớp mắt với con gái. Tần Tang cười gật đầu, dần đi xa trong ánh mắt dịu dàng của bà.

5. Chương 5

Mọi việc trên đời được Trần Ngộ Bạch vạch ra thế này – điều anh cần, điều anh không cần. Về đầu anh sẽ tranh đoạt, về sau, anh hủy diệt.

Trần Ngộ Bạch nhận định: Phụ nữ là đối thủ khó nắm bắt nhất trên đời.

An Tiểu Ly từ nhà quay về, đối với việc bỏ đi không lời từ biệt, bỏ đối anh hai ngày, cô chẳng màng giải thích, mà ngược lại còn lạnh nhạt hơn, mở miệng là khách sáo gọi anh “tổng giám đốc”, khiến anh tức đến độ chỉ trong một ngày đã mắng cả hai trưởng phòng trong công ty khiến họ phải bỏ đi.

Không khí nặng nề trong phòng tổng giám đốc bao trùm toàn công ty, chỉ mỗi An Tiểu Ly vẫn bình thản như không, thiếu ai đó thì trái đất không quay nữa à? Thềm vào!

“Xin lỗi, tôi mượn máy tính nhận email, điện thoại tôi hết pin rồi”. Vương Chí – nhà thiết kế trẻ tuổi phòng công trình, tướng mạo cũng dễ nhìn – nhìn An Tiểu Ly đang ngồi khoanh tay trong ghế, cười quỵn rũ.

An Tiểu Ly nhìn anh ta thuần thực mở trang web, mười ngón tay thon dài lướt như bay trên bàn phím, vô cùng gợi cảm – cô rất thích những người đàn ông có ngón tay thon dài đẹp đẽ như vậy.

“Ừa, anh cũng học đại học J à?”, cô cố gắng hạ giọng để nghe có vẻ dịu dàng hơn.

Hộp mail mà Vương Chí mở là hộp nội bộ của khoa máy tính đại học J, vốn dĩ là mấy sư huynh khoa máy tính viết ra để tiện “giao lưu sinh hoạt” với nhau, nhưng do dung lượng quá lớn, tin gửi đi nhanh vô cùng nên dần dà, những sinh viên khác trong khoa cũng yêu cầu khoa cho họ mỗi người một tài khoản, gần như trở thành hộp thư riêng trong đại học J.

Lúc Vương Chí cười tỏ ra rất dịu dàng, đôi mắt sáng rỡ không bị mắt kính che khuất, trông rất dễ chịu, “Thực ra code mở rộng hộp thư này có một phần là tôi viết. Tôi học lớp 031 mở rộng và phát triển của khoa máy tính”.

An Tiểu Ly vốn đứng sau lưng anh ta thò đầu ra nhìn, cười như hoa hướng dương nở rộ, đưa cho anh ta một ly nước, híp mắt: “Sư huynh, em là lớp 062, tên là An Tiểu Ly”.

Một nhân viên gục đầu ủ rũ vừa hay lúc đó bước ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, trong lúc cửa mở ra đóng lại, ánh mắt sắc như dao của ai đó chiếu thẳng vào đôi nam nữ đang nhìn nhau cười ngoài kia.

Tiếp đó, đồng chí Vương Chí viết chương trình máy tính mới nhất đã bị tổng giám đốc Trần bắt bẻ cả một buổi chiều.

Thật kỳ quặc, Vương Chí thầm nghĩ, có phải mình anh viết chương trình đâu, có đáng bị mĩa mai châm biếm đến mức thiếu điều ném anh đi hay không.

Còn một tiếng nữa là tan sở, Trần Ngô Bạch bỗng bước ra, áo sơ mi đen mở hai nút, vòm ngực chắc khỏe thoáng ẩn thoáng hiện, tay áo xắn đến cùi chỏ, lộ ra cánh tay màu nâu khỏe mạnh, dựa nghiêng người vào cánh cửa, tùy tiện tạo dáng lạnh lùng làm mê đắm biết bao thiếu nữ, “Tối nay không cần đến chỗ tôi”.

An Tiểu Ly thấy tim thất lại, sau đó là phần nộ và kỳ thị: Sao lại nói thế cơ chứ! Trong sách thể này có gì đâu, mà bị anh nói như thể mờ ám lắm ấy!

“Cái này cho cô”, anh quay về văn phòng lấy một cái hộp to màu hồng, “Tối mặc cái này, đi tiệc với tôi”.

Giọng anh vẫn lạnh băng, nhưng thấy cô cúi thấp đầu, tay anh bắt giác vươn ra, vén mớ tóc lòa xòa của cô ra sau tai.

“Tôi còn phải phê chuẩn một số văn kiện, cô đi làm tóc và trang điểm trước, xong thì gọi điện cho tôi, tôi đến đón”. Anh nói xong đợi một lúc, thấy cô vẫn ngồi bất động thì khẽ thở dài, “Là việc công, tính tiền làm thêm, gấp đôi”.

An Tiểu Ly lúc này mới có chút tinh thần, ngẩng lên hậm hực nhìn anh, rồi cầm hộp và túi ngẩng cao đầu uốn thẳng ngực đi ra ngoài.

Trần Ngô Bạch tức muốn chết trước thái độ lạnh nhạt đó, nghiến răng kèn kẹt sau lưng cô.

Lúc Tần Tang nhận được điện thoại của An Tiểu Ly thì đang làm tóc trong salon, Tiểu Ly nghĩ dù sao cũng có thể nhận lại tiền từ công ty nên gọi xe đến tìm bạn.

“Không đi”, Tần Tang lật tạp chí, từ chối thẳng thừng, phiên nhất là kiểu party như vậy, ăn mặc hết cây thông Noel rồi đi khắp nơi cười giả tạo, nhà họ Tần thỉnh thoảng cũng tổ chức tiệc, cô đều cố gắng trốn tránh, một buổi tối yên lành không làm gì lại đi chịu tội thế này.

An Tiểu Ly lườm một cái bên một góc mà chắc chắn bạn mình không nhìn thấy, đúng lúc đó người cắt tóc cô chọn đang rảnh rỗi, bước đến ân cần hỏi cô muốn tạo kiểu gì.

“Phải đất nhất ấy”, An Tiểu Ly ném tạp chí đi, ngồi thẳng dậy, nhìn chàng trai Hàn quốc xinh đẹp sau lưng qua gương, đùa với vẻ nghiêm túc: “Cậu có ý gì không? Chị đây thoải mái cho cậu kiểm tiền, thuốc làm tóc đất nhất, kiểu uốn xoắn mới nhất thì uốn luôn, dù sao bọn chị không cần đẹp nhất, mà cần đất nhất!”.

Cậu cắt tóc đẹp trai tóc dài cười đẹp đến nỗi cảnh hoa cũng run rẩy, xoa vai An Tiểu Ly khen chị thật đáng yêu. An Tiểu Ly dắc ý, vênh cằm lên đùa lại. Tần Tang cuối cùng không chịu nổi, quay sang trừng mắt một cái, ra hiệu với cậu bé kia, “Chải thẳng tóc cho cô ta, nhuộm màu rượu vang”. Tóc An Tiểu Ly hơi cứng mà còn hơi xoắn, khiến gương mặt trái táo của cô thêm đáng yêu, nhưng khi mặc lễ phục thì không hợp lắm.

Cậu bé đẹp trai cười, đi chuẩn bị thuốc và máy duỗi tóc, An Tiểu Ly quay sang tiếp tục thuyết phục Tần Tang: “Tang Tang, cậu nhất định phải đi. Tổ muốn làm cho cậu ngạc nhiên!”.

Tần Tang “ồ” một tiếng, lúc cô cười, hàm răng trắng nhỏ sáng lấp lánh, “Cậu lại gây họa chứ gì?”.

Thường thì khi An Tiểu Ly kiên trì như thế thì một là đã tiêu hết tiền phải ăn ké cơm của cô, hay là gây họa và muốn cô giúp đỡ.

An Tiểu Ly nhú mày, “Tần Tiểu Tang! Cậu đừng được nước mà... dù sao cậu phải đi! Quần áo tớ lo cho cậu xong rồi! Bắt buộc đi!”. Tinh thần cô hùng hục, nói to khiến những người khách khác đều quay lại nhìn, Tần Tang vội xua tay, “Được rồi được rồi, chẳng qua là tụ họp thôi mà! Đi thì đi, kích động cái gì!”.

Tiểu Ly ngồi xuống, miệng vẫn lẩm bầm gì đó không rõ.

Tần Tang bắt lực tiếp tục xem tạp chí, đúng là kiếp trước mắc nợ cô nàng, từ nhỏ tới lớn không biết đã giúp thu dọn bao nhiêu bãi chiến trường rồi, bây giờ thì hay rồi, ngay cả sếp cô nàng phải đưa bạn gái đi ăn tiệc mà cô cũng phải đi theo trợ giúp, kiểu gì thế này!!!

Ra khỏi salon còn hơn một tiếng nữa mới tới bảy giờ, nhà Tần Tang gần đó, hai người về lại đó để thay đồ, trang điểm.

Lễ phục của Trần Ngộ Bạch đã đưa cho Tần Tang, còn An Tiểu Ly không có những kiểu quần áo lộng lẫy như vậy nên lục tìm trong tủ đồ của Tần Tang.

Bên Tần Tang vừa mở hộp ra đã thấy kỳ lạ, làm gì có thư ký nào đi cùng dự tiệc lại mặc lễ phục do KK thiết kế? Một bộ lễ phục mà lương hai năm của cô cũng chưa mua được.

“Đẹp không?”, Tần Tang mặc xong lễ phục xoay một vòng trước gương, quả nhiên, ánh mắt An Tiểu Ly vẫn buồn bực.

Tần Tang nheo mắt, im lặng. Cô tìm ra mấy bộ lễ phục hôm qua nhà họ Tần mới đưa đến, chọn ra một bộ màu trắng, trên váy là những đám hoa cúc rất đẹp, thích hợp với khí chất trong sáng của An Tiểu Ly, “Bộ này, mặc vào!”.

An Tiểu Ly từ nhỏ đến lớn luôn để tóc ngắn, học đại học mới quyết tâm lâu lắm mới để tóc dài qua vai, sau khi duỗi thẳng, phần tóc xoắn được kéo ra, cũng có vẻ “tóc dài bay bay”. Đằm sát nách màu trắng chít eo, gấu váy xòe ra như một cây dù, dài đến đầu gối, tinh nghịch mà không kém phần nhã nhặn. Cô soi mình trong gương, cực kỳ hài lòng.

Xe Trần Ngộ Bạch lúc đến dưới lầu thì hai người đã trang điểm xong. Tần Tang cố ý xuống trước, quả nhiên Trần Ngộ Bạch đang dựa vào xe đợi thì khi trông thấy cô mặc bộ lễ phục đi xuống, nét lạnh lùng trong ánh mắt chợt thoáng qua.

An Tiểu Ly kéo tay bạn, lạnh nhạt chào Trần Ngộ Bạch, ba người im lặng trên xe. Lúc này đường hơi tắc, xe Trần Ngộ Bạch lại như ở chốn không người, gặp ba lần đèn đều là đèn xanh, trên đường đi phóng hết tốc lực, An Tiểu Ly sợ sệt bám hai tay vào tay nắm của ghế phụ, hoảng tới mức mặt trắng bệch.

Tần Tang bình thản ngồi ghế sau, ngắm cảnh ngoài cửa, thỉnh thoảng liếc nhìn Trần Ngộ Bạch đang làm mặt lạnh qua gương chiếu hậu, hàng lông mày anh nhíu chặt, đôi mắt lạnh lùng nhìn An Tiểu Ly một cái lại sáng thêm một chút, đường nét gương mặt rõ ràng và hài hòa, đôi môi mỏng mím chặt. Tuy rằng người đàn ông này có hơi biến thái, nhưng cô không thể không thừa nhận rằng: trai đẹp lạnh lùng đó mà!!!

Chiếc xe thắng lại vững vàng trước tòa nhà “Phi”, kéo một vết dài mấy tấc. Chiếc xe dừng lại, An Tiểu Ly thở phào nhẹ nhõm, “Anh vội đi đâu thai hả!”, ai đó đang định thần lại bị nỗi sợ hãi cuối cùng làm cho vũ trụ bùng nổ.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng liếc nhìn cô, môi mím lại, muốn nói gì đó mà không nói. Tần Tang ngồi ghế sau nhìn đôi oan gia đang trừng mắt với nhau, mỉm cười cởi dây an toàn – kịch hay xem đủ rồi, cô đã có thể thoát thân thành công.

An Tiểu Ly đương nhiên không chịu thả người, Tần Tang bị đeo bám đến phát phiền, buồn bực nhìn Trần Ngô Bạch sắc mặt càng lúc càng tái xanh, Trần Ngô Bạch thấy ánh mắt của cô thì hàng lông mày càng nhíu chặt, đưa tay ra, kéo cô nàng đang ra sức đeo bám kia vào trong lòng rồi đi vào trong.

An Tiểu Ly bị Trần Ngô Bạch đưa thẳng lên tầng ba mươi ba, bước vào “Phi” mà cô đã mong đợi từ lâu khiến cô quên mất lúc này còn bực tức. Quả nhiên là nơi cao cấp, ánh đèn rực rỡ, lộng lẫy đẹp đẽ như trong tiên cảnh...

“Hi, anh Ba, Tiểu Ly”, Tần Tổng nghênh ngang tiến lại từ đầu kia hành lang, mặc áo sơ mi mỏng màu gạo, quần đen, thêm nụ cười gian là “thương hiệu” của anh ta, Tiểu Ly bỗng thấy chao đảo: đã nói mà, đàn ông hai chân vẫn không dễ tìm tí nào, nhìn kìa, trước mặt đây chẳng phải là cực phẩm hay sao!

Trần Ngô Bạch nói vài câu với Tần Tổng, rồi ba người cùng vào trong. Bước vào trong, Tiểu Ly sáng mắt lên.

Trong sảnh có một cô gái mặc một bộ lễ phục rất đẹp, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn lại tỏ ra bực bội, toàn thân cô toát ra một sự cao ngạo mê hoặc.

“Tìm thấy chưa?”, ngữ điệu nghi vấn, nhưng giọng điệu nóng nảy.

Trong sảnh bị ngăn cách ra một khoảng lớn, vài người khác bị ngăn lại vào không được mà ra cũng không xong, có mười mấy nhân viên mặc đồng phục đang quỳ trên tấm thảm lông cừu trắng như tuyết tìm kiếm gì đó, nghe cô ta nói thì sắc mặt căng thẳng, quỳ xuống thấp hơn nữa.

©STENT: www.luv-ebook

An Tiểu Ly nhìn Trần Ngô Bạch vui vẻ trên tai họa của người khác, chẳng phải anh là một trong những cổ đông của “Phi” hay sao, lần này chắc phiền phức rồi?

Ai ngờ Núi Băng vạn năm lại nhướng mày, khoanh tay xem kịch.

Lúc này cửa thang máy mở ra, một đám đàn ông mặc âu phục bước ra, An Tiểu Ly chỉ biết người đi đầu tiên, vì mỗi năm anh ta lại xuất hiện trên lịch của công ty.

“Sao rồi?”, Boss siêu cấp xuất hiện, quả nhiên cao lớn đẹp trai, lạnh lùng vô tình. Tiểu Ly thầm toát mồ hôi cho người đẹp kia, nghe nói Boss này tính tình dữ tợn, bạo lực máu lạnh, lần này chắc máu chảy khắp chốn rồi.

“Mất hoa tai rồi”, cô gái không buồn ngược lên, hét lên với Đại Boss, giọng bực tức.

Quả nhiên Đại Boss cau mày, bước đến cô gái đó... đưa tay ra... Tiểu Ly đang định hét lên rồi nhắm mắt lại, thì Đại Boss đã ôm lấy cô ta, nói với giọng dịu dàng khiến người ta chỉ muốn ngủ thiếp đi: “Cuống làm gì, xem mặt em nhắn như bánh bao kìa”.

Tiểu Ly trợn to mắt nhìn cảnh tượng kỳ dị đó, Trần Ngô Bạch và Tần Tổng lại quay mặt đi, tỏ ra quen với cảnh đó.

“Lật hết thảm lên, cắt thành từng miếng nhỏ mà tìm”, Lương Phi Phàm bình tĩnh nói, lập tức có thuộc hạ đến cuốn thảm lên.

Tiểu Ly thấy mắt giật giật, thảm đẹp như vậy mà mang đi thì tiếc quá, cắt thành từng miếng từng miếng thì...

Cô gái kia hừ giọng, “Đã nói anh phí phạm quá, ở cửa mà cũng trải thảm! Đổi thành đá mài thì hay hơn không”.

Đại Boss lại... cười. Tiểu Ly ôm tim gục xuống, nghe Đại Boss nói bằng giọng dịu dàng, “Được, em thích màu gì?”.

“Màu đỏ”.

Đại sảnh lộng lẫy như thế mà phối với đá mài màu đỏ... Tiểu Ly cảm khái, lạc điệu ơi là lạc điệu.

“Hôm nay không kinh doanh, đổi hết thảm tầng này, thay bằng đá mài màu đỏ”.

“Cool thật!”, Tiểu Ly khê kêu lên, chấn động tới mức suýt thì vỗ tay. Trần Ngộ Bạch thấy hai mắt cô phát ra hoa đào thì cười lạnh, sờ mái tóc mới làm hồi chiều của cô, khê nói vào tai cô, “Còn cool hơn nữa đấy, nếu cô ta nói với cô câu ‘Mái tóc cô này đẹp thật’, anh tôi có thể sẽ rút từng sợi tóc của cô xuống làm tóc giả cho cô ta đội chơi”.

Tiểu Ly trợn mắt, lập cập lùi lại ba bước, không suy nghĩ gì nấp sau lưng Trần Ngộ Bạch, ôm lấy mái tóc dài, không dám nói gì.

Tiếp đó cả buổi tối, An Tiểu Ly đều dè dặt trốn cô gái trẻ tên “Cố Yên” kia. Cô đã quan sát kỹ rồi, mái tóc Cố Yên tuy dài nhưng không đẹp bằng cô, có lẽ thật sự là có tiền đề và khả năng sẽ rút tóc cô xuống làm tóc giả cũng nên.

Buổi party “công việc” mà Trần Ngộ Bạch nói, có chút kỳ quặc. Không có những tổng giám đốc của các công ty khác, chỉ có Đại Boss Lương Phi Phàm trong truyền thuyết.

Đại Boss cả buổi tối đều đổ dành Cố Yên đang xì mặt vì bị rơi mất hoa tai, Trần Ngộ Bạch đang chơi snooker với một thiếu niên xinh đẹp cao gầy, có ngoại hình còn trung tính hơn cậu bé cắt tóc buổi chiều, phó tổng Dung không biết xếp hàng thứ mấy đang choàng ôm một nữ ngôi sao đang “hot”, cùng uống rượu. Tần Tổng nhỏ nhất lại cầm micro, say túy lúy gào thét.

“Anh giúp tôi xin chữ ký Echo được không?”, An Tiểu Ly trù trù cả buổi tối, kéo vạt áo ‘cầm thú’, cầu xin tội nghiệp, cô nghĩ trong mấy Đại Boss thì Tần Tổng có vẻ thân thiện hòa nhã nhất.

Tần Tổng huýt sáo một tiếng, còn vỗ vỗ tay An Tiểu Ly, “Tự đi đi! Tôi mà đi thì anh Ba lại tưởng tôi lợi dụng thời cơ”.

“Tôi chỉ muốn tiếp cận ngôi sao thôi mà! Anh giúp tôi với... Tang Tang cũng rất thích cô ấy!”, Tiểu Ly nhanh nhẹn tìm ra điểm yếu của anh ta, ‘cầm thú’ nhướng mày, quả nhiên hí hửng ngoáy móng bỏ đi.

Echo thấy cậu Sáu Tần đích thân đến xin chữ ký thì cười không khép miệng được, nũng nịu hỏi ký ở đâu?

Dung Nham kẻ sát gương mặt xinh đẹp tựa cánh hoa đào của cô ta, tà ác thổi hơi bên tai cô nàng, “Ký lên áo lót của em cho cậu ta...”, Echo cười đến hoa cũng phải run rẩy, đấm Dung Nham, nũng nịu nói “Ghét quá”.

Tần Tổng nổi da gà toàn thân, xách hai quyển sổ ký tên đến, nhét vào tay Tiểu Ly. An Tiểu Ly hứng chí, mắt lóe ngôi sao.

“Kiểu gì thế không biết...” Tần Tổng bắt mẫn nhét micro vào tay cô, “Nào, hát chung với thiếu gia!”.

An Tiểu Ly tâm trạng vui vẻ, cười híp mắt đứng trước máy hát với Tần Tổng, hai người xưa nay luôn bị kỳ thị bởi cá tính khác thường nay hợp tác với nhau, chọn một loạt những bài hát cực High, sóng vai nhau nhảy điệu thổ.

“Á!”, Kỷ Nam ở gần đó kêu lên thán thiết, ôm lấy tay nhảy chồm chồm lên. Trần Ngộ Bạch không biết đã nhìn đi đâu mà cầm thẳng cây đu tre xuống bàn tay phải đang vịn vào bàn của cô.

Dung Nham quay sang, đặt tạm ly rượu lên bàn, đẩy Echo đang ngồi dán sát vào người anh, vội vội vàng vàng bước đến, cầm cổ tay đã đỏ lên của Kỷ Nam, hàng lông mày nhăn lại.

“Không sao đâu”, Kỷ Nam thấy sắc mặt anh Hai càng lúc càng nặng nề thì nhin đau, cười “he he” mấy tiếng, “Tí thôi, không sao không sao, anh Ba, chúng ta tiếp tục chơi đi!”.

Trần Ngộ Bạch không đáp, anh ta lạnh lùng nhìn hai người đang bá vai bá cổ chơi đùa đàng kia, căn bản không nghe Kỷ Nam nói gì.

Kỷ Nam và Dung Nham nhìn theo hướng mắt anh, lập tức hiểu ra. Đã nói mà, Trần Ngộ Bạch hiếm khi dắt bạn gái đến tham gia bữa tiệc các anh em, nhất định là đã nhắm chuẩn rồi. Nhưng cậu Sáu đang ăn gan hùm hay sao?

An Tiểu Ly rống lên: “Nhiệt tình mùa hạ đánh động cơn lười nhác mùa xuân, ánh mặt trời chiếu sáng gia đình hạnh phúc...”, Tần Tổng lại say sưa phụ họa “ye ye...” mấy tiếng.

“Mỗi một bài tình ca đều khơi dậy hồi ức, nhớ lại năm ấy em đã quen biết anh thế nào...”

“But here know”, Tần Tổng dùng giọng nam hát câu này, rồi tiếp tục the thé, “Nỗi buồn mùa đông kết thúc sự cô đơn mùa thu, gió mơn man thổi nỗi nhớ cay đắng đến...”

An Tiểu Ly cũng đổi sang giọng nam giống Tần Tổng, “I miss you ye...”

Hai người cứ anh hát tôi xướng, bài tình ca ngọt ngào trở nên điệu kỳ sinh động, ngay cả Cố Yên hồn đổi cả buổi tối cũng hứng chí ngắm họ biểu diễn.

“Nghe anh nói này, tay nắm tay, cùng anh đi nhé, sống một cuộc sống ổn định, hôm qua đã không kịp, ngày mai sẽ tiếc nuối, hôm nay em lấy anh nhé...”

Hai người đang mải mê ca hát đứng quay lưng lại với mọi người, những vẻ mặt kỳ quặc khác nhau của mọi người trong phòng họ đều không nhìn thấy.

Cố Yên cười, đôi mắt cong cong, Lương Phi Phàm đứng cạnh cũng nhìn họ, xưa nay anh chỉ cần cô vui là được. Dung Nham và Kỷ Nam vừa nhìn biểu diễn vừa liếc trộm về nặng nề ức chế phủ lên từng tầng từng lớp trên gương mặt ai đó, tưởng tượng ra kết cuộc bi thảm của cặp Sấu.

Còn lại ai đó đang ức chế trong lòng, nắm tay siết chặt, rồi từ từ thả lỏng. Cuối cùng, đưa ngón tay trở đẹp đẽ thon dài ra, tao nhã đẩy gọng kính lên, ánh mắt sắc lạnh sau cặp kính thoáng qua, khiến Kỷ Nam đứng cạnh lạnh người lùi lại ba bước.

©STENT: www.luv-ebook

Cuối cùng, quản lý bộ phận ẩm thực bước vào, cắt ngang màn biểu diễn ca hát kỳ cục trước bữa ăn.

Những món ăn ngon lành đẹp mắt lần lượt mang vào, bàn ăn dài trong chốc lát đã đầy ắp, Tần Tổng và Tiểu Ly lúc này đã mài mòn sức lực bấy giờ la hét hoan hô, buông micro xuống, chuyển sang biểu diễn tiết mục nhảy.

“Ngon không?”, Tiểu Ly cắn một miếng thịt không biết là thịt gì, nghe có người hỏi thì gật gù, “Ngon!”.

Là Cố Yên, đang hào hứng nhìn cô, “Tôi là Cố Yên, cô tên gì?”.

“Tôi là An Tiểu Ly”, cô cười híp mắt đưa tay ra, với qua bên kia bàn bắt tay Cố Yên. An Tiểu Ly từ nhỏ đã thân thiện dễ gần, hướng hồ hiện giờ đối tượng là cục cưng của Đại Boss.

“Cô là bạn gái của Tần Tổng à?”, Cố Yên cầm đĩa lên bắt đầu tìm thức ăn, vừa nói chuyện phiếm với Tiểu Ly.

“Không phải!”, An Tiểu Ly còn chưa há miệng ra thì một giọng nam lạnh lùng đã trả lời thay cô.

Là Trần Ngộ Bạch.

“Sắp phải rồi!”, Tiểu Ly tức tối hất tóc, tự mình là phóng khoáng kiêu ngạo mà trả miếng lại.

Cố Yên nhìn sắc mặt Trần Ngộ Bạch dần dần từ xanh chuyển thành đen mà sung sướng vô cùng, cô quay lại, ngoác tay với Tần Tổng đang ngồi ở sofa trò chuyện với Kỷ Nam, “Tần Tổng, đến đây! Bạn gái cậu tìm cậu!”.

Tần Tổng ngồi xa nên không nghe rõ, thấy Cố Yên gọi thì ngoáy móng bước tới. Họa sắp tới nơi mà anh ta vẫn không biết sống chết thế nào, tiện tay vỗ vai An Tiểu Ly, “Lát nữa hát tiếp nhé!”.

An Tiểu Ly ngẩng lên cười ngọt ngào, “Tôi ăn no rồi, bây giờ đi thôi!”.

Cố Yên sượng tê người vì sắc mặt Trần Ngộ Bạch bây giờ chỉ có thể hình dung bằng từ “thê thảm tuyệt đẹp”.

Tần Tổng không phải kẻ ngốc, thoáng chốc đã biết bị An Tiểu Ly lợi dụng, vội vàng rút lui, “Gì ấy nhỉ... anh Tư gọi em?”, anh ta gọi vu vơ về phía Kỷ Nam một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy – mẹ ơi, vẻ mặt này của anh Ba khiến anh ta nhìn mà run lấy bầy.

Trời hại kẻ họ Tần, Kỷ Nam lại cười hí hí bước đến, “Gì đấy? Tôi có gọi cậu đâu, sao vậy?”.

Tần Tổng sắc mặt xám xịt, nước mắt đầm đìa.

Trần Ngộ Bạch nhìn chăm chú An Tiểu Ly, trong ánh mắt thú vị của Kỷ Nam và Cố Yên, anh đưa tay cầm một ly rượu lên, lặng lẽ bỏ đi.

Không biết vì sao, tìm An Tiểu Ly trong tích tắc anh quay lưng đi, bỗng co thắt lại, giống như... giống như lúc nhỏ làm vỡ con thiên nga nhỏ bằng pha lê, cảm giác bất lực khi trái tim tan vỡ trong phút chốc.

Tần Tổng bám chặt cạnh bàn, có đánh chết cũng không chịu thừa nhận gian tình với An Tiểu Ly, Tiểu Ly sống chết thế nào cũng không kéo anh ta ra được, đành trơ trên lấy Tần Tang ra để uy hiếp anh ta thêm lần nữa, Tần Tổng vừa chùi nước mắt nước mũi vừa đi theo cô, ánh mắt lạnh băng của anh Ba dù khuất sau lưng vẫn rõ ràng vô cùng, anh ta cầm mi à khổ sở nghĩ ngợi, cuối cùng chọn một loạt các bài hát thiếu nhi, ừ, chỉ có những bài này mới không có yêu đương gì, như vậy anh Ba lát nữa giết anh thì dao sẽ chém nhanh hơn – nếu đã sắp chết thì bớt bị hành hạ chút nào hay chút đó.

Buổi tối tan tiệc, Cố Yên cứ níu kéo Tiểu Ly, cười sung sướng, Lương Phi Phàm thấy suốt buổi tối cô đều vui vẻ thì dặn Trần Ngộ Bạch sau này nhớ đưa cô bạn gái nhỏ theo thường xuyên hơn.

Trần Ngộ Bạch nhếch mép, lạnh nhạt nhận lời, sau đó chuyển mũi dùi: “Lần trước bảo em đi khảo sát kế hoạch mở rộng phía hải ngoại, hai hôm trước em vừa làm xong, khả năng làm được không cao lắm, khoảng 55%. Nhưng em cho rằng Lương Thị mấy năm nay cố thủ quá lâu rồi, đã đến lúc duỗi chân duỗi tay hơn. Hướng kiếm lời phần mở rộng này khá ổn, chẳng qua là đem danh tiếng ra ngoài, điều này rất có lợi với việc thu mua gần đây của Lương Thị, hướng hồ em đã tính toán thử, lợi tức mà kế hoạch này mang lại cho thị trường cổ phiếu có thể bằng tổng giá trị khai thác cả năm nay.”

Lương Phi Phàm nghe kỹ rồi suy nghĩ, sau đó gật gù, “Tốt, vậy thì giao cho em phụ trách toàn bộ”.

“Ừm...” Trần Ngộ Bạch mỉm cười, đôi mắt sau cặp kính lấp lánh, “Nhưng, trạm đầu là các tiểu vương quốc Ả Rập, em và bên đó không thân lắm, e rằng phải cho em thêm chút thời gian”.

Lương Phi Phàm ngẩng lên nhìn anh, Trần Ngộ Bạch nhìn thẳng không tránh né, Lương Phi Phàm khẽ cười, “Em ngồi đây phụ trách chỉ huy là được, chuyện chạy việc cứ để người khác làm”.

Trần Ngộ Bạch đẩy gọng kính, cười thản nhiên. Sau lưng họ, người nào đó có mối quan hệ giao hảo khá tốt với hoàng tử nước Ả Rập, lúc này vẫn chưa biết ác mộng đó, đang ngân nga điệu nhạc bước tới, thấy Trần Ngộ Bạch thì cười nịnh nọt, “Anh Ba... hà hà”.

Trần Ngộ Bạch vỗ vai anh ta, thái độ hiền hòa thân thiện đó khiến Tần Tổng suýt thì rơi nước mắt, “Anh Ba biết rồi, ngoan lắm!”, nhéo má anh ta, Trần Ngộ Bạch nhướn môi cười, đoạn tiến về phía “vấn đề chờ được giải quyết” tiếp theo.

Ăn tối được nửa chừng thì Kỷ Nam gọi điện cho Lý Vi Nhiên, rõ lúc này trên đường đi còn bảo sẽ tới ngay, giờ đâu rồi?

“Điện thoại anh kia”, Tần Tang nhắc người đàn ông ngồi đối diện im lặng cả buổi tối.

Lý Vi Nhiên đang trầm tư bỗng choàng tỉnh, nhìn tên người gọi tới, rồi tắt, ngẩng lên cười với Tần Tang, giải thích: “Là Kỷ Nam”.

Tần Tang uống một ngụm nước chanh, cười lơ đãng.

Gần “Phi” vốn rất ít taxi, cô vừa đi vài bước đã thấy một chiếc xe ngừng lại cạnh mình, gương mặt tươi cười của Lý Vi Nhiên hiện ra, “Tang Tang, trùng hợp quá”.

Biết là rất có khả năng gặp anh ở “Phi” nên cô bỏ cả việc ăn tối gần đó, ai ngờ vẫn là quá trùng hợp.

Thực ra có phải là có định mệnh thật không? Nếu không thì sao trong bao nhiêu người như vậy, chỉ khi gặp anh, cô mới bỏ tất cả để rút lui?

“Ồ R vui không?”, anh vừa gỡ bỏ xương món cá vược hấp, gấp vào đĩa trước mặt cô, thực ra sở thích của Tần Tang rất dễ nhận ra, cho dù là món cá vược hấp hay là Lý Vi Nhiên anh đây.

“Cũng tạm”, cô uống một hộp nước, đáp lại gọn lỏn. Món cá vược hấp không có xương thực sự rất hoàn hảo, nhưng cô ăn được hai miếng rồi không đụng đũa nữa.

Lúc nhỏ Tần Tang đã biết, sở thích là kiểu, nếu bạn không có điều kiện thì vẫn không nên để ý đến thì hơn.

Ăn xong bữa tối thì đã chín giờ hơn, Lý Vi Nhiên lái xe đưa cô về. Đến dưới tòa nhà, cô cởi dây an toàn định bước xuống thì anh bỗng mở miệng: “Tần Tang, lý do mà anh cần đây?”.

Tần Tang cũng đã chuẩn bị, ngẩng lên cười, nói: “Có lẽ tôi thật sự có chút tình cảm với anh. Nhưng qua sự suy xét kỹ lưỡng, thì anh không hợp với tôi. Nên để tránh cho đôi bên bị tổn thương, thôi thì đừng tiến thêm bước nữa là hay hơn cả. Thế gian này nam si tình nữ oán tình quá nhiều, chúng ta sao không thể tránh nó đi. Làm bạn được không?”.

“Em thật sự rất hà khắc”, anh cau mày, ngón tay thon dài nắm chặt vô-lăng, “Ngay cả thi đầu vào cũng miễn luôn”.

“Hà hà, anh vẫn có những trường tốt khác để thi mà. Tạm biệt. Lái xe cẩn thận”. Cô xuống xe, vẫy tay với anh qua cửa kính hạ thấp.

“Biết rồi”, Lý Vi Nhiên vẫn tỏ ra bức bối, chiếc xe vừa lướt đi thì đèn báo thắng xe lại sáng, anh thò đầu ra ngoài cửa sổ, “Anh sẽ báo cáo với Cục trưởng giáo dục là em tước đoạt cơ hội học tập của anh!”.

Chiếc xe ra khỏi cổng lớn rồi rẽ mất hút, Tần Tang vẫn đứng ngẩn ngơ, trong mắt đầy ắp nụ cười.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Giác quan thứ sáu chuẩn nhất của người phụ nữ mách bảo An Tiểu Ly rằng, cô đã gây họa lớn rồi.

Sắc mặt Trần Ngộ Bạch cả buổi tối cứ như đèn hiệu giao thông, không ngừng chuyển biến, sắc mặt lần lượt là xanh, tái xanh, chuyển đen, đen, rất đen.

Cô vốn ngỡ dưới đen là mực, nhưng rõ ràng giác quan thứ sáu và IQ có dính líu với nhau, Trần Ngộ Bạch sau khi ra khỏi “Phi” thì lại chuyển sang tươi tỉnh.

Nhưng, nụ cười dịu dàng nơi khóe môi anh, sao lại khiến An Tiểu Ly càng nhìn càng hoảng loạn?

Thấy anh lại đẩy gọng kính, An Tiểu Ly vô thức muốn nhảy khỏi xe, nuốt nước bọt, cô lắp bắp nói, “Tôi...”

“Muộn quá rồi, ký túc xá chắc đóng cửa rồi?”, anh lại dịu dàng hỏi, “Hay là về chỗ tôi tốt hơn?”.

Trường của An Tiểu Ly cách công ty một đoạn đường, mỗi tối ăn tối ở chỗ Trần Ngộ Bạch xong, anh vào thư phòng giải quyết công việc, cô dọn dẹp rồi tự chơi một mình, đến khi anh bận bịu xong mới ra đưa cô về. Đạo trước có lần anh vô ý mang về một đĩa DVD dùng thử của công ty, cô mở ra xem say sưa, quên mất đã qua giờ giới nghiêm của ký túc xá nên ở lại luôn phòng khách nhà anh.

Từ đó, những đĩa DVD phim truyền hình dài lê thê trong nhà Trần Ngộ Bạch tự dưng mỗi lúc một nhiều thêm, An Tiểu Ly xưa nay vốn là người không có khái niệm về thời gian, thế là dần dần quen thuộc với phòng khách nhà anh.

“Tôi... đến chỗ Tang Tang”.

“Ồ? Giờ mà cô còn mặt mũi nào gặp cô ấy?”, Trần Ngộ Bạch quay sang nhìn cô, sắc mặt dịu dàng.

Sắc mặt An Tiểu Ly lập tức thay đổi, “Tại sao tôi không có mặt mũi nào gặp cô ấy? Tôi... tôi đã... Tại sao tôi không còn mặt mũi nào chứ!”.

“Đã cái gì? Đã gói lại tặng cho tôi rồi, phải không?”, giọng Trần Ngộ Bạch thật sự là thấm đẫm gió xuân, mưa thuận gió hòa.

An Tiểu Ly hừ một tiếng. Biết là được, cô cũng không định truy cứu. Dù sao những kẻ mượn có tiếp cận cô để theo đuổi Tần Tang quá nhiều, thêm Trần Ngô Bạch anh cũng không nhiều hơn, mà thiếu anh thì cũng... không thiếu!

Cô cũng khá là nghĩa khí rồi, vốn dĩ lâu nay cứ bắn khoả, ngỡ rằng đã câu được rùa vàng, ai ngờ... Hôm đó ở R nhìn thấy anh và Tang Tang ngồi trước cửa hàng, ngón tay thon dài của anh dịu dàng mở chai nước đưa cho Tang Tang đang cúi đầu e thẹn, hai người chạm chai nước vào nhau rất lãng mạn, nhìn nhau cười. Trai đẹp gái xinh nổi bật như trong quảng cáo. Mắt An Tiểu Ly trong tích tắc hoe đỏ, cầm tiền lẻ mà liêu xiêu thất thần về nhà, đến nhà lại bị cô Trần đang đợi xì dầu để nấu ăn mắng ột trận thất điên bát đảo.

Buổi tối húp món canh vốn là món cá kho ban đầu, miệng đắng nghét, cô Trần vẫn nhiech móc cô là đứa “vô tâm vô tính”. Thôi được thôi được, Tang Tang xinh đẹp Tang Tang thông minh Tang Tang giỏi giang Tang Tang là tiên nữ, các người thích cô ấy hết đi!

Sáng hôm sau cô vác túi xách nhỏ, thê thảm một mình ngồi xe buýt quay về trong tiếng cằn nhằn của cha mẹ.

Không phải không giận dữ, nhưng về sau bình tĩnh lại, những điểm tốt của Tang Tang cứ xuất hiện từng chút một, An Tiểu Ly có hồ đồ trong những việc khác đi chẳng nữa, thì tình bạn hơn mười năm và người đàn ông không đáng tin cậy kia ai nặng ai nhẹ, cô vẫn phân biệt rạch ròi. Nên cho dù trong lòng có tâm trạng khác lạ, cô vẫn nhất quyết giúp cặp uyên ương đẹp đôi kia. Theo cô, người hay suy nghĩ như Tang Tang thì phải người có khí chất “Núi Bằng” như sếp cô mới kiềm chế được. Người thích tự làm khổ bản thân chơi với một người thích làm khổ mình, tốt biết mấy!

“Thật đáng tiếc, không tác hợp thành”, Trần Ngô Bạch nửa cười nửa không, “Cô lúc nào cũng thế, cho là IQ của người khác chỉ hơn cô bốn, năm chục điểm. Không đúng, An Tiểu Ly, cô làm gì có IQ”.

“Anh thông minh! Anh IQ cao! Mà không phải mượn tôi để tiếp cận Tang Tang hả! Đắc ý cái gì!”. An Tiểu Ly gần mực thì đen, miệng lưỡi sắc sảo đối đáp lại, nụ cười của Trần Ngô Bạch chưa thay đổi nhưng bóng đen trong mắt lại càng tối hơn.

“IQ tôi không cao thì liên quan gì tới anh! Ai cần anh quan tâm...”

“Á...”

Một tiếng hét biến thành câm lặng.

Mặt bị một tay anh ấn chặt vào lưng ghế, miệng bị bịt kín, mùi bạc hà thanh mát của anh xộc đến, đầu lưỡi kiên quyết và linh hoạt liếm lên hàm răng cô cắn chặt, ngón tay xiết mạnh cầm cô, cô bắt giác “ứ” lên một tiếng, hàm răng bị cắn chặt đến đau nhức vô thức há ra, anh lập tức kéo lưỡi cô ra ngoài mút chặt, An Tiểu Ly thấy gốc lưỡi đau đến muốn khóc, hai tay dấm lên lưng anh túi bụi.

Anh lúc nào cũng mặc âu phục, không nhận ra cơ thể lại cơ bắp đến vậy, dấm lên thấy rất cứng, Tiểu Ly đánh đến nổi tay đau nhức mà anh vẫn như không cảm thấy gì, nhắm mắt ngậm lưỡi cô mà mút mê mẩn.

Cảnh sát khu vực trên đường đi tuần thấy chiếc siêu xe này bỗng nhiên dừng lại, thấy người đàn ông trong xe hơn nửa người chồm qua ghế phụ, đè một cô gái xuống hôn mãnh liệt thì lập tức gõ mạnh vào cửa xe.

Bất lực là anh ta gõ thế nào thì người đó vẫn không có phản ứng, anh ta liền vòng qua bên cửa sổ ghế phụ, gõ vào cửa bên đó.

Lúc này tay trái Trần Ngô Bạch vừa luồn vào từ cổ áo An Tiểu Ly, cô vẫn đang mê đắm trong nụ hôn ngang ngược của anh mà chưa nhận ra, nghe tiếng gõ cửa lập tức tỉnh lại, chụp lấy tay trái của Trần Ngô Bạch, cắn một cái.

Trần Ngô Bạch tiếc nuốt buông đôi môi sưng đỏ của cô ra, hơi rướn người lên, tức tối nhìn ra ngoài cửa sổ, tay chụp lấy điện thoại của mình, rồi cứ thế đè lên người cô mà bấm nút, mở cửa sổ, đưa di động cho cái anh cảnh sát đang bắt đầu ‘lên lớp dạy dỗ’: “Đi ra xa mà nghe”.

Anh nói xong quay cửa sổ lên, giọng nói lạnh lùng khiến anh chàng cảnh sát lăm chuyện kia phải lùi ra thật.

Trần Ngô Bạch ngồi dậy kéo lại áo cho An Tiểu Ly, ngón tay cuối cùng vẫn lưu luyến ve vuốt xương quai xanh của cô.

An Tiểu Ly thấy ớn lạnh, ôm lấy gương mặt đang nóng bừng của mình, trong đầu dính đặc như keo, anh...

“Anh cho em hai sự lựa chọn: A, tiếp tục việc bị cắt ngang lúc này ở đây”, anh dừng lại, nhìn cô có vẻ ý tứ sâu xa, không biết đã tháo kính ra lúc nào, trong đôi mắt tinh nhanh đang lấp lánh ánh sáng xanh lê lộ liễu, An Tiểu Ly nhanh chóng quyết định tự bảo vệ lấy thân, “em chọn B”.

Trần Ngô Bạch cười rất dịu dàng, vỗ vỗ đầu cô vẻ rất trong sáng, “Ngoan lắm”.

An Tiểu Ly bỗng cảm thấy lạnh hơn lúc này nữa.

Bên kia anh chàng cảnh sát đã nghe xong điện thoại, kính cần dân điện thoại lên, “Trần tiên sinh! Cục trưởng chúc anh... buổi tối vui vẻ...”

Trần Ngô Bạch dừng dừng nhận lại điện thoại, quay cửa kính lên, đập chân ga, chiếc xe lao đi như mũi tên.

B, không phải là sự lựa chọn tốt.

An Tiểu Ly đẩy người đàn ông nằm đè lên người, không ngừng chống cự yếu ớt, đại não thiếu khí, mơ mơ màng màng thấy hối hận vô cùng.

Trần Ngô Bạch rõ ràng là cực kỳ hưng phấn suốt đoạn đường về nhà, kéo tay cô đi nhanh lên lầu. Tiểu Ly theo sau anh vào phòng, tay vừa đóng cửa, anh đã đè lên như một ngọn núi, những nụ hôn dày đặc phủ xuống tối tăm đất trời. Anh đẩy cô ra sau, cửa đóng sầm lại, cô bị đè vào cửa không nhúc nhích nổi.

Lựa chọn B, rõ ràng không phải phong cách cao quý lạnh lùng xưa nay của Trần Ngô Bạch, người đàn ông đang túm lấy áo cô lột xuống đây đúng là thuộc phái cầm thú.

Lột?

“Đừng động đây!”, Trần Ngô Bạch bắt mãn gằm lên với người phụ nữ lại cắn anh một cái, “Tự em chọn B. B chính là về nhà làm tiếp. Còn động đây hả! Động đây nữa hả!”. Anh ôm lấy cô gái không chịu phối hợp kia, hai tay kéo mạnh sau lưng cô, kéo đứt hai quai váy của cô, cả đêm nhìn bộ ngực cô gò ép lại, cười quyết rũ với thằng Sáu, anh đã tính toán trước là sẽ xé rách bộ lễ phục hở hang kia thành trăm ngàn mảnh rồi.

An Tiểu Ly hét, hai tay vòng ôm trước ngực, giữ chặt chiếc váy sắp tuột xuống, cô thuận thể quỳ xuống đất, ôm lấy vai, trong một tư thế che chắn tiêu chuẩn, ngược lên nhìn ai đó đang trong ngọn lửa dục vọng.

Lòng ngực Trần Ngô Bạch phập phồng dữ dội, nếu có gì đó càng kích thích anh hơn là An Tiểu Ly trần trụi hoàn toàn, thì đó chính là một An Tiểu Ly nửa kín nửa hở đáng thương thế này đây. Anh cười càng lúc càng dịu dàng, nhưng bàn tay lại ra sức mạnh hơn, kéo cô đứng phắt dậy làm cô loạng choạng, rồi anh bế bổng cô lên.

Cửa phòng ngủ bị một cú đá mạnh làm bật tung, giường đã ở ngay trước mắt.

Trong tích tắc An Tiểu Ly bị ném lên giường đã làm một đề trắc nghiệm – TO BE, OR NOT TO BE. Trên thực tế thì thượng đế rất công bằng, đập bể bạn một cánh cửa kính thì chắc chắn sẽ bù đắp cho bạn một ngọn đèn võ. An Tiểu Ly cô chưa hề đồ tới mức này.

“Trần Ngô Bạch! Anh nhìn cho rõ! Tôi không phải Tần Tang!”, trong tiếng xé rách vải chói tai, cô há to miệng hét lên.

Người đàn ông cười trên người cô dừng ngay lại. Tiểu Ly lại bắt đầu thấy bi ai một cách vô vẩn, quả nhiên.

“An Tiểu Ly, em, không, muốn, sống, nữa, phải, không!”, Trần Ngô Bạch co tay thành nắm đấm đặt lên hai bên đầu cô trên gối, khớp ngón tay trắng bệch, sắc mặt gian xảo, nghiền răng nhả ra từng chữ.

“Em còn có thể ngoan hơn được không!”

“Người mà Trần Ngô Bạch này thích, có cần tiếp cận người ngoan ngoãn như em để theo đuổi hay không!”.

“Đương nhiên em không phải Tần Tang! Em mà thông minh bằng nửa cô ấy thì tôi đã tạ trời tạ đất, tạ ơn thần thánh rồi!”.

“Em đúng là...”

Chát!

Trần Ngộ Bạch sững sờ. Đó là lần đầu anh bị người khác tát tai.

“Khỉ gió! Anh là đồ đầu heo ăn tạp! Tôi ngốc hay không thì tự tôi biết! Ai cần người qua đường chẳng thân chẳng thù như anh quát tôi! Anh chả thèm đánh rắm lấy một cái mà vừa bóc lột vừa chà đạp tôi, có anh mới không muốn sống nữa ấy! Nếu không phải vì nể anh là chủ nợ của tôi thì tôi đã báo cảnh sát anh cưỡng hiếp tôi rồi! Bây giờ mẹ kiếp, anh rút đi ngay cho tôi!”, An Tiểu Ly ra sức đạp người đàn ông đang bàng hoàng xuống giường, còn cô lỏa lồ thân thể chui vào trong chăn, quần lại kín mít, chỉ thò mỗi đầu ra, lén lút nhìn Trần Ngộ Bạch đang ngồi ngẩn ra dưới đất.

Hồi lâu sau Trần Ngộ Bạch leo lên giường.

Anh vừa động dậy là cô lập tức chui kỹ vào trong chăn. Trần Ngộ Bạch lặng lẽ nằm đó, bên cạnh An Tiểu Ly như một cục bông.

Trên giường bữa bãi quần áo bị xé rách, drap giường nhăn nhúm bị kéo dồn sang một phía, cô gái trong chăn hơi thở dồn dập, người đàn ông quần áo khá chỉnh tề nằm cạnh đưa ánh mắt xa với nhìn lên trần nhà.

Những việc trên thế giới này được Trần Ngộ Bạch phân chia – 1, là những thứ anh cần; 2, là những thứ anh không cần. Về đầu anh tranh đoạt, về sau anh hủy diệt.

Anh vốn nghĩ rằng An Tiểu Ly thuộc về đầu, lúc giận dữ lại thấy hình như cô ở về sau. Nhưng giờ đây, anh bất an nhận ra, hình như cô không thuộc thế giới của anh.

“Tôi không thích Tần Tang”.

“Hôm đó tôi đến R, là để bắt em về nấu cơm, không có em, tôi rất đói”.

Có lẽ vì gian phòng quá lớn, nên An Tiểu Ly cứ thấy vọng vãng mãi không ngớt.

— Tôi không thích Tần Tang.

— Tôi đến A để bắt em về.

— Không có em, tôi rất đói.

Thì ra là thế.

Ha ha, đó là lần đầu, An Tiểu Ly thích bốn chữ “thì ra là thế”.

“... Anh đi đâu?”, cô cảm nhận bên cạnh trống vắng, vội chui ra cuống cuồng gọi Trần Ngộ Bạch đang bỏ ra ngoài,

“Đi đến nơi người qua đường phải đi”, anh lạnh lùng nói, ánh mắt lướt qua nơi “xuân quang” dưới xương quai xanh lộ ra ngoài chăn, trắng mịn thoát ẩn thoát hiện, trên làn da trắng như tuyết đó là dấu hôn đỏ hồng anh để lại, Trần Ngộ Bạch thiếu tự nhiên quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng rồi mở cửa bỏ đi.

6. Chương 6

Giường này, suy cho cùng là không thể tùy tiện lên được.

Tần Tổng cảm giác không khí hôm nay rất lạ, mặt anh Ba hình như vẫn không cảm xúc như mọi ngày, nhìn kỹ thì lại thấy rõ có chút tức giận kỳ quặc. Anh ta đoán là do An Tiểu Ly gây ra, nhưng nhìn bộ dạng ngu ngơ vui vẻ của cô nàng thì không giống với vẻ mặt của người chọc tức anh Ba tí nào!

Anh ta cười híp mắt đặt túi giấy trong tay lên bàn cô, rồi lại móc trong túi quần ra một chai coca, “Này! Mời cô ăn!”.

“Anh có biết ăn bánh bao thịt rồi uống coca, ợ một cái sẽ có mùi gì không?”, An Tiểu Ly mặt danh lại.

Tần Tổng lắc đầu.

“Giống mùi rấm sau khi ăn nhiều hành tây ấy.”

Tần Tổng đập tay lên trán cô, “Cô nàng này tởm quá!”

An Tiểu Ly sung sướng vuốt tóc mái, lườm anh ta một cái rồi mở túi giấy ra ăn ngon lành.

Tần Tổng nằm bò trên bàn trước mặt cô, ánh mắt tỏ ra đau thương như của các chàng trai mới lớn, nhìn cô không chớp mắt. An Tiểu Ly bị nhìn tới độ bánh bao nghệt lại không nuốt nổi, thở dài: “Nói đi nói đi! Có thù báo thù, có oán báo oán, chúng ta bàn bạc với nhau, thế nào cũng đánh đổ được một con hổ giấy.”

“Cô đã nói sẽ giúp tôi mà...”, Tần Tổng kéo chai coca lại, mở ra uống một ngụm, ờ một tiếng rồi tỏ ra đau buồn gấp bội, “Tôi đã đợi ở tầng 8 của ‘Hưng Long’ hai ngày rồi mà cô ấy không tới”.

“Hưng Long” là công ty bách hóa mà Tần Tang hay lui tới, Tần Tổng không đợi được cô ở đó, mà lại khiến quản lý sợ tới độ suýt nữa phải đóng cửa chính đồn lại công việc.

“Phố Đông tôi cũng đến, cũng chẳng gặp cô ấy lần nào!”. Ánh mắt ai oán của anh ta viết “cô đang lừa tôi”.

An Tiểu Ly phớt lờ, giật lại coca, Tần Tổng nhanh tay chụp lại, kêu lên oai oái rồi uống sạch một hơi, sau đó dương dương đắc ý bóp mạnh chai coca, lắc qua lắc lại trước mặt cô.

An Tiểu Ly đau khổ đập tay lên ngực, lúc này cô cắn miếng bánh bao to quá, bây giờ mắc kẹt ở đó, muốn uống coca để nuốt trôi mà lại bị anh ta chọc tức đến nỗi không hít thở bình thường được! Tên cầm thú đó sao đáng ghét thế không biết! Cô sắp nghẹn chết rồi!

Tần Tổng càng cười càng thấy kỳ lạ, thấy mặt An Tiểu Ly đỏ bừng lên, hít vào nhiều mà thở ra thì ít... Chết thật! Nếu cô nàng nghẹn chết thì ai bắt mí hành tung của Tang Tang đây?!

Anh ta hoảng hốt vỗ lưng cô, trong lúc luống cuống không kiềm chế được sức lực, đập một phát cô bò luôn ra bàn.

Cuối cùng Trần Ngộ Bạch bị những tiếng thì thầm rồi la ó làm cho bực bội không yên, bước ra nhìn, An Tiểu Ly đang nằm bò trên bàn, lưng run lên từng chập, Tần Tổng đứng trên bao bọc cả người cô, một tay chống lên bàn, tay kia xoa xoa sau lưng cô.

“Á!”. Tần Tổng ngẩng lên thấy anh ba thì nhảy chồm lên như bị kim chích, bộ dạng lúng túng, “Anh Ba!”.

Bánh bao nghẹn trong miệng An Tiểu Ly bị Tần Tổng đập một cái trôi tuột xuống, nhưng sau lưng thì đau đến tê dại, thế là cô vừa khéo lúc đó “nũng nịu” ngẩng lên, oán trách bằng một giọng mà người khác nghe có vẻ rất “nhõng nhẽo”: “Anh làm tôi đau quá!”.

Tần Tổng bị ánh mắt u ám tức giận lạnh lẽo của Trần Ngộ Bạch chiếu vào, toàn thân như nhũn ra, anh ta cứ lắp bắp đứng đó, nước mắt đầm đìa...

Lần này, đi Ả Rập chắc rồi...

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Thực ra đi công tác là chuyện vui, cầm tiền công đi ăn uống ở chơi miễn phí, đổi lại lúc bình thường thì anh ta sẽ sung sướng đi ngay. Nhưng bây giờ cuộc đời anh ta còn chuyện đại sự chưa làm! Lần này đi là hai tháng, lúc về Tần Tang của mình nếu bị ai bắt cóc mất thì anh ta hết sống!

Tối qua anh ta năn nỉ chị Yên mãi, nói cạn nước bọt anh Cả mới miễn cưỡng gật đầu, nói nếu anh Ba đồng ý thì bảo anh Năm đi thay cũng được. Giờ thì xong, đừng nói là đi Ả Rập, e rằng anh Ba còn định đưa anh ta đi Tây Thiên cũng chưa biết chừng.

Hu hu hu... Đừng hiếp người quá đáng chứ...

“Ừ...”, Lý Vi Nhiên hí hửng đến nỗi run tay làm rơi tàn thuốc xuống quần, cười và đưa tay ra phủi, “Tiền đây tiền đây!”.

Trần Ngộ Bạch nhìn Tần Tổng đang nổi quạu, mỉm cười không nói gì, hào phóng ném quân bài ra cho cậu Năm.

Dung Nham cả buổi tối không được suôn sẻ, cau mày quát Tần Tổng, “Cái tên này mất thần đâu rồi hả?”.

Kỷ Nam vốn ngồi sau lưng Dung Nham xem bài, lúc này cười hì hì đưa tay ra, sờ lên đám râu lún phún mọc của Tần Tổng, “Tiểu Lục à, có phải đám râu gọi cảm này của cậu ảnh hưởng đến phong thủy không?”.

Tần Tổng trở mặt, trải bài ra, “Muốn rút bài hả?”.

Kỷ Nam “ồ” lên một tiếng, đứng lên bắt đầu rút, “Nào nào! Để cậu xem xem danh tiếng của anh Tư Kỷ tôi đây đã được tạo nên thế nào nhé!”.

Tần Tổng tức giận đầy bụng, gào lên với Cố Yên đang dính sát Lương Phi Phàm, định nhường chỗ cho cô đánh: “Thắng thì chị ăn hết, thua thì để anh Cả tính”. Nói xong anh ta tức tối nghênh ngang đi kiêu của quán quân võ thuật toàn quốc, bỏ đi...

Lương Phi Phàm bị Cố Yên nâng nặc kéo đến trợ giúp, ngồi sau lưng ôm lấy cô, xếp bài cho cô, anh cười nói với Lý Vi Nhiên ngồi đối diện: “Tiểu Lục chẳng phải đã nói gặp phải người không thể bỏ qua gì đó, đi không được hay sao? Sao cậu không chịu đi thay nó một chuyến?”

“Nó lắm nhảm gì đó trong điện thoại, em còn chưa hỏi rõ rốt cuộc là chuyện gì, nó đã đạp lên đuôi anh Ba rồi. Lần này em cũng muốn đi đây này, nhưng làm trái anh Ba là nghịch ý trời đấy.” Lý Vi Nhiên hờn hờ.

Dung Nham xoa bài, đôi mắt hoa đào cười rất gian tà, “Anh cả, anh không biết rồi, kế hoạch mà cậu Ba của chúng ta điều chỉnh – đó gọi là lòng dạ đàn ông đấy, năm nay mà anh không cho nó bao lì xì to thì em thấy không ổn rồi! Bản vẽ đường đi ấy sắp xếp cứ gọi là thỏa đáng không chê vào đâu được – bắt đầu từ bộ lạc nhỏ bên sa mạc, cứ thăm viếng từng người bạn một, cứ như cuồng sát ấy, chẳng chừa một ai! Không nửa năm không quay về được đâu! Cậu Sáu của chúng ta sắp sửa phải để râu cho nhập gia tùy tục, xuyên thẳng vào trái tim những nước có dầu hỏa rồi! Đến lúc đó trùm khăn kín người, lộ ra một đôi mắt quyến rũ mơ màng, thân người uốn éo cứ gọi là yêu kiều làm sao ha ha ha...”

Trần Ngộ Bạch mỉm cười gật đầu tán thưởng với Dung Nham đang thao thao bất tuyệt, “Quá khen quá khen!”

Dung Nham nắm tay lại, “Khiêm tốn khiêm tốn”.

“Không dám không dám!”.

“Phải thế phải thế!”.

Cả đám người cười nghiêng ngả, Tần Tổng bị Kỷ Nam chơi cho đỏ mặt tía tai, tấp tễnh bước vào, nghiêng rằng ken kết đá Dung Nham, Dung Nham né tránh, rồi nhanh nhẹn làm một cú vật qua vai, Tần Tổng lập tức nằm dài trên bàn mặt chước, bốn chân chống lên trời.

Bài trên bàn vắng tung tóe, Dung Nham chìa tay ra, đứng lên tìm cậu tư. Lý Vi Nhiên và Trần Ngộ Bạch đã chán với kỹ thuật chơi bài của Cố Yên, đang muốn viện cớ tan cuộc. Còn lại Lương Phi Phàm với Cố Yên, đang dính chặt lấy nhau căn bản không nhìn thấy kẻ bị thương kia.

Tần Tổng bỗng cảm thấy hụt hẫng gấp bội, nằm ườn trên bàn kêu thảm: “Tôi không muốn đi đâu...”

“Cái đám vô nhân tính này...”

“A...”

An Tiểu Ly rất âm ỉ, Tiểu cảm thú đúng là không có tính người – chỉ cần là người, nhìn cánh gà nướng thơm phưng phức bóng láng thế này, làm sao có thể tỏ ra đau buồn như thế chứ?

“Cô dám gặm thêm cái nữa thì tôi sẽ nướng cô thành heo quay luôn!”, Tần Tổng hậm hực uy hiếp. An Tiểu Ly liếm ngón tay, sau đó vỗ vỗ đầu anh ta, “Chị xem cái nào – xù xì, bộ dạng này, đúng là người nghe đau lòng người nhìn rơi lệ”.

“Chị ơi giúp em với!”, Tần Tổng thuận thế xuống nước, vênh râu để mặc bàn tay bóng nhẫy của cô ngắt nhéo, còn mở mắt giả bộ đáng yêu. Anh ta đẹp trai, động tác trẻ con này trông rất dễ thương.

An Tiểu Ly sượng: “Hê! Anh có thiếu tiền Trần Ngộ Bạch đâu, sao anh ấy bắt anh đi thì đi chứ?”.

Tần Tổng rất buồn bực: “Vì anh ấy rất đáng sợ... nói đi nói lại tại cô không tốt! Tôi bị cô liên lụy chứ đâu”, Tần Tổng mặt mũi đau khổ trách móc Tiểu Ly, “Nếu không vì cô hãm hại tôi thì kế hoạch đó năm sau mới

bắt đầu! Nếu không vì đồ ma chết đói đầu thai là cô gào thét lung tung thì tôi đi chỉ hai tháng là về được rồi! Tại cô hết!”.

Nói đến đây, Tiểu Ly hơi áy náy, “Được rồi, tối nay tôi giúp anh hẹn Tang Tang ra ăn cơm, tiễn anh lên đường, được không?”.

“Chỉ thế thôi à?”, Tần Tổng hẳn nhiên muốn nhiều hơn.

“Haizz, không phải chị đây không xót cực”, Tiểu Ly lại ra sức vỗ vào mặt anh ta, ôi... da dễ gì trơn láng thế này, “Nhưng Tang Tang nhà chị không thích cực, chị có giúp đến mấy cũng vô ích”.

Mặt Tần Tổng u tối, “Không giúp anh? Vậy cô chơi tôi à?”.

An Tiểu Ly cau mày đánh mạnh, “Con nít không được nói bậy”.

“Tôi thành niên rồi... không tin cô lên giường tôi thử, bảo đảm một tuần có thể mang thai”. Tần Tổng uống nước chọc cô. An Tiểu Ly buồn nôn, đưa tay ra túm tóc anh ta, “Anh dám!”.

Tần Tổng né tránh, “Đương nhiên là không dám, không thì về anh Ba lại chém tôi. Haizz, hai người rốt cuộc là sao? Bây giờ đến giai đoạn nào rồi?”.

“Ừm... hai phẩy năm”, An Tiểu Ly xưa nay xem anh ta là bạn tâm giao, nên thành thực đáp.

Tần Tổng cười gian, chồm đến, “Vậy còn một nửa, là gây đánh bóng không đủ cứng, hay là lỗ đánh bóng vào bị kẹt?”

An Tiểu Ly nuốt ực ngụm nước suýt phun ra, mặt tái xanh, nghiêng rằng: “Anh còn muốn hẹn Tang Tang đi ăn không...”

Tần Tổng nghe thế lập tức nín cười, hai tay làm điệu bộ đầu hàng, “... OK”.

Tần Tổng bây giờ là phòng hỏa, phòng cướp, phòng anh Ba. Đi đâu cũng phải đòi An Tiểu Ly theo sát, anh ta thuộc dạng một ngày bị rần rần, sợ dây thừng mười năm – ai ngờ anh Ba không phải người theo dõi. Thế là An Tiểu Ly đành đau xót gọi taxi đi phía trước, phía sau là cậu Sáu Tần lái xe đua chạy theo.

Tang Tang quả nhiên ở trong thư viện trường, đang ngồi trong một góc cầm quyển sách không biết là sách gì, xem say sưa. Tiểu Ly chỉ cho Tần Tổng thấy qua lớp cửa kính, chỉ thấy mắt tên tiểu cầm thú thoáng cái đã xanh lè.

Buổi chiều hôm ấy đối với Tần Tổng, đúng là khiến anh ta cả đời khó quên.

Ánh mặt trời mùa hạ ngạo mạn chiếu vào qua ô cửa kính to chạm đất, thư viện được tạo thành từ thủy tinh giống một tòa thành pha lê. Công chúa lặng lẽ ngồi trong góc, mái tóc dài thẳng mượt chia thành hai bên xoắn xuống vai, cung độ hơi cong về phía sau làm nổi bật gương mặt trái xoan, trông rất nhu mì ngoan hiền.

Mây liễu, môi đỏ, chỉ trong tranh sơn thủy mới có màu sắc sáng rực như thế.

Khoảnh khắc ấy Tần Tổng nhớ lại lúc còn nhỏ, ông ngoại dạy cậu ta và anh Năm viết bút lông, có một tấm thiệp viết: Bắc phương hữu giai nhân, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc, ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc.

Tần Tổng cúi đầu cười, anh Năm, hình như em tìm thấy “khuynh thành” của em rồi.

Tang Tang nhận được tin nhắn của An Tiểu Ly thì dọn dẹp đồ ra ngoài, Tần Tổng bước tới mở cửa giùm cô, đưa tay nhận lấy chồng sách trong lòng cô, “Để tôi”.

Tần Tang thấp giọng cảm ơn, đưa hết sách cho anh ta, Tần Tổng chạy thật nhanh đến quầy tiếp tân của thư viện để trả sách.

Tiểu Ly cười hà hà, bước tới nắm xoa xoa vai Tần Tang với vẻ nịnh nọt, “Nhà văn mỹ nữ của chúng ta chắc mệt rồi nhỉ? Để tớ mát-xa cho cậu nhé”.

“Không dám”, Tần Tang lạnh lùng liếc cô, “Ngày nào từ sáng tới tối mà cậu chẳng có bao nhiêu việc để bận tâm, chuyện nhỏ này nào dám làm phiền tới cậu”.

Tiểu Ly thấy không ổn nên kéo gấu áo Tần Tang, thì thầm van nài, “Tang Tang... xin lỗi”.

Haizz, ngay từ ban đầu không nên mạo hiểm qua mặt bạn, Trần Ngô Bạch nói đúng, Tang Tang thông minh như thế, sao có thể không nhận ra động cơ của cô chứ.

“Ồ, tại sao? Làm chuyện gì có lỗi với tớ hả?”, Tần Tang cười lạnh, An Tiểu Ly rùng mình, bây giờ cô sợ nhất nụ cười này.

Tần Tổng trả sách quay lại, thấy hai người họ nói chuyện thì đứng lại đợi cách đó vài bước. An Tiểu Ly lên lút ra hiệu cho anh ta sau lưng Tần Tang, anh ta do dự rồi bước tới.

Quả nhiên Tần Tang trước mặt người khác thì không làm khó cô, “Nếu tớ giận cậu thì còn ngốc hơn cậu. Được, chẳng phải là tiền Tần Tổng hay sao? Tớ mời, đi thôi”.

Tần Tổng chưa hiểu rõ mô tê gì, đã bị An Tiểu Ly hững hờ kéo đi.

Thực ra Tiểu Ly biết Tần Tang chỉ đùa để dọa cô, từ nhỏ tới lớn chỉ có cô giả trò với Tang Tang, chưa từng thấy Tang Tang trở mặt. Hoặc theo cách nói của ai đó: EQ và IQ cũng có liên quan tới nhau.

Ba người đến quán ăn ngon nhất trường, Tần Tang cười nói vừa nhận được nhuận bút, cứ chọn món thoải mái, đừng khách sáo. Tần Tổng dò đoán khẩu vị của phụ nữ rồi chọn những món hơi chua hơi cay, Tiểu Ly đề nghị hay là uống chút rượu, thế là lại gọi một chai rượu vang, hai lít bia hơi.

Tần Tang làm động tác của chủ nhà, rót một ly rượu vang chúc Tần Tổng, “Ly này chúc anh thuận buồm xuôi gió, về nước sớm. Tôi cạn đây, còn anh thì tùy”.

Cô nhanh nhẹn uống cạn ly, Tần Tổng cười, mắt cong cong, ngửa đầu lên uống cạn không sót giọt nào rồi ngồi xuống ăn, bỗng nhiên thấy món nào cũng ngon ngọt ngào.

An Tiểu Ly “hi hi ha ha” kể lộ trình của Tần Tổng cho Tần Tang nghe, Tần Tang cũng cười sảng khoái, Tần Tổng thấy cô có hứng thú với Ả Rập thì vội lấy hình chụp chung với hoàng tử Ả Rập ra cho cô xem.

Ba người ăn cơm cười đùa, không khí rất vui vẻ.

Điện thoại của Trần Ngô Bạch lúc này xuất hiện. An Tiểu Ly bực bội trốn vào một góc nghe máy, “Tự tìm gì ăn đi, tôi đang ăn uống với bạn bè, không được gọi tôi về”.

Bên kia im lặng. An Tiểu Ly tự thấy khoái chí vì mình cướp diễn đàn, quả nhiên, cách duy nhất để dè bẹp một Boss đó chính là phải Boss hơn anh ta.

“Cô cắt thuốc đau dạ dày ở đâu?”, một lúc lâu sau, giọng nói trầm trầm yếu ớt của Trần Ngô Bạch vang lên.

“Anh... đau dạ dày hả?”, giọng An Tiểu Ly lập tức dịu lại, “Tối qua anh đã ăn gì?”

“Tôi không sao. Cô nói tôi biết thuốc để ở đâu”.

An Tiểu Ly chỉ huy từ xa cho anh tìm thuốc, nghe bên kia là những tiếng mở hộp tủ “rầm rầm”, tưởng tượng ra dáng vẻ mặt tái nhợt, lấm tấm mồ hôi của anh, tim cô tự nhiên thấy thất lại.

“Ừ... tìm thấy rồi”, Trần Ngô Bạch hình như hơi thở dốc, giọng càng trầm hơn, “Đừng lo, tôi không sao. Cô chơi vui vẻ nhé, lúc về nhớ cẩn thận, biết chưa?”.

Nói xong anh cúp máy, hiếm khi rộng rãi như vậy. An Tiểu Ly thầm nghĩ ai thèm quan tâm anh chứ – nhưng sao mà... hình như thật sự bắt đầu thấy thấp thỏm bất an?

Tần Tổng huých vào tay Tần Tang, ra hiệu cô nhìn bộ dạng thất thần của An Tiểu Ly. Từ lúc ngắt máy đến giờ cô đã không cười, đĩa trái cây mang lên cũng không đụng vào.

“An Tiểu Ly, nếu nhà có việc thì có thể cho cậu trốn về trước”, Tần Tang chuyển đĩa trái cây đến trước mặt cô.

An Tiểu Ly tay trái đưa hấu tay phải đưa lưới, rõ ràng trái cây rất thơm ngon nhưng ăn vào chẳng thấy mùi vị gì. Cô khó nhọc nuốt xuống, hạ quyết tâm đứng lên: “Tớ đi trước”.

Phụ nữ thời đại mới phải công tư phân minh, dám làm dám chịu. Đừng tưởng cô thương xót Núi Bằng kia, mà cô chỉ nhận lương của người ta thì phải trung thành tới cùng. An Tiểu Ly yếu ớt an ủi chính mình.

Cô nhét điện thoại vào túi rồi đứng dậy, Tần Tang lấy chìa khóa xe ném cho cô. Tiểu Ly đón lấy, móc vào ngón tay vẩy vẩy với Tần Tổng, “Cầm thú, tôi đi xe của Tang Tang. Anh phải đưa Tang Tang về đó”.

Tần Tổng cười gật đầu, “Nếu bắt cần lái đâm vào đâu thì nhớ gọi tôi”.

An Tiểu Ly hậm hực “xùy” một tiếng rồi vội vã xuống lầu.

Ăn xong, Tần Tang chủ động đề nghị đưa anh đi vòng vòng, tiện thể tham quan trường. Tần Tổng đương nhiên là cầu còn không được.

Trường học vào khoảng bảy, tám giờ tối là lúc lãng mạn nhất, từng đôi tình nhân ôm ấp nhau trên đường, thỉnh thoảng dưới ánh đèn cũng có những cặp hôn nhau đắm đuối, dẫn đến những tiếng huýt sáo của các nam sinh đi ngang.

Dưới ánh đèn vàng vọt, làn da Tần Tang càng trắng như tuyết, mày mắt đẹp như tranh vẽ. Hôm nay cô rất khác ngày thường, khác đến nỗi khiến Tần Tổng cảm thấy rất thỏa mãn, nghĩ ngợi lung tung.

Đài phát thanh trong trường rất lãng mạn, đang phát những bản tình ca, Tần Tổng đi sau cô một bước, bỗng lặng lẽ nắm lấy cổ tay cô, “Hôm kia tôi phải đi rồi”. Ánh mắt anh ta ước ướm, đáng thương như một con cún con.

Tần Tang quay lại mỉm cười, mượn động tác vén tóc mà rất tự nhiên thoát khỏi tay anh ta.

“Tần Tang...”, tiếng gọi của Tần Tổng như rút gan rút ruột, dưới ánh đèn, bóng tối trên gương mặt của Tần Tang càng lúc càng lớn, đầu anh ta càng lúc càng cúi thấp.

Ổng kính kéo ra xa hơn, một chàng trai cao ráo có gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp đang từ từ cúi đầu xuống, cô gái mặc đầm trắng ngẩng lên, đôi môi đỏ mọng hé mở.

“Ha ha...”, khi chỉ còn vài tấc, hơi thở của cô phả lên mặt anh, ngứa ngứa. Tần Tang bỗng phá lên cười phá tan khung cảnh lãng mạn.

“Tần Tổng, cậu đúng là sến quá”, Tần Tang cười rất vui vẻ, buồn cười quá, cô cứ tưởng mô-típ cũ rích này chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình hại bao trái tim thiếu nữ thôi chứ. Cô đã viết không biết bao nhiêu cảnh tựa tựa, bản thân lại lần đầu gặp phải.

Tần Tổng quá thất bại. Nhưng nghĩ lại thì ít nhất cô không cho anh ăn tát, có phải là có hy vọng?

“Hôm nay chúng ta rất vui, phải không?”, Tần Tang nhìn mặt hồ gợn sóng lăn tăn ở không xa, trong sắc đêm dịu dàng, đêm mùa hạ tràn ngập mùi hương. “Tần Tổng, nhìn thấy cậu tôi lúc nào cũng rất vui”.

“Cậu là một chàng trai tốt, tôi rất vui khi cậu thích tôi. Nhưng tôi thật sự không thích cậu”, cô quay sang nhìn Tần Tổng, Tần Tổng đã bị từng câu rồi từng câu của cô khiến cho vui vẻ rồi buồn bã, hy vọng rồi thất vọng, ngơ ngẩn nghe cô nói bằng những từ ngữ thanh lịch, tao nhã.

“Tôi là một người rất ích kỷ, tôi muốn ình một cách sống thoải mái nhất. Tôi thích làm bạn với cậu, vì cậu biết ăn biết chơi, lại đẹp trai, mắt thẩm mỹ tốt, cũng khá là lương thiện. Nhưng nếu cậu mang đến phiền phức cho tôi, tôi chỉ có thể giống thời gian này, trốn cậu để cậu không tìm thấy tôi. Rất nhiều người đều nói không thích anh ta thì nên buông anh ta, chí ít đến chết cũng không qua lại, để tránh nhớ nhung thương xót. Nhưng tôi cho rằng thích một người mà không được đáp lại cũng đủ buồn lắm rồi, nếu ngay cả bạn bè bình thường mà cũng không thể thì cuộc đời cũng thật không như ý. Đúng không?”.

Giọng cô rất trầm rất quỵên rũ, Tần Tổng gật đầu như bị thôi miên.

“Nên tôi nghĩ, tôi vẫn nên làm bạn với cậu. Còn cậu?”.

Tâm tư Tần Tổng xoay chuyển liên tục, những lời Tần Tang nói thật ầm ập, không thể chối từ, nhưng trong lòng sao vẫn thấy lạnh lẽo thế này?

“Nếu tôi và cô sau khi làm bạn... mà vẫn thích cô thì sao?”, anh ta hỏi dò.

“Thế thì tôi đành chọn cách đáng tiếc, không bao giờ qua lại với cậu”.

“Tần Tang, cô đang uy hiếp tôi”, đôi mắt đẹp của Tần Tổng nheo lại, ngón tay sạch sẽ thon dài sờ cằm.

Cuối cùng anh ta cũng định thần lại, Tần Tang đang gài bẫy anh ta, đầu tiên là cố ý trốn tránh, điện thoại không nghe nhấc tin không trả lời, sau đó anh ta tìm đến tận nơi thì thuận tiện mời khách để dỗ ngọt, dỗ dành một chút, sau đó cầm một cây kẹo đường to hơn hời, “Sau này cứ được ăn kẹo thế này mãi, được không?”.

Không được! Xem cậu Sáu anh ta là thằng ngốc hả? Ý trong lời của cô là, làm bạn thì không được hối hận mà quay lại theo đuổi cô. Ai thêm làm bạn! Anh ta muốn cô là bạn gái!

“Không. Tần Tổng, đây là chính sách ưu đãi cho người đẹp trai là anh”, Tần Tang dựa vào lan-can ven hồ, cười ngọt ngào, “Cậu hỏi Tiểu Ly thử xem trước kia những người theo đuổi tôi, tôi đều từ chối hết”.

“Đúng thế, cậu Sáu Tần tôi đây là người mà những kẻ đó có thể tùy tiện so sánh được hay sao?”. Khi Tần Tổng cao ngạo thì quả rất trẻ con.

“Tôi không chọn. Tôi cứ phải theo đuổi cô đấy. Tần Tang, tôi cứ thích cô đấy”, anh ta khoanh tay, ánh sáng trong mắt còn nóng bỏng hơn ánh đèn. Tần Tang, em có dẻo miệng, khéo léo đến vậy thì tôi vẫn sẽ thích em.

Đường này không thông rồi, Tần Tang quay đi, thâm thở dài, “Đi thôi, đưa tôi về”.

“Cô trì hoãn cũng vô ích”, Tần Tổng lăm bắm, theo cô đi lấy xe.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Cực kỳ cực kỳ e dè mở cửa vào trong phòng, phòng lạnh như tờ, Tiểu Ly nghĩ chắc là Trần Ngộ Bạch đã uống thuốc đi ngủ rồi, cô thay dép lê rồi rón rén đến phòng ngủ xem thử.

Trần Ngộ Bạch quả nhiên ở đó, đang nằm trên giường, chần đấp xộc xệch, đôi chân dài buông thong xuống đất, giày da vẫn chưa cởi. Một cánh tay trắng bệch che mắt, lẳng lẽ nằm đó. An Tiểu Ly bỗng thấy chua xót trong lòng, anh thật đáng thương!

Cô quỳ xuống cởi giày cho anh, đặt chân anh ngay ngắn trên giường. Kéo chăn ra đắp lại, Tiểu Ly khê khàng cời lỏng cà vạt cho anh, rồi nhét tay anh vào trong chăn.

“Á!”, An Tiểu Ly sợ hãi kêu lên khi thấy mắt anh vẫn mở dưới cánh tay, lùi lại hai bước, “Anh đóng phim kinh dị hả! Còn thức thì nói chứ! Anh muốn dọa tôi chết à?”.

Đôi mắt anh trong veo, nhìn chăm chăm An Tiểu Ly, hồi lâu sau mới thông thả nói, “Tôi cũng đâu nói tôi đã ngủ?”.

Tiểu Ly vỗ vỗ ngực để an ủi trái tim đang đập thành thịch, “Anh uống thuốc chưa?”.

“Chưa”, Trần Ngộ Bạch mặt dừng dừng, cơ thể co lại trong chăn, nhắm hờ mắt, có vẻ rất mệt mỏi.

Động tác của anh khiến An Tiểu Ly bỗng thấy tim mềm xuống, so đo với người bệnh làm gì chứ?

Cô quay đi mở bếp nấu cháo, rồi đi tìm thuốc, rót một ly nước mang vào phòng ngủ.

“Ngủ rồi à?”, cô ngồi xuống giường, cúi xuống khê hỏi anh. Trần Ngộ Bạch nhắm mắt “ừm” một tiếng, không động đậy.

“Dậy uống thuốc”, Tiểu Ly kéo anh dậy, ra sức mạnh nên bị cô kéo dậy thật, mà còn hơi quá tay, anh thuận thế ngồi bật dậy, kéo cả người cô vào lòng. Tiểu Ly giằng co, “Thuốc...”

“... Không sao”, Trần Ngộ Bạch cười rất dịu dàng, “Tôi không uống thuốc... muốn ăn em”.

“Dạ dày anh không đau nữa à?”.

“Tai nào của em nghe thấy tôi nói là đau dạ dày?”, anh chỉ hỏi cô thuốc ở đâu, tự cô nghĩ thế.

“Buông tôi ra... giường ướt hết rồi...” Tiểu Ly sờ thấy drap giường ướt một khoảng, ly nước đã đổ.

“Cũng không sao”, Trần Ngô Bạch hôn lên chóp mũi cô, thân mật và rất đáng sợ dụi dụi cọ cọ, “Vì, lát nữa sẽ càng ướt...”

“Ừm... Trần Ngô Bạch, anh nghe tôi nói này...”, An Tiểu Ly càng kinh hoảng, hình như anh... định làm thật!

“Suyt”, ánh mắt Trần Ngô Bạch rất âm áp, “Em không cần giải thích chuyện chiều nay gặp A Tổng, cũng không cần giải thích chuyện lừa tôi rằng buổi tối đi ăn với bạn, thực ra là ở cùng A Tổng. Nhưng em có nhớ không? Tôi giúp em tìm lại điện thoại của Tang Tang, em đã từng hứa sẽ cảm ơn tôi...”, một tay anh kéo cô vào lòng, tay kia nóng bỏng trượt xuống người cô, từng chút một, gò má hồng hào, chiếc cảm thon nhỏ, xương quai xanh, nơi mềm mại kia...

An Tiểu Ly bóp chặt tay anh, không cho anh sờ tiếp, mặt cô đỏ bừng, “Tôi nhớ, tôi nhớ... nhưng tôi không nhận lời anh sẽ cảm ơn thế này!”

“Cũng không phủ nhận chứ gì... em, mặc nhận”. Trong mắt anh là ngọn lửa hừng hực, đốt cháy khiến An Tiểu Ly càng lúc càng thở gấp, cảm giác nóng rực từ lòng bàn tay anh lan tỏa, cơ thể trở nên mềm nhũn, không nhúc nhích nổi.

Tiếp đó nụ hôn của anh nhẹ nhàng đậu xuống mắt cô, cô như trúng pháp thuật, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mặc anh hôn lên môi, gặm nhấm đôi môi mềm mại của cô từng chút một, đưa đầu lưỡi ra quyến rũ cô.

Trần Ngô Bạch thỏa mãn thưởng thức, đề cô xuống giường, màu đỏ trong mắt anh càng lúc càng đậm, “Ăn thịt em rồi, sẽ không còn sợ em chạy lung tung nữa”.

Hơi thở của anh nóng rực, cháy bỏng đến khiến An Tiểu Ly hoàn toàn mềm nhũn...

Sau “trận chiến hỗn loạn” long trời lở đất, hai người đều mơ màng thất thần, ôm lấy nhau, không nói câu nào. An Tiểu Ly mệt bã người, thở nặng nhọc, đắm anh, “Trần Ngô Bạch, anh là đồ cầm thú...”

Trần Ngô Bạch cười khì, giọng khàn khàn rất quyến rũ, vang lên bên tai cô khiến cô run rẩy, lại bắt đầu kỳ quặc rồi. Hai người hợp với nhau quá, khi cô kích động anh lập tức nhận ra ngay, bỗng nhiên cười hư hổng, “Chưa đủ à? Ồ... đợi một lúc được không? Anh phải nghỉ ngơi một lúc. Dù sao kết cấu của đàn ông và phụ nữ khác nhau...”

An Tiểu Ly gương chống cơ thể mềm nhũn lên, hươ tay về phía gương mặt tuần tú của anh, tay bị anh nắm chặt, đặt lên môi hôn dịu dàng.

“Gấp thế sao? Được thôi, anh miễn cưỡng ứng phó em lần này”.

Trần Ngô Bạch cứ miễn cưỡng tới mức khăn giấy dưới giường có thể tổ chức một trận bóng đá quy mô nhỏ, quá trình miễn cưỡng rất nhiều chiêu trò, sức lại dẻo dai, tư thế phong phú phức tạp.

Cuối cùng An Tiểu Ly mệt tới mức gục lên người anh không động đậy nổi, xương cốt toàn thân đau nhức, buồn ngủ ập đến, dần dần trong vô thức, hơi thở cô trở nên đều đặn, ngủ mất!

Trần Ngô Bạch nhẹ nhàng với lấy chăn lên tấm lưng trần của cô, để mặc cô nằm trên người anh ngủ thiếp đi. Trong đêm, ánh mắt anh càng sáng, nụ cười bên khóe môi ẩn hiện.

Nếu có gì đó khiến người ta bực tức hơn tiếng chuông điện thoại làm người ta tỉnh ngủ, thì đó chính là tiếng rung không ngừng của di động.

“Alo”, An Tiểu Ly nhắm tịt mắt mò tìm điện thoại, bấm nút nghe, hậm hực nghe máy.

“Ừm... cô là... Tiểu Ly?”, giọng Tần Tổng có vẻ nghi ngờ một cách dè dặt.

“Vớ vẩn, nếu không anh tìm ai?”.

“Ừm... phiền cô xem giùm anh Ba của tôi tỉnh chưa? Tôi tìm anh ấy”, Tần Tổng có vẻ ngượng ngập.

Cơn cú giận khi mới thức dậy của An Tiểu Ly biến mất sạch, mở mắt ra nhìn, điện thoại mà cô đang cầm chẳng phải là điện thoại xin của Trần Ngô Bạch hay sao! Chẳng trách lúc này cầm trên tay thấy khác.

Một cánh tay dài từ trên gối đầu đón lấy điện thoại đang trượt xuống, “Chuyện gì?”.

Nhìn bộ dạng lúng túng nhanh chóng chui vào trong chăn của cô, Trần Ngô Bạch mỉm cười.

“He he... he he! Anh Ba!”, Tần Tổng cười ba phần nịnh nọt bảy phần đắc ý, “Anh giờ đã ăn no uống say rồi nhỉ?”.

“Cũng tạm”, khóe môi ai đó vẫn đang nhướn lên.

“Vậy phiền anh đưa chị dâu đến tiễn em nhé?”.

“Anh biết, chiều nay anh sẽ đưa cô ấy đến thẳng sân bay.”

Cúp máy, Trần Ngô Bạch ngồi lên giường, đưa tay kéo chăn, bên trong lộ ra cái đầu tóc tai bờm xờm, gương mặt ai đó co lại như con tôm luộc đang đỏ bừng bừng.

“Dậy thôi”.

An Tiểu Ly ôm mặt hét lên với anh qua kẽ ngón tay, “Rõ ràng là anh tỉnh rồi mà sao không chịu nghe máy!”, tên cầm thú kia chắc chắn đang vui điên lên được.

Cô đang trong lúc tức giận nên không ý thức được chăn đã bị kéo sang một bên, trên drap giường nhún nhún là cô không một mảnh vải, đối với ai đó mà nói thì đó là cảnh cực kỳ “thơm tho”.

Bàn tay to lớn từ phần lưng mìn màng di chuyển từ từ xuống phía dưới, càng lúc càng tự do, dần dần cả người dề xuống, thấy lại một trận chiến sắp bắt đầu, cơn đau nhức giữa hai đùi An Tiểu Ly khiến cô lập tức quyết định không dung túng cho sự xấu xa của Núi Bằng, đẩy anh ra, cô quần chăn nhảy xuống giường từ phía bên kia, chân trần chạy vào nấp trong phòng tắm.

Trên móc treo đồ trong phòng tắm là bộ quần áo để cô thay ra, trước kia cô để lại đây phòng khi qua đêm ở phòng khách. Kem và bàn chải đánh răng, khăn bông đều do cô để lại trong nhà tắm phòng khách, được chuyển tới đây – là Trần Ngô Bạch chu đáo mang đến.

Nhìn những thứ này, bỗng nhiên An Tiểu Ly có cảm giác “cuối cùng”, giống như những bước tiến này đều nằm trong dự liệu của ai đó, hoặc căn bản là phát triển theo sự sắp xếp của ai đó, không hề sai sót.

Cảm giác rất lạ.

Trong phòng chờ VIP của sân bay toàn là những người đến tiễn cậu Sáu Tần. Thực ra mấy người họ thường xuyên đi công tác, thiên nam bắc hải đều đi cả rồi, bình thường đều do nhân viên đưa đón là được. Nhưng Tần Tổng lần này không cam tâm tình nguyện đi cả nửa năm trời, kiểu gì cũng phải làm cho hoành tráng mới chịu. Từ sáng sớm anh ta đã đích thân gọi điện thông báo cho từng người đến tiễn.

Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly đến muộn nhất, nhìn nụ cười mờ ám của Tần Tổng, An Tiểu Ly đỏ bừng mặt lặng lẽ nấp sau lưng Trần Ngô Bạch.

Cố Yên thấy An Tiểu Ly thì rất sung sướng, “Buổi tối tôi mời, ngoài A Tổng ra không cho phép vắng ai”.

“Vậy cơm xong thì chị Cố Yên chắc cũng chơi bởi tiếp chứ? Gọi cả anh cả và anh Hai đến, chúng ta chơi cho đã”, Lý Vi Nhiên vỗ vỗ cậu Sáu đang đau khổ, chọc vào nỗi đau của Tần Tổng.

Tần Tổng nghe xong nhét luôn vé máy bay vào lòng anh, “Anh Năm, em xin anh, đi giùm em đi, điều kiện thế nào anh cứ ra! Lần trước căn nhà em thắng cược anh cũng trả anh luôn, được không?”.

Lý Vi Nhiên vỗ vỗ gương mặt thất thần của anh ta, cười rạng rỡ như ánh nắng: “Căn nhà đó đáng gì? Có so được với bộ dạng thê thảm của cậu trên màn hình điện thoại nửa năm sắp tới không?”.

Tần Tổng “hú” lên một tiếng, lao vào đánh anh.

Trần Ngô Bạch phiền nhất hai anh chàng này, thấy họ lại bắt đầu làm loạn thì dẫn Tiểu Ly đến ngồi đợi trên ghế sofa ở xa xa. Kỹ Nam thấy Trần Ngô Bạch lại tỏ vẻ lạnh lùng thì âm mưu kéo Cố Yên cùng đến chọc An Tiểu Ly.

An Tiểu Ly lần trước gặp Kỹ Nam đã rất tò mò, tuy thế giới hiện nay yêu quái cũng rất chuyên nghiệp, nhưng công tử Kỹ này có ngoại hình cũng hơi chín chu quá rồi. Không phải kiểu đẹp trai trẻ con như cầm thú kia, mà là dạng đẹp trai dịu dàng hơn. Hôm nay anh ta mặc áo ngắn tay màu đen, lộ ra đôi cánh tay

thon mảnh, nhìn người anh ta chẳng có mấy miếng thịt, nhưng cơ ngực cũng khá. Phía dưới là quần jeans nam size nhỏ, thể mà vẫn thấy rộng. Trong vẻ phóng khoáng tự nhiên còn có chút gì đó lười nhác, gợi cảm, khi cười thậm chí còn có lúm đồng tiền nho nhỏ bên má phải, rõ ràng là một “tiểu thụ[1]” tuyệt thế cực phẩm.

[1] Tiểu thụ: chỉ người đóng vai vợ trong mối tình giữa nam nam.

“Anh Ba, cô này nhìn quen quá”, Kỷ Nam ngồi xuống cạnh Ngô Bạch, bắt đầu đùa cợt. Cố Yên thì ngồi cạnh An Tiểu Ly, “hi” một tiếng chào hỏi.

Trần Ngô Bạch mặt không cảm xúc liếc nhìn Kỷ Nam rồi dựa lưng ra phía sau, giới thiệu ngắn gọn: “An Tiểu Ly”.

“Hi”, Kỷ Nam chào cô vẻ thân thiện. Tiểu Ly cũng là người hoạt bát, cười và vẫy tay, “Chào anh, phó tổng Kỷ. Tôi làm việc ở ‘Vũ Hưng’, xin được chỉ giáo”.

Kỷ Nam hỉ hả, đứng lên chen vào giữa Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly, cùng Cố Yên mỗi người một bên kẹp lấy Tiểu Ly mà tám chuyện. An Tiểu Ly bị hai lãnh đạo cao cấp của công ty bao vây, kinh ngạc run sợ mà “tiếp đãi”. Nhưng trong lòng cô thì rất khó chịu, cũng là anh em với nhau, mà cảm thú thì bị đẩy ra biên cương, còn Kỷ Nam gần gũi cô như thế, sao Núi Băng không có phản ứng?

An Tiểu Ly len lén liếc nhìn Núi Băng đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trái tim đầy nhiệt huyết từ từ nguội lạnh.

Cái giường này, suy cho cùng không thể tùy tiện mà lên được.

7. Chương 7

Trên đỉnh núi đêm đó, có ánh trăng đẹp nhất thế gian.

Cuối cùng đã tiễn Tần Tổng nước mắt đầm đìa đi rồi, khi máy bay xé toang bầu trời, An Tiểu Ly vẫn có chút lưu luyến – phải nửa năm không được nhìn thấy cảm thú hoạt bát đáng yêu này rồi.

Nhưng những người khác vẫn vui vẻ hoan hỉ, Cố Yên rất hào hứng, mới bốn giờ hơn đã bắt tất cả tiện đường đến Thịnh Thế ăn tối. Trần Ngô Bạch vẫn không nói gì, Kỷ Nam một tay câu cổ anh, “Chị Yên đã hạ chỉ, anh Cả và anh Hai tan họp xong sẽ tới ngay. Anh Ba à, anh cũng đưa Tiểu Ly đến đó để khoe chứ”.

Trần Ngô Bạch càng mỉm cười, cánh tay ôm Tiểu Ly càng siết chặt, tay trái đẩy gọng kính trên sống mũi, trong giọng nói bất giác có chút vui vẻ không dễ nhận ra, “Có gì mà khoe”.

Mọi người cùng ra ngoài, Lý Vi Nhiên cố ý đi chậm lại phía sau, nói nhỏ vài câu với Cố Yên, ra đến cửa thì một mình lên xe lái đi.

“Sao lại thả cậu Năm đi?”, Kỷ Nam tò mò hỏi Cố Yên.

“Cậu ta nói cũng phải tìm một người đến để khoe chứ”, Cố Yên khoác tay Kỷ Nam, nhún vai.

Lý Vi Nhiên đứng hút nửa bao thuốc dưới tòa nhà của Tần Tang mới thấy cô.

Lúc đó đang là chạng vạng, cô chậm rãi bước ra trong ánh nắng, đường nét mỗi lúc một rõ ràng. Lý Vi Nhiên nhận ra cô đã kéo thẳng mái tóc xoắn, lúc đó đang xoắn dài sau lưng, cô mặc áo không tay màu trắng, váy hoa dài tới mắt cá, rất xinh đẹp.

Một tay cô xách túi đồ mua sắm, tay kia ôm một bó hoa lớn. Đang giờ ăn tối, khắp nơi là đám trẻ con nghịch ngợm chạy tới chạy lui, có hai đứa đuổi nhau, cùng đâm vào chân cô, hoa trong tay cô rơi xuống đất, cô ngừng lại, cúi xuống mỉm cười và nhéo mũi chúng.

Tần Tang đang cười, dọa dẫm hai cậu bé không chịu xin lỗi thì bỗng bên cạnh có người quỳ xuống nhặt lấy bó hoa cho cô, cô ngược nhìn, là Lý Vi Nhiên.

Nhìn nhau một lúc, Tần Tang vuốt tóc rồi cúi đầu xuống, còn ánh mắt Lý Vi Nhiên nhìn cô thật sự quá nóng bỏng, bị hai cậu nhóc lạnh lợi nhận ra, lập tức kêu to: “Chú, bạn gái của chú dọa trẻ con!”.

Tần Tang bỗng lúng túng, mặt đỏ bừng.

“Không được nói vậy!” Lý Vi Nhiên một tay ôm hoa, tay kia kéo cô lại, lại dọa cậu bé, “Là anh chứ”.

Hai cậu nhóc nhìn nhau, không hện mà cùng làm mặt hề. Lý Vi Nhiên cười rồi nắm tay Tần Tang, quay về nhà.

Nhà Tần Tang có một phòng ngủ một phòng khách, phòng bố trí kiểu mở, vừa mở cửa, từ xa đã nhìn thấy chiếc giường kiểu công chúa rất đẹp, rẽ phải là khu vệ sinh, rẽ trái là phòng khách kiêm phòng ăn, vào sâu bên trong là nhà bếp trang bị đầy đủ.

Tần Tang bận làm bữa tối, Lý Vi Nhiên đi một vòng tham quan, đứng cạnh một lúc cũng chẳng có gì cần giúp nên cần lấy con dao ngắn treo trên tường, cắt ngắn bó hoa cô mua về.

“Đây là hoa sen à?”, anh ngửi, mùi hương thanh mát.

Tần Tang đang mở bếp nấu canh, nghe anh hỏi thì “ạ” một tiếng, “Là Thụy Liên đó. Bà chủ tiệm hoa nói đây là loại tên ‘mặt trời mọc’, sáng nở, trưa khép lại. Em cảm thấy rất thú vị nên mua một bó về xem thử”.

Lý Vi Nhiên nhìn cô vẻ suy tư, “ồ” một tiếng.

Bữa tối gồm một món ăn một món canh đơn giản, hai người ngồi đối diện lặng lẽ ăn. Món cá chép hấp vị rất ngon, canh cà chua thanh đậm hợp khẩu vị, hai người ăn sạch đồ ăn.

“Ồn tù xì đi, ai thua phải rửa chén”, Lý Vi Nhiên hào hứng buông đũa xuống, hất cằm lên với Tần Tang, vẻ mặt khiêu khích. Tần Tang đưa tay lên đùa anh, anh tưởng thật, thò tay ra chơi, nhưng tay cô tiếp tục đưa lên trên, vén một sợi tóc mai ra sau tai.

Lý Vi Nhiên cau mày vẻ không vui, ngón tay trở co lại gõ lên mặt bàn, “Này! Em nghiêm túc chút đi! Cậu Năm vang danh bốn bể đang làm nũng em đó!”.

Tần Tang phì cười, đứng lên thu dọn chén đũa mang vào bếp, miệng khẽ nói “trẻ con”, mang một vẻ trách yêu.

Thời gian dần muộn, sắc trời tối hẳn, một người đàn ông ở trong nhà một cô gái độc thân hình như không tiện, trò chuyện một lúc, Lý Vi Nhiên nói anh phải về.

“Tiễn anh nhé?”, anh đã ra đến cửa, lại quay đầu hỏi.

“Em ăn no quá rồi, đi không nổi!”, Tần Tang nhếch mí mắt, buộc miệng chọc tức anh.

Anh nghe lại cười vui vẻ.

Tần Tang cảm thấy thất lễ, tiễn thì tiễn chứ, dù sao cô cũng muốn xuống dưới tản bộ.

Đi mãi xuống phía dưới, hai người đều không nói gì. Đến bãi đỗ xe, Tần Tang chào tạm biệt rồi quay về, mới mấy bước, sau lần đã có tiếng bước chân đuổi theo, quay lại nhìn thì thấy anh, Tần Tang nhíu mày dừng lại.

“Đoạn đường lúc này tối quá, em không sợ chứ? Anh tiễn em về”, Lý Vi Nhiên hai tay đút túi quần, cười tủm tỉm dưới ánh đèn, vẻ nghiêm túc.

Tần Tang ngẩn người, lát sau hình như khẽ thở dài, hơi cúi đầu. Trong ánh sáng mờ mờ của ánh đèn huỳnh quang, rèm mi dài của cô khẽ lay động, như một cánh bướm xinh đẹp yếu đuối.

Cô đang suy nghĩ, Lý Vi Nhiên cho cô thời gian.

Nhưng khi cô ngẩng lên, quả nhiên như anh đoán, đã mang một cái mặt nạ lạnh lùng bình thản vào.

“Đi thôi”, Lý Vi Nhiên không đợi cô nói đã nắm tay cô kéo đi. Tay anh sạch sẽ thon dài, nắm cổ tay cô, không thất lễ, nhưng rất mờ ám.

Hai người lặng lẽ đi về theo đường cũ.

“Hôm nay lúc mưa hoa, em nhớ đến một câu chuyện đã từng đọc qua”, Tần Tang bỗng lên tiếng. Cô và anh sánh vai nhau nhả tản bộ dưới bầu trời đầy sao, nhẹ nhàng cất tiếng, như thể chỉ đang thật sự kể lại một câu chuyện.

Lý Vi Nhiên “ừm” một tiếng tỏ ý đang nghe, sắc đêm trong mắt cô hóa thành ánh sáng lay động, hấp dẫn đến mức không thể rời mắt.

“Trước kia, có một cô gái sống ở trong một thôn nhỏ hẻo lánh ở vùng rừng núi. Ở đó có một dòng sông bao quanh thôn, mọi người đều sống nhờ vào con sông đó. Một ngày kia, con sông đó bỗng khô hạn, người trong thôn đều hết hoảng. Để có nước ọi người uống, cô gái đó suốt ngày chạy khắp nơi tìm kiếm. Vào một buổi sớm có sương mù, một mình cô đi ven sông, trong lòng đầy ưu tư buồn phiền. Bỗng có một giọng nói rất rõ ràng vang bên tai cô: Mắt cô thật đẹp. Trong tích tắc cô quay lại, thì thấy có một con cá đang ngậm mình trong bùn và nhìn cô. Đó là một con cá rất đẹp, vẩy trên người nó xanh như bầu trời, có một đôi mắt dịu dàng, giọng nó cũng rất trong trẻo đáng yêu.”

“Ánh mắt đó, xác định là một truyền thuyết”

“Cá nói với cô rằng, nếu cô gái nguyện đến thăm nó thường xuyên, để nó ngắm mắt cô ấy, nó có thể để cho cô một thùng nước. Tất nhiên đó chỉ là một cái cớ mà thôi. Tâm hồn của cá và cô gái đều trong sáng không nhuốm bụi trần, cá thích cô gái đó, muốn nhìn thấy cô ấy hằng ngày. Thế là mỗi sáng sớm cô đều gắp cá, cá cũng giữ lời hứa của mình. Mỗi ngày cô gái đều mang nước về nhà, người nhà lúc nào cũng truy hỏi nguồn gốc nước, nhưng cô gái chỉ cười không đáp”.

“Ngày thứ ba, cô gái phát hiện ra cô đã yêu con cá đó. Trong buổi sớm sương mù, tình cảm vương vấn tựa hồ như không có thật, cuối cùng, con cá nói với cô gái: Mong rằng cô sẽ làm vợ nó. Cô gái nhận lời. Thế là cá từ con sông bước lên bờ, ôm lấy cô gái. Họ đã kết đôi vợ chồng như vậy”.

“Nhưng câu chuyện chưa kết thúc ở đó”.

Mùa hạ đến, nước sông dần dần đầy lên như trước, cô gái và cá càng lúc càng không thể xa nhau. Cuối cùng một ngày nọ, người trong thôn thấy cảnh họ gặp nhau. Họ cho rằng cá đã sử dụng yêu pháp với cô gái. Thế là họ nhốt cô gái lại, cầm đao kiếm, súng trường đến ven sông. Gọi cá ra, lấy vợ của cá ra để uy hiếp. Trong khoảnh khắc cá hiện thân, họ đã hạ độ thủ. Cá đã chết trong tuyệt vọng. Sau đó người ta vác xác cá về, ném xuống dưới chân cô gái, mong rằng cô sẽ tỉnh ra. Nhưng chỉ đổi lại trái tim tan nát của cô”.

“Cô ôm xác cá lạnh ngắt, bước ra bờ sông”.

“Nếu thời gian không thể chữa lành vết thương, thì cái chết lúc nào cũng có thể”.

“Họ đã chết trong ánh mắt nghi ngờ kỳ dị của mọi người. Nhưng con cái của họ là sinh ra trong nước. Đó chính là nguồn gốc của Thụy Liên”.

Tần Tang nói đến đây, cô dừng lại, nhìn vào mắt anh, nói rất kiên định: “Lý Vi Nhiên, nếu em là cô gái kia, em thà rằng chết khác. Nếu em là con cá đó, em tuyệt đối sẽ không cho phép truyền thuyết kia xảy ra”.

Cô ngửa mặt lên, lần đầu nhìn thẳng anh, không trốn tránh, có một vẻ kiên cường mạnh mẽ.

Lý Vi Nhiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, anh cười dịu dàng, bàn tay nắm lấy cổ tay cô trượt xuống, đan vào những ngón tay cô. Bàn tay kia lại nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Tang Tang, em đúng là một cô bé ngoan ngoãn”.

Chẳng trách lúc nào cũng nhốt bản thân vào trong cái bình kiên cố, hóa ra, Tang Tang của anh là thật sự là một con sò. Vũ trang dày cộp như vậy, chỉ là do có một trái tim yếu mềm, sợ hãi tổn thương.

“Ngày mốt là sinh nhật anh, em có thể ăn bữa cơm với anh không?”, trong vô thức mà họ đã đến đầu cầu thang, Lý Vi Nhiên dừng lại, dịu giọng hỏi cô. Trong lòng Tần Tang lúc này rối loạn đủ thứ cảm xúc, như thể một cú đấm mạnh mẽ vung ra đã đập trúng mớ bông gòn, chẳng thấy sức lực đâu nữa.

Lý Vi Nhiên thấy cô thần thờ suy nghĩ gì đó, cũng không biết có nghe thấy anh hỏi không. Vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung của cô, anh vỗ nhẹ lên vai cô, “Lên đi, anh ở đây nhìn đèn phòng em sáng rồi đi”.

Tần Tang hạ giọng tạm biệt, mím môi lặng lẽ quay đi.

“Tang Tang”, anh bỗng cao giọng gọi tên cô, Tần Tang không dám quay lưng lại, chỉ dừng tại chỗ, xoay lưng với anh, “Nếu cuộc đời thật sự chỉ nghiêm khắc sống theo kế hoạch của mình, thế thì sống một năm và một trăm năm có khác gì nhau? Dù sao em cũng biết kết cuộc cuối cùng rồi đúng không?”.

“Nếu cô gái kia, nếu bỏ lỡ con cá đó, cô cũng chỉ là một trong những người bình thường trong hàng triệu năm nay, biến mất trong lịch sử, không chút dấu tích. Nhưng cô không thể, cô đã thành truyền thuyết”.

“Tang Tang, sao em biết được, điều em sắp bỏ qua không phải là một truyền thuyết rung động lòng người?”.

Khoảnh khắc ấy, chính là binh bại như núi sập.

Còn Tần Tang, trong tích tắc ấy lại có chút hưng phấn trong tuyệt vọng.

Giống như người đã sức tàn lực kiệt bơi giữa biển mấy ngày mấy đêm, cuối cùng đã bỏ cuộc, cuối cùng, đại dương mênh mông đã ngập qua đầu, còn bản thân lại nhận ra, ngừng vẫy vùng thức ra cũng là một lựa chọn không tồi.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Đến nơi ăn tối, Lương Phi Phàm và Dung Nham vẫn chưa xuất hiện. Mọi người tìm một phòng để ngồi, đang mùa tôm hùm tươi ngon nên Trần Ngô Bạch đứng ra làm một bữa tiệc tôm hùm hoành tráng.

Mấy người đến đủ thì món ăn cũng lên. Trước mặt mỗi người đều có một nồi lẩu nhỏ, mùi vị nước dùng bốc hơi nghi ngút rất thơm, chính giữa bàn là một đĩa lớn tôm hùm nhỏ, từng con được rút chỉ và rửa sạch sẽ, từ chính giữa cắt ra làm đôi, to bằng bàn tay xếp đều tăm tắp. Gắp một con cho vào nồi lẩu nhúng vài cái rồi lấy ra, mùi vị quả thực tươi ngon không gì sánh bằng. Giữa cái đĩa to đặt một cái đĩa nhỏ có chân cao, bên trong là những thứ để cuốn cùng tôm, tôm hùm nhỏ cuốn vào đó cho vào miệng, ngon ngọt cực kỳ. An Tiểu Ly trước kia rất ghét những thứ hải sản nửa sống nửa chín của Nhật Bản, cảm thấy vừa dã man vừa không hợp vệ sinh, nhưng món tôm hùm này thực sự là thơm ngon hợp khẩu vị mà trước đây cô chưa từng nếm qua.

Trần Ngô Bạch nhúng từng con tôm vào nồi lẩu nhỏ trước mặt, nhúng xong đặt vào trong đĩa của cô, lặng lẽ nhìn cô ăn ngấu nghiến sạch sành sanh.

Có một nhân viên phục vụ tiến tới, nhẹ nhàng thay cái đĩa đầy vỏ tôm trước mặt cô và Trần Ngô Bạch, An Tiểu Ly lúc này mới ngỡ ngàng nhận ra – hình như cô đã ăn quá nhiều, nửa đĩa tôm hùm cuốn đã vào bụng cô. Nhìn những người khác hình như chỉ nếm một, hai con là buông đĩa hết.

Trần Ngô Bạch một tay đặt trên lưng ghế của cô, nghịch một cuộn tóc của cô. Thấy cuối cùng cô đã ngừng đầu lên quan sát những sự vật khác ngoài tôm hùm ra, anh kéo kéo tóc cô, thấp giọng hỏi, “Ngon không?”.

An Tiểu Ly cười ngô nghê gật đầu. Thực ra Núi Băng này vẫn rất tốt, lúc này chỉ nhúng tôm hùm cho cô còn anh thì chẳng ăn gì.

Trần Ngô Bạch vui vẻ xoa đầu cô, buông tóc cô ra, ra hiệu bằng tay.

Bấy, tám người phục vụ thấy thế mang đồ ăn lên, ba mươi con tôm hùm hấp nằm oai vệ trên bàn, khiến cả gian phòng ngập mùi thơm – đó mới là món chính, mọi người không còn thấy nhạt nhẽo như lúc nãy, hoan hô một tiếng, mang găng tay trên bàn vào, xoa tay rồi lao vào ăn uống sung sướng.

Đĩa tôm đỏ tươi trước mặt An Tiểu Ly, con nào con nấy to đùng, đỏ rực, ngập trong gia vị như đang dụ dỗ cô. Nhưng trong bụng cô vẫn chất đống đám anh chị em của nó, cứ nhét vào nữa thì e rằng sẽ bể bụng mất.

Trần Ngô Bạch thông thả mang găng tay vào, liếc nhìn cô, cười: “Sao không ăn nữa?”.

An Tiểu Ly ợ một cái, xấu hổ dựa người ra sau, “Em... no rồi”.

Trần Ngô Bạch mang găng tay vào, nheo mắt cười, “No nhanh thế à? Đám tôm hùm này vừa được vận chuyển bằng đường hàng không hồi chiều, rất tươi. Lãng phí thì tiếc lắm – thế này đi, phần của em thì để anh giải quyết cho”. Anh hiểu chuyện, nhắc đĩa tôm hùm của cô, đặt song song với đĩa của mình, trái một bên phải một bên ăn rất nhanh chóng gọn gàng.

An Tiểu Ly khóc không ra nước mắt, chồm lại mắng mỏ: “Trần Ngô Bạch, anh gian xảo hả!”, anh cố ý cho cô ăn no trước khi món chính tới.

Trần Ngô Bạch không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, nhướn mày nhún vai, trong mắt An Tiểu Ly thì đó đúng là... đê tiện kinh khủng!

An Tiểu Ly vừa no vừa tức, ngồi bẹp trên ghế, nhìn Kỷ Nam bên trái đang cầm hai càn cua cắn nhai nhồm nhoàm, xuyết xoa khen ngợi. Dung Nham đặt từng miếng thịt tôm trắng bóc đã được lột vỏ vào đĩa cho cô, còn dịu dàng nói gì đó. Lương Phi Phàm ngồi đối diện gọi phục vụ đến thay một ly nước ấm cho Cố Yên, lại cầm khăn giấy lau miệng cho cô, đầu mày cuối mắt đều toát lên sự yêu chiều dịu dàng.

Lại nhìn anh chàng ngồi cạnh mình.

Trần Ngô Bạch lúc này hình như có bản lĩnh đọc hiểu ý người, cũng biết ý mà xoa đầu cô, sau đó anh bỗng ngẩn người, lại rút khăn ăn ra đưa cho cô. An Tiểu Ly tưởng mặt cô bị bẩn, “Ồ đâu?”.

Trần Ngô Bạch chỉ lên tóc cô, “Anh quên tháo găng tay”, lúc này sờ đầu cô...

Dưới ánh đèn ảo mộng trong nhà vệ sinh hào nhoáng, trong gương là một gương mặt đã bùng nổ.

Cô xem như đã hiểu rõ, cái gì mà bạch mã hoàng tử, Trần Ngô Bạch chính là con khủng long bạo chúa mà hoàng tử cưới, máu lạnh đen tối ích kỷ hoang tưởng mà lại còn xấu xa, mặt dày!

Nên cái giường này, thật sự không thể tùy tiện mà lên! Nếu bây giờ cô vẫn là một cô gái trinh băng thanh ngọc khiết thì Trần Ngô Bạch nào dám đối xử với cô như vậy!

Ôi... Hình như cũng không đúng, anh có bao giờ đối xử tốt với cô đâu!

Nhìn vào gương hươu nấp đám mây cái, cô tiếp tục cầm khăn bông nhúng vào nước, lau kỹ những vết bẩn trên tóc.

Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là một cô gái má lúm đồng tiền xinh đẹp bước vào, mặc đồng phục nhân viên, cười rất ngọt ngào, “Xin lỗi thưa tiểu thư, nhà vệ sinh này phải sửa rồi, xin cô dời bước, dùng nhà vệ sinh ở tầng khác được không ạ?”.

An Tiểu Ly sờ mái tóc ướt nước dính sát vào gáy, hỏi nghiêm túc, “Tôi có thể nói không được không?”.

Mỹ nữ kia ngẩn người, vẫn miễn cười ngọt ngào, “Tiểu thư à, xin cô hợp tác với công việc của tôi được không?”.

An Tiểu Ly vẫn tức tối, “Cô đừng gọi tôi là tiểu thư được không? Tôi nghe kỳ cục lắm, cô gọi tôi là Hoàng Hoa Đại Khuê Nữ được chứ?”.

Cô gái xinh đẹp hoàn toàn đơ người, “Tiểu thư...”

An Tiểu Ly ném khăn bông đi, vuốt tóc rồi bỏ ra ngoài, thầm nghĩ chẳng lẽ bị nhìn ra rồi sao? Nhưng thực ra cô không lừa gạt ai cả, hai mươi tư giờ trước vẫn là... đường rộng thênh thang, cô né qua cạnh cô gái kia rồi bỏ đi.

Vừa ra khỏi cửa, phía trước tiến đến một tiểu thụ tuyệt thế. Kỷ Nam mỉm cười chào cô rồi đi lướt qua, An Tiểu Ly không quan tâm lắm, cười tự nhiên, đi vài bước bỗng thoáng suy nghĩ, tò mò quay lại nhìn thì lập tức hoá đá.

Tuyệt thế tiểu thụ kia đi... vào nhà vệ sinh nữ.

Hoá ra nhà vệ sinh không phải tu sửa gì, mà là để thoả mãn ảo tưởng về giới tính của cậu Tư Kỷ Nam, chỉ mở ột mình anh ta!

Hề hề, tiểu thụ mà làm tới nước này thì đúng không hổ là đệ nhất thụ trong thiên hạ.

Chín giờ hơn thì tan tiệc.

Còn cách cổng trường An Tiểu Ly khoảng hai, ba con đường nữa, Trần Ngô Bạch như vô tình hỏi: “Cảm thấy cậu Tư thân thiện không?”.

An Tiểu Ly như có hứng hân, “Anh nói phó tổng Kỷ?”, sáu sếp lớn cô đã quen hết, chỉ là còn chút loạn về ngôi thứ, “Phó tổng Kỷ trông không lớn hơn Tần Tổng, sáu người các anh... xếp hạng theo tuổi tác sao?”.

“Vốn là thế, sau thì không”, Trần Ngô Bạch lái xe, ánh mắt nhìn về phía trước thấp thoáng nụ cười.

“Thế thì xếp theo kiểu nào?”, An Tiểu Ly càng tò mò.

“Đánh tay đôi”.

“Anh đánh bại được ba người họ?”, tuy tối qua cô đã kiểm định... quả thực là trong ngoài đều mạnh mẽ, nhưng hôm nay thấy Lý Vi Nhiên và Tần Tổng so găng với nhau trong phòng chờ, nhìn động tác thì hình như hai người họ cũng rất giỏi.

“Kỷ Nam đoạt giải quán quân võ thuật toàn quốc cấp 5, em nói anh có đánh được không?”.

An Tiểu Ly càng kinh ngạc, tuyệt thế tiểu thụ lại còn có tuyệt thế thần công? Lẽ nào đây chính là bên ngoài là công mà bên trong thì là thụ trong truyền thuyết? “Vậy anh và Kỷ Nam tỷ thí rồi sao? Anh đánh thắng anh ấy hả?”.

Trần Ngô Bạch đưa một tay ra, đẩy gọng kính trên sống mũi, ung dung nói, “Anh không đề xướng giải quyết vấn đề bằng vũ lực”.

Tuy rằng ý kiến dùng vũ lực để xếp hạng là do anh đề ra.

An Tiểu Ly bĩu môi, khỏi nghĩ cũng biết, Kỷ Nam chắc chắn đã bị Núi Băng âm mưu hãm hại – đánh xong Lý Vi Nhiên và Tần Tổng đã mệt muốn chết, quả ngọt thắng lợi lại bị Núi Băng dùng kế cướp đoạt.

“Vậy sao anh không làm anh Cả luôn đi!”, An Tiểu Ly tức tối sỉ nhục.

“Anh Cả thì anh thực sự không đấu nổi, Dung Nham thì... Anh nghĩ cái danh xưng ‘lão Nhị ngàn năm’ này không dễ nghe lắm”, Trần Ngô Bạch lùi xe rất đẹp vào bãi đậu xe, kết thúc thời gian vấn đáp, “Tối rồi”.

An Tiểu Ly sức nhận ra đã đến bãi đậu xe dưới toà nhà của anh, cô nhú mào, thò đầu ra ngoài cửa sổ hét lên với Trần Ngô Bạch đã xuống xe, “Em muốn về trường!”.

Trần Ngô Bạch không nói gì, đến bên phía cô mở cửa xe, cúi xuống tháo dây an toàn cho cô, sau đó tiện tay chỉnh ghế ngồi thấp xuống, đẩy cô một cái, đè xuống hôn như mưa.

An Tiểu Ly bị anh hôn đến choáng váng mụ mẫm, ngô nghê mút lấy đầu lưỡi anh, lại lần nữa bị sắc đẹp dụ dỗ.

Sáng thứ hai vạn ác.

An Tiểu Ly lúc đánh răng phát hiện ra cánh tay không có sức nổi, hễ vận động mạnh là dẫn đến eo đau, rồi sau đó toàn thân chỗ nào cũng nhức mỏi không hiểu nổi. Cô ầm ục ôm đôi mắt thâm quầng trong gương, lại nhìn Trần Ngô Bạch vẻ mặt tươi tỉnh thoải mái mà lại chỉ dám rửa mặt anh trong lòng...

Buổi sáng cô chẳng có chút tinh thần nào, đến gần trưa, Tần Tang nhắn tin hẹn cô cùng ăn trưa, tiện thì tranh thủ thời gian nghỉ trưa đi mua sắm luôn. Cô dọn dẹp đồ, rộn rên chuẩn bị chuẩn bị sớm năm phút.

“Mua cơm hộp à?”, phía sau vắng đến giọng nói lạnh lùng của Núi Băng.

“He he...”, An Tiểu Ly ngượng ngùng quay lại cười ngốc nghếch, “Em... hẹn bạn đi ăn trưa”.

“Ồ”, Trần Ngô Bạch gạt gù đẩy gọng kính, “Nên bỏ anh đói một mình à?”.

“Em gọi một bát mì cho anh rồi”, thường thì buổi trưa anh không thích phí thời gian ra ngoài ăn, đều do cô mua về hoặc gọi người mang tới, hai người ngồi trong văn phòng, đối diện nhau và lặng lẽ ăn.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng liếc cô, “Ai thèm ăn mì!”.

“Đợi anh một chút, cùng đi”, anh quay lưng về văn phòng.

Tần Tang đã ngồi trên lầu hai chọn món đợi sẵn, từ xa đã thấy Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly cùng đến, vội vàng gọi thêm một phần ăn nữa.

An Tiểu Ly có khoảng một tiếng rưỡi nghỉ trưa, thông thả ngâm ổng hút hút nước, trò chuyện với Tần Tang, “Ngày mai sinh nhật ai thế?”.

Tần Tang vén mái tóc, có vẻ lơ đãng liếc nhìn Trần Ngộ Bạch, quả nhiên anh cũng đang ngược lên nhìn cô, cô né tránh, anh lại đưa tay đẩy gọng kính, đôi môi mỏng mím lại.

Tần Tang bỗng thấy trong lòng hơi bất an, lơ đãng đáp lại An Tiểu Ly, đến khi Trần Ngộ Bạch thanh toán tiền rồi rời đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Máy điều hoà giữa trung tâm mua sắm hoàn toàn đẩy hết hơi nóng ra ngoài, những bộ đầm ụa hè rực rỡ kích thích thần kinh thị giác của các cô gái, Tần Tang và An Tiểu Ly thử cùng một kiểu, nắm tay nhau đứng trước gương, một người mày mắt thanh tú, một người bảnh sinh xinh đẹp, đều cười rạng rỡ vui vẻ, cô gái bán hàng cứ xuýt xoa không ngớt khen cặp chị em xinh tươi này.

“Lần trước bọn mình mặc cùng kiểu là chuyện từ hồi tiểu học rồi”. Tần Tang cảm khái, thắt dây lưng cho An Tiểu Ly, thắt một cái nơ bướm trên vòng eo mảnh mai. “Thật đẹp. Mua đi, chị đây bao”, cô vỗ lên hông An Tiểu Ly, móc thẻ ra cho cô gái bán hàng đang ra sức khen ngợi bọn họ.

An Tiểu Ly xoay một vòng thật đẹp, soi kỹ trước sau rồi hỏi Tần Tang: “Đã nghĩ ra mua quà gì chưa?”.

“Chưa”, Tần Tang thở dài, “Là người không thiếu gì cả, cậu bảo mua gì bây giờ?”.

An Tiểu Ly cau mày, “Ai mà kinh khủng thế? Không thiếu thứ gì à?”.

Tần Tang không đáp, nhận túi đồ từ tay cô gái bán hàng, khoác tay An Tiểu Ly tiếp tục mua sắm.

Có lẽ không phải không thiếu, chỉ là thứ anh cần thì cô không tặng nổi.

Năm giờ hơn, Tần Tang nhận được điện thoại của Lý Vi Nhiên, bên kia văng vẳng tiếng nhạc, giọng anh dịu dàng tươi cười, “Tang Tang?”.

“Vâng, em sắp đi đây”, Tần Tang kẹp điện thoại, nhìn vào gương thoa son.

“Vây hay quá, anh đang đứng phía dưới”.

Tần Tang ngạc nhiên, anh cố ý đến đón cô? Không cần gọi những người khác sao? Nghĩ thế, cô vội vàng xách túi thay giày, đi như chạy xuống dưới.

Chạng vạng mùa hè vẫn nóng nực, tâm trạng Lý Vi Nhiên lại rất tốt, dựa vào cửa xe lặng lẽ đợi.

Đầu cầu thang một bóng người xuất hiện, là Tần Tang, bộ đầm mát mẻ màu trắng, gấu váy dài nhấc lên, chạy lúp xúp từ xa, cứ như xuất hiện từ trong tranh vậy.

Cô chạy hơi gấp, trán lấm tấm mồ hôi, Lý Vi Nhiên thò tay vào trong xe rút khăn giấy đưa cô, ân cần mở cửa xe, “Mau lên đi, nhìn em nóng chưa kia. Chạy làm gì!”.

Tần Tang ngồi vào trong xe có máy lạnh, dậm lại lớp trang điểm, “Chắc cũng sắp đến giờ rồi nhỉ? Đừng để người ta đợi”.

Lý Vi Nhiên thông thả nghe nhạc, ngón tay gõ nhẹ lên vô lăng, “Không có ai khác”. Anh quay sang cười với Tần Tang, “Chỉ có anh và em”.

Trong nhà hàng xoay cao nhất thành phố, có kiến trúc giống hộp bát âm, tám vách tường đều là kính kim cương chạm đất, chỉ mở cửa vào buổi tối. Vừa vào cửa là một biển nền, khiến cả gian phòng rực rỡ lung linh. Trong góc phòng, trên lan can, bốn bề đều là những kiểu nền thơm rất phong phú, trong cái hồ nhỏ nhân tạo giữa nhà hàng là vô số nền thơm hình trái tim màu đỏ trôi lững lờ, sóng nước dập dềnh ánh nền lung linh. Trên bàn ăn cũng bày hai giá nền kiểu cung đình, thấp cây nền ầu ngọc bích.

Vừa đặt chân lên sàn nhà sáng rực của nhà hàng, Tần Tang buồm gấu váy này giờ phải nhấc lên, nghịch ngợm thở phào, “Nói thực, lúc này thấy anh mặc quần áo thoải mái, em còn tưởng tối nay mất mặt rồi chứ”.

Lý Vi Nhiên nghe cô nói xong, quay sang cười khê bên tai cô, “Ừ, anh cũng nghĩ thế. Nên anh tạm thời quyết định, thôi thả để anh mất mặt”.

Hai người nhìn nhau cười, Lý Vi Nhiên đưa tay ra, Tần Tang cười khoác tay vào. Hai người theo sự chỉ dẫn chu đáo của quản lý nhà hàng, ngồi vào chỗ của mình. Nói ra cũng lạ, trong trường hợp trang trọng thế này, anh không mặc đứng đắn cũng tỏ ra bình thản tự tin, còn Tần Tang ăn vận đẹp đẽ đứng cạnh anh cũng không cảm thấy quá đường đột, hai người hợp nhau đến lạ.

Chỉ là cô rất tò mò, anh vốn định mừng sinh nhật ở đâu?

“Đỉnh núi sao”, lúc dọn bánh ngọt, Tần Tang hỏi, Lý Vi Nhiên cực kỳ tiếc nuối, “Anh đã mua một thùng pháo hoa, rượu vang, đồ ăn dã ngoại... lại thêm trai đẹp là anh, không tin là em sẽ không động lòng”. Anh cầm ly rượu chân cao, thứ chất lỏng màu nâu trong đó sóng sánh, dưới ánh nến, mày mắt đẹp đẽ, khiến cô rung động mà không thể chống cự được.

Tần Tang mỗi lần thấy anh cười, trong lòng đều ảm áp. Lý Vi Nhiên không giống những người con trai cô gặp từ nhỏ, cũng không biết là cảm giác đặc biệt này từ đâu tới, rõ ràng anh cũng là một cao thủ biết gian trá trên thương trường, nhưng Tần Tang từ lần đầu thấy anh đã cảm thấy – hiền lành.

Và bỗng dưng rung động.

Thật đáng sợ! Tần Tang càng nghĩ càng đỏ mặt, vội giả bộ cúi xuống uống nước. Lý Vi Nhiên khẽ hỏi: “Tang Tang, em muốn đi không?”.

“Không muốn, cô cúi đầu, đáp rất nhanh gọn.

Lý Vi Nhiên nheo mắt, cười nói: “ Tang Tang, em đúng là – biết làm giá”.

Tang Tang im lặng, “Cuối cùng bị anh nhìn ra rồi”.

Hai người đều im lặng một lúc, rồi nhìn nhau cười.

Bỗng, một bóng đen bao trùm ánh nến, cảnh lãng mạn ảm áp bị cắt ngang.

“Yến Hồi?”, Lý Vi Nhiên ngẩng lên, “Trùng hợp quá”.

Châu Yến Hồi mặc vest đen, còn mắt anh ta càng là màu đen sẫm như mực, sâu tối nỗi như có thể hút linh hồn người ta vào đó. Bóng dáng cao ráo đứng ngược ánh nến, có chút tà khí, cực giống quỷ Satan giương rộng đôi cánh đen trong thần thoại.

“Quản lý nói cậu ở đây, tôi đến chào hỏi. Không làm phiền chứ?”, câu cuối cùng của Châu Yến Hồi là nói với Tần Tang.

Tần Tang cười nhạt, nâng ly rượu lên tỏ ý với anh ta.

Hai người đàn ông hàn huyên mấy câu rồi Châu Yến Hồi tỏ ra như vô ý liếc nhìn Tần Tang, sau đó quay lưng bỏ đi.

Lý Vi Nhiên nói khẽ “xin lỗi”, rồi ngồi xuống.

Tần Tang có phần rối bời, ánh mắt sắc nhọn ban chiều của Trần Ngộ Bạch và ánh mắt đầy thâm ý của Châu Yến Hồi lúc này hợp vào nhau, cứ ập xuống trái tim cô. “Em đi vệ sinh một chút”.

Lúc đi ngang bàn Châu Yến Hồi, cô chậm bước lại. Quả nhiên, lúc ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy anh ta đang dựa vào tường hút thuốc.

“Trùng hợp quá”, Tần Tang cười thản nhiên với anh ta.

Hàng lông mày đen rậm của Châu Yến Hồi nhướng lên, nửa cười nửa không, “Cô quen tôi à?”.

“Tất nhiên. Lần trước cảm ơn anh đã nhẹ tay tha cho em trai tôi. Em tôi không hiểu chuyện. Thật làm phiền đến anh quá”, Tần Tang khéo léo khiêm tốn tới mức tự cảm thấy giả tạo. “Về sau có người mang thẻ đến trả lại cho tôi, tôi vẫn chưa cảm ơn anh”.

Châu Yến Hồi cười thoải mái, như thể sau lưng đang mọc ra một đôi cánh đen tà ác, “Muốn cảm ơn tôi? Thế...”

Tần Tang sắc mặt hơi thay đổi, vội vàng tiếp lời anh ta, “Lần sau mời anh ăn cơm, được chứ?”.

Châu Yến Hồi chỉ cười không đáp, lúc hai người đi lướt qua nhau, anh ta mới lên tiếng vẻ ung dung, “ Tàn Tồng khi nào quay về?”.

Tần Tang dừng lại, gương mặt lạnh dần, “Tôi không rõ lắm”.

“Ha, vậy cô rõ quan hệ giữa cậu ta và Lý Vi Nhiên không?”, anh ta châm thuốc hút, giễu cợt nhìn Tần Tang trông càng mơ hồ xinh đẹp hơn trong ánh nến lay động. Bờ vai tròn đầy của cô lấp lánh ánh sáng dịu dàng, xương quai xanh gợi cảm lộ ra, bộ lễ phục ôm sát màu trắng lượn theo đường cong quyến rũ của cô. Anh ta hút một hơi thật sâu, ấn vào huyết thái dương, thầm nhắc mình phải bình tĩnh lại.

Nỗi bất an cuộn dâng trong lòng Tần Tang, một luồng lửa tà ác đột nhiên cháy bùng, “Điều này không liên quan tới tôi, tôi không cần phải suy nghĩ đến”, nói xong quay lưng bỏ đi.

“Đừng manh động”, giọng Châu Yến Hồi thong thả vẳng đến sau lưng.

Tần Tang hơi nhấc gấu váy lên, khách sáo và lãnh đạm, “ Cám ơn đã nhắc nhở”.

Về chỗ ngồi, Tần Tang rút ra một cái hộp từ túi xách của mình, đặt lên bàn đẩy đến trước mặt anh, “Quà đây. Chúc mừng sinh nhật”.

Lý Vi Nhiên cười, nhận lấy lắc lắc như trẻ con, “Anh mở ra nhé”.

“Vâng”, Tần Tang gật đầu.

Bên ngoài hộp không bao giấy xanh đỏ, một cái nơ mềm rút ra là có thể mở được. Phía trong lớp nhung xanh là một cặp dây đeo quần bằng chất liệu da.

Lý Vi Nhiên cầm trong tay lật tới lật lui, thích không nổi buông. Nếu không phải là mặc quần vải bình thường thì e rằng đã đeo ngay tại chỗ rồi.

Tần Tang thấy anh thích như thế, cảm giác không uống công mình bỏ cả buổi chiều tìm kiếm.

Một người đàn ông phong độ lịch lãm đẹp trai như anh, nên mặc một cái áo sơ mi trắng cùng quần ống cưỡi ngựa bó sát, phối cùng sợi dây đeo bằng da, miệng ngậm điếu thuốc đứng trước khung cửa sổ lớn chạm đất, nhìn bầu trời mù mưa, mỉm cười trầm tư.

Lý Vi Nhiên nghịch một lúc sau thì cẩn thận cất đi, cười với cô, “Anh thích quà của em, để thưởng cho em, anh quyết định tha thứ cho việc nói một đằng nghĩ một nẻo lúc nãy của em, đưa em đi lãng mạn một chút”.

Dù là đêm mùa hạ nhưng gió trên núi vẫn rất điên cuồng. Tần Tang vô số lần hối hận rằng lúc đó mình đã không hối kỹ lộ trình tối nay. Mặc lễ phục đẹp để đi trong cơn gió cuồng nộ này, lạnh là điều không thể tránh khỏi.

Lý Vi Nhiên quay lại xe lấy một cái áo khoác của anh ta, khoác vào rồi kéo cao lên cho cô, “Gió lớn quá, không đốt pháo hoa được rồi. Chúng ta uống rượu ngắm cảnh đêm nhé”.

Anh lấy hai chai rượu vang trong xe ra, mở một chai đưa cho cô, anh cũng mở chai kia ỳnh.

“Chơi trò chơi không? ‘I NEVER’. Anh kể một chuyện anh chưa từng làm, nếu em đã làm thì em uống, nếu là việc em cũng chưa làm thì anh uống”.

Tần Tang nhìn biển đèn đẹp lung lay từ xa, “ồ” lên một tiếng.

“Anh chưa bao giờ... mặc váy như thế này”, Lý Vi Nhiên trượt tay trên gấu váy tung bay trong gió của cô, nghịch ngợm chớp mắt. Tần Tang hoàn hồn, cũng cười vui vẻ, ngửa đầu lên uống một ngụm rượu.

“Em chưa bao giờ ăn mặc không trang trọng mà bước vào nhà hàng tây”, Tần Tang nhướn mày, chạm chai rượu của mình vào chai của anh. Lý Vi Nhiên nhún vai, hớp một ngụm lớn.

“Anh chưa bao giờ để tóc dài thế này”, sau mấy lượt, Lý Vi Nhiên bắt đầu giở trò. Tần Tang nhướn mày, uống một ngụm, sau đó cũng học theo, “Em chưa bao giờ cắt tóc ngắn thế này”.

Lý Vi Nhiên cười “ha ha” ngô nghê, cũng uống một ngụm.

“Anh chưa bao giờ...”

... Khoan đã!", Tần Tang bỗng kêu lên, "Lý Vi Nhiên, anh cố tình phải không?", nam nữ khác nhau, đương nhiên có rất rất nhiều việc chưa từng làm. Uống hết nửa chai rượu, đầu cô bắt đầu choáng váng, bất giác nghi ngờ trò chơi của Lý Vi Nhiên là bắt phải uống rượu.

Tiếng cười của Lý Vi Nhiên vang rất xa trên đỉnh núi bao la, "Làm sao đây? Bị em nhận ra rồi".

Tần Tang đắc ý uống một ngụm, gương mặt đỏ hồng cười rất quyến rũ, "Tất nhiên rồi, em thông minh biết bao!".

Tay Lý Vi Nhiên bỗng đưa ra, vuốt ve gương mặt hơi nóng của cô, Tần Tang bất giác khẽ "a" lên một tiếng, quay sang nhìn anh, gương mặt anh không có nụ cười, chỉ có vẻ nghiêm túc chân thành, "Tần Tang, anh chưa bao giờ... chưa bao giờ yêu ai như em".

Ánh trăng đêm đó rất đẹp, tinh khiết rải đầy mặt đất, có lẽ do đỉnh núi gần với mặt trăng nhất, nên bầu trời trên đỉnh núi dường như hai người sáng rực hơn bất cứ nơi đâu. Từng cơn gió phàn phật thổi, gấu váy trắng tinh khiết tung bay, trong đôi mắt đen nhánh của anh, cô nhìn thấy gương mặt say đắm của chính mình.

Hình như... thật sự đã gặp phải chàng hoàng tử cười ngựa đến rồi.

Tay Tần Tang buông lỏng, chai rượu rơi xuống, lăn mấy vòng rồi theo triền núi rơi xuống, âm thanh văng đến rõ ràng. Lý Vi Nhiên nghe thấy, nụ cười dần nở rộng, anh giơ chai rượu của mình lên, "Thế, anh phải uống à?".

Tần Tang không nói nổi một câu, thấy anh giơ chai rượu lên, lắc lắc trước mặt cô, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Uống xong anh ném chai rượu xuống núi, sau đó hai tay nâng mặt cô lên, đôi môi lạnh lẽo áp xuống.

Môi anh nóng hổi, ngậm lấy đôi môi mát lạnh của cô, đầu lưỡi truyền đến chút rượu vang ấm nóng, vị rượu cay nồng quần quýt trong từng hơi thở của anh và cô.

Lưỡi anh tiến vào, đảo một vòng trong khoang miệng ấm áp của cô, đầu lưỡi đặt lên răng cô, mạnh đến nỗi thậm chí khiến cô đau. Đầu lưỡi cô mềm mại liếm anh, bị anh kéo ra mút lấy, kéo ra từng chút một, rồi lại ngậm lấy, cắn nhẹ. Tần Tang rên rỉ một tiếng, đưa tay nắm anh, anh cười khẽ để mặc cô đánh, ngậm lấy môi cô mút thật nhẹ nhàng, ngọt ngào.

Tần Tang mềm rũ người trong lòng anh, dựa vào anh, để mặc anh ôm hôn.

"Tang Tang... Tang Tang...", anh như muốn thôi miên cô, cứ gọi tên cô từng tiếng từng tiếng một.

Tiếng nói thoát ra từ miệng anh, bay vào tai cô, ngứa ngứa đến nỗi cô rung mình, thần trí bỗng tỉnh táo hẳn. Cô ngước lên, khó nhọc mở lời, "Lý Vi Nhiên, đừng ép em".

Lý Vi Nhiên mỉm cười, cọ cọ mũi anh vào mặt cô, hơi thở nóng bỏng vấp vút hơi thở cô, gương mặt anh tuấn vô cùng gọi cảm dưới ánh trăng, Tần Tang phải dùng hết khả năng tự kiềm chế của mình mới có thể khiến ánh mắt bình tĩnh hơn.

"Tang Tang, tại sao? Tại sao không yêu anh?", anh chậm rãi hỏi như muốn thôi miên cô, lại cúi xuống, ngậm lấy đôi môi mềm của cô, mút thật chặt, quyến luyến không rời.

"Tang Tang, tại sao không yêu anh?", hơi thở của anh quần quýt, nụ hôn cuồng nhiệt, khiến cô bỗng có cảm giác mình chờ đợi bao năm là vì nụ hôn này của anh.

"Hử? Tang Tang, Tang Tang, Tang Tang...", anh không chờ nổi đáp án từ cô, cứ lần lượt gọi tên cô, giọng nói trầm trầm dịu dàng bao bọc Tần Tang, đến nỗi về sau, cô cứ nhớ đến cái đêm ngọt ngào ấy là bên tai văng vẳng tiếng gọi thâm tình của anh, "Tang Tang, Tang Tang...".

"Tang Tang, yêu anh không?", anh mơ hồ hỏi cô khi môi lưỡi quần lấy nhau.

Trái tim Tần Tang mềm ra thành ánh trăng tràn trên mặt đất.

Lý trí và bản khoả như quả bóng bị xì hơi, nhanh chóng xẹp xuống, rồi lại tan biến mất. Cô cũng chỉ là một cô gái trẻ trung đôi mươi, đang độ thanh xuân rực rỡ, người đàn ông khiến cô rung động trước mắt này, cô dựa vào cái gì để chỉ có thể lén lút nhớ nhung?

Hoặc, có lẽ, cô có thể tạm thời xem như cô rơi vào một câu chuyện cổ tích không có ngày mai.

Hơi thở của Lý Vi Nhiên gần trong gang tấc hòa quyện với cô, cái anh cần chẳng qua là một câu nói thật lòng của cô.

“Yêu, Lý Vi Nhiên, em yêu anh”, Tần Tang lẩm nhẩm nói như người say.

Người đàn ông đó vì câu nói này mà ánh mắt sáng lên như ánh sao, Lý Vi Nhiên tựa đầu vào trán cô, mỉm cười, một lúc sau, nghiêm túc và chậm rãi nói: “Cảm ơn em đã yêu anh. Và, Tang Tang, anh cũng yêu em”.

Trên đỉnh núi đêm đó, có ánh trăng đẹp nhất thế gian.

8. Chương 8

Tiểu thuyết gia viết về *** không phải là người hay sao?!

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau. Sorry...”

An Tiểu Ly lâu lâu, lần thứ mười ba ấn nút gọi nhanh số 1.

Vẫn không được.

Lúc Trần Ngộ Bạch vào phòng ngủ thì thấy An Tiểu Ly đang nằm ườn trên giường, lăn lộn giữa một đồng gối đầu, tóc tai rũ rượi hết kẻ điện, ngơ ngẩn ngồi bấm điện thoại liên tục.

“Có chuyện gấp à? Sao gọi nhiều thế?”. Trần Ngộ Bạch hỏi cô, cúi xuống tự nhiên thu dọn giường chiếu.

“Không biết... Ban ngày Tang Tang nói bắt đầu từ chín giờ thì cứ mỗi hai mươi phút thì gọi điện cho cô ấy một lần, cho dù là không nghe điện thoại cũng phải gọi, đến khi cô ấy về nhà thì thôi”. An Tiểu Ly rất giữ chữ tín, gọi lần thứ mười lăm.

Trần Ngộ Bạch đặt hết gối đầu về chỗ cũ, trên giường ngoài cô ra thì không còn đồ vật nào thừa thãi cả. “Đừng gọi nữa”, anh vốn không muốn nói với cô, nhưng thấy mặt mũi cô nhăn nhó, trong lòng anh cũng không thấy thoải mái, “Hôm nay là sinh nhật Vi Nhiên, Tần Tang ở cùng cậu ta”.

An Tiểu Ly nghe xong thì cuống lên! Lý Vi Nhiên này sao lại không bằng cảm thú như thế! Thừa dịp tiểu cảm thú không ở đây là ra tay với Tang Tang! Bảo cô làm sao nói năng gì với cậu Sáu Tần hoạt bát đáng yêu bây giờ?

Cô bò dậy nhảy xuống giường, bị Trần Ngộ Bạch quả quyết giữ lại, “Đi đâu?”.

“Tìm Tang Tang! Nếu cô ấy và Lý Vi Nhiên gì gì đó, thì Tần Tổng phải làm sao đây?”

Trần Ngộ Bạch “ồ” khê một tiếng, một tay nhẹ nhàng giữ cô lại, tay kia chậm rãi đẩy gọng kính, “Hình như em đặc biệt quan tâm Tần Tổng?”.

An Tiểu Ly cảm giác có một cơn gió u tối ập tới, sự giáo huấn thâm trầm trước đây xuất hiện trong đầu, cô cười giả lả: “Không không không! Không có không có!”.

Trần Ngộ Bạch cũng cười, nhưng lại là nụ cười khiến người ta thà tan xương nát thịt còn hơn là rơi vào tay anh, “Thế hả?”, giọng anh càng lúc càng nhẹ, nhưng tay càng lúc càng mạnh...

“Anh đừng tới đây...”. An Tiểu Ly chống cự yếu xìu dưới tay anh, nửa câu sau bị anh nuốt vào trong bụng.

Anh rất có hứng, vừa hành hạ cô vừa thì thầm hỏi về Tần Tổng bên tai, trong giọng nói thông thả tao nhã, nếu nghe kỹ sẽ thấy dự cảm đang dồn nén dữ dội. Tội nghiệp An Tiểu Ly bị anh hành hạ đến đầu váng mắt hoa, bảo còn nhớ Tần Tổng ra sao nữa.

Cô càng không trả lời, anh càng ra sức. Cô run giọng van xin anh, nói những lời anh thích nghe, cuối cùng thực sự không chịu nổi nữa, bật khóc.

Trần Ngộ Bạch nhận ra anh đã quá nôn nóng, vội vàng cúi xuống hôn cô, động tác cũng chậm lại. An Tiểu Ly mơ hồ nhận ra điều gì đó, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại, càng khóc dữ hơn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, gối đầu ướt đẫm một khoảng. Người phía trên quả nhiên khác với bộ dạng lưu manh mấy

lần trước, vừa dịu dàng hôn cô như mưa, vừa không ngừng nhẹ nhàng dỗ dành, động tác cũng mỗi lúc một dịu dàng.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Tiểu Ly, Tiểu Ly... đừng khóc...” Anh luôn gọi cả họ lẫn tên cô, đây là lần đầu cô nghe anh chỉ gọi tên cô bằng giọng yêu chiều như thế.

“... Đừng khóc”, anh thậm chí còn ngừng lại, rút ra, hai người nằm nghiêng mặt đối mặt, anh dịu dàng dỗ dành.

“Sau này... sau này không cho phép anh gọi em là ngốc nữa”, An Tiểu Ly thừa nước đục thả câu.

“Ừ”, ai đó không nghĩ ngợi gì, đáp luôn.

Vừa buông lời, ngay cả Trần Ngộ Bạch cũng ngẩn người.

Nhưng cô thật sự không khóc nữa, lát sau đã ôm cánh tay anh ngủ vùi. Trong phòng bỗng chốc yên tĩnh, chỉ nghe bên tai hơi thở nhẹ nhàng của cô, mỗi một tiếng đều khiến trái tim anh run lên không thể kiểm soát.

Đến lúc này anh mới nhận ra, sự việc hình như đã vượt quá dự đoán của anh. Anh tưởng đã nuôi một con thú cưng đáng yêu, ai ngờ cô không ăn thức ăn của thú cưng, ngược lại còn cắn vào tim anh một cái.

Thật tệ hại.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Ngày nóng nhất trong tháng Sáu.

An Tiểu Ly kéo vạt áo tốt nghiệp quạt phần phật, bộ đồng phục rộng thùng thình đã cuộn lên thế mà vẫn thấy nóng, chụp vài tấm hình với A Mạc và Xuân Tử, thực sự nóng quá không chịu nổi nên trốn dưới bóng râm gốc cây lớn bên đường.

Tang Tang đang ngồi đó, dựa vào gốc cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tối qua cậu đi hái hoa trộm hay sao thế?”, An Tiểu Ly chọc chọc vào mặt bạn, cười mờ ám. Tang Tang nhắm mắt đưa tay sờ tay cô, nhéo một cái, đau đến mức cô xuyt xoa mãi.

Tối qua Lý Vi Nhiên đưa cô về nhà là đã hơn mười giờ. Tắm xong hai người lại buông điện thoại, như nói mãi không hết chuyện, đến hơn hai giờ sáng, di động nóng bỏng lên, cuối cùng vẫn là cô nói hôm nay làm lễ tốt nghiệp, mới bịn rịn cúp máy đi ngủ. Lăn qua lăn lại trên giường, mơ mơ màng màng rất buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được. Cô cầm điện thoại nhắn tin cho anh, anh lập tức trả lời ngay: “Anh đang nhớ em, không ngủ nổi”.

Nhớ đến tin nhắn đó, khóe môi Tần Tang vô thức nhướn lên, An Tiểu Ly ngồi cạnh nhìn đến há hốc miệng, “Tần Tiểu Tang, cậu chắc chắn là kiêu lắm lì không nói thì thôi, nói là kinh khủng, cười tới nổi té ngã cả da gà rồi này. Nói xem, mấy hôm nay cậu và Lý Vi Nhiên tới mức nào rồi?”.

“Tạm thời chưa tới mức như cậu và Trần Ngộ Bạch”, Tần Tang ung dung đáp.

An Tiểu Ly bị chọc trúng chỗ hiểm, rụt cổ lại, không dám chọc bạn nữa. Cũng may lúc đó các bạn trong lớp gọi họ đến chụp hình chung, cô thừa dịp chuồn mất.

Trong phòng họp của Lương thị, điều hòa chỉnh rất thấp, các lãnh đạo phòng khai thác đang họp, nghe phó tổng Lý báo cáo kế hoạch phát triển mới nhất.

Đến giờ hỏi đáp, nhân viên cấp dưới đều nhận thấy phó tổng Lý cứ nhìn đồng hồ đeo tay, hàng lông mày cau lại, vốn dĩ có chút thắc mắc nhỏ cũng chẳng dám hỏi, cứ thế mà cuộc họp kết thúc sớm nửa tiếng.

Vừa tan họp, Lý Vi Nhiên cả công văn tài liệu cũng không dọn dẹp, cầm chìa khóa xe bỏ ra ngoài. Trần Ngộ Bạch ngồi trên ghế xoay một vòng, đưa chân ra ngang đường, anh nhanh nhẹn tránh được, “Gì thế? Em vội lắm!”.

“Vội cái gì? Chuyện chính thì không làm!”, Dung Nham bước tới, thanh thoi dựa vào bàn dạy dỗ, “Tính khả thi thì không nhắc gì tới, PPT lật vù vù cứ như đánh trận ấy, cậu cuống lên đi đâu thế hả?”.

“Bạn gái em hôm nay tốt nghiệp, lễ tốt nghiệp sắp bắt đầu rồi, em phải cố gắng chứ. Các anh nương tay cho em, lát em về sẽ tóm mấy trưởng phòng đến giải thích kỹ một lượt là được chứ gì”, Lý Vi Nhiên cuống lên định đi thì Dung Nham thì cả tay chân ra cản lại, nhất thời cuống đến độ mặt dày nhăn nhó.

“Anh Ba, Tiểu Ly hôm nay cũng tốt nghiệp mà, anh không đi à?”, Lý Vi Nhiên lách ra, đâm vào ngực Dung Nham một cái, chuyển chủ đề sang Trần Ngô Bạch.

Dung Nham chọc: “Đây là trò gì thế? Hai anh em cậu liên minh چرا چرم hết những cô gái xinh đẹp trong lớp rồi? Không để lại cô nào cho anh à?”.

Giữa anh em với nhau vốn không khách sáo, che giấu gì, nhưng Trần Ngô Bạch nghe xong bỗng đứng đứng lên, tài liệu đập “bộp” một cái vào miệng Dung Nham. Trong tiếng kêu thảm của anh ta, anh dọn dẹp đồ của mình, cười khê với Lý Vi Nhiên, “Tôi không rảnh, cậu muốn đi thì nhanh lên!”.

Lý Vi Nhiên “a” lên một tiếng, hộc xong rồi, sao còn không rảnh.

Nhìn Lý Vi Nhiên đi xa dần, Trần Ngô Bạch quay lưng đi về hướng ngược lại.

Lễ tốt nghiệp, hình như cô ngốc kia mấy ngày nay cứ lảm nhảm về nó, hôm nay lúc xin nghỉ cũng có nhắc tới. Cô nàng hi vọng anh đi hay sao?

Nhưng anh phải suy nghĩ đã.

Chiều hướng phát triển của sự việc hình như càng lúc càng xa rồi suy nghĩ ban đầu của anh.

An Tiểu Ly nhìn vẻ mặt uể oải của ai đó khi Lý Vi Nhiên xuất hiện đã biến mất ngay lập tức, bình thường bạn Tần Tiểu Tang kiêu ngạo lắm, cứ thích dạy dỗ cô hết cái này đến cái kia, thế mà hơn ha hơn hờ chạy lại, đỏ mặt kéo tay Lý Vi Nhiên, cười cứ như... cái gì đó “đăng” ấy.

Lý Vi Nhiên và Xuân Tử, A Mạc chào nhau, giới thiệu xong, Xuân Tử và A Mạc cười rất thẹn thùng, nhưng lại thắm nơn ra máu. Thế giới này sao vậy? Cái tên ngốc nghếch An Tiểu Ly kia đã tìm được một cực phẩm rồi, mà cô nàng tiểu tư bản xấu xa Tần Tang kia cũng tóm được một anh chàng siêu đẹp trai tới, mà khi cười còn ngọt ngào dịu dàng hơn anh chàng của An Tiểu Ly nhiều. Mà những thiếu nữ nhà lành như họ, ngoại hình khá ổn, cô bé lọ lem hiền dịu đúng nghĩa, ngược lại vẫn độc thân vui tính.

Họ không dám âm mưu hại Tần Tang, chỉ có thể cười nham hiểm đòi Lý Vi Nhiên khao ăn. Trong đại học hầu như đều có truyền thống đó, phòng ký túc xá ai yêu đương thì đều phải khao một bữa thịnh soạn, mọi người cùng nhau quan sát dùm, đồng thời đại cáo thiên hạ rằng đôi “cẩu nam nữ” này từ đây sẽ chính thức yêu nhau.

Lý Vi Nhiên nhìn Tần Tang dựa dẫm anh, cười càng dịu dàng, “Đương nhiên đương nhiên, anh rất vinh hạnh. Lát nữa xong lễ tốt nghiệp, mọi người tụ tập một bữa!”.

An Tiểu Ly lặng lẽ đứng cạnh, Lý Vi Nhiên nhìn cô cười, cô quay đi giả vờ không thấy.

Lễ tốt nghiệp được cử hành tại hội trường lớn trong trường, các lãnh đạo trong trường lần lượt lên sân khấu phát biểu. Vẫn là khuyến khích sinh viên làm việc có ích cho xã hội, tương lai quay về cống hiến cho trường.

Lý Vi Nhiên ngồi cùng Tần Tang bên dưới, cầm khăn giấy lau mồ hôi trên mặt, trên tay cho cô. Tần Tang cảm thấy xấu hổ, hơi né tránh, nhưng ngược lại bị anh kéo gần hơn.

An Tiểu Ly ngồi phía sau nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng đập tay một cái thật mạnh lên vai Lý Vi Nhiên: “Quậy phá gì đó! Xoay tới xoay lui khiến tôi hoa mắt quá!”.

Lý Vi Nhiên vẫn cười dịu dàng, Tần Tang quay lại trừng mắt cảnh cáo. A Mạc ngồi cạnh chơi điện thoại, lạnh lùng vạch trần cô: “Xoay tới nổi cậu ghen tỵ chứ gì?”.

An Tiểu Ly nhéo mạnh A Mạc một cái, trong lòng như nghẹn lại. Mấy hôm nay cô ngẫm ra hiệu vô số lần tham dự lễ tốt nghiệp của cô. Thấy Lý Vi Nhiên và Tần Tang ngọt ngào như mật chết thế kia, cô vừa phần nộ thay cho Tần Tang, lại vừa thấy ghen tỵ.

Anh chỉ chơi đùa thôi sao? Nếu là vậy thì tại sao lại là cô? Người đàn ông như Trần Ngô Bạch, muốn phụ nữ kiểu gì thì chẳng cần vậy tay là được ư?

Anh nghiêm túc sao? Nếu thế thì tại sao cô hoàn toàn không cảm thấy hạnh phúc? Ngoài lúc lên giường, cô chưa từng thấy Trần Ngộ Bạch đối xử tốt gì với cô cả.

Không đúng, lúc lên giường cũng không tốt lắm, anh lúc nào cũng bắt nạt cô...

“Này, cậu đỏ mặt cái gì?”, Xuân Tử lắc lắc cô, “Ồ ờ... nhìn kìa, chủ nhiệm tới kìa”.

Chủ nhiệm khoa bị họ gọi sau lưng là “đầu to” đang khom lưng luồn tới từ lối đi, ngồi xổm xuống trước dãy ghế họ ngồi, vẫy tay mãi với Tần Tang. Tần Tang thấy bộ dạng thầy cười là biết đang gọi Lý Vi Nhiên. Cô đẩy Lý Vi Nhiên rồi hai người cùng đứng lên, bước ra.

Chủ nhiệm khoa kéo họ tới phòng nghỉ cạnh hội trường, bảo đợi một lúc. Một lát sau hiệu phó trường tới, bước đến nhiệt tình bắt tay với Lý Vi Nhiên, “Phó tổng Lý, anh đến thật vinh dự quá! Sao không nói trước?”.

Lý Vi Nhiên khách sáo bắt tay với thầy hiệu phó, giới thiệu Tần Tang đứng sau lưng anh với họ: “Bạn gái của tôi, Tần Tang. Hôm nay cô ấy tốt nghiệp, tôi chỉ tới dự lễ mà thôi. Không ngờ vẫn làm phiền thầy”.

Ban đầu Cố Yên vào trường này học, Lương Phi Phàm đã bỏ hầu bao ra xây dựng mới toàn bộ khu giảng đường, còn đảm nhận luôn việc nhận thực tập sinh mỗi năm, về sau “Lương Thị” trở thành nhà tài trợ lớn nhất của trường, người phụ trách cao nhất là Lý Vi Nhiên.

“Phó tổng Lý, lên sân khấu nói vài lời nhé. Là một thanh niên trẻ trung tài giỏi, hãy khuyến khích những người trẻ tuổi mới ra trường”, thầy hiệu phó cười nói.

Lý Vi Nhiên khách sáo từ chối, hiệu phó quay sang thuyết phục Tần Tang, nói là hãy để cô cống hiến chút gì đó cho trường lần cuối. Tần Tang mím môi cười, kéo vạt áo Lý Vi Nhiên, “Anh đi đi”.

Lý Vi Nhiên lặng lẽ đưa tay đan vào tay cô, nhẹ nhàng nắm lấy, “Ừ”.

Lý Vi Nhiên lên sân khấu khiến đám nữ sinh bên dưới được một phen xôn xao.

Trời nóng thế này mà anh vẫn ăn mặc trang trọng, áo vest đen thẳng thớm tôn lên nét thanh lịch, tao nhã trẻ trung. Thầy hiệu trưởng chủ trì buổi lễ đích thân giới thiệu anh với mọi người, tong tiếng vỗ tay, Lý Vi Nhiên đón lấy micro, đứng bên cạnh bục phát biểu, rất thoải mái, anh phân tích đôi chút về công việc trong tương lai, rồi lại ví dụ về tập đoàn Lương Thị, chỉ cho đám sinh viên tốt nghiệp một số việc cần phải chú ý.

“Thực ra hôm nay tôi chỉ đến dự lễ với tư cách người thân của sinh viên, nên nhất thời chưa chuẩn bị kỹ càng, chỉ nói với các bạn vài câu thế thôi. Từ lúc tốt nghiệp đại học đến nay đã mấy năm rồi, nếu thật sự phải nói về trải nghiệm bản thân thì chỉ có hai chữ – thử đi. Điều này cũng giống đạo lý cuộc sống vậy, nếu bạn không thử thì mãi mãi không biết bản thân có thể làm tốt đến đâu”.

Hiệu trưởng cười tươi rói, vỗ tay đầu tiên, Tần Tang lặng lẽ ngồi bên dưới, trong tiếng vỗ tay vang dội, cô nhìn người đàn ông anh tuấn đang mỉm cười trên sân khấu, trong lòng có chút hối tiếc: Cô, lại suýt nữa bỏ qua người đàn ông này.

“Cám ơn mọi người. Tại đây, tôi đại diện Lương Thị, hoan nghênh các tài năng ngồi đây đến tham gia vào tập đoàn của chúng tôi. Cuối cùng, chúc các bạn một buổi lễ tốt nghiệp vui vẻ”.

Anh nói xong, buông micro xuống, gật đầu chào lãnh đạo trường, xuống sân khấu bước đến chỗ Tần Tang. Lãnh đạo vẫn đang tiếp tục phát biểu nhưng ánh mắt mọi người lại di chuyển theo Lý Vi Nhiên, nhìn anh mỉm cười bước đến gần, Tần Tang như muốn bay bổng trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Lý Vi Nhiên lái xe đến, từ xa đã thấy mấy cô gái phòng Tần Tang bị mấy chàng trai vây quanh, hai bên đang tranh luận gì đó. Anh vừa xuống xe thì cô gái tên A Mạc đã cuống quýt vẫy tay với anh.

“Ha! Thấy chưa!”, A Mạc chỉ vào Lý Vi Nhiên đang bước tới, tức tối nói với cậu chàng cao to, “Người ta là rể mới của phòng bọn này, lần đầu đến khao một bữa, các cậu làm loạn cái gì?”.

Cậu chàng cao to quan sát Lý Vi Nhiên, vẻ mặt khách sáo toát ra vẻ không phục. Lý Vi Nhiên choàng ôm Tần Tang, khẽ hỏi: “Sao vậy? Các em có hoạt động gì à?”.

An Tiểu Ly nghênh ngang đắc ý bước ra từ sau lưng anh chàng cao lớn đó, vỗ vỗ vai Lý Vi Nhiên: “Là thế này, phó tổng Lý, anh này là trưởng câu lạc bộ của bọn em. Hôm nay là lễ tốt nghiệp mà, đã hẹn trước là mọi người cùng ăn bữa cơm chia tay, ai ngờ lại trùng thời gian anh mời, thật tiếc quá!”

Cô “tiếc” với nỗi hí hửng, A Mạc và Xuân Tử đứng hai bên nhéo mạnh cô, đau đến nỗi cô nhảy nhồm lên, luồn đến cạnh Tần Tang. Tổ ra rất vô ý gạt tay Lý Vi Nhiên đang ôm Tần Tang ra, An Tiểu Ly ôm lấy eo bạn hít hít mũi vẻ đáng thương.

Tần Tang cười dịu dàng, xoa xoa lưng cô, cúi xuống khẽ khàng nói vào tai cô: “cậu còn phá bình nữa thì tớ sẽ cho cậu biết mặt đấy”.

An Tiểu Ly rùng mình một cái, ầm ỨC bụng bạn ra, đứng thật xa.

Lý Vi Nhiên cười và bắt tay anh chàng cao to kia, chàng trai Đông Bắc hồn hậu lập tức lúng túng, lúc này cậu ta thấy Lý Vi Nhiên đứng trên sân khấu nói chuyện thật nghiêm, mô phạm, nào ngờ còn lịch sự thế này.

“Hay thế này, nếu các bạn trong câu lạc bộ chịu nể mặt thì buổi tối tôi mời mọi người một bữa, càng đông càng náo nhiệt”, Lý Vi Nhiên đề nghị.

A Mạc và Xuân Tử đều gạt đầu, An Tiểu Ly bị Tần Tang dọa cho không dám đến gần. Anh chàng cao lớn lúng túng gãi đầu, “Em phải hỏi họ đã”. Nói xong cậu ta đã chạy đi, bàn bạc với mấy anh chàng đứng đằng xa, rồi lại mò hôi mò kê chạy về, lắc đầu với Lý Vi Nhiên, “Không được”.

Không đợi A Mạc và Xuân Tử nghiêng răng lao tới, anh ta lại lúng túng gãi đầu, “Nhưng anh có thể đi cùng bọn em. Đương nhiên, anh phải trả phần tiền của anh”.

Lý Vi Nhiên gạt đầu, nhìn Tần Tang cười.

Liên hoan ở quán nhỏ gần trường, mười mấy người chen chúc quanh một cái bàn tròn, A Mạc và Xuân Tử cả buổi tối cứ thay phiên nhau nhéo An Tiểu Ly – chính là cái tên sao chổi đó bị thần kinh, chạy đi nhắc trưởng nhóm vẫn còn một bữa ăn chia tay chưa tổ chức, nếu không bây giờ họ nhất định đã ngồi trong nhà hàng ăn yến sào rồi.

An Tiểu Ly cũng không sung sướng gì, tay bị nhéo đến tê dại, lúc uống bia, Tần Tang cứ như vô tình hữu ý hướng mọi người chĩa mũi dùi vào cô, ba, bốn chai bia vào bụng, cô cảm thấy trần nhà của quán thật là cao thật là cao.

Giữa chừng cô đi vệ sinh, lúc về nhầm đường, đi thẳng ra cửa quán.

Lúc ra mới phát hiện trời đã sập tối, trên con đường náo nhiệt đầy những cặp tình nhân trẻ, hình như mỗi một chàng trai đều đang dỗ dành nịnh nọt bạn gái dù có ngoại hình thế nào trong vòng tay. Cô nhìn đến nỗi trong lòng cứ thấy nỗi chua xót trào dâng.

Cô nhận ra cả ngày hôm nay mình đều không vui.

“Đang làm hòn vọng phu hả?”, Tần Tang không biết bước ra từ lúc nào, đứng sau lưng cô, cao giọng hỏi.

Tiểu Ly bĩu môi, “Ai nói tớ có chồng? Rõ ràng tớ vẫn đang đợi hoàng tử của mình vượt núi đến đây”.

Trước kia cô hỏi Tần Tang vì sao không yêu, Tần Tang lúc nào cũng đùa: “Tớ vẫn đang đợi hoàng tử của mình vỗ ngựa tới”. Lâu dần, Tiểu Ly đùa cô rằng, hoàng tử giữa đường tới đây phải vượt núi lội sông, nên tới muộn một chút.

Tần Tang cũng nhớ lại chuyện xưa trong đêm chia tay này, thời gian hoàng kim bốn năm phong lưu vui vẻ, cứ thế mà xuân qua đông lại, lặng lẽ trôi qua. Hai người im lặng đứng một lúc rồi Tần Tang nhéo má Tiểu Ly, “Con ngựa của hoàng tử nhà cậu phải đổi rồi, đi hơi chậm quá đấy”.

An Tiểu Ly “ừm” một tiếng, quay lưng kéo bạn vào trong, “Thời buổi này này hoàng tử giả mạo nhiều quá, nên bị tắc đường”.

Họ ra ngoài một lúc thôi mà lúc vào trong đã loạn cào cào. Trên bàn là một dãy chai bia đã khai dựng thành một hàng, Lý Vi Nhiên cởi áo khoác, xắn tay áo, Xuân tử và A Mạc đứng sau làm thành một đội cổ vũ thiếu nữ, đứng đối diện với anh là tất cả các nam sinh còn lại.

Trước tốt nghiệp còn cướp mắt của họ mỹ nhân lạnh lùng họ thăm ngưỡng mộ, lần này phải xử một trận mới được.

An Tiểu Ly vừa nhìn thấy cảnh tượng PK hoành tráng như thế thì mọi nỗi buồn đều quẳng đi hết, hiềm khi có người ra tay bất bình đẳng cho tiểu cầm thú kia, cô hí hửng chạy ào tới, gia nhập, vào đội nam sinh và ra sức gào thét, đám con trai kia trong quá trình uy hiếp lúc này đã lãnh đủ những lời cạnh khoé châm biếm của đám con gái, bây giờ ai nấy đều vỗ vai An Tiểu Ly, rất là sung sướng.

Tần Tang không đến đó ngay mà đứng ở phía xa móc điện thoại ra, đứng ở một góc đẹp nhất chụp mấy tấm hình đang khoác vai bá cổ kia, biên tập thêm mấy chữ rồi gửi đi.

Về lại bàn, Lý Vi Nhiên đang uống một chai bia lớn, liếc thấy cô đến thì đưa tay nắm tay cô. Tần Tang đan mười ngón tay vào anh, mỉm cười nhìn anh làm anh hùng. Nam sinh đã không chống đỡ nổi nữa, ho một cái thế là phun hết bia ra, trong tiếng hò reo náo nhiệt của đám A Mạc, cậu ta chạy như điên ra ngoài nôn ọe.

Mọi người gần chín giờ mới tan cuộc, lúc đi, đám nam sinh lần lượt đến bắt tay vỗ vai Lý Vi Nhiên về rất thân mật, cứ như huynh đệ tri kỷ.

Lúc rời đi, Tần Tang và Lý Vi Nhiên đi phía sau, mọi sự náo nhiệt ồn ào đều ở phía xa thật xa, chỉ có ánh đèn âm ỉ và vẻ mặt vui sướng của họ.

“Anh uống say chưa?”, Tần Tang hỏi Lý Vi Nhiên. Bước chân anh không loạng choạng, chỉ có ánh mắt càng sáng, lấp lánh như có thể chiếu vào tận trái tim cô.

Lý Vi Nhiên cười, ôm lấy cô, khẽ nói lời ngọt ngào: “Thực ra ở cạnh em, ngày nào anh cũng như say cả”.

Tần Tang mỉm môi cười, dáng vẻ ấy khiến Lý Vi Nhiên càng say đắm, bất giác cúi xuống hôn cô. Tiểu Ly, A Mạc quay lại thấy, lập tức ho thật lớn, Tần Tang đỏ mặt đẩy anh ra, Lý Vi Nhiên quyến luyến không thôi, lại cắn nhẹ một cái rồi mới chịu buông.

A Mạc nhìn cặp thần tiên quyến lữ phía trước một cách hâm mộ, huých vào người Tiểu Ly, “Công tử họ Trần nhà cậu cũng là tổng giám đốc Lương Thị nhỉ?”.

Tiểu Ly ậm ừ đáp lại.

A Mạc hưng phấn hẳn, “Tổng giám đốc Lương Thị đều xuất sắc thế hả? Còn nữa không?”.

“Còn một Tiểu cầm thú, cậu cần không?”, An Tiểu Ly thấy thái độ cứng rắn của Tần Tang, biết rằng cầm thú hết cách rồi, chỉ bằng tạm bợ cho A Mạc cũng được.

A Mạc đánh cô một cái “chát”, cánh tay tê dại suốt buổi tối của An Tiểu Ly xuất hiện một vết tay đỏ ửng, ầm ứ đến nước mắt cứ vòng quanh.

“An Tiểu Ly cậu là đồ vô lương tâm, bản thân thì chiếm mất cực phẩm là công tử nhà họ Trần, còn giới thiệu cầm thú cho tớ?”, A Mạc giận dữ quắc mắt, nước bọt văng phèo phèo lên mặt Tiểu Ly.

“Công tử họ Trần còn cầm thú hơn cả cầm thú...”, cô làu bàu, hất A Mạc đang lửa giận bùng bùng ra, ầm ứ chạy đi mua mực nướng ăn.

Ba xiên mực nướng cay nồng chui tọt vào bụng, An Tiểu Ly đã “sạc pin” xong. Cô vốn dĩ lười biếng, có giận ai cũng đến nhanh đi nhanh, chẳng buồn tính toán so đo với ai cả. Ngồi cạnh hàng mực nướng, cô nhàm chán nhìn người qua lại. Một lúc sau hơi men ngấm vào, đầu óc phát sốt lên thế là gọi điện thoại cho công tử họ Trần.

“Tiểu Bạch!”

“Tiểu Bạch?”

“Tiểu Bạch...”

“Chuyện gì?”, giọng nói lạnh lùng quen thuộc, qua điện thoại mà cũng có thể làm giảm bớt hơi nóng trên gương mặt cô.

“Anh đang ở đâu thế?”, cô cười ngô nghê, hỏi.

“Trên giường”.

“Ồ, làm gì trên giường?”, An Tiểu Ly ngửa mặt lên nhìn mặt trăng, càng nhìn càng thấy tròn.

“Lên giường”.

“Ồ”, cô cúp máy, tiếp tục ngắm mặt trăng tròn vành vạnh.

Quả nhiên, không tới một phút, điện thoại của anh lại tới, “An Tiểu Ly, em dám cúp máy anh!”

“Chẳng phải anh đang bận lên giường sao, em làm phiền anh thì không hay mà”.

“... Ngốc”, anh thấp giọng mắng, lại hỏi, “Ở đâu?”.

“Trường”.

“Đợi anh”.

“Ồ...” An Tiểu Ly ngốc nghếch cười rồi cúp máy.

Trần Ngô Bạch nhướn môi cười rồi cúp máy, đứng lên chọn lấy một bộ quần áo trong tủ.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Trước khi đi anh gõ cửa phòng tắm, tiếng nước róc rách bên trong ngừng lại, anh lạnh giọng nói qua cánh cửa: “Tôi đi đây”.

Đến khu nhà ký túc xá của Tiểu Ly, anh ngồi trong xe gọi điện cho cô. Đợi mãi mới thấy cô xuống lầu, từ xa nhìn thấy cô chạy như bay đến, vừa nhìn về phía anh vừa chạy xuống bậc thang, đến bậc cuối cùng bị hụt chân, loạng choạng ngã nhào xuống đất.

Một cơn gió nhẹ thổi, cát trên đất xoay chuyển cùng lá rơi, Trần Ngô Bạch như thở dài một tiếng, sau đó bước tới đưa tay nắm lấy vai cô kéo cô dậy, “Ngốc quá”. Anh phủi đất cát trên người cô, thấp giọng quở trách.

An Tiểu Ly ngoác miệng đứng lên, chân bị bậc cầu thang cọ vào, cứ kêu đau. Trần Ngô Bạch giữ cho cô đứng vững rồi quỳ xuống xem xét, không bị rách da, chỉ hơi đỏ lên, mấy hạt cát còn dính trên đó, anh thổi đi rồi lấy khăn giấy lau. Đứng dậy vỗ đầu cô, “Đi mà cũng không cẩn thận”.

An Tiểu Ly cười he he, bộ dạng còn ngốc nghếch hơn ngày thường. Trần Ngô Bạch cúi gần ngửi, lạnh mặt, cau mày, “Uống bia à?”.

“Dạ”, cô gật đầu, nghĩ ngợi rồi nói mách, “Tang Tang chuốc em!”.

Trần Ngô Bạch đẩy kính, không nói gì.

Tần Tang, trong lòng anh cười lạnh đọc lại tên cô ấy, được, tôi nhớ rồi.

Do ban ngày quá nóng nên vườn trường buổi tối có gió mát thật dễ chịu, các cặp tình nhân tay nắm tay, vai kề vai trên đường rất nhiều, Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly đi trên con đường chính trong trường, hai dãy đèn thẳng tắp, dưới ánh sáng vàng vọt, giữa mỗi ngọn đèn đều trồng những gốc cây cao, lá cây rậm rạp, ánh đèn nhòa nhạt, trông rất có vẻ lãng mạn.

An Tiểu Ly ban đầu bị anh nắm tay kéo đi, về sau tự cô thấy mình giống thứ gì đó bị anh dắt tay đi dạo, nên đi nhanh lên níu tay anh, Trần Ngô Bạch hình như ngẩn ra, sau đó cũng nắm tay cô, mười ngón đan vào nhau.

An Tiểu Ly im lặng đi theo anh, thực sự không nhin nổi nữa nên tự tìm đề tài trò chuyện: “Lúc nãy anh thực sự là lên giường sao?”.

Cô phân tích bằng trí tuệ của mình, là anh chắc đang nói đùa bậy thôi, nhưng do không tin tưởng vào sự phân tích đó nên cô vẫn hỏi.

“Không”, Trần Ngô Bạch đáp gọn.

An Tiểu Ly “ồ” một tiếng, không còn điều gì khác để nói, chỉ thấy hai người lặng lẽ đi một đoạn như thế cũng rất dễ chịu. Gương mặt nhìn nghiêng của anh càng trở nên lạnh lùng anh tuần hơn dưới ánh đèn, không biết có phải là do uống bia hay không mà giác quan của An Tiểu Ly đặc biệt nhạy bén, cứ thấy Trần Ngộ Bạch hôm nay có chút khác lạ, hình như anh có chút... bất an?

Cứ thế lặng lẽ đi dạo trong vườn, hai người ngày càng đi xa. Lúc về An Tiểu Ly mệt rồi nên lười biếng đòi anh phải cõng. Trần Ngộ Bạch bị cô bám víu lấy đến độ cau mày, thở dài, cúi người xuống, “Lên đi”.

Cô nàng nằm rạp trên lưng anh tỏ ra vui sướng lạ thường, cứ lẩm nhẩm bên tai anh, khi thì ngân nga điệu nhạc, vừa ngọt vừa khờ.

Thôi, ánh mắt nhìn về phía xa của Trần Ngộ Bạch lấp lánh nụ cười, là cô ấy vậy.

Lúc về vì hai người đều đã uống say nên Lý Vi Nhiên gọi tài xế đến lái xe. Hai người ngồi phía sau nghe nhạc nhẹ, Tần Tang dựa vào lòng anh, ngón tay vẽ vẽ lên mặt anh, Lý Vi Nhiên nhắm mắt mỉm cười, nắm lấy tay cô đặt lên môi hôn.

Lúc đi qua đường Thế Kỷ Trung Lộ, tài xế ngừng xe, Lý Vi Nhiên mở mắt, hôn lên má cô, “Xuống xe, chúng ta đi chọn quà tốt nghiệp”.

Tần Tang không muốn nhúc nhích, Lý Vi Nhiên đành xuống xe trước, rồi lại cúi xuống bế cô ra. Lúc đó cô xấu hổ, nhéo anh, thì thầm bảo để cô tự đi.

Hai người nắm tay nhau vào JA, ở cửa có treo bảng “Hôm nay nghỉ bán”, quản lý đã đứng đợi ở đó, tươi cười đưa họ vào trong.

Tần Tang đi theo anh, len lén kéo tay anh, “Rộng rãi như thế, không sợ em cho anh là trọc phú hay sao?”.

Tay Lý Vi Nhiên đặt trên eo cô siết chặt hơn, “Chỉ những cô nàng kém cỏi mới nói thế, không chịu nổi chuyện nhỏ này”.

Tần Tang len nhéo tay anh, “Dám nói em kém cỏi này!”.

Lý Vi Nhiên hôn trộm má cô một cái, “Ai bảo? Tang Tang nhà anh không nhút nhát thế đâu. Tang Tang nhà anh là công chúa bẩm sinh”. Anh nói xong phác một cử chỉ lịch thiệp Áng-lê, mỉm cười đưa tay ra, Tần Tang vén tóc rồi khoác lấy tay anh đi vào.

Đủ loại vàng bạc đá quý xếp hàng ngay ngắn trong tủ, những cô gái hướng dẫn mặc đồng phục đen, găng tay trắng đứng thành một hàng mỉm cười chuyên nghiệp, trong cửa hàng ánh đèn rực rỡ châu báu chói lọi này, tất cả chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “mộng ảo”.

Tần Tang thông thả đi phía trước chọn lựa, Lý Vi Nhiên theo sau, chăm chú ngắm từng ánh mắt từng cử chỉ của tay cô, mỗi nụ cười của cô, tâm trạng anh đều vô cùng ấm áp.

Tần Tang cuối cùng chọn một mặt dây chuyền rất đặc biệt, một vòng dây chuyền nhỏ xinh tinh tế, mặt dây chuyền là một đoá hoa hồng nhỏ bé. So với những món trang sức của cô thì cái này cũng không đắt lắm, nhưng thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, rất thích rất thích.

Lý Vi Nhiên nhận lấy dây chuyền đeo vào cho cô, đứng trước gương ôm lấy cô, nhìn người trong gương hai má đỏ hồng, đôi mắt rực sáng, anh thầm cảm thán, cái gọi là đẹp tựa hoa đào, chẳng qua cũng chỉ có thể thôi nhỉ?

Tần Tang cười bẽn lẽn nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh, trong không khí mát lạnh, trái tim đang run lên. Hai người nhất thời không nói gì, nhìn nhau trong gương, mỉm cười.

Đưa Tần Tang đến khu dưới nhà, cơn say của Lý Vi Nhiên hình như càng tăng, ôm cô đứng ở bóng đêm đầu cầu thang không chịu buông, Tần Tang bị anh hôn đến mức chân như nhũn ra, hai tay bám chặt eo anh, cũng rất không nỡ xa rời.

“Ừm... lên ngồi một chút nhé?”, cô ngửa gương mặt đỏ hồng, hỏi anh.

Lý Vi Nhiên hôn chụt lên môi cô, “Em không sợ anh mượn rượu làm càn hả?”.

“Chỉ những người tâm thuật bất chính mới nói thế, viện cớ cho bản thân”.

“Dám nói anh tâm thuật bất chính!”, Lý Vi Nhiên học theo giọng điệu cô trong cửa hàng, cô cười vui vẻ, đáp lại, “Ai nói? Vi Nhiên nhà em không phải tâm thuật bất chính, Lý Vi Nhiên nhà em là người chính nghĩa đạo mạo đảng hoàng nhất”.

Lý Vi Nhiên nghe rồi cúi xuống hôn cô thật mạnh, Tần Tang đang cười sung sướng, môi anh đập vào răng cô, đau đến nỗi kêu lên nho nhỏ.

Tần Tang cười đẩy anh ra, vẫy vẫy tay rồi quay người chạy vào. Tiếng bước chân loạng choạng dần xa, Lý Vi Nhiên sờ môi đứng dưới lầu, vừa nhíu mày vừa mỉm cười, đến khi đèn phòng cô sáng lên mới rời đi.

“Tiểu Bạch, trong lòng anh có những gì nhỉ?”.

Sắp đến cổng ký túc xá, An Tiểu Ly néo vành tai đỏ ửng của Trần Ngộ Bạch, hỏi anh. Anh hừ lạnh một tiếng, không đáp.

An Tiểu Ly lại thở dài một tiếng, “Tiểu Bạch, lúc nào anh cũng không nói gì. Haizzz... nếu em thông minh như Tang Tang thì tốt rồi, không cần mỗi ngày đoán xem anh đang nghĩ gì”.

Đó chắc chắn là một đêm u buồn sâu muộn, An Tiểu Ly lại cũng bắt đầu văn vẻ hần, ủ rũ thở dài bên tai Trần Ngộ Bạch.

Đến dưới toà nhà ký túc, Trần Ngộ Bạch buông cô xuống khỏi lưng anh, chỉnh lại cái áo nhăn nhúm của cô, thấy bộ dạng ngốc nghếch trong cơn say chuẩn choáng của cô thì không kìm được kéo cô vào lòng, cúi đầu cắn một cái.

Trước đó khi An Tiểu Ly cứ cảm thấy các cặp “cẩu nam nữ” hôn hít nhau trước ký túc xá thật là ảnh hưởng đến thẩm mỹ, nhưng đến khi thời khắc này tới, cô mới hiểu ra, làm “cẩu nam nữ” đúng là một chuyện rất có lạc thú.

“Đừng thông minh như Tần Tang, anh không thích con gái thông minh như thế”.

Trong tiếng thúc giục như giặc của dì quản lý ký túc, trong bóng đêm từng cặp đôi chia tay, giọng nói lạnh lạnh của Trần Ngộ Bạch như đến từ chân trời xa xôi.

Đêm đó, trong tiếng ngáy long trời lở đất của A Mạc, khoé môi An Tiểu Ly luôn nở nụ cười chìm vào giấc mộng đẹp.

Hôm sau là ngày cuối rời trường, sáng sớm Tần Tang đã lái xe đến, A Mạc và Xuân Tử đều tìm công việc ở tỉnh khác, Tần Tang đưa họ đến ga tàu, bịn rịn từ biệt nhau rồi cùng An Tiểu Ly quay về trường lấy hành lý của cô.

An Tiểu Ly dạo trước đang tìm nhà, nhưng một tháng cô chỉ lấy được chút tiền từ Núi Băng, thuê nhà thì phải ăn mì gói mỗi ngày. Nhưng nghe nói “Vũ Hưng” cho nhân viên độc thân thuê ký túc, cô đã xin rồi, nhưng trước khi được phê chuẩn thì cứ ở tạm nhà Tần Tang đã.

Lúc đang dọn dẹp trong căn hộ chung cư của Tần Tang thì điện thoại Trần Ngộ Bạch gọi tới, ngay cả chào hỏi cũng không, chỉ lạnh lùng hỏi cô đang ở đâu.

“Hôm nay em xin nghỉ phép rồi mà”, An Tiểu Ly thấy lạ, hôm qua chẳng đã nói cho anh biết hôm nay cô có việc rồi sao?

Thực ra Trần Ngộ Bạch lúc này đang đứng dưới toà nhà ký túc nữ sinh của cô, nóng nảy chịu đựng những ánh mắt tò mò qua lại, nghe giọng nói nhẹ tênh của cô trong điện thoại, anh nghiêng rằng: “Anh biết. Anh hỏi em hiện giờ đang ở đâu?”.

“Nhà Tang Tang. Em tạm thời dọn tới đây ở, đợi ký túc của công ty được phê duyệt rồi sẽ dọn đi”, Tần Tang thì miễn cưỡng có thể thu nhận cô lâu dài, nhưng An Tiểu Ly quen cô đã lâu, hiểu cô hơn ai hết, sự không chế khoảng cách giữa Tang Tang và người khác đã tới mức độ biến thái, bạn bè thân mật mà mỗi ngày sống chung cũng sẽ khiến cô nằng nặc cảm thấy mất tự nhiên chẳng?

Ban đầu lúc học năm nhất, trong ký túc ở không tới một tuần, Tần Tang lặng lẽ dọn ra ngoài ở một mình, cô giải thích với A Mạc, Xuân Tử là nửa đêm cô cứ hay viết văn, ảnh hưởng mọi người nghỉ ngơi. Nhưng

An Tiểu Ly nghĩ, Tần Tang không chịu nổi cảm giác thân mật trong ký túc, mỗi lần A Mạc Xuân Tử và cô cười nói đùa giỡn, Tần Tang đều sẽ lặng lẽ trốn đi thật xa.

Điều đó cũng có thể xem là một kiểu nhút nhát yếu đuối chẳng, An Tiểu Ly thỉnh thoảng cũng thầm nghĩ, vì sợ tổn thương nên nhốt mình trong chiếc bình cứng chắc, giả vờ để cả thế giới và chính bản thân cô ấy cũng tưởng rằng Tần Tang rất kiên cường.

An Tiểu Ly đứng ở ban công, qua cửa kính nhìn người bạn thân đang thong thả dọn dẹp, phút chốc thất thần, quên cả mình đang nói chuyện điện thoại. Đến khi nghe tiếng “tút tut” lạnh lùng văng tới, cô mới giật mình tỉnh mộng.

“Có biết lịch sự là gì không... Thật chẳng đáng yêu gì cả!”, cô bĩu môi đi vào trong, hoàn toàn không ngờ rằng Tam công tử nhà họ Trần bên kia đầu dây lúc này đang tái mặt nghiêng răng như thế nào.

Thêm đồ đạc của một người nên trong phòng có hơi chật chội, hai cô gái đang sắp xếp cho ngăn nắp thì chuông cửa vang lên, lúc đó mới nhận ra đã hơn mười hai giờ trưa.

Tần Tang đứng trên ghế, đang đẩy một cái valy rỗng lên nóc tủ bếp. An Tiểu Ly mở một cái thùng giấy ra rồi chạy đi mở cửa. Người đến là Lý Vi Nhiên đang xách mấy hộp cơm đứng bên ngoài, cười hi hi. Trái tim An Tiểu Ly chấn động đến tê dại bởi mấy logo nhà hàng to đĩnh trên túi, cười híp mắt cho anh vào trong.

Lý Vi Nhiên thấy Tần Tang leo lên cao thì vội vàng bỏ đồ xuống bàn, bước đến giữ phía dưới. Tần Tang đẩy xong valy vào đặt tay lên vai anh bế xuống. An Tiểu Ly nhìn mái tóc dài của Tần Tang vạch ra một đường cong rất đẹp trong không trung, nhếch môi ra.

“Tớ chết đói đây này!”, cô chống nạnh hét lên, không ăn được nho thì cũng không thể để người khác ăn ngấu nghiến trước mặt cô được!

Tần Tang nhìn cô kỳ thị, thong thả đi rửa tay. Lý Vi Nhiên xách đồ lên bàn ăn, mở một hộp cơm ra, dùng khăn giấy kẹp một miếng đùi gà đưa cho An Tiểu Ly gặm, còn lại thì anh mang vào bếp bày ra đĩa.

An Tiểu Ly cảm thấy cực kỳ hổ thẹn trong mùi vị đùi gà thơm ngon và bóng dáng đằm đằm của Lý Vi Nhiên: Tần tiểu thú à, sao cậu còn chưa quay về? Người có khí tiết như tôi cũng sắp phản bội rồi, huống hồ là Tần Tang!

“Chiều nay hai em dọn dẹp xong thì nghỉ ngơi nhé, buổi tối anh đến đưa đi ăn”, Lý Vi Nhiên nói với cả hai. Trông anh có vẻ rất bận, ăn bữa cơm mà nghe đến ba, bốn cuộc điện thoại, nhưng bận đến mấy thì lúc đi, anh cũng không quên ôm Tần Tang thật dịu dàng.

Vòng tay dịu dàng ngọt ngào đó cứ vương vấn An Tiểu Ly cả buổi chiều. Khi hai người cơ bản đã dọn xong, mệt đến nỗi nằm vật ra giường, An Tiểu Ly nhìn lên trần giường có màn treo sẵn, thấy Tần Tang nằm cạnh.

“Hử?”, Tần Tang nhắm mắt hỏi.

“Tớ cảm thấy Lý Vi Nhiên tốt thật”.

“Ừ”, Tần Tang lại bắt đầu im lặng là vàng, An Tiểu Ly gian xảo trở mình nằm đè lên người bạn, “Tớ ghen tỵ!”.

“Tiểu Ly”, Tần Tang đẩy cô ra, nhắm mắt cười dịu dàng, “Tình yêu có muôn vạn kiểu!”.

“Tớ muốn như kiểu của hai người”.

“Ừ”.

“Công tử họ Trần không phải kiểu đó... nhưng cậu nói anh ấy hợp với tớ”.

“Vậy cậu tìm người khác đi, có lẽ là tớ sai”.

“Tần Tiểu Tang!”, An Tiểu Ly túm tóc mình, hực hắng.

Tần Tang không nhúc nhích, “Tớ có phải thần thánh đâu, làm sao biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Lúc đó tớ thực sự cảm thấy anh ấy hợp với cậu”.

“Bây giờ chính cậu cũng ném vị ngọt của tình yêu rồi, biết anh ấy không phải lương thiện nhân của tớ à?”.

“Ừ... Thực ra, đúng là tớ đã nghĩ thế”, Tần Tang mở mắt, vuốt mái tóc rối của An Tiểu Ly, “Nhưng, có lẽ sau khi tớ bị tình yêu làm tổn thương, lại sẽ có một suy nghĩ khác. Nên Tiểu Ly à, vẫn cứ tùy hoàn cảnh thôi. Tình yêu, chẳng phải là một điều thuận theo tự nhiên hay sao?”.

An Tiểu Ly vui mặt vào gối, nằm trên giường quơ quào như một con cá chết, “Tần Tiểu Tang, cậu là nhà văn viết tiểu thuyết ***, bày đặt văn chương làm gì! Chưa chết đi được!”.

Tần Tang bỗng có hứng, tiện tay chụp một cái gối, đập vào sau gáy An Tiểu Ly, dè cô ngộp thở, “Nhà văn viết truyện *** thì không phải là người à?”.

Quây phá một lúc, hai người đều than mệt, kết quả là ngủ say như chết. Lý Vi Nhiên gọi điện cho hai người đều chẳng ai nghe máy, sợ tới nỗi phải chạy vội tới, không bấm chuông điện mà đập cửa rầm rầm.

Tần Tang dụi mắt ra mở cửa, Lý Vi Nhiên thấy cô không sao thì thở phào một hơi, “Tang Tang, em muốn dọa anh chết hả? Sao ngủ say thế kia, anh gọi cho hai em mấy cuộc mà không nghe máy”.

“Vâng”, Tần Tang vẫn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, dờ dẩn không phản ứng kịp. Trong mắt Lý Vi Nhiên, cô giống hệt một con mèo lười, đáng yêu vô cùng.

Anh nhìn An Tiểu Ly vẫn đang ngủ say trên giường, tiến đến ôm Tần Tang định hôn cô, Tần Tang xưa nay có tật khó chịu khi mới ngủ dậy, vừa tránh vừa đẩy trong lòng anh, mãi sau vẫn không chống cự nổi, đành mặt mày nhăn nhó kiễng chân lên hôn lên cằm anh.

Lý Vi Nhiên cười rồi buông tay, cô đỏ mặt đi vào phòng, gọi Tiểu Ly dậy để cùng đi ăn tối.

Lý Vi Nhiên chọn một quán lẩu khá xa đây, trời nóng thế này nhưng trong sảnh đã đầy khách.

Ba người họ ngồi trong một phòng bao nhỏ, máy lạnh trong phòng mở rất thấp, nước lẩu là canh gà kỷ tử, thanh mát giải nhiệt. Miếng thịt dê xắt mỏng như tờ giấy nhúng vào, chấm vào tương rồi nhắm nháp, lại uống nước lọc ba mươi bảy độ, cơ thể ban đầu lạnh sau đó nóng rồi lại là mỹ vị, nổi cả da gà ba lần, toàn thân dễ chịu cực độ.

Lý Vi Nhiên rất phong độ, phục vụ cho hai cô gái, Tần Tang thấy anh không ăn gì nhiều thì thỉnh thoảng đút cho anh một miếng, sau đó cả hai nhìn nhau cười ngọt ngào.

An Tiểu Ly nhìn Tang Tang dịu dàng ngọt ngào ấy, gần như đã từ bỏ lập trường của mình – Tần cảm thú, chẳng phải lập trường cách mạng chị đây không vững, mà thực sự là kẻ địch mạnh đến mức biến thái rồi!!! Thôi cậu từ bỏ đi.

“Hôm nay vẫn bận rộn sắp xếp cho nửa năm sau hả anh?”, Tần Tang gấp thức ăn cho Lý Vi Nhiên, dịu dàng hỏi. Lý Vi Nhiên gật đầu, “Ừ, khoảng hai tuần nữa là xong, đến lúc đó có lẽ anh sẽ đến ‘công nghệ Vũ Hưng’.”

An Tiểu Ly “ủa” một tiếng, “Tại sao?”.

“Chỉ là thay đổi hành chính, điều động nhân sự mỗi năm của Lương Thị thôi, sẽ không ảnh hưởng gì tới nhân viên đâu”. Lý Vi Nhiên giải thích với cô, anh tưởng cô đang lo cho công việc của mình.

An Tiểu Ly im lặng, “Vây, tổng giám đốc hiện giờ của bọn em thì sao?”.

Lý Vi Nhiên đưa một tờ khăn giấy cho Tang Tang, vừa thờ ơ trả lời câu hỏi của An Tiểu Ly, “Anh Ba à? Anh ấy về lại tổng công ty, quyết định của anh ấy ra đầu tiên, những sắp xếp này là do anh ấy làm. Ủa, anh ấy không nói gì với em sao?”.

“He he, nói rồi nói rồi”. An Tiểu Ly cười ngoài mặt, “Đương nhiên là rồi, cái gì anh ấy cũng nói với em mà”.

Lý Vi Nhiên cảm thấy giọng cô có chút kỳ quặc, quay lại nhìn Tần Tang về ý nhị. Tần Tang khẽ lắc đầu, anh cũng không hỏi gì thêm nữa.

An Tiểu Ly càng ăn càng thấy lẩu thật cay, cay đến mức trái tim cô cũng tê dại. Có vẻ, rất giống với cảm giác đau lòng mà nhà văn chuyên viết truyện sẽ Tần Tiểu Tang đã hình dung.

Lật bàn! Đau lòng cái khỉ gì! Tôi không cần anh nữa là được chứ gì!

An Tiểu Ly ăn đến mức bụng tròn vo, ợ một cái thỏa mãn, ánh mắt đã tỏ rõ quyết định.

9. Chương 9

An Tiểu Ly mở to mắt, cố gắng che giấu vẻ e thẹn của con gái nhà lành, cô đang trao đổi với tương lai bằng lòng tự tôn của chính mình, cho ai đó một cơ hội cuối cùng.

Lúc về, An Tiểu Ly không nằng nặc đòi Tần Tang phải ngồi cùng cô ở ghế sau nữa.

Nhìn Tang Tang vô cùng sung sướng chui lên phía trước, công tử họ Lý bỗng cười rất dịu dàng. Sự kiên định trong lòng An Tiểu Ly càng dày thêm một lớp.

Xem như mình không may mắn, chưa nhìn rõ dưới lớp áo trắng của hoàng tử là trái tim đen tối như thế nào.

Xem như chưa từng động lòng.

Một mình An Tiểu Ly rũ rượi ở ghế sau, nhìn hàng đèn lùi xa, bất giác thấy đau thương. Ánh đèn vừa lên, nhưng trong thành phố rộng lớn này, chẳng có ngọn đèn nào là thành tâm thành ý sáng vì cô.

Xe vào tiểu khu, từ từ ngừng lại, Lý Vi Nhiên nhìn phía trước “ủa” một tiếng, “Tiểu Bạch nhà em đuổi đến đây rồi kìa”. Anh dừng xe ở ngã rẽ vào bãi đậu, cười rồi quay lại nói với An Tiểu Ly.

Cách gọi “Tiểu Bạch” đó là Tần Tang nói cho anh biết.

Thế là, vào một buổi sáng nào đó, khi Trần Ngộ Bạch đang cầm bảng tổng hợp lợi nhuận của quý cười nhạo: “Có thể làm cho đường vạch lợi nhuận lên xuống như tình sử của cậu thế này, anh thật sự phục cậu đấy cậu Năm à”.

“Quá khen”, Lý Vi Nhiên mỉm cười thản nhiên, “Tiểu Bạch”.

Dung Nham đang ung dung xem cảnh đấu khẩu thì bị sặc cà phê, ho sù sụ.

Lương Phi Phàm đang đọc báo ngẩng lên vẻ không tin nổi, ánh mắt nhìn Trần Ngộ Bạch cũng chỉ một câu – nhóc con, cậu cũng đồ rồi.

Kỷ Nam đang ngáp vẫn chưa tỉnh, ngẩng lên lẩn nhăm ngô nghề: “He he, Tiểu Bạch?”.

Lúc này Lý Vi Nhiên đã khăn gói bỏ trốn, nên ánh mắt như dao của Trần Ngộ Bạch liền lao vút về phía Kỷ Nam, khiến cô lập tức trở nên ngoan ngoãn, cả buổi sáng chẳng dám hó hé tiếng nào.

Từ hôm đó mấy anh em thấy Trần Ngộ Bạch thì không gọi “Lão Tam” hay “anh Ba” nữa, ai nấy đều cố ý kéo dài âm cuối gọi anh: Trần Ngộ – Bạch.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

An Tiểu Ly xuống xe từ xa đã thấy anh có vẻ không vui, mày hơi chau lại, môi mỏng mím chặt. Thấy cô, ánh mắt sau cặp kính lóe lên ánh sáng sắc nhọn.

“Di động”, anh lạnh lùng nói, đưa tay ra. An Tiểu Ly nén nỗi sợ trong lòng, nhún vai, “Không mang”.

Tay Trần Ngộ Bạch có vẻ bất lực rút lại, “Em có biết anh gọi cho em bao nhiêu cuộc không?”.

An Tiểu Ly đáp vẻ nghiêm túc: “Không biết. Em đã nói không mang theo điện thoại, sao em biết được? Anh đừng biết mà còn cố ý hỏi được không?”.

“An Tiểu Ly!”.

“Ừ hử!”, An Tiểu Ly cười hì hì vênh cằm lên, không chút sợ hãi đối mặt với ngọn Núi Băng đang lửa giận bùng bùng kia.

Không yêu nhau thì không sợ nên An Tiểu Ly lúc này, tự cho là không sợ.

Trần Ngô Bạch cũng không sợ, anh chỉ giận dữ, buổi sáng tức giận đến buổi chiều, lúc ăn cơm tối đợi mãi cũng chẳng thấy cô đâu, nên giận gọi cho cô, lại không nghe máy! Dặn cấp dưới đi tìm, nói là đang ăn cơm cùng Lý Vi Nhiên ở thành Đông. Anh vừa nghe thì lửa giận đầy bụng đã cháy ngùn ngụt.

Đúng lúc hai người đang đối đầu nhau bằng sự im lặng thì Lý Vi Nhiên khoác tay Tần Tang đi tới.

“Ôi, một hai ba người gỗ sao, hai người?”, một trong những việc Lý Vi Nhiên thích nhìn thấy nhất trong đời chính là – mặt nạ lạnh băng của Trần Ngô Bạch vỡ tan, bị ai đó chọc tức đến nổi mặt mày cau có, phong độ mất hết.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhìn anh, “Không có chuyện của cậu, cút lên lầu đi”.

Lý Vi Nhiên lùi ra sau một bước, “Tang Tang, anh sợ quá!”.

Tần Tang che chở cho anh với vẻ rất oách, “Trần Ngô Bạch, anh thật không hiểu chuyện. Muốn yêu cô chị thì phải chiều cô em, mà bạn trai của cô em cũng phải chiều chuộng. Ôi, thảo nào, Tiểu Ly nhà em trước khi đi đã cố ý để điện thoại trên bàn, không mang theo”.

Trần Ngô Bạch nghe thế, hơi thở rõ ràng ngừng lại, ngón tay thon dài bỗng siết thành nắm đấm. Tần Tang và Lý Vi Nhiên nắm tay nhau, biết ý lập tức bỏ trốn khỏi hiện trường.

Gần cuối hạ, gió đêm mát rượi.

Khi ngón tay lạnh băng của Trần Ngô Bạch siết chặt cầm An Tiểu Ly, toàn thân cô nổi da gà, quay đi nhìn nơi khác, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Tại sao giận dữ anh?”, giọng anh lại dịu dàng bất ngờ. Trong gió đêm, dưới ánh đèn, cạnh chiếc Audi R8 nổi bật của anh, từ cơ thể khác người của anh phát ra, An Tiểu Ly ý thức được, cô đã gặp phải cái gọi là “chết trong giây phút” trong truyền thuyết.

An Tiểu Ly! Tỉnh lại! Qua được giây phút này, thì phía trước sẽ là hoàng tử cười ngửa tới đón! Không qua được, thì chỉ có thể tiếp tục khóc lóc làm trò chơi trong tim của công tử họ Trần mà thôi! Gọi thì tới xưa thì đi, mà đồ chơi đều có số của nó cả, đến khi công tử họ Trần chán rồi thì, tiền, thân, mất, hết!!!

“Không có gì”, An Tiểu Ly định thần, “Em tốt nghiệp rồi, là người lớn rồi, không thể cứ hồ đồ mãi được, em muốn bắt đầu cuộc sống mới”. Cô nhìn vào mắt anh, “Trần Ngô Bạch, cho dù giữa chúng ta là quan hệ gì, từ phút này, em hi vọng chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên – cấp dưới đơn thuần”.

Trần Ngô Bạch nghe cô nói, không kìm được nụ cười lạnh lẽo, “Hy vọng? An Tiểu Ly, anh nói cho em biết, hy vọng của người khác là để thực hiện; còn hi vọng của em, là để phá hủy”.

An Tiểu Ly lúc này nói những lời tàn nhẫn vốn có chút hổ thẹn với anh, lần này nghe thấy thế, nổi hổ thẹn đã mất sạch, cũng học theo anh, cười còn lạnh hơn anh, “Thế hả? Vậy em thành tâm hy vọng là: anh sẽ sống tốt hơn từng ngày!”.

Bàn tay ấn vào dạ dày của Trần Ngô Bạch hằn lên gân xanh.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Bên ngoài gió đầu thu lạnh lẽo, bên trong thì sức xuân tràn trề.

“Tang Tang, bây giờ tốt nghiệp rồi, em định tìm công việc gì?”, Lý Vi Nhiên hỏi.

Tần Tang rót cho anh ly nước, khẽ cười, “Có thì có chứ”.

Thực ra hôm qua nhà cô gọi điện, ý của bố muốn cô về công ty của anh cả làm việc, nhưng cô rất là do dự – ngay cả Tiểu Ly cũng nhận ra sự khác thường của cô, ông anh trai tinh nhanh chắc chắn sẽ phát giác ngay.

“Tang Tang?”, Lý Vi Nhiên thấy cô thần thờ thì chồm đến hôn cô. Tần Tang giật mình, ly nước trong tay chao nghiêng, nước bắn ra đầy vào quần anh.

Cô “á” một tiếng, không nghĩ gì rút mấy miếng khăn giấy trên bàn ra lau cho anh. Lý Vi Nhiên vừa nói không sao, vừa lùi ra sau tránh, nhất thời trốn không thoát bàn tay mềm mại của cô.

Tần Tang ngượng ngùng nhận ra, cảm giác tay chạm vào vật gì cứng cứng.

“Ồ...” cô rút tay lại, ngại ngùng vo tờ giấy trong tay, chỉ vào nhà vệ sinh, “Anh có cần dùng không?”.

Thế là mặt Tần Tang càng đỏ. Lý Vi Nhiên thấy cô quá đang yêu nên ôm cô dụi dụi cọ cọ một lúc mới ra ngoài ban công “dập lửa”.

“Anh còn muốn nói gì không? Không thì em lên đây”, An Tiểu Ly thấy anh khép hờ mắt không nói gì thì bực tức hỏi.

Anh không phản ứng, cô bĩu môi rồi quay lưng bỏ đi. Cánh tay phải bị anh kéo lại, cô hất ra theo bản năng.

Ai ngờ cú hất đó lại giăng ra được. Trần Ngô Bạch cao hơn mét tám bị cú hất nhẹ nhàng đó của cô, văng vào cửa xe đánh “rầm” một tiếng.

Chắc... đau lắm? An Tiểu Ly thấy anh cau mày thì tim thót lại.

“Này...” cô lúng túng bước lên xem xét vết thương của anh. Từ nãy giờ tay anh cứ ấn vào dạ dày, lại gần cô mới chú ý thấy sắc mặt anh không ổn lắm, đột nhiên cuống lên, “Đau dạ dày? Anh chưa ăn tối sao?”.

Trần Ngô Bạch hừ một tiếng, sau đó mở bừng mắt ra.

An Tiểu Ly giây sau đó đã dùng trải nghiệm thực tế để trả lời sự nghi ngờ ban nãy của mình: Va vào cửa xe quả thực... rất đau.

Cô bị anh kéo đến trước, ôm eo cưỡng ép cô quay người lại, lưng đập mạnh vào cửa xe “ầm” một tiếng. Sau đó anh mới nhượng môi, mang theo vị bạc hà quen thuộc, đè xuống mạnh mẽ. Trong vòng tay ôm một người mềm mại, gió đêm vi vu lướt qua rất lãng mạn, mái tóc dài của cô phất qua mặt anh rất có ý thơ, nhưng hàng lông mày của anh lại cau chặt.

Trần Ngô Bạch xoay mặt cô lại, quả nhiên, bờ vai anh từ từ thấy mát lạnh, là nước mắt của cô.

“Khóc gì chứ!”, anh khế trách. Cô bị anh dọa cho khiếp đảm, nước mắt càng tuôn ra dữ dội, đáng vẻ rất tội nghiệp khiến lửa giận của anh mất hết.

“Đừng khóc nữa”, Trần Ngô Bạch thở dài, nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng lau nước mắt. Tay càng lúc càng ướt, giọng anh cũng mỗi lúc một dịu dàng đến khó hiểu. “Đừng khóc nữa được không? Hử?”.

“Được rồi... Tiểu Ly, đừng khóc nữa...”. Một tay anh chống lên xe vòng ôm lấy cô, vươn người vào trong xe rút một miếng khăn giấy, nhẫn nại lau nước mắt cho cô.

“Anh...”. An Tiểu Ly khóc tới nổi mũi đỏ ửng, giọng nấc nghẹn,

“Anh lúc nào cũng thế! Lúc nào cũng lạnh băng như người chết, sau đó, sau đó thỉnh thoảng sống lại một lúc... Nhưng, em không thể vì anh sống lại một cách bất định trong phút chốc mà chấp nhận thời gian chết quá dài của anh!”, nước mắt nhoe nhoẹt, giọng bất lực, nóng nảy hất tay anh ra, sau đó hai tay chùi bừa lên mặt một cái rồi theo thói quen quệt vào áo sơ mi của anh.

Lời của cô. Trần Ngô Bạch không phải là hiểu hết, nhưng cũng nắm được đại ý. Cô... đang trách móc chê bai anh?!

“Trước kia em nghĩ, hoàng tử trong hiện thực chính là vậy, không thể tài mạo song toàn tính tình lại tốt, nên anh bắt nạt em thế nào em cũng nhận. Nhưng không phải thế này... Lý Vi Nhiên đối xử với Tần Tang như thế mới thực sự là tốt. Em ngưỡng mộ Tần Tang, em cũng muốn tìm một người đối xử tốt với em...” Nước mắt cô dần ngừng lại, đôi mắt đen trắng phân minh sau trận khóc càng sáng rõ, dưới màn đêm, cô nghiêm túc nói ra khát vọng trong sáng của mình, và yêu cầu không một mỗi về một cuộc sống tươi đẹp.

Trần Ngô Bạch đã không còn nhớ bản thân anh từ khi mấy tuổi đã bắt đầu hiểu rằng: cảm xúc là vật không thể dễ dàng biểu lộ ra ngoài tiền tài ra. Bao năm nay anh tin thờ vào bốn chữ “tĩnh thủy lưu thâm” (nước lặng chảy sâu). Nên giờ phút ấy, đối mặt với một An Tiểu Ly dường như đang mọc ra đôi cánh dũng cảm sau lưng, Trần Ngô Bạch bỗng như hiểu ra mối quan tâm kì lạ của anh đối với cô – đó chính là một sự đổ kỵ.

Một sự đổ kỵ trần trụi – đổ kỵ. đến nỗi muốn chiếm hữu cô, từ từ hành hạ...

An Tiểu Ly ngỡ mình đã khóc đến mức sinh ra ảo giác, sao hình như sắc mặt Trần Ngộ Bạch dịu lại, giọng cũng ấm áp hơn nhiều: “Anh có bắt nạt em đâu?”.

An Tiểu Ly bỗng nổi cáu: “Sao không? Em không thích nấu cơm, nhưng anh cố ý ngày nào cũng chọn món phức tạp. Anh thì lúc nào cũng lạnh lùng châm biếm em, anh rất hung dữ... Anh không cho phép em làm thế này thế kia, anh chưa từng cười dịu dàng với em như Lý Vi Nhiên cười với Tần Tang! Anh không tôn trọng em, anh cưỡng ép em... Dù sao... dù sao em cũng không thêm anh nữa”.

Cô vừa tức vừa cuống, bình thường cô cứ cảm thấy Trần Ngộ Bạch đối xử với cô cò ngàn vạn điều không tốt, nhưng sao lần này cho cô cơ hội nói ra sự thật, mà nói lại cũng chỉ nhớ tới những chuyện vụn vặt cơ chứ?

Trần Ngộ Bạch hẳn nhiên chỉ hừ mũi với những điều cô chỉ trích: “Nếu cái mà em gọi là tốt chính là giống lão Ngũ thì thật hết cách – em làm sao thông minh bằng Tần Tang”.

Tứ huyết của An Tiểu Ly bị anh điểm mạnh – từ nhỏ tới lớn, cô ghét nhất nghe người ta so sánh cô không thông minh và xinh đẹp bằng Tần Tang!

“Thế anh làm sao so sánh với Lý Vi Nhiên dịu dàng ấm áp ngọc thụ lâm phong!”.

“Thế thì em là sao bằng được Tần Tang trong sáng lạnh lùng hiểu ý người khác”.

“Anh!”

“Ừ hử?”, Trần Ngộ Bạch cười lạnh, chống tay lên phía trên đỉnh đầu của cô, trong mắt có vẻ đắc thắng của trẻ con.

“Nếu đã thế thì chúng ta chia tay cho rồi!”, An Tiểu Ly tức tối, hệt một con ếch xanh.

“Nghĩ hay nhỉ. Em còn nợ tiền anh, muốn quýt à?”.

“Quýt đấy! Anh làm gì em?”.

An Tiểu Ly tức tối đẩy anh một cái, do chênh lệch độ cao nên nắm tay thụi đúng vào dạ dày anh. Trần Ngộ Bạch hự khê một tiếng, tay chống lên xe.

Cô thừa dịp chạy đi như bay, để lại Núi Băng sắc mặt u ám nghiêng răng nhìn theo bóng cô: An Tiểu Ly, em đợi đấy!

Sau khi ngã bài với Núi Băng, An Tiểu Ly thoải mái lạ thường.

Tần Tang bắt đầu tìm việc, cô luôn bám theo, thấy công việc phù hợp cũng nộp một bộ hồ sơ theo.

IQ có hạn mách bảo: sinh mệnh quý giá, cách xa gã xấu bụng kia ra. Nếu có thể tìm được công việc tốt hơn công ty “Công nghệ Vũ Hưng”, cô nhất định sẽ không chút do dự, cao ngạo đá bay Trần Ngộ Bạch.

An Tiểu Ly khi đó không hề biết, biến thái sở dĩ trở thành biến thái, là vì đã từng hạ gục rất nhiều kiểu người như cô rồi.

An Tiểu Ly vừa phỏng vấn xong một công ty công nghệ, đang ngẩn ngơ nhẩy chân sáo lướt qua đại sảnh lộng lẫy của công ty công nghệ Vũ Hưng.

Sau đó... khựng lại!

“Giáo sư Tiêu!”, An Tiểu Ly nhìn thấy ân sư ngày xưa do lão Nghiêm dẫn đi, từ trong thang máy bước ra. Cô rất rất yêu mến vị giáo sư kiêm chủ nhiệm hiền hòa dễ gần này, ngoài việc cúp học, đi học thì ngủ gục, đi thi thì gỡ mảnh khoe, thì chưa bao giờ gây phiền toái cho ông.

Giáo sư Tiêu vui vẻ gật đầu với cô, trong đại sảnh kẻ qua người lại tấp nập, “lên lớp” một bài cho An Tiểu Ly về tính quan trọng của tinh thần trách nhiệm đối với sự hình thành nhân cách và bồi dưỡng tâm tính sau này, cuối cùng trong ánh mắt càng lúc càng mơ màng của An Tiểu Ly, ông thở hắt ra về “hận thép không thành gang”, phát tay áo bỏ đi.

An Tiểu Ly vật vã chống cự thoát khỏi cơn buồn ngủ díp mắt, tò mò hỏi lão Nghiêm: “Giáo sư Tiêu đến Vũ Hưng làm gì thế? Cố vấn mời về à?”.

“Không phải”, lão Nghiêm lắc đầu, nhìn An Tiểu Ly về ý nhị, “Tổng giám đốc sáng nay gọi điện đến đại học C, cần tư liệu giám sát chính trên con đường chính trong trường mấy tháng trước”.

“Ồ... hả?!” , An Tiểu Ly giật mình thất sắc, gương mặt thoát trắng bệch.

Vội vã lên lầu, An Tiểu Ly vợ đại một văn kiện đang đợi trình ký, lao vào phòng tổng giám đốc thăm dò tình hình.

Anh không ở đó, trong không khí có mùi bạc hà An Tiểu Ly quen thuộc. Ai đó trước nay bị công nhận và vô tâm, trong tích tắc đẩy cửa bước vào lại có chút cảm giác hoang mang.

Nhưng cô chỉ mất hai giây hoang mang, rốt cuộc chuyện chính vẫn quan trọng nhất. Cô mở máy tính nhanh chóng tìm lịch sử tìm kiếm trang web, không có; văn kiện trên bàn cô lật xem kỹ lưỡng, không có; mở từng ngăn kéo một, không có.

An Tiểu Ly tuyệt vọng, với tư duy kín kẽ xưa nay của Trần Ngộ Bạch, thứ mà anh cố tình giấu thì chắc chắn cô không tìm được. Cô ngồi phịch xuống ghế xoay của anh, rõ ràng vừa mới vui vẻ dễ chịu, bây giờ lại thấy bực bội chán nản.

Cái mà giáo sư Tiêu mang đến, chắc chắn là tư liệu kiểm soát trên con đường chính trong trường mà cô đã va quệt với xe của Trần Ngộ Bạch hôm gặp nhau lần đầu của cô và anh! Trần Ngộ Bạch cần chứng cứ, là để đến tòa kiện cô? Không phải chứ, người tai to mặt lớn như anh, chắc không làm vậy... chứ?

Liệu anh có cầm chứng cứ đó để làm bại hoại danh tiếng của cô ở khắp nơi? Khiến cả thành phố C này không công ty nào dám tuyển cô? Hoặc, gửi cho cha mẹ cô... Cô giáo Trần nhất định sẽ cầm dao thái rau đuổi cô chạy khắp trường cho xem.

An Tiểu Ly càng nghĩ càng hối hận, hôm đó nếu cô không xuống xe là tốt rồi! Máy quay không chụp được hình cô, xe lại của Tần Tang, bây giờ không cần sợ anh rồi!

Tang Tang, Tang Tang, cô lẩm bẩm tên của Tần Tang, bỗng mắt sáng lên, có cách rồi!

Cách tốt nhất để đối phó với kẻ xấu xa, chính là tìm một kẻ xấu xa khác để đối phó với anh!

Nhanh chóng dọn dẹp xong văn phòng, cô tự cho là thần không hay quỷ không biết, lui ra ngoài.

Tiếng bước chân cô càng lúc càng xa, trong gian phòng vệ sinh được thiết kế trong văn phòng tổng giám đốc, người đứng sau cánh cửa tự này giờ đã bước ra, trong đôi mắt bình thản lạnh lùng lóe lên nụ cười.

Bên kia An Tiểu Ly đang hồi nước sôi lửa bỏng, Tần Tang lại đang ở nhà hưởng thụ buổi chiều đẹp để yên bình.

Bên bàn ăn nhỏ, cô và Lý Vi Nhiên ngồi đối diện nhau, trước mặt mỗi người là một cái laptop, anh xử lý công việc của anh, cô viết tiểu thuyết của cô. Thỉnh thoảng hai người cùng ngẩng đầu lên, nhìn nhau cười. Cứ thế mấy tiếng đồng hồ không ai nói gì, trong không gian tĩnh lặng là sự ngọt ngào lãng mạn.

Lý Vi Nhiên gần đây rảnh rỗi cực kỳ, nhiệm vụ Trần Ngộ Bạch giao cho anh đều là vạch kế hoạch, dự toán, không cần họp không cần thị sát, ở nhà viết viết tính toán là được, anh như trở thành dân SOHO (dân làm việc tự do ở nhà), đa phần là nằm lười ở nhà Tần Tang.

Làm xong bản kế hoạch, anh đi qua đi lại trong nhà, rót cà phê uống lại tìm thức ăn vặt, còn thỉnh thoảng đến quấy rối Tần Tang.

Tần Tang tội nghiệp anh quá rảnh rỗi, đứng dậy vào nhà bếp rửa đĩa hẩu hôm qua mua rồi cắt ra, một nửa bỏ vào tủ lạnh át, nửa kia xếp ra đĩa mang ra cho anh, “Này, anh cầm đi. Bên kia có thìa, tự ra sofa vừa xem tivi, vừa ăn nhé, ngoan, nghe lời em!”. Cô nhéo má anh một cái, nụ cười dịu dàng, giọng nói ấm áp, gióng hệt đang dỗ trẻ con.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Lý Vi Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, cô liền sờ sờ trán anh an ủi. Nhưng giây sau đó, anh ôm cả cô lẫn đĩa hẩu vào lòng. Tần Tang lo giữ đĩa đĩa hẩu trong tay, không dám cự quậy, phóng ánh mắt tức tối lần bắt lực đến anh, tiếc rằng da mặt anh còn dày hơn tường, mặt không biến sắc.

An Tiểu Ly cuống cuống cúp làm về nhà cầu cứu, vừa vào cửa đã thấy Tần Tang bị Lý Vi Nhiên bế bổng lên, đang dúm anh ăn dưa từng miếng một. Cảnh tượng sến sẩm đó khiến thế giới bi thảm của cô bùng nổ trong tích tắc, lúc thay giày cô ném lên sàn, vang lên hai tiếng nặng nề.

Tần Tang đang được Ly Vi Nhiên ôm hôn, nghe động tĩnh thì véo anh một cái, thừa lúc anh kêu đau thì vùng thoát ra.

“Sao tan sở sớm vậy? Bị đuổi hả?”, thấy bạn mồ hôi mồ kê nóng nực, Tần Tang mang nửa quả dưa ướp lạnh trong tủ lạnh ra. An Tiểu Ly hươ cái thìa, rên rỉ cảm kích hết một con cún, ăn say sưa vui vẻ.

“Ừm... Tang Tang, cậu phải cứu tớ!”, An Tiểu Ly ăm mấy miếng to để giải khát, rồi kéo Tần Tang ra kể lể. Vừa lúc nhìn thấy Lý Vi Nhiên ngồi trên sofa đang mỉm cười nhìn sang, bỗng nhớ ra: đây chẳng phải là kẻ gây họa hôm đó sao! Nếu không vì tay lái của anh ta quá tồi thì hôm nay làm sao cô lại thê thảm đến vậy! Bỗng nhiên thiện cảm với anh mấy hôm trước biến mất sạch.

“Lý Vi Nhiên, anh thuộc phe nào?”, tạm thời không kể đến anh ta đã gây tội gì, An Tiểu Ly chỉ muốn ra sức kéo anh về phe mình, rồi trà trộn phe địch làm vô gian đạo.

Lý Vi Nhiên bị Trần Ngộ Bạch rên giữa bao năm, vô cùng nhạy cảm với những nguy cơ xấu: “Nếu liên quan đến Tiểu Bạch thì anh trung lập”. Anh ung dung đáp.

“Cậu xem! Tang Tang, tớ còn tưởng hai người vợ chồng đồng tâm chứ! Hóa ra anh ta chẳng xem cậu ra gì!”, An Tiểu Ly kể sách không thành lập tức thực hiện chiêu ly gián pha hoại.

Tần Tang hồ hững, “Tớ nói đứng về phe cậu bao giờ?”.

Nụ cười của Lý Vi Nhiên âm áp đến mức có thể chảy ra nước.

An Tiểu Ly nội thương, thổ huyết, ai oán nhìn Tần Tang uốn éo người, lả lướt bay vào lòng Lý Vi Nhiên.

“Hai người có nhân tính không vậy hả?”.

Tần Tang và Lý Vi Nhiên nhìn nhau, cùng lúc lắc đầu về vô tội.

An Tiểu Ly chết không kịp hấp hối.

Sau khi sống lại, cô vẫn ăm ức kể hết cho Tang Tang nghe, cuống cuống nhờ cô cứu viện. Ai ngờ Tần Tang nghe xong không thêm thương hại, ánh mắt lạnh lùng khiến sống lưng An Tiểu Ly lạnh toát.

“An Tiểu Ly, không phải cậu nói là có một anh chàng mù mắt nào đó đi ngang qua đã đụng vào xe cậu đậu trước siêu thị, nên kính phản quang bị hỏng đó sao?!”, Tần Tang lạnh lùng chất vấn.

An Tiểu Ly bỗng lắp bắp, “Ừm...”

Hình như hôm đó để khỏi bị Tần Tang mắng, cô đã giải thích như thế thật.

Ai đó ngồi sau Tần Tang, người đã trải qua sự kiện đó bỗng cười “phì” thành tiếng.

“Ừa? Rõ ràng là em không bấm còi từ hẻm lao vụt ra, sao bỗngưng anh thành người mù rồi?”, Lý Vi Nhiên đến nay vẫn còn nhớ như in màn biểu diễn hoành tráng của An Tiểu Ly hôm đó.

An Tiểu Ly bị anh châm chọc đến nổi mặt đỏ bừng, trừng mắt giận dữ: “Muốn có cô chị thì phải chiều cô em chứ! Anh không hiểu à?”.

Lý Vi Nhiên chìa tay, “Ông em cũng phải được chiều, em có hiểu không?”.

“Phí sữa chữa là hai trăm ba mươi tám tệ, nhớ trả tớ cùng với tiền thuê nhà ăn uống luôn nhé” Tần Tang có một thói quen “tốt đẹp” là thừa nước đục thả câu.

Tuy biết là đang đùa nhưng An Tiểu Ly mắt vẫn đỏ hoe, sao vợ chồng tên này cứ phu xướng phụ tùy hòa hợp như vậy, còn cô lại cuống quýt đau khổ vật vờ vì một người chỉ coi cô là kẻ ngốc!

Thấy cô sắp khóc thật, Lý Vi Nhiên và Tần Tang nhìn nhau, sau đó một người giả vờ không thấy, ngồi xuống tiếp tục xem tivi, người kia kéo cô vào phòng khách nhỏ.

“Cậu cứ thế này chẳng trách bị Tiểu Bạch nhà cậu ức hiếp!”, Tần Tang rút khăn giấy ra, tiện tay véo mũi bạn, An Tiểu Ly nước mắt lưng tròng, cuối cùng vẫn không khóc. Hít hít mũi, mắt đỏ hoe chụp lấy tay Tần Tang, “Tang Tang, cậu giúp tớ đi mà!”.

“Giúp thế nào? Tìm ai đó xử Trần Ngộ Bạch hả?”, Tần Tang nói xong nhìn về mặt Tiểu Ly, cười, “Sao lại trừng tớ? Không nỡ à?”.

“Ai không nỡ thì kẻ đó là con chó con!”, An Tiểu Ly nghiêng rằng, bắt đầu bám riết lấy Tần Tang, nhất định bắt lấy bạn giúp cách hủy diệt chứng cứ.

“Tiểu Ly, cậu tỉnh táo đi, vấn đề giữa cậu và Trần Ngộ Bạch căn bản không hề liên quan tới tư liệu kia”, Tần Tang bình tĩnh phân tích, “Trần Ngộ Bạch là ai? Không có những tư liệu đó thì anh ấy cũng vẫn có thể thần nhiên tóm chặt lấy cậu. Thực ra anh ấy đâu tới nỗi thiếu chút tiền đó? Anh ấy làm thế là vì điều gì, trong lòng cậu thực sự không biết sao?”.

An Tiểu Ly bĩu môi, “Đương nhiên là biết, tớ có phải con ngốc đâu”.

Tần Tang lườm một cái.

“Anh ấy muốn giữ tớ bên cạnh, nhưng lại không hứa hẹn hay cho tớ một danh phận gì cả, cứ thế mài mòn tớ, tớ không thích. Nên tớ muốn hủy diệt chứng cứ, chặt đứt với anh ấy, dựa vào đâu mà anh ấy chiếm hữu tớ như đồ vật chứ!”, An Tiểu Ly học điệu bộ cười lạnh lòng của Tần Tang

Tần Tang bất ngờ hỏi: “Cậu là đồ gì?”.

“Tớ có phải đồ vật đâu!”, An Tiểu Ly tư duy nhanh nhạy trả lời, cô nàng vẫn đang cười lạnh lòng trong trạng thái của “Tần Tang”.

Tần Tang gật gù, rất thỏa mãn bỏ đi.

An Tiểu Ly phản ứng ra, lại chết giấc.

Buổi chiều tan sở, Trần Ngộ Bạch không bắt ngờ gì khi thấy ngoài cửa, An Tiểu Ly đang cười tươi như hoa.

“Tổng giám đốc, tan sở ạ?”.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng gật đầu, chuyển áo khoác và túi công văn sang bên tay kia, ai đó lập tức hiểu ý, chu đáo nhận lấy, rồi ngoáy móng đi theo sau.

Trên đường về, hai người tiện đường đến siêu thị mua đồ ăn, tay Trần Ngộ Bạch chỉ một cái là An Tiểu Ly dừng mãnh chen vào trong đám phụ nữ trung niên, giành giật mua đủ các loại rau củ quả trái cây. Trần Ngộ Bạch thanh thoi đứng cạnh xe đẩy, nhìn bóng dáng đầy sức sống của cô, khóe môi thoáng nụ cười.

Buổi tối An Tiểu Ly cất công nấu bốn món mặn một món canh, đầy đủ các món, màu sắc mùi vị ngon lành.

“Ăn nhiều một chút!”, cô cười híp mắt gấp thức ăn cho anh, nhìn anh thông thả, ăn hai chén cơm, trong lòng cô rất có cảm giác thành tựu.

“Ngon không?”, múc cho anh một chén canh, An Tiểu Ly dịu dàng hỏi.

“Em nói thử xem?”, Trần Ngộ Bạch hớp một ngụm, giọng vẫn dửng dưng.

“He he, em nghĩ cũng ngon lắm”.

“Ừm, thế chứng tỏ, vị giác của em và tay nghề của em cũng tẹt tẹt như nhau”.

An Tiểu Ly ngớ người, rồi cự nự, “Thế sao anh còn ăn nhiều thế!”.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn cô, rồi cúi xuống hớp mấy ngụm canh nữa, “Đồ ăn anh bỏ tiền ra mua, sao lãng phí được? Xem như rèn luyện khả năng chịu đựng!”.

Nhìn bộ dạng cô nàng ngồi đối diện hận chỉ muốn nhai xương nuốt sống của mình, Trần Ngộ Bạch bưng chén lên uống cạn, nụ cười trên môi càng lúc càng nở to.

Ăn tối xong, An Tiểu Ly lập tức thu dọn nhà cửa. Trần Ngộ Bạch không nói gì, đem văn kiện vào phòng đọc sách.

Nghe bên ngoài vang lên âm thanh từng đợt tủm kê va chạm, Trần Ngô Bạch bất động như bàn thạch, đưa tay nhìn đồng hồ, chắc cô cũng sắp vào rồi.

Quả nhiên, mười phút sau vang lên tiếng gõ cửa, “Ừm, chuyện đó, phòng này chưa dọn dẹp. Nếu anh muốn xem văn kiện thì vào phòng ngủ một chút được không?”.

Mặt cô đỏ bừng bừng lên sau khi vận động, mái tóc buộc túm đuôi ngựa xô lệch, trông rất kỳ quái, trong giọng nói khi trả lời của Trần Ngô Bạch có chút gì đó cảm dỗ quen thuộc, “Được thôi”.

Anh vừa ra khỏi phòng, An Tiểu Ly lập tức khóa cửa bắt đầu tìm kiếm. Từ dưới lên trên, đầu tiên là lật xem thăm một lượt, rồi mở từng ngăn kéo tìm kỹ, sau đó là mỗi quyển sách, cuối cùng, cô trèo lên chiếc ghế chân cao đặt bên kệ sách.

Vẫn không có! Cô lo lắng đứng trên ghế lục lọi.

“Tìm thấy chưa?”.

Giọng lạnh lùng bỗng vang lên dưới chân.

An Tiểu Ly giật bản mình, thê thảm ngã nhào xuống.

Trần Ngô Bạch đưa tay đỡ eo cô, thuận thể thả cho cô nằm ngửa ra đất. Dù là thế thì An Tiểu Ly vẫn ngã rất đau.

“Anh... sao không đỡ lấy em chứ...”, xoa xoa móng đau điếng, cô thều thào trách móc, rõ ràng là đỡ được rồi, sao còn buông tay để cô ngã?

Trần Ngô Bạch quỳ xuống, ngoan tay di chuyển trên xương quai xanh của cô, mỉm cười, “Dù sao cũng sắp bị anh đè xuống rồi, bớt chút sức lực”.

“Dừng... a...”

An Tiểu Ly mơ thấy mình bị một sợi dây thừng siết chặt, càng vùng vẫy càng siết chặt, càng siết càng khó chịu. Trong lòng hoảng loạn, cô giật mình thức giấc.

Qua rèm cửa mở hé, trời vẫn chưa sáng, trong phòng bức bối, trên giường như vừa đánh trận xong, cô bị Trần Ngô Bạch ôm chặt trong lòng.

Cô thấy nóng gỡ tay anh ra để đi bật máy lạnh. Mới nhúc nhích anh đã tỉnh dậy, bắt măn “hừ” một tiếng, kéo cô lại, ôm càng chặt hơn.

“Em nóng”, An Tiểu Ly dụi mắt lau bầu khe khẽ. Anh khàn giọng “ồ” một tiếng, đưa tay mở máy lạnh.

Gió mát lạnh thổi ra, Trần Ngô Bạch lẩm bẩm “lạnh quá”, kéo một tấm chăn mỏng từ dưới đất lên, quấn cô lại rồi ôm vào lòng.

An Tiểu Ly quấn trong chăn nằm co trong vòng tay anh, cảm anh gác nhẹ lên đỉnh đầu cô, tay siết chặt eo cô. Nghe nhịp thở dài của anh, cô mơ mơ màng màng cảm thấy, sắc đêm hôm nay hình như trở nên rất dịu dàng.

Buổi sáng dậy, sắc mặt Trần Ngô Bạch không mấy tươi tỉnh, bữa sáng cũng chẳng ăn bao nhiêu. Nhưng anh xưa nay tính cách khó dò đoán nên An Tiểu Ly không nghĩ gì nhiều.

Tần Tang gọi điện cho cô, lúc đó hai người đang ngồi trên xe đến công ty. Tần Tang hung tợn trách móc: “Đêm không về nhà, hả?”.

“Ừm, he he, tìm tở có việc gì không?”, An Tiểu Ly đỏ mặt lảng sang chuyện khác, Trần Ngô Bạch đang lái xe liếc nhìn cô một cái.

“Hôm nay tở về chỗ bố mẹ, báo cậu biết một tiếng. Cậu... cứ tự nhiên”, Tần Tang cười khì, vẻ ý nhị.

“Ờ”.

“Lần này có thấy ở chung với người ta chẳng tiện tí nào không?”.

“Tần Tiểu Tang”.

“Ừ hử?”.

“Con nhỏ chết tiệt, hai hôm sau tớ chuyển vào ký túc xá công ty ở! Cho Lý Vi Nhiên nhà cậu có chỗ để ăn thịt cậu!”.

“Ôi trời, tớ mong chờ lắm đó!”, Tần Tang cố ý chọc tức cô, cười điên loạn.

Cô vừa cúp máy, Trần Ngô Bạch lạnh lùng lên tiếng: “Em xin được ký túc rồi à?”.

“Hử? Ồ, vẫn chưa, hôm nay em đi hỏi lão Nghiêm”, câu chuyện chuyển quá nhanh, An Tiểu Ly nhất thời chưa phản ứng kịp.

Trần Ngô Bạch hừ lạnh một tiếng.

An Tiểu Ly trừng mắt nhìn anh, “Anh có gì thì nói, cứ hừ hừ như thế thì hay ho lắm sao!”.

“Ai cần em lo”, Trần Ngô Bạch lạnh lùng đáp trả.

“Ai thèm lo cho anh”, cô cũng lạnh lùng, “Em chỉ mong phân rõ giới hạn với anh, tốt nhất là đến chết cũng không qua lại”.

Tay ôm vô-lăng của Trần Ngô Bạch hằn gân xanh, có vẻ bị chọc tức, An Tiểu Ly thấy rất hả hê.

“Còn nữa, từ ngày mai, em không tới nhà anh nữa. Tiền em nợ anh thì cứ trừ một nửa tháng lương của em, em sẽ trả từ từ”.

Trong xe vô cùng u ám, thoải mái vô cùng, Núi Băng sa sầm mặt, bất thần nói: “Anh không đồng ý”.

“Vậy anh không cần em trả hả? A! Anh tốt thật!”, An Tiểu Ly quay sang giả bộ kinh ngạc, kêu to.

Nhìn Núi Băng sa sầm mặt mũi, cô đắc ý chết đi được, hóa ra, kẻ biến thái phải bắt nạt thế này mới được.

Xe đến tòa nhà công ty, Trần Ngô Bạch tắt máy, ngồi yên tại chỗ lạnh lùng hỏi: “An Tiểu Ly, em ngứa phải không”.

Anh hỏi rất chậm rãi rất nghiêm túc, An Tiểu Ly nghe mà sồn da gà, sợ hãi.

Nhưng to gan và IQ không liên quan trực tiếp với nhau. Thế là An Tiểu Ly lại to gan hỏi, “Tại sao anh cứ khiến em cảm thấy em là vật sở hữu của anh?”.

Về u ám trong mắt Trần Ngô Bạch tan đi chút ít, anh quay sang liếc nhìn cô, “Thế không phải à?”.

“Em cũng không biết. Anh chưa từng nói cho em biết tiếng nào. Lúc nào cũng là em suy đoán, đoán xem anh nghĩ gì, đoán anh có thích em không. Cuối cùng đến em cũng mơ hồ, ngay cả trái tim mình cũng phải đoán tới đoán lui. Bây giờ em mệt rồi, Trần Ngô Bạch, anh nói thật rõ ràng cho em biết, anh có thích em không?”. Cô bình tĩnh hỏi, cố gắng che giấu vẻ e thẹn của con gái nhà lành – cô đang dùng chính sự tự tôn của mình để trao đổi với tương lai, cho ai đó cơ hội cuối cùng.

Trần Ngô Bạch nhú mày, nhìn cô vẻ không hiểu.

“Anh cứ nói em nghe, em thừa nhận em không thông minh, nên em không đoán nổi trái tim anh, cần anh nói cho em biết. Nhưng em không ngốc tới mức mặc cho anh chèn ép đủ kiểu, hoặc là anh nói rõ với em, hoặc là chúng ta chia tay từ đây. Tiền nợ anh, em sẽ trả hết, nhưng em tuyệt đối sẽ không có vương mất gì với anh nữa”, An Tiểu Ly rất vững vàng, có tình có lý, có tiến có lùi. Trần Ngô Bạch trong đời hiếm khi bị ai đó làm cho chần chừ đến vậy.

Mấy năm sau, trong một buổi sớm mai mưa phùn lác rác, ai đó vừa tỉnh ngủ chợt vô tình lật giở tuyển tập tác phẩm của một nhà văn nào đó đặt cạnh gối, sa sầm mặt xem ngày tháng kết thúc tác phẩm ở cuối truyện, sau đó giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, “hành hạ” cô vợ còn đang ngủ say bên cạnh. Dám chơi “tâm kế” với anh, lấy đoạn tỏ tình đã thuộc nằm lòng để khiến anh cảm động!

“Em... muốn nghe anh nói điều gì?”, anh hiếm khi khựng lại như vậy.

“Anh biết mà”, An Tiểu Ly thầm nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ dựa vào lần cuối cùng này – Tiểu Bạch, tốt nhất anh hãy ngoan ngoãn nghe lời đi.

Trần Ngộ Bạch rơi vào trạng thái im lặng.

An Tiểu Ly lặng lẽ chờ đợi, nhìn không chớp mắt vào đôi mắt sắc nhọn lạnh lùng của anh, tim càng lúc càng lạnh dần.

Giờ quẹt thẻ sắp tới, người ở bãi đậu xe mỗi lúc một đông, những ánh mắt cứ len lén liếc nhìn về phía họ.

An Tiểu Ly trầm thờ dài, đẩy cửa xe, không hề do dự mà bỏ đi.

10. Chương 10

An Tiểu Ly khi đó không hề biết, cậu Ba Núi Bằng của “Lương Thị” xưa nay nổi tiếng với thủ đoạn máu lạnh vô tình, chưa bao giờ nhượng bộ một ai đó như thế này.

Buổi sáng nhà họ Tần vẫn bình lặng như xưa. Trong phòng khách, Tần Uy và Tần Dương đang ngồi bên bàn ăn dùng bữa sáng, Tần Liễu mặc đồ ngủ nằm trên sofa lật xem một tờ tạp chí.

Vương Di bưng một đĩa rau sống từ nhà bếp bước ra, nhìn thấy Tần Tang đang bước vào, cười gọi cô: “Tang Tang về rồi à?”.

Tần Tang mỉm cười, chào mọi người. Tần Liễu thấy cô về thì “soạt” một tiếng bò ngay dậy, “Tần Tang mau lại đây! Em giúp chị xem xem, bộ này đẹp hay bộ kia? Còn bộ này bộ này nữa...”

Vương Di thêm một bộ chén đĩa lên bàn ăn, nhíu mày bắt mắt với cô con gái nhỏ: “Lên lầu thay đồ đi, đừng la hét ở đó nữa! Tần Tang vừa về là con lại làm phiền. Không được mua bộ nào hết! Tiền tiêu vật tháng này của con đã âm nghiêm trọng rồi, còn một đồng thẻ chưa trả nợ, làm việc thì chê nhẹ ghét nặng, suốt ngày phá phách trong nhà, hờ một tí là mua một đồng đồ...”

Tần Dương cắt ngang lời cầu nhàu của mẹ, “Mẹ, con gái mà, trang điểm ăn mặc đẹp cũng là bình thường”.

Tần Liễu ngẩng lên chớp mắt nghịch ngợm với anh cả. Vương Di bực tức đánh con trai một cái, “Bị các con chiều chuộng mãi đâm hư! Các con nếu chịu ngoan ngoãn biết điều bằng một nửa Tần Tang thì mẹ đã vui về mặc kệ các con rồi!”.

Tần Tang ngồi cạnh bàn ăn, cầm ly sữa cười mỉm, nhưng trong đôi mắt hơi cúi nhìn lại không có chút hơi ấm nào.

Ăn sáng xong, Tần Dương đi làm trước. Tần Uy gọi Tần Tang vào phòng đọc sách bàn công việc.

“Ý kiến của bố là con vẫn nên về đây, dù là bắt đầu từ trợ lý nhưng vẫn có thể học được chút gì đó. Bố thấy con đừng tìm việc ở ngoài nữa, chẳng quen biết gì lại chịu phải chịu vất vả, không cần thiết”.

Tần Tang đang thưởng thức mấy món đồ xa xỉ mới mua về, nghe bố nói thế thì trầm ngâm, “Có thể cho phép chọn có ý kiến khác không?”.

Tần Uy cười, gật đầu.

“Thực ra con đã phỏng vấn vài công ty, điều kiện làm việc cũng tốt, hiện giờ đang đợi kết quả. Nếu có thể thì con muốn tự mình tìm việc”. Tần Tang vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói dịu dàng, trông rất nhu mì hiền lành.

Tần Uy rất hiếm khi khen ngợi con cái mình, nhưng đối với Tần Tang, ông vẫn luôn rất hài lòng. Trong đám trẻ cùng lứa của ông, gần như chỉ có Tần Tang nhà ông mới xứng nhất với bốn chữ “danh môn thực nữ” mà thôi.

“Bố có đồng ý không?”, thấy bố gật gù tán đồng, Tần Tang hơi kinh ngạc. Cô vốn ngỡ rằng cho dù thuyết phục ông thành công thì cũng phải tốn rất nhiều nước bọt.

Tần Uy mỉm cười, “Đối với con thì bố luôn yên lòng”.

Nói xong việc, Tần Uy đứng lên, vừa đi ra vừa chỉ một bức tranh treo tường cho con gái thấy, “Tuần trước Trình Hạo nhờ người mang tới”.

Tần Tang vốn siết nhẹ nắm tay giờ lại co chặt hơn, móng tay hơi dài bấm vào lòng bàn tay, nhưng vẫn cười rất thoải mái, “Com biết, lúc bọn con đi triển lãm tranh đã cùng chọn”.

Tần Uy gật gù như hiểu ra, “Rất tốt”.

Ở nhà, chẳng có chuyện gì để làm, chỉ suốt ngày ở cạnh Tần Liễu, xem đĩa film, trò chuyện, nhưng lại cảm giác như thời gian không hề trôi đi.

Một âm báo tin nhắn, Tần Tang nhìn, là Lý Vi Nhiên.

Tần Liễu thò cổ ra nhìn, bị Tần Tang né xa, thế là cô nàng nheo mắt mờ ám, “Tần Tang, khai thật đi!”.

“Nhiều chuyện!”.

“Nói đi mà! Ngoại hình thế nào?”, Tần Liễu bỏ đồ ăn vặt xuống bán riết Tần Tang. Tần Tang cứ ậm ừ qua loa để đối phó, khó khăn lắm mới dẹp tan được sự quan tâm nhiệt tình của cô hai nhà họ Tần. Nhân lúc Tần Liễu đổi đĩa film, cô lên lầu về phòng để gọi điện thoại cho anh.

“Sao bây giờ mới gọi điện cho anh? Cả buổi sáng anh cứ thấp thỏm không yên”, trong giọng nói của Lý Vi Nhiên có vẻ trách móc, nghe mà Tần Tang cứ mím môi cười suốt.

Hình như anh rất bận, luôn có người đến hỏi về công việc, anh dặn Tần Tang đợi một chút, sau đó quay ra chỉ bảo ngắn gọn.

Tần Tang nằm trên giường kiên nhẫn đợi, tưởng tượng ánh mắt anh rực sáng, xắn tay áo kẹp điện thoại và ký công văn. Lý Vi Nhiên, Lý Vi Nhiên... cô dịu dàng gọi tên anh trong lòng, trong căn phòng nhỏ tối tăm, trên tường viết đầy tên anh.

Có lẽ sau này, cô chỉ có thể nhốt mình trong này, dựa vào những điều đó mà lặng lẽ nhớ nhung.

“Tang Tang?”

“Em đây”, Tần Tang run rẩy trong lòng, vội đáp, “Em đây”.

“Buổi tối chúng mình ăn cơm chung, được không?”.

“Ngày mai nhé, hôm nay em ở nhà bố. Trưa mai chúng ta ăn trưa với nhau nhé?”.

“Về để báo cáo tình hình yêu đương phải không? Có phải là sắp cho phép anh đến gặp nhạc phụ nhạc mẫu rồi?”.

Anh nói tỉnh bơ khiến Tần Tang “xì” một tiếng.

Lý Vi Nhiên bận cả buổi sáng, lúc này cũng đã rảnh rồi một chút, anh đứng lên mở cửa sổ cho thoáng. Nhìn từ tầng 19 xa xa, trời xanh mây trắng, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, buổi trưa mùa thu đẹp trời thoải mái, giống như Tang Tang của anh, luôn khiến người ta cảm thấy bình yên.

“Tang Tang...”

“Dạ?”

“Em thật tốt”.

“... Anh cũng thế”.

Hai người ở hai đầu dây đều cười, mắt cong cong tim lãnh đăng.

Thế mới nói, những chuyện sến thế này, tuyệt đối là chỉ có kẻ ngoài nhìn vào mới rõ.

Buổi trưa, lúc An Tiểu Ly xuất hiện ở nhà ăn công ty, có chút cảm giác là tiêu điểm của mọi cặp mắt. Vì bao lâu nay khi cô vào “Công nghệ Vũ Hưng” này, đây là lần thứ ba cô ăn. Lần đầu là trước khi Trần Ngộ Bạch đến, lần sau là một ngày nào đó anh hứng lên, dặn cô đến nhà ăn lấy cơm về văn phòng cùng ăn.

Nơi nào có phụ nữ là nơi đó tụ tập từng nhóm nhỏ, ăn cơm mua sắm và cả đi vệ sinh cũng đi theo từng đoàn từng nhóm, công ty cũng không ngoại lệ. Nên bây giờ mỗi bàn đều ăn những người quen nhau vừa trò

chuyện, khi An Tiểu Ly bê mâm đồ ăn đứng giữa dòng người qua lại, một cảm giác “cô hồn dã quỷ vô tổ chức” chợt ập đến.

Đây chính là tội ác lớn của Núi Băng – khiến người hoạt bát đáng yêu như cô thoát ly khỏi quần chúng. Ăn cơm một mình là chuyện thê lương bi thảm biết bao!

“Tiểu sư muội!”

Đúng lúc An Tiểu Ly đang do dự không biết có nên mặt dày đến bàn của Lisa ngồi hay không, thì một giọng nam rõ ràng đã giải vây cho cô. Vương Chí ngồi gần cửa sổ, đứng lên vẫy tay với cô.

An Tiểu Ly vô cùng cảm kích không biết phải làm sao, do dự rồi sải bước tới đó, bê mâm cười với đám đàn ông phòng kỹ thuật: “Chào mọi người”.

Phòng kỹ thuật toàn nam giới mắt sáng xanh lè, tiếng tru vang lên.

An Tiểu Ly cúi đầu giả bộ ngượng ngùng, trong lòng thì ngựa chạy tung vó, ngửa mặt lên trời cười khoái trá, đây mới là tuổi trẻ tươi đẹp, là thế giới mà mỗi ngày đều có một niềm vui!

Về đến phòng thư ký, điện thoại nội bộ trên bàn reo vang rất hợp tình hợp lý. Giọng Trần Ngô Bạch lạnh lẽo cũng rất hợp tình hợp lý: “An Tiểu Ly, vào đây!”

An Tiểu Ly không hề sợ hãi, ưỡn ngực tiến vào.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Trần Ngô Bạch khoanh tay ngồi dựa ghế, phía trước đặt một hộp cơm vẫn còn chưa mở. Bỏ qua đôi mắt lạnh lùng như bắn tên của anh thì bộ dạng đó rất giống một đứa trẻ đang hờn dỗi không chịu ăn cơm.

“Em đi đâu đấy?”, vẻ mặt anh rất bình tĩnh, giọng nói trầm trầm.

Có nghĩa là anh đang sắp nổi giận.

An Tiểu Ly đứng thẳng, “Ăn cơm”.

Trần Ngô Bạch nhìn cô chằm chằm, khoé môi thì hơi mấp máy. Gió bão trong mắt anh dần dần chuyển sang nhẩn nại, khi mở miệng thì giọng đã dịu hơn, “Tại sao không cùng ăn với anh?”

“Để tránh tạo ra scandal văn phòng, tôi quyết định sau này sẽ không ăn với ngài nữa”, cô nghiêm túc.

Trần Ngô Bạch đưa tay gạt hộp cơm ra, cười lạnh, “Anh không đồng ý”.

“Tôi không phải đang trưng cầu ý kiến của ngài”, An Tiểu Ly cũng cứng cỏi không kém.

“An Tiểu Ly, làm gì cũng phải có mức độ”, Trần Ngô Bạch lạnh mặt, “ném bóng” từ xa, vứt hộp cơm chính xác vào thùng rác. “Đừng tưởng em có thể trèo lên đầu anh ngồi”.

“Tôi không có hứng thú với đầu của ngài”, cô vênh cằm, giả bộ không hề sợ hãi, “Nhưng nếu ngài không thích cơm hộp ở tiệm này thì ngày mai tôi có thể đặt ở tiệm khác cho ngài”.

Bữa tối ở nhà họ Tần bắt đầu rất sớm. Ăn xong, Tần Uy lên lầu nghỉ ngơi, Vương Di dẫn đám người làm vào bếp dọn dẹp, trong phòng khách, Tần Liễu cứ bla bla nói những chuyện thú vị, Tần Dương ngồi bên cạnh lật xem tạp chí kinh tế, hồ hững nghe, Tần Tang lại cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Lý Vi Nhiên.

“Gần đây Tiểu Khôi có tìm hai đứa không?”, Tần Dương bỗng thốt ra một câu.

Tần Liễu lắc đầu. Tần Tang thâm giật mình nhưng trên gương mặt vẫn bình thản, “ừ” ngắn gọn.

Tần Dương cau mày, nhìn Vương Di đang bận rộn rồi thì thầm, “Hôm trước chủ nhiệm lớp của nó gọi điện thoại cho anh, nói là bài kiểm tra thử của nó rất tệ”.

Tần Liễu cắn “rộp” một miếng táo, “Em cực một trăm tệ, chủ nhiệm lớp của nó không dùng từ “tệ” để hình dung đâu”.

Tần Dương cầm tờ tạp chí gõ gõ lên đầu cô, “Từ bao giờ mà em học cách nghe được trọng tâm của câu chuyện thế hả?”.

Tần Liễu nhún vai.

Tần Tang cúi đầu nói một câu vẻ như thờ ơ: “Hai hôm nữa em đến thăm nó xem sao”.

“Tần Tang, chính anh ấy không bớt nổi chút thời gian, chỉ đợi câu nói này của em thôi đó! Em ngốc quá”, Tần Liễu cười, tránh bàn tay hươu đến của ông anh, ngồi xuống cạnh Tần Tang.

Tần Dương tức tối mắng, “Thế chẳng phải tôi bận kiếm tiền nuôi các cô à?”.

Tần Liễu thề lười. Tần Tang cười mỉm – từ khi lên đại học, cô đã không nhận tiền tiêu vặt của nhà họ Tần rồi.

Tần Liễu tiếp tục hi hi ha ha cười đùa với Tần Dương, Tần Tang lặng thinh một lúc rồi bỗng đứng lên bảo phải đi. Tần Dương đòi giữ cô ở lại một đêm, nói là hiếm khi về nhà. Tần Liễu đã hét lên: “Mẹ ơi! Mẹ ơi! Tần Tang đòi đi kìa!”.

Vương Di vội lau tay ra ngoài: “Sao vậy? Nhanh thế đã đi rồi?”.

“Bạn con muốn đến chỗ con ngủ một đêm, con về mở cửa cho cô ấy”, Tần Tang mỉm cười dịu dàng, nói dối không đổi sắc.

Vương Di nghe cô nói thế thì không miễn cưỡng nữa, dặn cô mấy câu chú ý sức khỏe thường xuyên về nhà v.v... rồi cùng Tần Liễu đưa cô ra ngoài.

Trên đường đi Tần Tang lái xe rất nhanh, đến bên ngoài khu nhà Lý Vi Nhiên, cô gọi điện cho anh. Không tới năm phút, Lý Vi Nhiên đã chạy ra ngoài, mái tóc ướt vẫn còn rỏ nước.

Anh lao đến bế bổng cô lên, hứng chí gặm liền mấy miếng, “Có coi là kiểm tra đột xuất không nhỉ?”.

Tần Tang lau nước trên mặt anh, cười và hôn anh một cái.

Cô biết rõ Tần Uy biết cô không ở lại sẽ rất không vui, cô rất rõ tối nay nên ngoan ngoãn ở lại nhà họ Tần. Nhưng... thật sự rất muốn rất muốn gặp anh.

Những người chưa từng yêu dù phí cạn giấy mực cũng không hình dung nổi, đó là một nỗi nhớ nhưng như rút tận tim gan.

Vừa vào cửa, Lý Vi Nhiên cả giày cũng không thay, quay lại ôm lấy cô, ấn vào lòng hôn cuồng nhiệt. Tần Tang nghệt thở đến độ giây sau đó sẽ ngất đi vậy, toàn thân mềm nhũn trong sự nóng bỏng chưa từng có của anh.

Lý Vi Nhiên thề, chưa bao giờ anh muốn tiến vào cơ thể một người con gái như lúc này, mạnh mẽ chiếm hữu lấy cô mấy trăm vạn lần.

“Tang Tang...”, trán anh và cô tựa vào nhau, hai tay ôm chặt cô, sức mạnh của vòng tay như muốn hòa tan cô vào cơ thể anh. Trong mắt Tần Tang sương mờ bao phủ, cứ thế lúng túng nhìn anh. Lý Vi Nhiên trải nghiệm rất rõ một cảm giác – cho dù bản thân nhận nhận tới mức muốn bùng nổ, cho dù cô đã trần nửa thân tựa vào lòng anh, cho dù anh chỉ cần vận dụng chút kỹ thuật thôi là cô sẽ không còn sức phản kháng, nhưng lại không nỡ để cô cảm thấy chút tủ thân ảm ức nào, cô không nói được, thì anh có chết cũng không muốn.

Trái tim Tần Tang lúc này đang đấu tranh dữ dội. Cô xót xa về đau khổ kìm nén của anh, nhưng lại do dự về trái tim mình – rốt cuộc có nên kiên trì theo đuổi sự điên cuồng của tuổi trẻ hay không?

Lý Vi Nhiên đỏ mắt đợi cô mãi, mấy lần chỉ muốn ăn thịt cô ngay, nhưng sự bất định trong ánh mắt cô, từng chút một đã dập tắt cơn khao khát của anh

Giờ tan sở đã qua hơn nửa tiếng mà An Tiểu Ly vẫn lè mề thu dọn đồ đạc, vừa đồng tai lắng nghe động tĩnh trong văn phòng.

Buổi sáng anh chẳng ăn được mấy miếng, cơm trưa lại không mở mà ném luôn, sau đó không thấy anh ra khỏi văn phòng, dạ dày anh... Trong lòng cứ lâu bầu “gây họa thì để hậu quả ngàn năm”, nhưng vẫn vô thức muốn đi xem anh thế nào.

Trần Ngô Bạch đang ngồi ngay ngắn trước bàn, lạnh lùng nhìn cô không mời mà tự vào, An Tiểu Ly nắm chặt sổ ghi chú trong tay, thầm mừng bản thân đã suy nghĩ thấu đáo. “Tổng giám đốc, tôi phải tan sở, đây là lịch trình cho ngày mai”. Cô khách sáo đưa quyển sổ ra.

Trần Ngô Bạch nhíu mày, lạnh băng nện ra nụ cười mỉa mai: “Từ bao giờ em trở nên tận tâm thế này?”.

An Tiểu Ly không vui, đặt quyển sổ lên bàn, “Tôi chỉ vào để xem anh chết chưa thôi! Hải lòng chưa?”.

“Em quan tâm anh?”, Trần Ngô Bạch dựa ra sau, nhìn cô nửa cười nửa không.

“Trí tưởng tượng thật phong phú”, cô quay lưng đi.

Sau lưng vang lên tiếng “rầm”, An Tiểu Ly mất phải nháy lên, quay lại nhìn, hình như anh định đứng lên nhưng lại cong người tựa vào bàn, một tay ấn vào dạ dày, vẻ mặt đau khổ.

Trái tim An Tiểu Ly thít chặt lại, cô biết dạ dày anh không khỏe, thời tiết thay đổi cũng dễ tái phát, mấy lần thấy anh đau đến nhăn nhó mặt mũi, nốc từng vốc thuốc to vào bụng... Cô buồn bực vội chạy lại.

“Tiểu Bạch?”, cô đỡ lấy anh, trong lúc cuống lên, danh xưng thân mật giữa hai người với nhau buột ra, Trần Ngô Bạch nghe cô gọi thì ngẩng lên, trong đôi mắt sáng rõ ràng đang lấp lánh nụ cười.

An Tiểu Ly lúng túng, anh sợ cô lo nên mới gượng cười phải không? Hay là đang thật sự lừa cô, nên cười đắc ý?

“An Tiểu Ly, em quan tâm anh”. Anh mạnh mẽ thốt ra một câu khẳng định, ngồi trên ghế cúi xuống nhìn cô đang quỳ trước mặt, gương mặt nhìn nghiêng góc cạnh tuấn tú bỗng có chút dịu dàng hiem hoi trong ánh chiều tà từ ngoài cửa sổ rọi vào.

An Tiểu Ly bỗng thấy giận dữ.

Nhưng cô chưa lên tiếng thì anh đã đưa tay ấn giữ gáy cô, nhẹ nhàng áp sát, dịu dàng hôn lên môi cô. Trước kia trong những lần thân mật, dịu dàng tinh tế thế này quả là anh chưa từng.

Nếu là một tuần trước thì chắc lúc này sẽ là — “An Tiểu Ly, say đắm mê mẩn rồi”.

Tiếc rằng, cái gọi là “nếu” chính là chuyện không xảy ra nên An Tiểu Ly dựa vào khả năng di truyền bằng móng của mình, đẩy mạnh Trần Ngô Bạch đang gặm mút say mê kia ra.

Còn cái gọi là “khả năng” kia chính là chuyện có lẽ sẽ xảy ra nên An Tiểu Ly xoa xoa móng bị ngã đau, chỉ vào cái tên sắc mặt tái nhợt ngồi dựa ghế kia, mắng to: “Anh đừng có tưởng lần nào lấy sắc ra dụ dỗ cũng thành công nhé!”.

Trần Ngô Bạch cười hì, sắc mặt càng tái hơn, “Tối qua anh cho em ăn no quá phải không?”.

An Tiểu Ly tức nghẹn, hậm hực quay lưng bỏ đi. Bên tai văng đến âm thanh anh đứng lên, rồi giây sau đó, tay cô bị kéo lại.

“Buông ra!”.

“Không buông”. Vẻ mặt anh bình thản và trấn tĩnh, “Người mà Trần Ngô Bạch anh nhắm trúng thì chưa bao giờ có chuyện buông ra”.

An Tiểu Ly vùng vằng khi bị anh kéo vào lòng. Tay anh rất lạnh, nhưng sức thì vẫn hoang dã như thường.

“Đừng ồn!”, cuối cùng anh đã kéo cả người cô vào lòng, đưa tay đánh một phát không nặng không nhẹ lên móng cô, “Ngoan cho anh nào!”.

An Tiểu Ly bị đánh mà không hiểu gì, bỗng nhiên xung quanh toàn là mùi vị của anh, sự vùng vẫy của cô bất giác cũng chậm lại.

“Điều em muốn nghe... anh không thể nói”, anh cúi đầu, dụi dụi má vào tai cô, chậm rãi nói, “Vì anh cũng không chắc chắn, nên anh cần thời gian suy nghĩ và quyết định. Anh chỉ có thể nói... bây giờ và cả trong quãng thời gian rất dài sau này, anh cần em ở bên anh”. Những câu sau, giọng anh có chút khó nhọc.

An Tiểu Ly lúc đó không hề biết, cậu Ba Núi Bằng của “Lương Thị”, xưa nay nổi tiếng với thủ đoạn máu lạnh vô tình, chưa bao giờ nhượng bộ một ai đó như vậy.

“Thế... bao lâu?”, An Tiểu Ly vô thức vòng tay quanh eo anh, nghi hoặc.

“Không biết... em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên anh là được”. Anh thoải mái dựa vào vai cô, cầm cọ cọ vào má cô, cơn nóng như thiêu như cắt trong dạ dày bây giờ hình như không còn nghiêm trọng nữa.

Anh không biết có phải đã yêu em không, anh cần thời gian để suy nghĩ. Quãng thời gian này, có lẽ dài đến tận mười năm, trong lúc đó em ở bên cạnh anh, đến khi anh không cần em nữa – An Tiểu Ly hiểu ý trong câu của anh từng chút một, diễn giải thành câu mà cô có thể hiểu.

Vậy sau khi quãng thời gian đó trôi qua? Nếu lúc đó anh phát hiện ra chỉ là ảo giác nhất thời, cô có phải sẽ trở thành kẻ bị ruồng bỏ?

Không phải – người yêu cũ bị ruồng bỏ, cũng đã có danh phận.

An Tiểu Ly đau lòng.

Trần Ngộ Bạch hài lòng hưởng thụ sự yên tĩnh của cô trong lòng, bỗng bị cô đẩy mạnh ra, anh loạng choạng lùi ra sau, dựa vào bàn nhìn cô giận dữ, khế quát: “ An Tiểu Ly!”.

An Tiểu Ly mắt đỏ hoe, trên gương mặt lại nở nụ cười, “Trần Ngộ Bạch, anh đúng là một tên khốn đúng nghĩa!”

Ánh mắt Trần Ngộ Bạch lóe lên tia lạnh lùng, bàn tay ấn vào dạ dày hơi siết lại, cơ thể anh từ từ cong xuống, gương mặt hằn lên sự đau khổ.

“Lúc nhỏ chưa từng nghe truyện sói đến phải không? Một vở kịch dừng lặp lại nhiều lần như vậy được không?”, An Tiểu Ly khinh bỉ nhìn người tiếp tục giả bệnh, phất áo bỏ đi.

Cửa văn phòng đóng lại, Trần Ngộ Bạch sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm nơi cô bỏ đi, nhũn người khuyu xuống.

Điều không dự dõ người ta phạm tội sao bằng việc phụ nữ mặc áo sơ mi nam sau khi tắm, chính là việc phụ nữ mặc áo pull của nam sau khi tắm.

Tần Tang mặc áo pull của Lý Vi Nhiên, như một đứa trẻ lén lấy đồ người lớn mặc, mặt đỏ bừng bước ra khỏi nhà tắm.

Lý Vi Nhiên cười, ngoắc tay gọi cô tới.

Hai người đã tắm rửa thơm phức, chỉ đơn thuần nằm ôm nhau cùng xem tivi. Tần Tang ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, ôm eo anh lười biếng ngồi chờ đợi. Lý Vi Nhiên đang xem đấu bóng, một bàn tay thỉnh thoảng vuốt vai cô, dỗ cô ngủ.

“Vi Nhiên...”, Tần Tang bỗng gọi khê, “Em... ừm... có phải đã khiến anh rất khó chịu không?”.

Lý Vi Nhiên nghiêng sang hôn cô một cái, nói như đùa: “Nếu anh nói đúng thì liệu em... có làm anh thoải mái hơn không?”.

Tần Tang tránh né ánh mắt nóng bỏng của anh, cắn môi không nói.

Lý Vi Nhiên lần đầu thấy Tần Tang trong bộ dạng như người vợ bé bỏng như vậy, bỗng thấy toàn thân ấm hần lên, anh tắt tivi, nằm xuống cạnh cô, kéo cô vào lòng, khê hỏi: “Tang Tang, nếu anh chỉ muốn tìm một người làm anh thoải mái, vậy thì anh không tới nỗi phải đòi cho được em”.

Tần Tang không kìm được ngược lên nhìn anh, người đàn ông này trong mắt cô, thật sự đã có một thứ khiến cô cảm thấy có thể gọi là “tình yêu”.

Tần Tang lần đầu tiên trong đời nhìn thấy tình yêu.

Cô kìm nén cơn sóng trong lòng, cười rồi hôn chụt lên môi anh: “Vậy anh có bất mãn gì với em không?”.

Lý Vi Nhiên giả vờ nghi ngại: “Xin hỏi: Tang Tang tiểu thư muốn nghe lời thực tế hay lời thực sự?”.

“Nghe thực tế trước đi”.

“Không có. Tang Tang nhà anh một ánh mắt thôi đã khiến anh thần hồn điên đảo, hài lòng vô cùng”.

Tần Tang cười, rúc vào lòng anh, mềm mại dụi dụi vào cổ anh, “Còn lời thật lòng?”.

“Ừ, ngoài chuyện hơi làm nũng ra thì Tang Tang nhà anh là hoàn hảo, không có khuyết điểm”.

“Á!”, Lý Vi Nhiên kêu đau, vì giấy trước đó đã bị ai kia như con cừu nhỏ bỗng dưng cắn một cái lên xương quai xanh. Tần Tang đẩy anh ra giả bộ xuống giường, Lý Vi Nhiên vội kéo cô lại đè lên người anh, nắn nỉ dỗ ngọt.

“Đồ sói háo sắc... Không được hôn em! Buông ra... đừng mà...”, Tần Tang hơi bĩu môi như một đứa trẻ, tay chân ra sức phản kháng.

“Ừ ừ ừ...” Lý Vi Nhiên cười, đầu hàng, “Anh nói sai rồi, anh là sói háo sắc, Tang Tang nhà anh thập toàn thập mỹ bằng thanh ngọc khiết thiên nữ hạ phàm...”.

Hai người đang cười đùa trên giường thì bỗng điện thoại của Lý Vi Nhiên reo vang, là tiếng chuông đặc biệt, chỉ dùng trong sáu anh em họ. Lý Vi Nhiên ngắt người, kéo Tang Tang lên hôn một cái rồi xuống giường.

Bên kia đầu dây không biết nói gì mà hàng lông mày của anh nhíu chặt, vừa nói vừa xuống giường, vào nhà tắm lấy quần áo của Tần Tang trong máy giặt hong khô ra hiệu cô mặc vào.

“Em biết rồi, đừng làm kinh động những người khác, em đến ngay”. Anh kẹp điện thoại, bắt đầu thay quần áo. Tần Tang nhìn tấm lưng rắn rỏi của anh sau khi anh cởi đồ, tim đập loạn, ôm quần áo chạy vào nhà tắm.

Cô bước ra thì Lý Vi Nhiên đã thay giày ở cửa rồi.

“Đi đâu thế anh?”.

“Bệnh viện”, Lý Vi Nhiên đưa giày của cô lại, sắc mặt rất nặng nề.

Buổi sáng Tần Tang vào nhà thì An Tiểu Ly vẫn đang ngủ ngon lành.

“Thời tiết thật đẹp!”, Tần Tang thở ra, kéo màn cửa “soạt” một cái, mở cửa sổ ra, vắn người.

An Tiểu Ly làu bàu trở người, “Tần Tiểu Tang...”, cô gào lên yếu ớt, “Cậu đêm không về nhà, vừa về đã trúng gió rồi hả! Tổ hận cậu!”

Tần Tang chống tay lên cửa sổ, quay lại cười vẻ gian xảo. An Tiểu Ly ngồi dậy, ném gối đầu qua, “Cười cái gì, đồ con gái không biết giữ đức hạnh!”.

“Ôi, người không biết giữ thì cười ai?”, Tần Tang nhặt gối dưới chân lên, phúi phúi, “Không đúng, nhìn bộ dạng cậu thế, mông tròn eo nhỏ e rằng không thêm giữ ấy chứ!”.

“Cậu và Lý Vi Nhiên vẫn chưa tới lúc đó à?”, cô kinh ngạc hỏi, hỏi xong chỉ muốn tát chết mình... lại bị con hồ ly tinh Tần Tiểu Tang gài bẫy rồi!

Quả nhiên, Tần Tang nhướng mày cười. An Tiểu Ly bỗng lúng túng vùi mặt vào chăn thở dài.

“Tần Tiểu Tang, cậu sẽ chết không yên ổn đâu!”.

Tần Tang xếp bằng chân ngồi trên sofa ung dung đọc tạp chí, thản nhiên liếc nhìn cô nàng có tật giật mình đang đánh răng kia.

Rửa ráy xong, An Tiểu Ly thay đồ rồi nhảy nhót ra thay giày, vừa nói với Tần Tang: “Bọn mình ra ngoài ăn gì đi, tớ đói rồi”.

“Ờ”, Tần Tang ngẩng lên nhìn cô vẻ ẩn ý thâm sâu, “Không muốn ăn, tớ muốn ngủ”.

An Tiểu Ly nghe xong thì liên tưởng ngay, chớp mắt mờ ám với Tần Tang: “Tối qua làm gì rồi hả? Không ngủ à?”.

“Tối qua hả”, Tần Tang thông thả nói, “Tớ co ro trên sofa trong phòng bệnh viện mấy tiếng đồng hồ”.

“Hả? Anh nhà cậu bị gì à?”, An Tiểu Ly ngạc nhiên, Tang Tang mạnh bạo thì cô biết, nhưng lại mạnh bạo tới mức làm Lý Vi Nhiên phải vào bệnh viện hay sao?

Tần Tang nhìn thấu suy nghĩ bấy bọ của cô, cười với vẻ vui trên nỗi đau kẻ khác, “Anh nhà tớ thì không sao, mà là anh nhà cậu có sao đấy”.

“Anh ấy... làm sao?”, An Tiểu Ly lắp bắp hỏi, trong đầu thoáng qua sắc mặt trắng nhợt của anh, trong lòng đã lờ mờ cảm thấy không lành.

Tần Tang rót một ly nước cho mình, co chân ngồi trong sofa, thong thả nhấp từng ngụm, cười híp mắt trông rất hiền lành, “Ài?”.

“Tớ... Trần Ngô Bạch đó!”.

“Ồ? Anh ấy là anh nhà cậu à?”.

An Tiểu Ly cắn lưỡi, giả bộ thản nhiên: “Đương nhiên không phải!”.

“Vậy cậu quan tâm anh ấy sống chết làm gì”, Tần Tang cười gian xảo, đứng lên vận người rồi vào nhà tắm rửa ráy.

An Tiểu Ly nhấp nha nhấp nhảm, tay thì xách giày, đứng đó tần ngần không biết phải làm sao. Tần Tang lúc này bỗng mở cửa nhà tắm, thò nửa người ra nói với người đang chờ đợi trước cửa, “Bệnh viện Nhân dân số 1, khu A, dãy nhà B, phòng 903”.

“Gì thế?”, An Tiểu Ly giật mình, lúng túng biết mà vẫn hỏi.

Tần Tang rút trở vào, thấp thoáng nghe tiếng cười vọng ra: “Nếu cậu rảnh quá thì đến thăm người ta, cho dù không phải người yêu thì cấp dưới đi thăm boss cũng là chuyện thường tình mà”.

Ở cổng tiểu khu có một quán ăn sáng nhỏ, ông chủ mập tròn rất thân thiện, từ xa trông thấy khách quen An Tiểu Ly đã cười híp mắt chào hỏi, An Tiểu Ly bần thần đáp lại, lơ đãng vào trong quán, ngồi xuống.

Trong quán hơi đông, cô đợi một lúc, ngồi chờ đợi trông rất chán nản, trên tường dán đầy hình các kiểu bánh bao, dần dà trong mắt cô hóa thành cùng một gương mặt trắng nhợt, An Tiểu Ly bỗng cảm thấy không còn đói nữa.

“Ăn gì chứ?”, ông chủ đến, cười tươi hỏi.

“Hai bánh bao trắng”, cô lơ đãng như hồn ma, trả lời.

Ông chủ quán gãi đầu, tìm ra hai cái bánh bao trắng hơn một chút trong xúng, bê ra cho cô.

“Tiểu bạch[1] tới... đâyyyy!” ông chủ cười đùa kéo dài giọng trên, nhưng lại bị ánh mắt kinh hoàng của An Tiểu Ly dọa cho suýt chút nữa cắn phải lưỡi.

[1] An Tiểu Ly dùng từ tiểu bạch vừa là cách gọi Trần Ngô Bạch, vừa có nghĩa là bánh bao trắng.

Ông chủ ầm ục đặt hai cái bánh bao trắng xuống rồi lặng lẽ rút lui. Còn An Tiểu Ly vẫn nghe thấy tiếng “tiểu bạch tới đây” vang vọng, nhìn bánh bao rất ngon miệng, bỗng cảm thấy không nhẫn tâm ăn nó. Khó nhọc nuốt hơn nửa cái, nhìn miếng nhân bên trong lộ ra, cuối cùng cô quyết định đồng ý với những gì Tần Tang nói.

Thì đi thăm cái tên Tiểu Bạch ấy một chút, kiểu thăm lễ phép của cấp dưới đối với cấp trên thế thôi.

11. Chương 11

Không có ai khác, không có quá khứ, không có sau này, cách biệt hẳn với thế giới, chỉ có hai người đang đứng đối diện nhau.

Trong phòng y tá văng ra tiếng cười khúc khích, Dung Nham vẻ mặt phờ phợt bước ra, trên hành lang, từ xa anh đã nhìn thấy một cô gái, đang đứng dán lên cửa phòng anh Ba.

Đến gần nhìn kỹ – chẳng phải là cô gái đã hại thằng Sáu bị anh Ba đuổi đi Ả Rập hay sao!

“Đến thăm bệnh hả?”, Dung Nham đến sau lưng cô, dịu giọng hỏi.

An Tiểu Ly giật bắn mình, vỗ vỗ ngực quay lại nhìn, người đàn ông đằng sau cô vẻ mặt tuần tú, nụ cười ôn hòa, cô lập tức cung kính lẩn khiêm tốn “vấn an”: “Chào tổng giám đốc Dung”.

Dung Nham mỉm cười gật đầu, giọng càng dịu dàng hơn: “Sao không vào đi?”.

“Ừm... tôi sợ làm phiền tổng giám đốc Trần nghỉ ngơi”.

Dung Nham là người tinh ý, thấy An Tiểu Ly vẻ mặt thiếu tự nhiên, lại nghe cô xưng “tổng giám đốc Trần” thì lập tức hiểu ngay: hai người này có mâu thuẫn rồi.

Làm cái tên xấu xa kia vào được bệnh viện, cô gái này... thật là kỳ tích!

Nghĩ đến đó, anh cười, một tay mở cửa phòng bệnh, tay kia choàng vai An Tiểu Ly đưa vào trong, “Làm gì có chuyện đến rồi mà không vào!”.

An Tiểu Ly lúc này muốn chuồn đi cũng không được, đành bị anh đẩy vào trong. Đi qua một gian phòng khách nhỏ, Trần Ngô Bạch đang nằm trên chiếc giường lớn.

“Thuốc giải tới!”, Dung Nham kêu lên, Trần Ngô Bạch nhắm mắt truyền dịch, Kỷ Nam ngồi dựa sofa xem tạp chí, cả hai đều quay ra nhìn.

Trong mắt Trần Ngô Bạch có một thứ gì đó sáng lên rồi biến mất.

Kỷ Nam lại tỏ ra thú vị, nhìn tay An Tiểu Ly, “Người ta đi thăm bệnh đều tặng hoa tặng trái cây, trong tay cô là gì thế kia?”.

Trần Ngô Bạch đã quay đầu đi rồi lại quay đầu lại, ánh mắt nhìn tay cô.

An Tiểu Ly vội giấu tay ra sau lưng, cười ngốc nghếch “ha ha”. Nhưng không may là Dung Nham đã đẩy cô một cái, loạng choạng lao tới trước giường, người trong phòng đều nhìn cô, cô bất lực đưa bánh bao buổi sáng cô ăn đã được gói lại cho Trần Ngô Bạch: “Ừm... anh muốn ăn không? Bánh bao rất ngon đó”.

Dung Nham cúi đầu, rất lịch sự cố gắng nhin cười. Kỷ Nam thì yếu hơn, “ha ha ha” cười thành tiếng.

Trần Ngô Bạch nhìn chằm chằm cô gái đứng trước giường: Haizzz, sao nhìn kiểu gì cũng thấy ngốc thế nhỉ.

Thật xui xẻo, sao lại là cô gái này chứ.

Về mặt anh không cảm xúc, đưa bàn tay không truyền dịch ra, đón lấy bánh bao, thông thả tháo nút thắt của túi nhựa, bình thần cắn một cái.

Dung Nham và Kỷ Nam đều cười không nổi.

An Tiểu Ly cũng cười không nổi – thật hối hận, thấy anh ăn ngon lành như vậy, cái bánh bao này chắc chắn ngon hơn cái hồi sáng.

Bác sĩ kiểm tra phòng đã dẫn theo một đám y tá ùn ùn kéo tới trong sự yên tĩnh kỳ dị đó.

Trong đó có một người kêu “á” lên một tiếng, “Trần tiên sinh! Sao ngài lại ăn cái này!”.

Kể đó, những tiếng “á” kỳ quặc vang lên không ngớt.

Bác sĩ chữa trị ngưng ngừng ngăn đám trợ thủ mất lý trí kia, nói với Trần Ngô Bạch vẫn đang gặm bánh bao như ở chốn không người: “Ngài tạm thời chỉ có thể ăn những món có nước, xin hãy phối hợp với công việc của chúng tôi!”.

Một đám nhao nhao phụ họa: “Đúng ạ đúng ạ!”.

An Tiểu Ly rất ngưng, hạ giọng nói với Trần Ngô Bạch: “Vậy anh đừng ăn nữa!”.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhìn cô một cái, chẳng nói chẳng rằng, lại há miệng cắn một miếng.

Bác sĩ nhìn Dung Nham và Kỷ Nam vẻ khó xử, Dung Nham khoát tay, Kỷ Nam cười hí hí nhìn An Tiểu Ly. An Tiểu Ly nhắm mắt, chụp lấy nửa cái bánh còn lại trong tay anh, nhét luôn vào miệng mình.

Thế là... thế giới hòa bình... Dung Nham và Kỷ Nam khâm phục tới nỗi muốn quỳ lạy cô, Trần Ngô Bạch nằm trên giường lại tùm tùm cười.

Kiểm tra bệnh tình xong xuôi, bác sĩ viết vào sổ khám bệnh, vừa dặn dò những việc cần chú ý, “... Lần này là do nhiễm lạnh và ăn uống không đúng quy luật, sau này nhất định phải chú ý! Nếu còn tái phát, thành thùng dạ dày thì nguy!”.

Lúc này kim truyền dịch vừa nhỏ ra, An Tiểu Ly đang thay anh thấm bông gòn cầm máu, nghe bác sĩ nói thế thì nổi hổ thẹn trong lòng lại tăng lên. Tối hôm trước... về sau mở máy lạnh càng lúc càng lạnh, cô cuộn chần nằm trong lòng anh, đến trời sáng thức dậy mới nhận ra trên người anh không đắp gì, nhất định là tối hôm đó đã bị nhiễm lạnh.

Chẳng trách sáng hôm sau sắc mặt anh không tốt, mà cô thì chẳng để ý.

Dung Nham và Kỷ Nam đi rồi, An Tiểu Ly bẻ ngón tay, thầm nhớ tới những điều chú ý mà bác sĩ dặn, Trần Ngô Bạch lạnh lùng nói: “Em đến làm gì?”.

Giọng anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng An Tiểu Ly vẫn nghe ra một sự lạnh lùng bất thường.

“Nói đi!”, anh nóng nảy cau mày.

Tiểu Ly bên lên nói: “Xin lỗi... em không nên bắt anh nhịn cơm trưa”.

An Bất Tri và cô Trần từ nhỏ đã yêu cầu An Tiểu Ly rất đơn giản: thành thật, hiền lành.

Cho dù trước đây thế nào thì Trần Ngô Bạch vào viện đều có trách nhiệm của cô, nên cô xin lỗi.

Hơi lạnh từ Trần Ngô Bạch bỗng chốc lan tỏa:

“Ngốc”, anh nói khẽ, rồi vỗ vỗ giường bên cạnh, “Đến đây”.

An Tiểu Ly ngoan ngoãn đi tới, ngồi yên như một cô dâu nhỏ ngoan hiền. Trần Ngô Bạch nhướn khóe môi, ôm eo cô, kéo cô vào lòng. An Tiểu Ly hơi giãy ra nhưng bị anh quát khẽ: “Đừng động đây! Để anh ôm một lát!”.

Cách một lớp chăn, hai người nằm nghiêng ôm nhau rất thân mật, trong căn phòng tĩnh lặng, thời gian bình yên lặng lẽ trôi qua.

“Dạ dày còn đau không?”.

“Ừ”.

“Hôm qua... về sau rồi sao?”.

“Không làm sao cả”.

“Tiểu Bạch”.

“... Bảo vệ tưởng anh quên tắt đèn, vào xem, anh bị ai đó đánh ngất đi, anh ta đưa anh vào bệnh viện”.

“Em chỉ đẩy anh một cái! Không đánh ngất anh!”.

“Anh có nói là em đâu, kích động cái gì?”.

“...”

“Trần Ngô Bạch”.

“Hử?”.

“Em không nên ra tay, xin lỗi”.

“Ừ, anh tha thứ cho em”.

“Nhưng trước kia anh cứ giả vờ bệnh, nên... Anh chưa từng nghe chuyện “Sói đến” hay sao?”.

“...”

Tần Tang ngủ tới ba giờ chiều, bị đồng hồ báo thức cài trong điện thoại đánh thức.

“Đến trường Tiểu Hòe”. Nhìn lời nhắc trong di động, Tần Tang nhớ ra việc đã nhận lời với Tần Dương. Cô thức dậy rửa mặt, thay đồ ra ngoài. Vừa xuống lầu vừa gọi điện cho Lý Vi Nhiên, hẹn anh ăn tối ở gần trường Tần Hòe.

Tần Hoè lên lớp mười hai đã có chủ nhiệm mới, là một anh chàng họ Vương trẻ trung, anh ta vốn rất dễ bụng đến việc phụ huynh của Tần Hoè không chịu xuất hiện, nhưng đối diện với mỹ nữ như Tần Tang thì rõ ràng anh ta không dễ bụng nổi.

Thực ra vấn đề của Tần Hoè rất đơn giản: Thành tích sụt giảm. Và phức tạp là: không tìm ra nguyên nhân.

“Tôi đã nói chuyện với Tần Hoè nhiều lần, nhưng nó không nói gì cả. Tôi rất lo có phải là do áp lực thi đại học mà tâm lý của nó đã xuất hiện vấn đề hay không? Thành tích của nó xưa nay rất tốt, nhưng theo tình hình này thì muốn thi đại học trọng điểm là rất khó”. Thầy Vương phân tích tình hình học tập của Tần Hoè cho Tần Tang nghe.

Tần Tang biết rõ vấn đề của Tần Hoè là ở đâu, nhưng tuyệt đối không nói. Từ văn phòng của thầy Vương đi ra cũng gần đến giờ học sinh tan lớp đi ăn tối. Cô đứng trước cửa lớp của Tần Hoè để đợi.

Tần Hoè đại khái cũng đoán ra anh cả sẽ giao việc này cho Tần Tang xử lý, nên khi đi sau các bạn ra ngoài nhìn thấy Tần Tang, cậu không tỏ ra ngạc nhiên quá, chỉ cười khẽ.

“Đừng cần nhần em”, Tần Hoè cảnh báo trước, sắc mặt thản nhiên, nói với chị cậu.

Tần Tang vén mái tóc, cười nói: “Ai thêm cần nhần em, chị không chê em cần nhần là hay lắm rồi. Đi, chị mời em ăn tối, tiện thể cho em một vinh hạnh đặc biệt: Gặp bạn trai chị”.

Tần Hoè quả nhiên sững sốt, rồi cười toe toét, khoác vai Tần Tang ra khỏi trường.

Tần Hoè buổi tối còn phải tự học nên địa điểm Lý Vi Nhiên chọn cũng rất gần trường, chạy xe năm phút là tới.

Tần Tang chọn mấy món em trai thích ăn, lại dặn kỹ phục vụ đừng cho quá nhiều ớt cay v.v... Lý Vi Nhiên hiếm khi thấy cô có vẻ “mẹ hiền” như vậy, lòng rất ấm áp, ánh mắt anh nhìn cô càng dịu dàng hơn.

Ăn xong, Tần Tang gói mấy phần thức ăn có thịt vào, bảo Tần Hoè mang về mời bạn cùng phòng ăn.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Đến cổng trường, Lý Vi Nhiên dừng xe, Tần Tang đưa Tần Hoè vào trong còn anh thì đợi bên ngoài.

Sắc trời dần tối, đèn đường toả ánh sáng vàng vọt, loa trường đang vang vọng bên trong. Hai chị em tản bộ men theo con đường chính trong trường, không ai nói gì.

Khi đến gần cửa ký túc xá, Tần Hoè không nhìn được, “Được rồi, chị muốn mắng em thì cứ làm đi! Em sắp bị lãng trí trong sự im lặng của chị rồi!”.

Tần Tang cười, đấm cậu một cái, không khí bỗng chốc dịu lại.

“Chị thật không có gì để mắng em. Em đã lớn rồi, cuộc đời mình làm gì cần người khác làm chủ thay”. Tần Tang khoác tay em trai tiếp tục đi, “Em có suy nghĩ của em, chị không can thiệp. Nếu em cảm thấy hoang mang, em có thể nhìn xem đoạn đường chị đã đi qua – chị đã đi đến hôm nay thế nào, em hiểu mà. Tần Hoè, có “nở” thì mới “có”, thế giới này không thể cho phép em muốn gì được nấy. Nên em tự nghĩ cách đi”.

Tần Hoè lặng thinh nghe chị nói, ánh mắt lấp lánh.

“Chị”, Tần Tang quay lưng định đi thì bị cậu gọi lại, “Lý Vi Nhiên kia... chị cũng tự nghĩ cách đi nhé!”.

Tần Tang gật đầu, cười và vẫy tay chào.

“Em trai em và em rất giống nhau”, Tần Tang lên xe, Lý Vi Nhiên như thể đang trò chuyện vu vơ, “Tang Tang, cuối tuần này nhà anh liên hoan, đều là họ hàng trong nhà, em cũng đến nhé?”.

Tần Tang kéo dây an toàn, ánh mắt nhìn ra nơi khác, “Tuần sau em bắt đầu đi học, tuần này phải chuẩn bị, lần sau nhé”.

Lý Vi Nhiên nổ máy, im lặng rồi nói, “Tang Tang, em còn gì không chắc chắn với anh sao?”.

Tần Tang đang lật tìm CD, nghe anh nói thế thì ngớ người, “Không phải”.

“Nhưng cảm giác em cho anh là thế: không chắc chắn, không nghiêm túc”.

Anh bao nhiêu lần muốn đưa cô đi gặp bọn Lương Phi Phàm, nhưng lần nào cô cũng viện mọi lý lẽ để từ chối.

“Anh đã không phải là lần đầu mời em. Nếu em thật sự không có chút gì là không yên tâm về anh, thế tại sao không chịu hoà nhập vào cuộc sống của anh?”

Tần Tang ngẩn người rồi cười đáp: “Vi Nhiên, anh trở nên đa sầu đa cảm từ bao giờ vậy?”, cô định làm bầu không khí thoải mái, vui vẻ hơn.

Lý Vi Nhiên chụp lấy bàn tay đang định bóp mũi anh của cô, nắm chặt, “Từ lúc anh phát hiện ra mỗi một giây phút anh đều muốn ở bên em. Tang Tang, anh đã trải qua vài mối tình có thể gọi là tình yêu, nên anh biết rõ cảm giác của anh với em... Em là người phụ nữ anh muốn cưới để sống đến trọn đời”.

Căn phòng u tối trong tim Tần Tang lúc này đang rung lắc dữ dội.

Tang Tang, mảy có lẽ, hình như, hoặc là, cũng có thể hô hấp tự do trong ánh mặt trời.

“Em...”, cô vẫn muốn nói mấy lời trêu chọc anh, nhưng cổ họng cứ khàn đi, mắt và mũi đã nóng lên, cay cay.

“Em xem đây, em cứ như thế!”, Lý Vi Nhiên xoay mặt cô lại khi cô định quay ra cửa sổ che giấu nước mắt, khẽ sát lại, xót xa hôn lên mặt cô, “Tang Tang, có lẽ người khác hy vọng em xinh đẹp, dũng cảm, lý trí, quả đoán. Nhưng đối với anh, anh chỉ cần em lúc chân thực nhất. Người anh yêu nhất chính là em, Tần Tang, cho dù là với dáng vẻ nào cũng được”. Anh cắn môi cô, cười nói, “Đặc biệt là khi em làm nũng, anh thích vô cùng...”.

Hôm đó không phải ngày gì đặc biệt, thành phố C vẫn mặt trời mọc rồi lặn, trên con đường lúc bảy giờ tối, ngựa xe như nước, ánh đèn neon cũng chỉ hơi sáng. Trong chiếc xe màu đen đậu ven đường, một chàng trai trẻ dịu dàng đang ôm một cô gái xinh đẹp, chỉ với mấy câu nói mà đã tiến được vào trái tim cô.

“Vi Nhiên... không phải em... không phải em không quan tâm anh... em chỉ là quên rồi”, Tần Tang nghẹn ngào nói không hoàn chỉnh, nước mắt như mưa. Trong ấn tượng, cô đã hơn mười năm không khóc như thế này rồi.

Lý Vi Nhiên không biết đã hiểu những lời không đầu không cuối của cô chưa, anh không nói gì, chỉ ve vuốt gáy cô, rất dịu dàng nhẹ nhàng, thỉnh thoảng cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô.

“Được rồi... anh nói với em như vậy là mong em hiểu được thái độ của anh thôi. Anh rất nghiêm túc với em, nên Tang Tang à, em phải từ từ làm quen với việc có anh ở cạnh, được không?”.

Tần Tang gạt đầu, nước mắt càng tuôn.

Từ trường về đến chỗ Tần Tang ở, nước mắt của cô chưa hề khô. Về sau Lý Vi Nhiên không hiểu rốt cuộc là vì sao cô lại khóc.

Nhưng trước kia luôn thấy cô có vẻ hồ hững, xa cách, bây giờ lại cúi đầu khóc như một cô bé, thật khiến anh xót xa vô cùng. Anh lặng lẽ đưa khăn giấy cho cô, xoa đầu cô an ủi, cũng không nói gì để khuyên cô nín khóc.

Đến chung cư, Tần Tang vẫn chưa kiềm chế được cảm xúc, lại cảm thấy xấu hổ nên quay đầu đi, dựa vào cửa kính xe lạnh lẽo, nước mắt vẫn chảy dài, bờ vai run lên.

Lý Vi Nhiên bỏ tay xuống xe, bế cô xuống ghế sau, Tần Tang để mặc anh muốn làm gì thì làm, mềm nhũn tựa vào lòng anh, gục vào ngực anh khóc, lát sau áo sơ mi của anh đã ướt đẫm một khoảng trước ngực, nước mắt mát lạnh thấm ướt da anh, tê dại.

“Sao vậy? Anh cũng không trách em, sao khóc mãi thế? Hay là không thể nói gì? Hử?”, anh nửa đùa nửa thật dỗ dành cô.

Tần Tang ngoan ngoãn gục vào lòng anh, hai tay vòng ôm eo anh, mắt khép hờ, không nói gì.

“Nói gì đi chứ”, anh lay lắc cô.

“... Hử”.

“Bây giờ em đang nghĩ gì, tại sao lại bật khóc vậy, những điều em nghĩ trong lòng, chỉ cần em chịu nói, thì anh sẽ nghe hết”, anh ôm lấy cô, dịu dàng nói.

Ánh đèn trong xe mờ tối, âm thanh bên ngoài bị cách biệt hẳn, Tần Tang bỗng nhớ tới cái giếng mà Vương Ngữ Yên và Đoàn Dự bị rơi xuống.

Không có người khác, không có quá khứ, không có tương lai, nơi cách biệt hẳn với thế giới, chỉ có hai người.

“Năm em mười tuổi đã cãi nhau với chị, vì cái gì thì giờ em quên rồi... Em khóc trước, rồi chị chạy về phòng. Mẹ của chị – em và chị không cùng một mẹ sinh ra, nhưng ở trong nhà của bố em nên cũng đành gọi mẹ của chị ấy là “mẹ” như những đứa con khác của ông ấy. Mẹ cười và nói với em rất nhiều đạo lý, em tưởng đó là một sự khẳng định rằng em đã hiểu chuyện. Nhưng về sau lúc em về phòng thấy chị khóc trong phòng... Mẹ ôm chị, dỗ dành yêu thương, sau đó... mẹ cũng khóc theo... Bà chẳng nói đạo lý gì với chị cả, bà cùng khóc với chị...”. Tần Tang kể mà nước mắt lại tuôn rơi. Lý Vi Nhiên đã hiểu đại khái từ những lời nói đứt quãng của cô, hoá ra cô đã nấp sau vẻ lạnh nhạt như vậy.

Anh xót xa ôm chặt cô.

Giọng nói thanh tao của Tần Tang đã khàn đi vì khóc, “Vi Nhiên, từ lúc đó, em biết... em không cần phải khóc nữa... Vì không ai thương xót em khi em khóc”. Khóc thực ra là một thói quen, biết nước mắt sẽ rơi vào trong tim của người yêu thương mình nên phụ nữ mới hay khóc. Còn nếu không ai thương xót thì nước mắt chỉ là thứ vô dụng, thế thì chẳng cần phải khóc làm gì.

“Ồ... nên, bây giờ em cố tình để anh thương xót em phải không?”, Lý Vi Nhiên dịu giọng chọc cô, Tang Tang của anh không cần an ủi, chí ít là lúc này.

Tần Tang quả nhiên cười trong làn nước mắt, đầm anh một cái.

“Anh sẽ thương mà, thật! Nên sau này em có thể khóc thường xuyên”.

“Ừm...”

“Tang Tang, cho dù có chuyện gì, chúng ta đều nói cho nhau nghe, được không?”.

Giọng anh quá trang trọng, Tần Tang có đôi chút hoảng loạn, “Thế... sau này, anh ngoại tình cũng sẽ nói cho em biết?”.

“Ừ... ừm”.

“Anh dám?!”.

Tần Tang nhéo tai anh, bị anh chụp lấy đặt lên trước ngực, hôn đến không thở nổi. Cô không còn chút sức nào, mềm nhũn người tựa vào lòng anh.

“Về chỗ của anh, được không?”, bàn tay to lớn của anh ra sức bóp hông cô, thở hổn hển, hỏi cô.

Tần Tang đau đầu vô cùng, nhưng không nỡ từ chối anh. Nhất thời, ánh mắt cô đờ đẫn, miệng lắp bắp.

Lý Vi Nhiên thở dài, nhúm mày, rồi lại hôn mạnh cô mấy cái nữa để giải tỏa thèm khát, cuối cùng vẫn buông cô ra.

“Anh đưa em lên”.

Lên lầu thấy cửa đang mở.

Hai người nhìn nhau, Lý Vi Nhiên che chắn phía trước cho cô, còn anh nhẹ nhàng đẩy cửa, bước vào trong.

Trong phòng đèn đuốc sáng choang, An Tiểu Ly đang dọn dẹp đồ đạc.

“Anh nói mà, có tên trộm nào không có mắt mà dám xâm phạm cả địa bàn của Tang Tang nhà anh chứ”. Lý Vi Nhiên thở phào, dựa vào cửa, cười trêu An Tiểu Ly.

An Tiểu Ly quay lại bấu môi với anh, không tâm trí nào đấu khẩu. Đến khi Tần Tang bước vào, mắt cô chợt sáng lên.

“Wow wow, hai người cãi nhau hả?! Tang Tang, cậu mà còn khóc á?!”, cô nhìn đôi mắt sưng húp của bạn, như thể phát hiện ra bí mật kinh thiên động địa.

Tần Tang cau mày, “Về mặt cậu là sao?”.

“Cười trên nổi đau của kẻ khác!”, An Tiểu Ly thần nhiên, “Tớ còn tưởng hoàng tử và công chúa chỉ cần sống vui vẻ trong thành quách chứ, hoá ra hai người cũng biết cãi nhau à? Ồ... tớ thấy công bằng rồi!”.

An Tiểu Ly hai tay chấp lại, cười toe toét.

Lý Vi Nhiên quay lại nói với Tần Tang, vẻ rất nghiêm túc: “Tang Tang, nghe chưa? Còn không nhanh nhanh về thành quách của anh?”.

“Vâng, phải nhanh chóng chữa chỗ cho người ta chứ”, cổ họng Tần Tang khàn khàn, cô mỉm cười.

“Nhưng Tiểu Ly à, anh và Tang tang đi rồi em cũng phải từ từ thôi, đừng có lần nào cũng kịch liệt đến mức anh Ba phải nhập viện nhé!”.

Hai người kẻ đàn người hát, An Tiểu Ly nói không lại, “ừ” một tiếng rồi quay đi, tức tối dọn đồ tiếp.

Lý Vi Nhiên và Tần Tang lại đùa giỡn tình tứ với nhau một lúc rồi xuống lầu. Tần Tang tiễn anh về rồi vào phòng, nằm vật ra giường, về mệt mỏi.

“Tần Tiểu Tang, Tần Tiểu Tang!”, Tiểu Ly lập tức chồm lại gần.

“Buông!”.

“Hai người cãi nhau thật hả? Vì cái gì thế? Anh ấy bắt nạt cậu hả?”.

“Tớ đau đầu lắm, đừng chọc tớ, nếu không hậu quả tự chịu”, Tần Tang lạnh lùng nói.

An Tiểu Ly không dọn dẹp hành lý nữa, nhảy lên ngồi gần bạn, vẻ rất háo hức. Tần Tang trở mình mặc kệ cô, cô lại bám sát theo, đè lên người bạn khiến Tần Tang không thở nổi.

“Anh ấy nói muốn cưới tớ, tớ cảm động nên khóc thôi!”, Tần Tang bị cô làm phiền, nên đành nói vắn tắt cho cô hài lòng.

“Hả?”, Tiểu Ly nhún người lăn xuống khỏi người Tần Tang, “Thật mất hứng... Hai người thật sự chưa từng cãi nhau hả?”.

“Chuyện gì cũng có cách giải quyết. Huống hồ bọn mình giờ đang ở thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, có gì mà cãi nhau”, Tần Tang nghỉ ngơi một lúc, định thần lại, hoàn toàn trở về là một người phụ nữ lạnh lùng lý trí. “Còn cậu, đang sắp xếp tay nải, bỏ trốn với công tử họ Trần à?”.

“Không phải! Tớ xin được vào ký túc xá rồi, mấy ngày nữa là dọn đi, nhưng hai hôm nay không có thời gian nên dọn bớt đồ”, An Tiểu Ly trượt ra khỏi giường, cúi đầu sắp xếp tiếp.

“Xem như làm lành rồi à?”.

“... Không”, An Tiểu Ly nói, “Nhưng này Tang Tang, tớ đã nghĩ rồi, trước kia tớ cứ băn khoăn về thái độ của anh ấy, thực ra tớ nhìn nhận về điểm xuất phát của chuyện này cũng không đúng”.

“Ồ?”, Tần Tang dựa vào gối đầu, nhìn cô, “Nói nghe thử xem”.

“Tớ nghĩ, công tử họ Trần ngoài tính cách kỳ cục, tính khí lạnh lùng một chút, thì cũng được xem là cực phẩm. Đương nhiên tớ cũng là người ai gặp cũng yêu! Nên tớ xem đây như là... tình cờ gặp rồi yêu! Nếu kiên nhẫn mà có kết quả thì được, không có thì xem như tớ cũng không thua thiệt!”.

“Không thua thiệt? Đàn ông càng chín chắn càng đáng giá, thanh xuân của cậu không còn nữa thì tuột giá đấy!”, Tần Tang chọc cô.

“Thế nên, trong quá trình kiên nhẫn với anh ấy, tớ cũng sẽ chịu khó để mắt khắp nơi, một khi... he he, he he...”. An Tiểu Ly chìm đắm trong tưởng tượng: Trong hôn lễ tuyệt đẹp, cô khoác tay chú rể đẹp trai, cười bên lên, còn công tử họ Trần ai oán kia thì tiêu tụy đi lướt qua...

Tần Tang bó tay, bóp bóp trán.

Đồ ngốc này, tưởng IQ của Trần Ngộ Bạch cũng như mình hay sao?

Buổi trưa, Lý Vi Nhiên đứng bên dưới đợi gần nửa tiếng, Tần Tang mới vội vàng chạy xuống. Tối qua Tiểu Ly hưng phấn vì suy nghĩ “thuận theo tự nhiên” của mình, bàn về kế hoạch viên mãn cho nửa cuộc đời sau, kích động đến độ nửa đêm vẫn chưa ngủ, ồn ào tới độ cô cũng không ngủ ngon được.

Đến khi ăn trưa xong, Tần Tang vẫn có vẻ lơ đãng chưa tỉnh. Ra khỏi quán, Lý Vi Nhiên kéo tay cô lên xe, “Tối qua nhớ anh không ngủ được à?”.

“Ồ”, Tần Tang uể oải nói thêm, “Xoay qua lẫn lại cả đêm khó ngủ”.

Lý Vi Nhiên cúi xuống ấn cô vào ghế phụ, hôn mấy cái, giọng điệu cực kỳ mờ ám: “Anh cũng vậy, nhớ em đến nỗi tay nhức lắm đây...”.

Tần Tang ban đầu không hiểu, đến khi hiểu rồi thì mắc cỡ đến nỗi tỉnh cả ngủ.

Lý Vi Nhiên nhân lúc cô chưa thẹn quá hoá giận thì vội cười giả lả rồi buông ra, đóng cửa xe lại.

Việc bổ nhiệm lãnh đạo cao cấp mỗi năm một lần của “Lương Thị” sắp tới, vì Trần Ngộ Bạch bệnh rồi nên công việc nhất thời không tiếp nhận được, Lý Vi Nhiên vào khoảng thời gian này rất rảnh rỗi. Vốn dĩ buổi chiều định đưa cô đi chơi nhưng thấy cô mệt mỏi như vậy, anh lại không nỡ làm cô mệt thêm.

“Đưa em về nhà ngủ bù một giấc nhé?”, anh hỏi.

Tần Tang vặn người một cái, “Không cần, em không muốn ngủ. Ừm, anh có đi bệnh viện thăm Trần Ngộ Bạch không?”.

“Em muốn đi?”.

“Chẳng phải trách em không muốn gia nhập vào cuộc sống của anh sao? Em đang muốn biểu hiện thật tốt cho anh thấy mà!”.

“Vợ à... anh cảm động quá!”.

Tần Tang lườm anh, Lý Vi Nhiên càng cười xấu xa.

Cánh cửa phòng bệnh treo bảng “Xin đừng làm phiền” thật to.

Lý Vi Nhiên và Tần Tang nhìn nhau rồi mím môi cười. Lý Vi Nhiên gạt tấm bảng ra, nhẹ nhàng vặn chốt cửa, nắm tay Tần Tang vào trong.

“...Ăn miếng nữa nhé?”, giọng An Tiểu Ly rất “mẹ hiền”.

“Nhạt quá, không ăn nữa đâu”.

“Bác sĩ nói phải ăn thanh đạm, không thể kích thích dạ dày nữa, nó yếu lắm”.

“Bác sĩ không nói với em là không thể kích thích anh à? Anh cũng rất yếu”.

“... Vậy rốt cuộc anh có ăn hay không? Không ăn thì em đi”.

“...Ăn”.

“Anh Ba, làm nũng à?”, Lý Vi Nhiên cười hí hí, đan ngón tay vào tay Tần Tang, xuất hiện trước mặt hai người đang đút nhau ăn.

Trần Ngô Bạch mặc áo bệnh nhân, tuy khí sắc còn hơi kém nhưng tinh thần rõ ràng đã tốt hơn nhiều, lúc nhìn Lý Vi Nhiên, kẻ đã phá hoại bữa ăn ấm áp của anh, ánh mắt mang đầy sát khí, hung hăng dữ tợn.

An Tiểu Ly tay trái cầm một bát cháo hành, tay phải cầm một cái thìa nhỏ, thấy Tần Tang vào thì nhoẻn mắt chào.

“Cho hai người này – hồi phục nhanh”. Lý Vi Nhiên mỉm cười nói với Trần Ngô Bạch, bước đến đưa giỏ trái cây trong tay cho Tiểu Ly.

An Tiểu Ly đón lấy, Trần Ngô Bạch gật đầu với Tần Tang.

“Ồ, đều chen chúc ở đây hết à?”, Dung Nham cũng cười hí hí bước vào, rồi nhìn chằm chằm Tần Tang đứng sau lưng Lý Vi Nhiên, “Ừa, người đẹp này... hình như tôi đã gặp rồi?”.

Dung Nham sờ chiếc cầm thanh tú của mình, có vẻ nghĩ ngợi, “Anh biết... nhưng thật sự rất quen...”

Tần Tang cười dịu dàng, không nói gì.

Lý Vi Nhiên nhìn Dung Nham vẽ cảnh cáo, nắm tay Tần Tang dắt ra, dịu dàng chính thức giới thiệu với cô: “Đây là Dung Nham. Gọi là anh Hai”.

Tần Tang hơi cuối đầu, ngoan ngoãn bắt ngữ, “Anh Hai”.

Cô ngoan hiền như gặp trưởng bối, Dung Nham trầm ngâm: “Cái này... anh có cần chuẩn bị phong bì không?”.

Trong phòng cười rộ lên.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Dung Nham đi ngang nên tiện đường vào thăm, ngồi một lát rồi đi. Anh ta vừa đi thì Tần Tang vội đưa mắt ra hiệu với Trần Ngô Bạch.

“Vi Nhiên, đi mua ly cà phê cho em đi”, Tần Tang đuối khéo Lý Vi Nhiên đi, Trần Ngô Bạch lại nói với An Tiểu Ly: “Đến chỗ bác sĩ lấy bệnh án nhập viện năm ngoái của anh lại đây”.

An Tiểu Ly đang chọn nho trong giỏ ra ăn, nghe anh ra lệnh thì bĩu môi, rất không tình nguyện mà ra ngoài.

“Chuyện gì?”, Trần Ngô Bạch lật văn kiện, không ngẩng đầu lên.

“Đương nhiên là chuyện của anh và Tiểu Ly”.

“Cám ơn đã quan tâm”.

“Khỏi cám ơn. Nhưng phải phiền anh cho tôi câu trả lời rõ ràng. Tôi vốn nghĩ anh chỉ hơi kỳ cục thôi, nhưng bây giờ xem ra anh thật sự chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ”.

“Cám ơn đã khen”.

“Đừng khách sáo”.

Hai người thực ra khá giống nhau, về một số mặt nào đó, châm chích đối phương anh một câu, tôi một câu, một người ánh mắt như dao, người kia bất động như núi, trong phòng bỗng ánh dao sáng loá, khói lửa mù mịt.

Im lặng trong phút chốc.

“Tôi nghiêm túc đấy” Trần Ngô Bạch cuối cùng chịu nhường trước. Thực ra anh biết Tần Tang là vì ai, tỏ rõ lập trường với cô thì chỉ có lợi, không có hại.

“Vậy thì tốt. Những cái khác anh tự nghĩ cách, tôi hữu nghị nhắc nhở anh, IQ của An Tiểu Ly thật sự không đủ cho anh tính toán bày mưu dâm. Anh cứ nên đơn giản một chút thì hơn, cứ quanh co thế này, hôm nào

đó cô nàng nghĩ lại rồi bỏ rơi anh thì tôi không hề ngạc nhiên đâu. Trần Ngô Bạch, có lúc anh tự tin thái quá rồi đấy”. Tần Tang gạt mái tóc, nói giọng mát mẻ.

Anh cười cười, ném văn kiện đi, nhìn cô với vẻ nghiêm túc: “Đơn giản một chút? Tần Tang, cô đúng là nói thì hay lắm... Cô đối với thằng Năm, có đơn giản không?”.

Với khả năng quan sát của Trần Ngô Bạch, làm sao không nhìn ra khi Dung Nham xuất hiện, Tần Tang có một chút hoảng loạn? Tuy anh không biết nguyên nhân nhưng có một điều chắc chắn là: Tần Tang có chuyện giấu Lý Vi Nhiên.

Sắc mặt cô hơi thay đổi, nụ cười lạnh của Trần Ngô Bạch càng u ám hơn. Khi hai kẻ xấu xa nhất thế giới phát huy khả năng, không khí bỗng đóng thành băng.

Bác sĩ nói tài liệu đều bảo quản ở tầng bảy, An Tiểu Ly dù sao cũng rảnh rồi, rất anh dũng chạy đi để lấy.

Thang máy vừa mở, cô ung dung nhàn nhã bước vào, đưa tay bấm số, sau lưng bỗng vắng đến một giọng nói có vẻ ngần ngại: “... Tiểu Ly?”.

An Tiểu Ly bỗng thấy sồn da gà, chậm rãi quay đầu lại nhìn, ôi... mô típ cũ rích!

Người đứng sau cánh tay tuy bó bột nhưng vẫn rất đẹp trai, đó chẳng phải là hoàng tử Sở không chịu nổi cô đơn mà võ ngựa bỏ đi năm nào đó sao!

“Là em thật ư!” Sở Hạo Nhiên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng xác nhận lại, vệt đám người đứng chắn giữa họ ra, nhảy chồm chồm lại.

“Ừm, ha ha, trùng hợp quá!”. An Tiểu Ly không hề hoảng loạn, rất lịch sự trò chuyện với anh ta, “Anh bị thương à?”.

“Ừ, xe đụng”. Sở Hạo Nhiên cười vẫn rất đẹp.

Hai người đang nhìn nhau thì thang máy tới nơi, An Tiểu Ly vẫy tay, “Em đến nơi rồi. Lần sau nói tiếp nhé”.

Cô lách người qua cửa, Sở Hạo Nhiên lại đuổi theo ra ngoài, gọi tên cô, lúc cuống quýt anh ta vấp ngã, An Tiểu Ly lập tức chạy tới đỡ lấy, “Này! Anh cẩn thận chứ!”.

Sở Hạo Nhiên bỗng nhìn cô vẻ rất tình cảm.

Thấy Sở Hạo Nhiên càng lúc càng không che giấu sự kích động, An Tiểu Ly thầm khen sự bình tĩnh của mình, bất giác cảm khái hai kẻ xấu bụng lúc này đang giao chiến trong phòng, hai người họ một thì gián tiếp tạo ra sự trùng phùng nhằm nhĩ hôm nay, một thì tạo thẳng ra cảnh trùng phùng này. Mà hai người họ, đều hợp sức tạo nên dáng vẻ lý trí lúc này của cô.

Về lại tầng chín, vừa vào đã nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Trần Ngô Bạch, mà An Tiểu Ly lại có cảm giác như kiểu hồng hạnh vượt tường.

“Em đến hệ mặt trời lấy tài liệu hay sao?”, Trần Ngô Bạch hừ lạnh, bất mãn.

An Tiểu Ly lúng túng, cười ngô nghê mấy tiếng, không cãi lại.

Lý Vi Nhiên đã quay về từ lâu, ngồi trên sofa choàng ôm Tần Tang đang uống cà phê, đang cùng Trần Ngô Bạch trò chuyện, thấy An Tiểu Ly thì cười trêu: “Chị dâu Ba đã quay về rồi, Tang Tang, vậy chúng ta rút quân nhé?”.

Trần Ngô Bạch chưa phản ứng, vẫn cúi đầu xem văn kiện, coi như ngầm thừa nhận câu “chị dâu Ba”.

Tần Tang cười gạt đầu, đứng lên.

“Tang Tang”, An Tiểu Ly đã đến bên giường bỗng đứng dậy, Trần Ngô Bạch như giật mình trước hành động đột ngột đó, nóng nảy vỗ vào hông cô một cái, bị cô quay lại lườm một cú.

An Tiểu Ly giục Lý Vi Nhiên đi lấy xe trước, cô kéo Tần Tang ra ngoài thì thầm.

“Chuyện gì?”, Tần Tang nhìn vẻ mặt của cô, hình như có chuyện gì thật.

“Cái đó... tớ vừa gặp Sở Hạo Nhiên!”

Lần này Tần Tang rất ngạc nhiên, nhưng cô nhìn chằm chằm Tiểu Ly một lúc rồi cười vui vẻ.

Thật tốt, có trò vui để xem rồi.

Ai đó xem lời của cô là gió thổi qua tai, quả nhiên là ngay cả ông trời cũng khó chịu trước vẻ hống hách ngang ngược của anh ta chẳng?

Về lại phòng, ánh mắt lạnh lùng của Trần Ngộ Bạch như cái bóng đuổi theo cô, An Tiểu Ly cứ thấy lúng túng vô cùng.

“Gọt táo cho anh ăn nhé?”, cô mở giỏ trái cây Tang Tang biểu ra, cầm một quả táo lên hỏi anh. Trần Ngộ Bạch bực bội nhìn quả táo, “Anh muốn ăn nhỏ”.

Nhưng nho lúc này đã bị cô tìm và ăn hết không sót một quả rồi... An Tiểu Ly lặng lẽ gọt vỏ táo rồi đưa cho anh.

Trần Ngộ Bạch rất “khí phách”, quay mặt đi, không ăn.

Không ăn thì không ăn, An Tiểu Ly “rột rột” một mình ăn sạch.

Trần Ngộ Bạch quay mặt đi rồi lại quay lại, đưa tay kéo cô lên giường.

“Táo của em...”, An Tiểu Ly bị anh làm giật mình, táo rơi xuống đất, cô giãy giụa đẩy anh ra.

“Nho của anh...”, Trần Ngộ Bạch lau bầu, giữ chặt lấy cô rồi cúi xuống thêm khát hôn lên môi cô.

Thường trong những lúc thân mật thế này anh vẫn rất ngang ngược, thô bạo, động tác thân thiết đến độ muốn nuốt cả cô luôn vậy.

“Tiểu Bạch...”, An Tiểu Ly còn lại chút lý trí, khàn giọng thì thào bên tai anh, “Anh chưa khoẻ hẳn... cái đó... ưm... không thích hợp... vận động mạnh...”

Nói xong, mặt cô đỏ bừng như con tôm luộc.

“Ai bảo em không cho anh ăn nhỏ, vậy thì anh ăn em”. Trần Ngộ Bạch mắt phát sáng, có vẻ rất trẻ con, nhưng lại tỏ ra thêm khát như kiêu đàn ông trưởng thành trước khi làm chuyện xấu. An Tiểu Ly mềm nhũn người nằm dưới anh, hình như thoáng hiểu ra lúc này khi đối diện với Sở Hạo Nhiên, tại sao cô lại lạnh lùng bình thản đến vậy.

Tiếng cười nói của cô y tá từ ngoài vắng vào, càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ.

Hai người đều dờ ra.

Trần Ngộ Bạch phản ứng trước, đặt cô nằm thẳng lại trên giường, rồi anh đè lên, sau đó trùm chăn lên cả hai.

Thế là An Tiểu Ly hôm nay lần thứ hai có cảm giác vụng trộm.

Hai người im lặng nằm, mặt đối mặt, Trần Ngộ Bạch phía trên, Tiểu Ly hơi khó thở, đưa tay ra đẩy anh.

Bất động, lại đẩy.

Kết quả, anh động đây.

“Có người đó...”, Tiểu Ly kìm nén sự quấy rối ngăn ngừa nhưng vội vàng của anh, nói khẽ như tiếng mèo kêu. Trần Ngộ Bạch đưa tay đập vào đèn báo ở đầu giường, ấn chặt cô đang giãy giụa.

Âm thanh bên ngoài xa dần, Tiểu Ly mơ mơ màng màng định lật chăn lên thì bị anh nắm lấy tay, trong chớp mắt mà thần trí đã không tỉnh táo nổi.

Trần Ngộ Bạch thích kiểu kích thích lên lút vụng trộm này, nên giữ cô trong chăn mà hành hạ.

Làm xong mãi lâu sau, anh vẫn không chịu buông tay, cả người đè lên cô, đùi chỗ này sờ chỗ kia, Tiểu Ly cũng không giãy giụa nữa, ôm anh nhẹ nhàng hỏi dạ dày còn đau không. Hai người cứ trò chuyện vu vơ như vậy. Sau khi ân ái, dịu dàng hết mức.

Ra khỏi bệnh viện, khoẻ môi Tần Tang cứ nhướn lên mãi.

“Tiểu Ly nói gì với em hả?”, Lý Vi Nhiên tò mò. Tần Tang kể vắn tắt chuyện Sở Hạo Nhiên cho anh nghe, hai người nắm tay nhau cười nhạo Trần Ngộ Bạch.

“Sở Hạo Nhiên, con trai nhà họ Sở ở thành Tây?”, Lý Vi Nhiên bỗng hỏi. Tần Tang thấy khoẻ mắt giật một cái, toi rồi, đặc ý quá nên quên mất.

“Ừm... là đại công tử nhà họ Sở, bạn học cấp ba của em”, Tần Tang ậm ừ giải thích.

Lý Vi Nhiên lúc này chưa tốt nghiệp đại học đã quen với Lương Phi Phàm, mấy năm nay cùng xông pha với anh em, mỗi người một nghề, về giao tế có Dung Nham và Tần Tổng, anh không quản nhiều như họ. Huống hồ là mấy người họ đều ở thành Đông, nhà họ Sở ở thành Tây, không quen thân lắm.

“Chúng ta đi xem phim nhé?”, Tần Tang thấy anh ra sức nhớ lại thì thầm sợ hãi. Cô thật sự phải dừng cảm một chút, nhưng tay xử lý những chuyện đó rồi.

12. Chương 12

Cậu tưởng cô không cần tình yêu, nhưng hóa ra không phải là không cần, mà là – không cần cậu.

Bộ phim kể về mối tình thời loạn lạc của một đôi vợ chồng trẻ thời Dân quốc. Tần Tang xem được một nửa thì ngủ thiếp đi, dựa vào vai Lý Vi Nhiên, hàng lông mày giãn ra, hơi thở đều đều. Ánh đèn của phim chiếu lấp lóe lên gương mặt cô, ai đó nhất thời ngấm đến mê mẩn: Phim, có đẹp bằng Tang Tang nhà anh đây?

Từ rạp phim ra thì đúng giờ ăn tối. Hai người đi siêu thị mua thức ăn, Tần Tang xuống bếp, ăn xong Lý Vi Nhiên rửa chén, cô thì bưng ly nước đứng dựa cửa nhà bếp giám sát anh.

Anh rửa mà cứ nhìn cô, Tần Tang phì cười: “Nhìn gì thế? Không muốn rửa nữa à?”.

“Không phải”, Lý Vi Nhiên vẩy vẩy bọt xà phòng trên tay, vẩy tay với cô, “Em đến đây cho anh ôm, đứng xa quá, anh ngấm mà ngứa ngáy toàn thân”.

Anh nói nghiêm túc, cô nghe mà ấm lòng.

Thế là cô đến thật, anh ôm lấy cô từ phía sau. Anh rửa sạch một cái chén lại hôn cô một cái, dụi dụi cạ cạ, lát sau nghe hơi thở anh nặng nề hẳn.

Tần Tang cười, quay lại nhón chân lên chủ động hôn anh, “Vi Nhiên...”, cô thở hổn hển, dịu giọng gọi, “Đừng ở đây...”.

Hai người vừa hôn cuồng nhiệt vừa di chuyển đến giường lớn màu hồng trong phòng ngủ. Lý Vi Nhiên bế cô lên giường, mắt xanh là lao tới.

Mà chuông cửa lúc này lại réo rắc không ngừng.

Hai người cùng lúc rên rỉ, “Cô nàng lại quên mang chìa khóa rồi”. Tần Tang ôm mặt oán thán. Lý Vi Nhiên bắt màn dụi vào cổ cô, giọng khàn khàn, “Nhốt cô nàng ngoài đó được không?”.

“Không được”, Tần Tang hôn anh an ủi, “Nó về lấy đồ rồi đi, anh ngoan nhé...”

Vẫn đang quần quýt thì di động của cô đổ chuông, nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong nhà, người bấm chuông ngoài cửa càng nôn nóng bấm mạnh hơn.

Tần Tang vỗ vỗ tấm lưng chắc nịch của Lý Vi Nhiên, anh khó chịu muốn ăn thịt cô, nằm rạp trên lưng cô, hai người áp sát nhau, lão đảo loạn choạng ra cửa.

“Surprise!”, bên ngoài, chàng trai ôm bó hoa hồng to, áo trắng quần đen phong độ đường đường, lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện. Trong này Tần Tang bị Lý Vi Nhiên ôm, cứng đờ.

Phải, sau thời gian dài, cảm thú đã về.

Ba người nhìn nhau, Lý Vi Nhiên phản ứng lại trước hết, “Tiểu Lục! Em về rồi à?!”. Chẳng phải là nửa năm mới về hay sao? Mới bốn tháng hơn mà đã về được rồi? Anh buông Tần Tang ra, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhìn Tần Tổng.

Tần Tổng lại không nhìn anh, bắt đầu từ giây phút hai người thân mật xuất hiện cùng nhau, mắt anh chưa từng rời khỏi Tần Tang. Ha, cô cũng có vẻ mặt yêu kiều nũng nịu như vậy, trên mặt cô cũng có màu đỏ xầu hổ như vậy, cô lại... ở trong vòng tay anh Năm!

“Tang Tang, tôi về rồi đây”, Tần Tổng khẽ nói.

Tần Tang cho dù thường ngày vẫn luôn cự tuyệt cậu, lúc này cũng cảm thấy nhói đau.

Nhìn nhau không nói.

Không biết tự lúc nào mà cuối cùng Lý Vi Nhiên cũng nhận ra, anh thu lại nụ cười, bước ra chặn Tần Tang phía sau lưng. Anh cao hơn Tần Tổng một chút, từ nhỏ, anh đã là người cao hơn.

“Lý Vi Nhiên, anh có thể tránh ra một chút không?”, Tần Tổng nói, không chút cảm xúc.

“Không thể”, Lý Vi Nhiên lạnh lùng từ chối thẳng thừng.

“Em muốn nói mấy câu với Tần Tang, lát nữa sẽ xong ngay”, Tần Tổng có vẻ mệt mỏi, giọng khàn khàn.

“Tiểu Lục, Tang Tang hiện giờ là bạn gái anh, em có thể gọi cô ấy là chị như Cố Yên, hoặc với thân phận của hai chúng ta, gọi cô ấy là ‘chị dâu Năm’.” Lý Vi Nhiên ôm choàng lấy Tần Tang.

Tần Tổng nheo mắt, thoáng một vẻ thịnh nộ.

Còn Tần Tang này giờ im lặng, lúc này hình như cũng thở phào một hơi. “Tần Tổng, cậu về trước đi, hôm khác tôi và Tiểu Ly sẽ cùng mở tiệc mừng cậu”, cô nói.

Tần Tổng cười lạnh, nhìn cô, “Không cần! Cảm ơn chị dâu!”, nói xong anh ném mạnh bó hoa xuống đất, rồi quay lưng bỏ đi.

“Vào đây”, Tần Tổng đi rồi, Lý Vi Nhiên trầm giọng nói.

Tần Tang nghe giọng anh có vẻ không vui.

“Chuyện gì thế?”, quả nhiên, giọng lạnh băng.

“Như anh đã thấy”, Tần Tang cũng thờ ơ.

“Tần Tang!”, Lý Vi Nhiên cao giọng, cực kỳ nghiêm túc, “Em đừng có lúc nào cũng tỏ thái độ sao cũng được như vậy, được không?”.

“Anh muốn hỏi gì cứ hỏi, đừng công kích mãi vào thái độ của em. Anh tưởng chỉ có anh là khó chịu sao?”, cũng không biết vì sao mà tính khí kỳ cục của Tần Tang đã nổi dậy.

Lý Vi Nhiên tức không chịu nổi, cứ cười lạnh lùng rồi quay lại, chụp lấy chìa khóa xe trên bàn, bỏ đi thẳng.

Tần Tang đứng chờ ra một chỗ. Từ lúc đầu cô đã từ chối thẳng Tần Tổng rất thẳng thừng mà? Sao đến bây giờ lại là lỗi của cô? Giống như cô ly gián hai anh em họ vậy?

Nghĩ mãi, trong lòng cô càng âm ứ, đến sofa ngồi xuống rồi gọi cho An Tiểu Ly, “Về ngay”.

“Gì thế?”.

“Trong vòng nửa tiếng, mua một lốc bia về, muộn một phút tớ sẽ bóp chết cậu”, Tần Tang nói với giọng trần thuật, nhưng nghe vô cùng đáng sợ.

“Cô không có tay hay không có chân?”, bên kia bỗng đổi thành một giọng nam lạnh lùng, giọng điệu rất sốc. Tần Tang cười lạnh, định khai chiến thì bên kia đã bị Tiểu Ly cướp lời, “Tớ tới ngay, đợi nhé”.

Tần Tang “ừ” một tiếng rồi cúp máy, tiện tay ném xuống đất.

Bên bệnh viện, An Tiểu Ly ngoan ngoãn thu dọn túi xách chuẩn bị đi. Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn, thỉnh thoảng nhân lúc cô không phòng bị, giấu điện thoại hoặc chìa khóa của cô vào chặn. Tiểu Ly vừa tìm đồ

vừa xoa dịu anh chàng to cao chín chắn nhưng chẳng khác gì đứa trẻ kia, đến khi thu dọn xong thì đã quá nửa tiếng đồng hồ.

“Ngoan nào, đừng giận dữ nữa, mai em mang đồ ngon đến cho anh nhé?”, Tiểu Ly sờ trán anh, dỗ dành rất trù mến. Trần Ngộ Bạch giật giật khoe môi, kỳ thị hừ lạnh một tiếng.

An Tiểu Ly cảm thấy sao nhìn kiểu gì cũng thấy anh đáng yêu, sờ sờ cằm anh rồi định đi thì di động réo vang, lấy ra xem, lập tức da đầu tê dại.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Sở Hạo Nhiên gọi, có nghe không?

Đương nhiên không! An Tiểu Ly bấm từ chối, rồi lén lút nhìn kẻ xấu bụng kia. Cũng may, anh đang xem văn kiện.

Thời hạn của Tang đại tiểu thư càng lúc càng gần, Tiểu Ly xách túi cầm điện thoại, đi nhanh ra ngoài.

“An Tiểu Ly”, Trần Ngộ Bạch bỗng gọi cô lại.

“Hử?”, An Tiểu Ly quay lại. Anh vẫn tư thế đó, ngay cả đường nét ở khoe môi cũng có chút thay đổi nào.

“Sao vậy?”.

“Không có gì. Anh chỉ muốn nói em biết, nếu có việc gì giấu anh thì tốt nhất em nên giấu kỹ, đến khi em chết cũng đừng để anh phát hiện. Nếu không... em biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào rồi, đúng không?”. Anh ngẩng lên, dịu dàng cười với cô.

An Tiểu Ly đã cấp đít bỏ chạy trong liên hoàn “call” đoạt mệnh của Tần Tang và nụ cười vô cùng khủng khiếp của Trần Ngộ Bạch.

“Hừm... nếu tớ là Lý Vi Nhiên thì tớ cũng sẽ không vui. Tang Tang là cậu sai”. Tiểu Ly hưng phấn vì cảm thú quay lại và Lý Vi Nhiên cuối cùng đã cãi nhau với Tần Tang, bóp lon bia, nói thẳng thừng.

Tần Tang cau mày, “Tại sao? Lúc đó tớ rất buồn, không muốn giải thích. Anh ấy không thể đợi một chút à? Hơn nữa chuyện Tần Tổng sao lại kéo tớ vào, lúc yên lành thì ngọt ngào nói thích đáng về đáng yêu này của tớ, dần ông đều thể hết hả?”.

Về kích động lẫn ám ức của cô đều không thoát khỏi ánh mắt Tiểu Ly, bất giác thấy cảm khái trong lòng: Nhìn kìa! Ai cũng nói với cô là Tần Tang thể này thể kia, nhưng trước tình yêu thì cô nàng chẳng phải cũng là một cô gái bé nhỏ thích hôn dỗi hay sao? Có tốt hơn An Tiểu Ly cô đây chứ?

An Tiểu Ly vui sướng, dốc hết những lời trong lòng ra: “Tớ nghĩ rằng, hai người, đặc biệt là một kẻ xấu bụng một kẻ không phải xấu bụng, người không xấu bụng rất là thiết thời! Cậu nghĩ xem, kẻ xấu bụng thì cái gì cũng biết, giống như người đọc tiểu thuyết vậy, nắm giữ toàn cục. Nhưng tớ thì chẳng biết gì, không biết trong lòng anh ấy nghĩ gì, không biết ý động tác này của anh ấy có phải như tớ tưởng, không biết có nên tin tưởng anh ấy...”

“Ngừng!”, Tần Tang bực bội ném vỏ lon rỗng đi, “Đang nói bình thường lại nhắc đến tên xấu bụng nhà cậu ra làm gì? Tớ chẳng có hứng thú gì với anh ta cả!”.

“Tang Tang”, An Tiểu Ly chân trần bước từ sofa xuống, ngồi xổm trên sàn trước mặt Tần Tang, “Hôm nay cậu sao vậy? Sao hung dữ như thế?”.

Tần Tang mím môi, không nói.

Yên lặng một lúc, giọng khàn khàn của Tần Tang vang lên, “Tiểu Ly, tớ quyết định sẽ nói chuyện với bố. Tớ muốn ở bên Lý Vi Nhiên – nghiêm túc!”.

“... Vậy trước đó cậu chỉ chơi đùa anh ấy à?”.

“... Không phải. Nói sao đây... Trước kia tớ chỉ tưởng anh ấy chỉ là một thời trẻ trung nông nổi của tớ, có thể lấy ra hồi tưởng ngọt ngào trong những ngày tháng sau này. Nhưng gần đây tớ nhận ra, anh ấy đã chiếm đầy trái tim tớ từng chút một, Tiểu Ly, tớ đã yêu Lý Vi Nhiên rồi”, Tần Tang ngửa đầu, buồn bã nói.

An Tiểu Ly mở ra một lon bia, uống một ngụm, nghi hoặc đẩy đẩy tiểu thuyết gia xxx đang bắt đầu trầm tư: “Vậy sao còn cãi nhau với anh ấy? Tổ tưởng hai người đã chia tay rồi”.

“Làm gì có cặp nào không cãi nhau?”, Tần Tang bình thản, “Tổ chỉ phiên muộn chuyện Tần Tổng thôi”.

“Có cần tổ gọi điện cho anh nhà cậu? Nói là cậu uống say rồi, bảo anh ấy đến chăm sóc cậu?”.

Tần Tang neho mắt nằm xuống, “Có lẽ anh ấy giận xong sẽ quay lại tìm tổ”.

“Nếu anh ấy không đến?”.

“Thì tổ đi”, Tần Tang như nghĩ thông suốt gì đó, cười tươi.

Tiểu Ly bóp bóp mặt bạn, cảm khái: “Tang Tang, cậu thay đổi thật rồi”.

“... Gì cơ?”.

“Trước kia hình như đối với thứ gì cậu cũng nắm chắc trong tay, chưa từng nghi ngại, chưa từng đau lòng. Có lúc tổ thấy cậu như không yêu cuộc sống lắm. Bây giờ cậu trở nên có máu thịt thực sự rồi”. An Tiểu Ly một tay cầm lon bia, nghiêm túc nói.

Tần Tang lặng thinh, ngửa đầu lên uống bia rồi thở dài: “Làm sao đây? Bị cậu phát hiện ra tổ là tiên nữ hạ phàm rồi... Đừng nói ra nhé! Nếu không tổ sẽ bảo Lôi Công giáng sét đánh chết cậu!”.

“Tần Tiểu Tang cậu...”, An Tiểu Ly nghiêng răng kèn kẹt, “Ngốc!”.

Trải qua tối nay, An Tiểu Ly đã đích thân hiểu được Thượng đế thật công bằng – kẻ xấu bụng sở dĩ bình tĩnh kiềm chế được là vì những lúc nào đó, còn ngốc nghếch yếu ớt hơn cả những người khác.

Lúc Châu Yến Hồi chỉnh sửa quần áo bước vào, trong phòng những thứ ném được đã tan tành cả, trên đất là bốn, năm chai rượu vỡ, Tần Tổng ngồi ở một góc, một tay cầm chai rượu, uống tới say bí tỉ.

“Đang diễn trò gì đây?”, Châu Yến Hồi đích thân ra tay lật lại sofa, kéo Tần Tổng lên đặt ngồi lên trên.

Tần Tổng ngửa đầu uống cạn nửa chai, say khướt, cười hì hì: “Tiệc tẩy trần mà... Tất nhiên phải uống rượu, không say không về... Yến Hồi à, hôm nay là tiệc tẩy trần khó quên nhất nhất nhất... nhất cuộc đời tôi...”. Máu trong mắt anh càng lúc càng đậm, ánh mắt càng lúc càng cay đắng.

Mắt Châu Yến Hồi thoáng lóe lên trong tích tắc biến mất, “Sao? Lương Phi Phàm thưởng cái gì à?”. Anh vỗ vai Tần Tổng, “Nói trước nhé, lợi nhuận cậu đạt được phải chia tôi một nửa. Vì giúp cậu về sớm mà số tiền USD tôi phải bỏ ra ấy nước đó đã tới con số này rồi”. Anh ta đưa tay ra ước chừng, cười nói.

Tần Tổng bĩu môi, “Biết sớm là anh lo liệu được thì có thêm một trăm lần như thế, tôi cũng không đi chuyến này đâu”. Anh nhắm mắt, ánh đèn lạnh lùm chiếu trên mặt anh, đường nét rõ ràng, vô vùng tuần tú, nhưng toát lên một vẻ đau khổ vô cùng khôn siết.

Cô đã nói biết bao nhiêu cau chua cay để từ chối cậu, đến nỗi lúc đó cậu tưởng cô thật sự không dám đến gần tình yêu. Cậu tưởng cô không cần tình yêu, nhưng hóa ra cô không phải không cần, chỉ là – không cần cậu.

Châu Yến Hồi hớp một ngụm rượu nhỏ, tự mỉm cười, “Sao nào? Nói tôi nghe”.

“Yến Hồi, nếu... Tôi nói nếu, nếu anh thích người yêu của anh em mình... Không đúng, nếu anh em của anh thích người cậu yêu... cũng không đúng...”. Tần Tổng lấp bắp, không diễn đạt được, hai tay buồn bực vò rối mái tóc.

Châu Yến Hồi cười, cụp mắt xuống, không rõ cảm xúc, “Nếu là người tôi cần, thì dù là của ai hoặc ai thích, tôi cũng sẽ không nhường. Tần Tổng, một người chỉ có thể sống một trăm năm, thế thì trong thời gian ngắn rất khó tìm thấy những thứ mình thích, nên phải biết tiếc chứ”.

Tần Tổng nằm nghiêng, lẩn nhảm hai chữ “biết tiếc”, dần dần không còn thần trí nữa. Anh đổ gục, Châu Yến Hồi mở mắt ra, trong mắt thoáng ánh sáng lạnh lẽo.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Tang Tang, cô quả nhiên không phụ những gì tôi mong đợi, thật khiến người ta... bắt buộc phải có!

Lúc A Lục dẫn Lý Vi Nhiên đẩy cửa vào thì Tần Tổng đang ngủ say sưa. Châu Yến Hồi ngồi cạnh, thấy Lý Vi Nhiên sắc mặt nghiêm túc bước vào thì anh ta cười cười, nhặt lấy một chai rượu nằm lẫn lóc trên đất, ném cho anh.

“Sao đến nhanh thế?”, giọng anh ta rất nhẹ nhõm, Lý Vi Nhiên cười gượng gạo, đặt chai rượu xuống rồi đến cạnh Tần Tổng, đẩy đẩy.

Tần Tổng say khướt, ngủ như chết, gọi cách nào cũng không dậy nổi, Lý Vi Nhiên kéo anh ta dậy đặt trên lưng, chào Châu Yến Hồi rồi chuẩn bị công về.

“Tôi nói này, chắc anh không giận dữ rồi giết nó chứ?”, Châu Yến Hồi uể oải nói sau lưng, giọng nói có vẻ chũnh choáng say.

Tần Tổng mất đi ý thức nên rất nặng, nằm trên lưng Lý Vi Nhiên giống như một bao cát. Anh vất vả đẩy lên, “Nó chỉ quậy phá như đứa trẻ thôi, tôi sẽ không xem là thật đâu”.

Châu Yến Hồi gật gù, “Thực ra tôi hiểu tâm trạng anh, tôi cũng luôn xem Tiểu Lục là em trai mình”. Vừa nói vừa nhấc tay lên, chăm chú nghiên cứu chai rượu dưới ánh đèn, gương mặt tuần tú có một vẻ vô lại.

Lý Vi Nhiên chỉ thấy không thoải mái trong lòng, không nói gì mà rời đi. Nếu lúc đó anh nhìn kỹ sẽ phát hiện ra: Châu Yến Hồi lúc đó giống như một con báo đang liếm móng chực nhảy xổ ra, quan sát mỹ nhân của anh và Tiểu Lục.

Lý Vi Nhiên khiêng Tần Tổng về nhà, vừa vào đã thấy valy hành lý để lung tung, giấy niêm phong vận chuyển của sân bay vẫn chưa xé. Xem ra cậu ta vừa xuống sân bay đã đặt vali hành lý ở đây rồi chạy đến chỗ Tang Tang.

Ném cậu ta lên giường, Lý Vi Nhiên tức tối đá cậu ta một cái. Tần Tổng ngủ rất say, không chút động tĩnh.

Rót một ly nước đặt ở đầu giường, anh quay đi định ra về. Tần Tổng bỗng trở mình, ôm đầu dụi dụi, miệng lẩm bẩm: “Tang Tang...”.

Trái tim Lý Vi Nhiên như bị tiếng lẩm nhẩm đó đẩy xuống tận đáy vực.

Sáng hôm sau, đau đầu như búa bổ.

An Tiểu Ly ấn huyết thái dương, nằm rạp trên bàn lẩm nhẩm than vãn. Đến khi Tần Tang khoác tạp dề mang bữa sáng thịnh soạn ra, đầu cô lập tức không thấy đau nữa.

“Hôm nay còn đi bệnh viện không?”, Tần Tang bưng ly sữa tươi chậm rãi uống.

An Tiểu Ly miệng nhét trứng chiên, uống một ngụm sữa đậu nành, thông thả gật gù.

“Công ty các cậu phúc lợi cũng khá nhỉ! Tổng giám đốc ốm là mọi người nghỉ hết”.

“Làm gì có, đó cũng là công việc mà. Mỗi ngày tớ ở bệnh viện đọc báo cho anh ấy nghe”. An Tiểu Ly trăn tráo ngụy biện. Trên thực tế lúc lão Nghiêm đã dặn cô làm việc này, cô đã thấy không thỏa đáng nhưng lão Nghiêm lấy vụ xin vào ký túc xá của cô uy hiếp cô đành “miễn cưỡng” phục tùng. “Còn cậu, mấy giờ đi làm?”. Cô biết ý chuyển đề tài.

“Ngày mốt tớ về nói chuyện với bố, nếu ông đồng ý thì thứ hai tuần sau đi làm. Cuối tuần chúng ta đi dạo phố, thế nào? Tớ muốn mua vài bộ quần áo công sở”. Tần Tang chậm rãi ấn huyết thái dương, cô cũng nhúc nhích đầu.

Tiểu Ly gật gù.

Sữa đậu nành làm từ đậu đen đúng là ngon, Tiểu Ly nhớ lại bộ dạng khó chịu tối qua của Trần Ngô Bạch, cố ý để dành một ly, rót vào bình giữ nhiệt để mang đến bệnh viện dỗ dành anh.

Tần Tang ngủ ở nhà, An Tiểu Ly lái xe của bạn đi. Đến cổng bệnh viện, kỹ thuật lái xe tệ hại của cô lại suýt gây họa – chệch phía cánh cổng có người đi ra, cô nhất thời không chú ý, suýt đụng người đó.

Sợ hãi xuống xe, An Tiểu Ly bỗng thấy vui mừng hỉ hả.

“Sở Hạo Nhiên, anh muốn thử em à?”.

Sở Hạo Nhiên đã gỡ bột ở chân, nhưng tay vẫn còn bó bột, “Anh đợi em ở đây mấy ngày rồi, coi như đã đợi được”. Giọng anh ta vẫn quyến rũ như ngày nào, cười một cách yêu thương trêu mếu.

“Chuyện gì?”, An Tiểu Ly cứ thấp thỏm sợ sữa đậu nành bị nguội, giọng rất thô lỗ.

Sở Hạo Nhiên lại tự nhiên đưa tay ra sờ đầu cô, “Tiểu Ly, chúng ta trò chuyện một lúc được không? Lâu quá không gặp, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em”.

Tiểu Ly đang lo sữa đậu nành, vội gật đầu rồi rời đi.

Trong phòng bệnh đang có khách. Lương Phi Phàm đứng cạnh giường Trần Ngô Bạch, Cố Yên ngồi trên sofa đang nhàn nhã lật tạp chí.

“Tiểu Ly, mang cái gì ngon thế?”, Cố Yên cười khoái chí đứng lên, xoay một vòng quanh bình giữ nhiệt trong tay Tiểu Ly.

Núi Băng nằm trên giường ngoắc tay, An Tiểu Ly tự động bước đến, đặt cái bình lên tủ đầu giường, mở ra rót một ly, nghĩ ngợi rồi rất lễ phép hỏi Cố Yên: “Chị có muốn uống không?”.

“Tốt quá!”, Cố Yên rất tò mò về cái thứ đen xì xì đó. Lấy một ly, uống thấy dinh dính, mùi thơm lan tỏa, cũng khá ngon.

Trần Ngô Bạch nhìn bộ dạng Cố Yên bưng ly nước uống ngon lành, đưa tay đẩy gọng kính, bình thản hỏi Tiểu Ly: “Bữa sáng ăn quẩy và bánh bao?”.

Tiểu Ly gật đầu, rồi ngạc nhiên: “Sao anh biết?”.

Trần Ngô Bạch uống sữa đậu, cười ầm áp, “Ngủ thấy”.

Tiểu Ly ngượng ngùng cười, “Cái đó... ha ha, còn nửa ly uống không nổi nữa, đổ thì tiếc nên em mang tới đây...”

Trần Ngô Bạch ngửa lên uống một ngụm lớn, không nói gì.

Cố Yên cũng không nói, chỉ có điều không cầm lấy cái ly thêm lần nào nữa, ngồi được một chút rồi đòi đi. Lương Phi Phàm tuy còn rất nhiều việc muốn bàn với Trần Ngô Bạch nhưng đành vội vàng chào ra về. Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Trần Ngô Bạch nhếch môi, sắp xếp văn kiện rồi đặt sang một bên, ngoắc Tiểu Ly lại hầu hạ anh ăn sáng.

Tiểu Ly cầm cái thìa đút anh từng muỗng sữa đậu đen, thấy anh có vẻ vui vẻ, cô cố hết sức nói với vẻ bình thản: “Lát nữa em ra ngoài mua ít đồ, buổi chiều lại tới. Buổi trưa anh ăn một mình nhé!”.

Công tử họ Trần lạnh lùng nhìn cô, cũng không phản đối mà chỉ “ừ” gọn lỏn.

Trong quán cà phê, ở chỗ gần cửa sổ ánh nắng rực rỡ, Sở Hoàng tử đang mỉm cười ngồi đợi.

“Xin lỗi, em tới muộn”, An Tiểu Ly chạy tới, mặt đến thở hổn hển.

Sở Hạo Nhiên xem như cô sốt ruột muốn gặp mình, mỉm cười, “Không sao, đợi em thì có bao lâu anh cũng cam tâm tình nguyện”.

Tiểu Ly cúi đầu tìm gì đó để uống, nhẹ nhõm đùa: “Sở Hạo Nhiên, công lực tán tỉnh con gái của anh còn hơn hồi xưa nhỉ!”.

Sở Hạo Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt như cảm khái, “Bây giờ anh hy vọng biết bao là công lực đó sẽ mất đi hết – không lấy món này, cho cô ấy một ly trà sữa vani”. Tiểu Ly chọn một ly mocha lạnh, bị anh ta ngăn lại, “Con gái uống lạnh không tốt, đặc biệt là thời tiết sắp vào thu thế này”.

Phục vụ là một cô bé, lúc đó mím môi cười trộm, ánh mắt nhìn Tiểu Ly vẻ ngưỡng mộ.

An Tiểu Ly rất hiểu, Sở Hạo Nhiên tuy bó bột nhưng vẫn đẹp trai, hướng hồ anh ta luôn là một gã đàn ông dịu dàng tình tế. Không giống Tiểu Bạch kia, chưa từng cho cô cơ hội chọn món, đều chọn những món anh thích ăn, cưỡng ép cô ăn giống mình, cũng mặc kệ cô có thích ăn hay không.

Trong lúc đợi, Sở Hạo Nhiên tự nhiên trò chuyện với cô.

“Mấy năm nay anh thường nhớ tới em”, anh ta khuấy cà phê của mình, thông thả uống một ngụm, gương mặt hơi cúi xuống có một vẻ cay đắng, “Có lần đi ngang trường em, anh đã vào tìm em”.

Tiểu Ly lạ lùng “a” lên một tiếng, cô không hề biết việc này.

“Em đổi số điện thoại, anh không tìm ra. Về sau anh gọi cho Tần Tang”, ngón tay có những móng rõ ràng của anh ta gõ lên tách sứ trắng, tho dài rất đẹp, “Lúc đó anh... rất muốn gặp em. Tần Tang không chịu nói anh biết tình hình của em, cô ấy chỉ hỏi anh một câu: nếu An Tiểu Ly chết rồi, liệu anh có chịu chết theo?”.

Tiểu Ly im lặng, sự biến thái của Tần Tiểu Tang thật không ai địch lại nổi.

“Anh không thể. Anh trả lời thành thực như vậy. Tần Tang nói, thế thì anh không thể gặp em, vì em không cần anh nữa”. Giọng anh ta càng lúc càng thấp, hòa theo tiếng nhạc trầm trầm của quán cà phê, thật khiến người khác mê đắm. “Tiểu Ly, anh sai rồi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?”, Sở Hạo Nhiên tình cảm thăm thiết, hỏi cô.

Kể bị đau đầu sáng hôm đó còn có tiểu cảm thú đáng yêu của chúng ta.

Tần Tổng mở mắt ra, cả trần nhà đang xoay 360 độ, đầu đau như vỡ rên rĩ một tiếng, rồi lại ôm đầu chui vào chăn, vừa lăn lê vừa uốn éo như điên trên giường.

“Bệnh à! Dậy mau!”, bị đá một cú bên ngoài, Tần Tổng thấy sợ chết khiếp.

Lý Vi Nhiên thấy cậu ta mãi không có động tĩnh gì thì lại đá một cú thật mạnh. Lần này Tần Tổng nhảy nhồm lên, “Mẹ kiếp anh đừng có chọc tôi!”.

“Mẹ của anh là dì hai của chú! Mẹ kiếp chú xuống ngay! Định tạo phản hả!”, Lý Vi Nhiên làm sao chấp nhận cho cậu ta ngỗ ngược như vậy, chụp lấy chân đang đạp chần lung tung của cậu ta rồi giật mạnh, làm cậu ta tứ chi chống lên trời.

Tần Tổng từ trên giường lăn xuống, ôm lấy eo Lý Vi Nhiên ra sức quật ngã, Lý Vi Nhiên ngã đập mạnh xuống thảm, lập tức nhấc chân đè lên người Tần Tổng, rồi lật người, một nắm đấm vung lên nhắm chuẩn vào gương mặt đẹp trai của cậu ta.

Đánh nhau khoảng nửa tiếng đồng hồ, Tần Tổng vẫn còn say không đấu lại nổi, cuối cùng thở hồng hộc gào lên đầu hàng.

Lý Vi Nhiên bước xuống khỏi người cậu ta, thở hổn hển nằm lăn ra sofa, lồng ngực phập phồng dữ dội.

“Mẹ kiếp! Lý Vi Nhiên anh hạ độc thủ thật hả! Đau quá!”, Tần Tổng ôm miệng, kêu la thảm thiết.

Lý Vi Nhiên liếc nhìn cậu ta, hừ lạnh, “Đó là ột bài học, sau này phải nhớ kỹ, mẹ kiếp đừng có mà không biết lớn biết nhỏ! Anh bình thường không so đo với chú, chú còn làm bậy nữa thì anh sẽ xử!”.

Tần Tổng ngồi trên sàn, hai chân co lại, đầu ngửa ra sau dựa vào giường, thần thờ nhìn trần nhà. Mãi lâu sau, trong phòng im ắng, chỉ có tiếng thở nặng nề của hai anh em.

“Lý Vi Nhiên”, Tần Tổng bỗng lên tiếng, Lý Vi Nhiên “ừm” khẽ một tiếng. “Anh thích Tang Tang bao nhiêu?”.

“Thích đến mức muốn cưới cô ấy về, bên nhau trọn đời”.

“... Nếu...”

“... Không có nếu”, Lý Vi Nhiên cắt ngang quả quyết, “A Tổng, cho dù trước kia em và Tang Tang đã xảy ra chuyện gì, bây giờ cô ấy đã là bạn gái anh”.

Lý Vi Nhiên nằm ngửa trên sofa, nhìn trần nhà, nói kiên định. Tần Tổng nằm ngửa trên giường, lặng lẽ.

“Em thích cô ấy trước...”, mãi sau Tần Tổng lẩm bẩm, giọng nói vốn to rõ vì say hay vì nguyên nhân khác mà trầm trầm, không có sinh khí, “Anh Năm, xem như em cầu xin anh được không?”.

“Đó không phải chuyện có thể cầu xin hay không. Nếu có thể, anh cũng cầu xin chú đừng làm khó anh”.

“... Khốn! Cút ra ngoài cho tôi!”.

Lý Vi Nhiên thẫn thờ dài, xoay người đứng lên chỉnh lại quần áo rồi ra ngoài, trước khi đóng cửa anh vẫn khựng lại, “An đã gọi đồ ăn bên ngoài, lát nữa là tới, tiền vặt anh để trên tủ giày ngoài cửa. Dì giúp việc sắp tới rồi, hành lý đã dọn xong. Báo cáo của chú, anh sẽ mang đến cho anh Cả, những việc tiếp theo anh sẽ lo, chú cứ nghỉ ngơi một thời gian”.

Anh đóng cửa lại, trong phòng ngủ sau lưng im ắng, rồi “rầm rầm” kịch liệt.

Đôi mắt Lý Vi Nhiên lạnh lùng, nắm tay siết lại, sai bước bỏ đi.

Tiểu Ly về lại chỗ Trần Ngộ Bạch thì trong phòng lại có khách tới.

Lão Nghiêm dẫn một loạt cán bộ cốt cán của công ty tới, mua trái cây và nước đến thăm tổng giám đốc. Vương Chí cũng ở trong nhóm đó. Thấy An Tiểu Ly bước vào, mọi người đều nhìn cô mỉm cười.

“Pha trà mang tới đây”, Trần Ngộ Bạch dặn Tiểu Ly, giọng tự nhiên. Lại gọi mọi người, “Ngồi đi!”.

Tiểu Ly bê một khay trà đựng trong ly dùng một lần tới, Vương Chí ngồi bên ngoài, thấy cô bưng rất cẩn thận, vội vàng nhận lấy. Tiểu Ly cười ngọt ngào, Vương Chí lại cười khổ, khẽ gật đầu.

Mọi người ngồi một lát rồi cáo từ, Trần Ngộ Bạch không xuống giường nên An Tiểu Ly ra ngoài tiễn. Lúc quay lại thì nhận ra không khí trong phòng bỗng biến hóa khôn lường, mặt Núi Băng đã lạnh ngắt.

Theo Núi Băng lâu rồi, An Tiểu Ly đã đoán ra một chút ý tứ. Lạnh lùng là ngàn năm không đổi, nhưng cũng chia ra mấy loại. Thường thì là kiểu lạnh lùng dửng dưng, dửng như băng vẽ một vòng tròn, bản thân anh ở trong đó, người lạ không được vào.

Lúc giận thì là kiểu lạnh lùng toả ra tứ phía, toàn thân là lưỡi dao băng, ai chọc giận anh thì coi như phóng cho toàn thân lỗ chỗ chít.

Còn một kiểu nữa, Tiểu Ly thường lơ mơ nhận ra, chính là... lạnh ấm áp, kiểu như cũng vẫn là một ngọn núi băng, nhưng cảm giác rất dịu dàng, khoẻ môi anh hơi nhướn lên, nhìn mà cô thấy lòng rất ấm áp.

“Tới đây”, giọng Núi Băng bình thản, sắc mặt không cảm xúc ngoắc cô lại.

Tiểu Ly ngoan ngoãn đến gần, vừa tới bên giường thì anh đã nhồm dậy, giơ tay kéo cô ngồi xuống, sau đó lật người, vô cùng thuần thục đè lên người cô.

“An Tiểu Ly, có phải anh đã nói là, em phải che giấu cho kỹ không?”, phần tóc mái hơi dài của anh đâm vào trán cô, ngựa ngựa, Tiểu Ly quay mặt đi nhưng bị anh bóp lấy cằm. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh có cơn giận phùng phùng. An Tiểu Ly tim đập thình thịch, toi rồi, bị anh nhận ra rồi!?

“Em...”, Tiểu Ly lắp bắp, cơ thể vô thức co rúm lại, “Không có gì mà... Là anh ta tìm em!”.

“Thế hả?”, Trần Ngộ Bạch lạnh lùng thốt ra hai chữ, ngón tay lạnh ngắt đã từ từ di chuyển xuống cổ cô.

Lúc này là một buổi chiều, bên ngoài phòng bệnh người qua lại tấp nập, Tiểu Ly cảm giác hơi thở anh mỗi lúc một nặng nề, ngọn lửa trong mắt cũng mỗi lúc một lớn. Cô nhớ lại thảm kịch lần trước: sau hôm đó, tấm drap giường nhăn nhúm ướt đầm đó vẫn là do cô mặt dày xách ra đi vứt. Còn Núi Băng lúc đó vẻ mặt thoả mãn dựa người trên giường, rất trắng trẻo nhìn cô quần áo xộc xệch mặt đỏ tía tai đi dọn dẹp.

“Em thật sự là... rất không ngoan...”, nụ hôn cháy bỏng của Trần Ngộ Bạch rơi xuống.

Điện thoại của Tiểu Ly bỗng vang lên trong không khí nóng bỏng này. Cô tỉnh ra, vùng vẫy định đi lấy nghe, anh không cho, hai người vừa bám riết vừa giằng co, không biết bộ phận nào đó của ai đã bám vào nút nghe của điện thoại nằm trong túi cô.

Giọng nói ấm áp khiêm nhường của Sở Hạo Nhiên vang lên: “Tiểu Ly?”.

An Tiểu Ly thoáng nhanh trí, đẩy Trần Ngộ Bạch ra, chạy đi mấy bước nghe điện thoại. Trước vẻ mặt nửa cười nửa không rất đáng sợ của anh, cô vội vàng ậm ừ cho qua với Sở Hạo Nhiên rồi vội cúp máy.

“Ừm... anh đừng giận, nghe em nói nhé”, An Tiểu Ly ra sức muốn tìm cớ, “Em... thật sự chỉ trùng hợp gặp phải...”.

Trần Ngô Bạch cười lạnh lẽo, nhìn cô đến mười giây. Một giây trước khi An Tiểu Ly sắp nhũn chân quỳ gối nhận tội, anh đưa tay rút một bản văn kiện mỏng trên tủ đầu giường, ném ra trước mặt cô, “Em có biết ‘Thiên Nguyên’ mỗi năm phải nhận bao nhiêu đơn hàng của Lương Thị không? Anh chỉ cần động một ngón tay là trong vòng một tháng, nó sẽ phá sản. Em, cho dù là giấu anh đi tìm công ty khác, cũng nên hỏi cho rõ: ở thành phố C này, người anh không buông ra thì còn có công ty nào dám nhận”. Khí lạnh toát ra tứ bề, hơi ẩm trong phòng đột ngột hạ thấp.

An Tiểu Ly lại thở phào một hơi – cũng may, cũng may là chuyện của Sở công tử chưa bị phát hiện!

“Em sai rồi”, cô nhanh chóng nhận lỗi, “Sau này không dám nữa. Em nhất định thề đến chết cũng trung thành với tổng giám đốc”. Cô có phần vui sướng, giống như lúc nhỏ thi xong, tưởng mình chắc chắn đã rớt, ai ngờ lúc bài thi chấm xong lại được đến 80 điểm.

Trần Ngô Bạch có vẻ hơi ngứa răng nên nghiêng chặt, nhìn cô như muốn ăn thịt tới nơi. Nhưng bộ dạng cô cười hí hí, đánh cũng không cãi mắng cũng không trả, ngoan ngoãn như một con cún cưng thì anh không tài nào giận được nữa.

“Lần sau không có ngoại lệ đâu”, anh ôm lấy vai, lạnh lùng nói, “An Tiểu Ly, nhớ lấy, anh không phải kẻ khoan dung”.

Ra khỏi nhà Tần Tổng, Lý Vi Nhiên cũng gia nhập đội quân đầu đầu buổi sáng.

Tối qua anh ngồi cả đêm trên sofa phòng ngủ Tần Tổng, nghĩ ngợi suốt đêm.

Ông ngoại của anh và Tần Tổng là tư lệnh Trương nổi tiếng của quân khu thành phố C, cả đời kinh qua bao trận chiến, chiến công lẫy lừng. Có ba con trai hai con gái, ba người con trai thừa hưởng dòng máu trong ông, tất cả đều hiến dâng sinh mạng cho tổ quốc. Còn mẹ anh và mẹ của Tần Tổng chính là hai hạt minh châu còn lại của ông. Anh và Tần Tổng, trong đám cháu bầy đứa của ông, xếp hàng thứ năm và thứ sáu.

Trong một lần đi du lịch tốt nghiệp cấp ba, anh và Tiểu Lục quen với bọn Lương Phi Phàm. Cơ duyên trùng hợp lại cùng nhau trải qua khó khăn sinh tử ở Italia, trên đường về nước đã kết thành huynh đệ. Do sự nham hiểm của Trần Ngô Bạch và khả năng đánh nhau của Kỳ Nam, hai người lại bị rơi lại phía sau, vừa hay cũng giống như thứ bậc trong nhà, anh vẫn là anh Năm, cậu ta vẫn là Tiểu Lục.

Tiểu Lục lúc về đã nói hớ, ông ngoại tưởng họ qua lại với xã hội đen nên nổi trận lôi đình, cuối cùng anh phải đứng ra nhận trách nhiệm. Lúc đó ông ngoại nói với anh: “Ông không hiểu gì về Lương Phi Phàm nhưng ông hiểu con. Tiểu Ngũ, con phải dẫn dắt em mình cho tốt”.

Mấy năm nay, anh và Tiểu Lục làm trong Lương Thị cũng xem như công thành danh toại. Ngay cả bố của Tiểu Lục cũng không còn bắt cậu quay về giúp đỡ công ty của gia tộc nữa.

Lý Vi Nhiên tự nhủ, đối với đứa em trai này, anh không thể không yêu thương.

Nhưng anh nhìn Tần Tổng cau chặt hàng mày dưới ánh đèn u ám, lại thấy hình như bản thân không đúng. Thấy cái kiểu cậu ta tìm đến tận nhà, hình như là phải có cho được. Nhưng với tính cách của Tần Tang thì không thể chưa từng cự tuyệt cậu ta.

Lý Vi Nhiên thở dài cả đêm.

Trong vô thức, chiếc xe đã đến toà chung cư mà Tần Tang ở.

Anh hạ kính xe, dựa vào cửa xe hút một điếu thuốc, lặng lẽ ngồi một lúc rồi về.

Giấc này ngủ tới trời tối đất, trong mơ hình như vẫn là lúc nhỏ, Tiểu Lục nước mũi rùng rùng đi theo sau anh, khóc gào gọi tên Tang Tang. Còn anh hình như đã là người lớn, nắm tay một cô gái, nhưng lại cảm nhận rõ ràng không phải là Tang Tang, Tang Tang đâu? Tang Tang đi đâu rồi

...

Di động rung lên kéo anh ra khỏi cơn ác mộng, Lý Vi Nhiên không mở nổi mắt, thò tay ra lần tìm điện thoại, mở ra khàn giọng “alo” một tiếng.

“Anh đang nghỉ ngơi à?”.

“Ừm...”

“Vậy không sao, anh nghỉ đi nhé, tạm biệt”, cô cúp máy, Lý Vi Nhiên mới ý thức được: Tần Tang chủ động gọi điện cho anh.

Cô cũng có lúc chủ động làm lành!

Anh lập tức ngồi dậy, gọi lại. Mãi sau không ai nghe máy, lúc đợi, bỗng trong đầu anh loé lên suy nghĩ, xuống giường đi nhanh ra khỏi phòng ngủ, chân trần chạy ra cổng mở cửa: người đang dựa cửa ở ngoài, chính là Tang Tang của anh.

Lý Vi Nhiên cười, giơ điện thoại lên, cúp máy. Tần Tang ngượng ngịu cúi đầu.

Vào nhà rồi, Tần Tang xách túi đồ vào thẳng phòng bếp, Lý Vi Nhiên vào nhà tắm tắm rửa, hai người lại như vợ chồng lâu năm, hoà hợp không cần lời nói.

Anh lau mái tóc ướt đầm, rất hào hứng bước vào nhà bếp, mái tóc dài Tần Tang lúc này đã búi lại, mặc áo pull của anh làm tạp dề, đang nấu thức ăn. Nồi “lách tách” bốc hơi nghi ngút, dầu ăn trong một cái nồi khác cũng đã sôi.

“Anh ra ngoài đợi nhé”, Tần Tang đổ thịt gà đã thái sẵn vào nồi, đảo cho thấm dầu rồi lại vớt ra cho vào chén.

Lý Vi Nhiên vắt khăn tắm lên cổ, ôm lấy eo Tần Tang, vùi mặt vào gáy cô rồi hít sâu một hơi, “Vợ à, em thật tốt!”.

Tần Tang nghiêng đầu hôn anh một cái, cười cười, “Không giận nữa sao?”.

“Còn một chút”.

Anh dụi dụi vào mặt cô, Tần Tang tắt bếp, quay lại chui vào lòng anh, dịu dàng nói, “Là em không tốt, lúc đó em không nên nổi cáu... Em cho anh cắn một cái, anh đừng giận nữa nhé!”.

Lý Vi Nhiên cười, cúi xuống cắn cằm cô một cái để lấy lại một vòng răng nhọn. Tần Tang đau quá, đùa giỡn với anh một lúc rồi lại mở bếp nấu tiếp. Lý Vi Nhiên không muốn đi, cô đứng nấu, anh phía sau ôm lấy cô.

Tần Tang cắt đùi gà ra thành từng miếng, thêm mộc nhĩ, măng tươi, tôm sống, đợi nồi nóng lên rồi bỏ vào trong hầm lửa vừa. Ưc gà cô cắt thành miếng vuông, xào chung với ớt xanh, cải thảo, cà rốt, lại xào thêm một đĩa đậu Hà Lan, vậy là hoàn tất một bữa cơm. Lý Vi Nhiên từ sáng đã đói meo, ngủ tới chiều mới dậy nên lúc này rất đói, cả một tô canh lớn cũng húp hết.

Ăn xong vẫn là anh rửa chén, Tần Tang ngồi ở phòng khách xem tivi. Lát sau anh rửa xong, xắn tay áo bước tới, tắt tivi, bế cô đặt lên đùi, hôn rồi hôn.

Tần Tang ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, “Vi Nhiên, lần sau chúng ta có cãi nhau thì anh phải chủ động dỗ em nhé”.

“Ừ. Nhưng tại sao?”.

“Chúng ta luân phiên mà, em một lần anh một lần, dù là ai không đúng đi nữa”.

“Ồ”, anh ôm cô cười khê. Mùi dầu mỡ thoảng trên người cô khiến anh có cảm giác an tâm vô cùng.

“Tần Tổng đến tìm em mấy lần, có lúc đi cùng Tiểu Ly. Bọn em cùng ăn mấy lần rồi. Cậu ấy cũng từng nói với em... nhưng em cảm thấy cậu ấy vẫn chưa trưởng thành, có lẽ một lúc sau thì quên. Về sau cậu ấy đi Ả Rập, em cũng không để tâm nhiều. Em không thích cậu ấy”. Tần Tang dựa vào vai anh, tay nghịch logo trên áo anh, nói khê.

Lý Vi Nhiên “ừ” một tiếng, không hiểu rõ cảm xúc của anh lúc đó.

“Em yêu anh”, cô ngẩng lên, nịnh nọt.

Lý Vi Nhiên không tìm được cúi xuống hôn cô, một nụ hôn dài đắm đuối, đến khi hai người không thở nổi, anh mới quỵn luyến buông ra, ngón tay cái ve vuốt môi cô. “Còn không?”, anh hỏi.

“Là như thế đấy. Em và cậu ấy chưa xảy ra gì cả, anh nói oan em quá!”, Tần Tang nũng nịu.

Có lẽ có tác dụng với anh, anh nắm tay cô bóp nhẹ, “Anh không có mà”.

“Vậy tối qua anh còn nổi giận như thế... còn bỏ đi một nước nữa”.

Tần Tang hiếm khi than vãn, Lý Vi Nhiên càng ôm chặt hơn, khẽ thở dài, “Tiểu Lục cùng lớn lên với anh, thấy nó buồn, anh cũng không vui. Em thì lại tỏ thái độ đó, anh làm sao không giận?”. Giọng anh trầm trầm có vẻ tủi thân. Tần Tang thấy mềm lòng, nhất thời không muốn tranh luận nữa.

“Tang Tang, em nên nói sớm với anh. Nếu anh sớm biết A Tổng thích em thì chí ít anh cũng sẽ chuẩn bị sẵn, không căng thẳng đến mức này”.

Tần Tang ngược lên, “Anh cũng đâu nói với em những hồng nhan tri kỷ cũ đâu!”.

Lý Vi Nhiên cười, ngậm ngón tay cô vào miệng. Tần Tang vội rút lại, nhéo nhẹ má anh.

“Thế bây giờ thì sao? Anh chuẩn bị làm gì?”, Tần Tang nhìn anh, trông chờ.

“Còn làm sao? Anh em như tay chân, anh đành chặt một cánh tay đưa Tiểu Lục, dù sao vợ thì anh không nhường được”. Anh nhướn mày, “Hơn nữa... đây cũng không phải chuyện có thể nhường”. Anh thu lại nụ cười, dịu dàng sờ mặt cô, “Em đừng lo, có anh rồi”.

Sắc mặt anh dịu dàng chân thành, trong đồng tử màu nâu đậm có ánh sáng loé qua, căn phòng nhỏ tối tăm trong tim Tần Tang đã gây mất chốt cuối cùng.

13. Chương 13

Những bất an, bức bối, do dự, ngần ngại mà trước đây anh ngỡ mình không thể có, đang dần dần theo em kéo đến.

Những nụ cười ngọt ngào chua chát trước đây anh ngỡ mình không thể có, từng chút một xuất hiện cùng em.

Tần Tang sáng sớm đã về nhà ở thành Tây.

Người nhà cô vẫn chưa dậy, trong sân, những người giúp việc đang quét lá khô, ánh nắng sớm mai mùa thu xuyên qua những cành cây tiêu điều xơ xác, chiếu vào trong sân, tạo ra cái bóng mờ tối, là cảnh cô đơn mà Tần Tang quen thuộc. Cô khép chặt áo khoác, xách bữa sáng mà cô mua trên đường, bước vào nhà.

Nhà bếp đang chuẩn bị bữa sáng, cô đưa hộp cho họ rồi ra ngoài đợi trong phòng khách.

Vương Di xuống lầu trước, mặc áo ngủ bằng lụa màu trắng, phong cách cao quý, trên gương mặt được chăm sóc kỹ đã thoáng những nếp nhăn. Tần Tang buông tạp chí xuống, đứng lên chào.

“Tần Tang, lại đây! Sao không gọi mẹ dậy sớm?”, Vương Di cười, kéo tay cô ngồi xuống, “Con đấy, lần trước cũng chẳng chịu ở lại qua đêm, bố con sau đó còn trách mẹ! Hôm nay đến sớm như vậy có chuyện gì sao?”.

Tần Tang gật đầu, “Con cũng tốt nghiệp một thời gian rồi, đi phỏng vấn mấy công ty, lần trước cũng đã nói với bố. Mấy hôm trước con được một nơi báo tuần sau đi làm. Nên... lát nữa mẹ giúp con nói với bố nhé!”, cô ngồi cạnh Vương Di, giọng nói có vẻ nũng nịu.

Vương Di cúi xuống uống nước, ngẩn người. Trong ấn tượng của bà, Tần Tang từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ nói chuyện thân mật với bà như vậy.

“Ừ được! Ừm, mẹ biết rồi!”, bà cười vui vẻ, đặt tay lên vai Tần Tang.

Tần Uy thấy Tần Tang tới thì chỉ gật đầu. Nhưng khi nghe nói bữa sáng là do cô mang tới thì ăn thêm một chén cháo.

Vương Di tâm trạng cũng rất tốt, ngay cả chuyện Tần Liễu gọi mãi vẫn nằm ỳ trên giường không chịu dậy, bà cũng không cần nhắc nữa.

Trước khi đi, Tần Tang nhận lấy áo khoác và túi công văn từ tay người giúp việc, đích thân mang ra cửa.

“Bố, có một công ty thông báo đi làm”, Tần Tang mở lời, “Cùng không xa lắm chỗ con ở, quy mô bậc trung, hoàn cảnh rất tốt. Con muốn đi, bố nghĩ sao?”.

Tần Uy nhìn cô, hơi cau mày, không nói gì.

Vương Di đưa mắt ra hiệu với Tần Tang, cô hơi lùi lại, bà bước đến đưa áo khoác cho Tần Uy, rồi nói: “Em nghĩ không làm việc ở công ty nhà cũng tốt, nói ra thì cũng là nó có bản lĩnh của nó mà. Thế hệ chúng ta có đứa con gái của nhà nào mà ra khỏi trường học là có thể tự tìm việc đâu? Tần Tang xưa nay rất biết điều, anh cứ để nó đi đi”. Cô chỉnh lại cổ áo cho chồng, dịu dàng nói.

Tần Uy nhận lấy túi công văn trong tay bà, gật đầu với Tần Tang.

Tần Tang thấp thỏm cả buổi sáng, cuối cùng đã thở phào. Cô nhìn Vương Di, cười cảm kích.

“Hôm nay đừng đi, Tần Dương tối nay đi công tác về, cùng ăn cơm với nhau”, Tần Uy nói với con gái.

Tần Tang ngoan ngoãn gật đầu, “Tối nay con cũng còn có việc muốn bàn bạc với bố”.

Tần Uy mỉm cười rồi đi làm.

Tần Tang theo Vương Di vào trong, cúi đầu, gương mặt chỉ có nụ cười tủm tỉm. Nhưng lại cảm thấy máu trong người đang nóng lên, giống như cảm giác bướm phá kén chui ra vậy.

Hình như ... đã chạm đến bờ hạnh phúc rồi.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Sức khỏe của Trần Ngộ Bạch dưới sự chăm sóc tận tình kỹ lưỡng, “không chỗ nào không được chăm” của An Tiểu Ly mà hồi phục rất nhanh. Đã vào thu, càng lúc càng lười biếng, ngay cả người cuồng công việc như anh cũng chẳng có tâm tư nào làm, suốt ngày ngắm Tiểu Ly, không cạnh khỏe sĩ nhục cô thì cũng tìm niềm vui. An Tiểu Ly thua thiệt một lần rồi nên không chịu để anh làm tới nữa, lúc nào cũng nhảy thật xa ra trước khi anh ra tay.

Buổi chiều yên tĩnh, không có khách khứa tới. Trần Ngộ Bạch đọc công văn một lúc cũng thấy chán. Tiểu Ly đang ngồi trên sofa yên lành mà anh cứ nằng nặc đòi cô tới cùng xem tivi với mình.

Vì anh đang giữ điều khiển tivi nên An Tiểu Ly rất bất đắc dĩ bước lại, một cách chậm chạp và lừ đừ. Cơ thể Trần Ngộ Bạch cao ráo, Tiểu Ly bị anh nửa ôm vào lòng, càng co lại càng tuột xuống dưới, đầu gối lên bụng anh, thích thú xem chương trình thể giới động vật.

Nhưng cảnh tượng ấm áp đó thì tay anh không phải là nên vuốt tóc cô sao? Tại sao... “Trần Ngộ Bạch! Anh không thể lãng mạn được chút nào ư?”, Tiểu Ly bóp bàn tay anh đang vòng ra xoa ngực cô, ra sức mấy lần cũng không gạt ra được

Trần Ngộ Bạch cười hì hì, nhát một chân dè lên người cô đang giãy giụa, một vật nào đó đã len lén thay đổi lúc này đè ngay sau gáy cô. Giọng anh có chút gấp gáp: “Đầu em vùi vào đó, có thằng đàn ông nào mà lãng mạn nổi?”.

An Tiểu Ly thẹn quá hóa giận, quyết đấu với tay anh, nhưng cuộc chiến khi sắp thắng lợi thì bỗng thay đổi cục diện – cô giãy giụa quá mức, bị ai đó ấn mạnh xuống, gục xuống, mặt cô áp đúng vào bộ phận nào đó đang hưng phấn của anh.

Trần Ngộ Bạch lúc này không còn nghĩ gì được nữa, đau quá gào lên nho nhỏ: “An Tiểu Ly, em muốn nửa đời sau này không có gì để xài hả?”

Tiểu Ly khoái chí, lặng lẽ bò dậy, nằm trên cánh tay anh, ngửa đầu lên nhìn anh đang nhăn nhó: “Nửa đời sau? Anh muốn cưới em hả?”.

“An Tiểu Ly, có lẽ...”, anh thì thầm mấy chữ rồi không nói nữa, Tiểu Ly đẩy anh, tò mò hỏi: “Có lẽ gì cơ?”.

Trần Ngộ Bạch cuối xuống, nhìn cô từ khoảng cách rất gần, đôi mắt tối lại, có vẻ suy tư: “Có lẽ, thật sự là em”.

Tiểu Ly đương nhiên không hiểu, ngạc nhiên “a” một tiếng, Trần Ngộ Bạch cười, siết chặt vòng tay, giống một cô bé ôm con gấu bông yêu thích, giữa chặt cô trước ngực mình.

Những bất an, bức bối, do dự, ngần ngại mà trước đây anh ngỡ mình không thể có, đang dần dần theo em kéo đến. Những nụ cười ngọt ngào chưa chất trước đây anh ngỡ mình không thể có, từng chút một xuất hiện cùng em. Có lẽ anh thật sự đã sai lầm đến tận bây giờ, có lẽ anh thật sự cũng chỉ là người trần mắt thịt. Có lẽ, thật sự là em mới có thể cho anh – tình yêu.

Tần Liễu ngủ tới hơn một giờ chiều, vừa ngáp vừa xuống lầu, thấy Tần Tang ngồi trong phòng khách thì hững hờ lao đến, “Tần Tang! Bắt được em rồi nhé! Chiều đi dạo với chị!”.

“Giờ đã là chiều rồi”, Tần Tang thông thả uống cà phê lật xem tạp chí thời trang, “Đợi chị sửa soạn xong thì đã tới giờ cơm tối rồi. Em không đi.”

Cô lật một trang đưa Tần Liễu xem, “Có ra dáng dân văn phòng không?”.

“Ôi”, Tần Liễu bình luận có vẻ chuyên nghiệp, “Áo khoác cũng được, váy thì trông quê quá. Đồ thu đông lần này đều là phong cách đó, chị thấy không nổi bật, nếu bên dưới phối với quần tây đen bó sát thì đẹp hơn nhiều”.

“Em mặc đi làm, ai cần nổi bật”, Tần Tang cười với cô nàng, “Bố đồng ý rồi”.

Đầu móng tay đỏ của Tần Liễu chỉ vào giá bộ quần áo đó, “Em mặc cả hai, ba năm lương của người ta để đi giặt bát cơm của người giặt bát cơm của người ta, có thất đức không đó?”

Tần Tang gõ đầu cô nàng, hai chị em đang chuyện trò thì Vương Di bỗng hoảng hốt từ trên lầu chạy xuống, mặt đầm đìa nước mắt.

“Mẹ! Chuyện gì thế?”, Tần Liễu vội đứng lên, dẫn mẹ đến ngồi xuống sofa.

Vương Di khóc thành tiếng, chụp lấy tay Tần Tang và Tần Liễu, “Tiểu Hòe... Tiểu Hòe nó... bố con gọi điện về, nói lập tức thu dọn hành lý cho nó, đưa nó sang Anh”.

Vương Di khóc nức nở. Tần Liễu không hiểu gì, nhưng Tần Tang lại biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch.

Không tới bốn giờ, xe của Tần Uy đã về.

Từ cổng vào, Vương Di và hai con gái đứng ở ngay bậc thềm đợi. Tần Uy sắc mặt tái xanh đi phía trước, Tần Hòe cao ráo tuấn tú im lặng theo sau bố vào nhà.

Vương Di thấy con trai, đang định nói gì thì bị Tần Uy sắc giọng quát một tiếng làm cho sợ hãi, không dám lên tiếng: “Vào thư phòng quỳ đó! Không cho nó ăn tối!”.

Tần Hòe đưa mắt nhìn mẹ và hai chị, ra hiệu “con không sao”, rồi lặng lẽ nghe lời bố đi lên lầu.

Tần Uy nổi trận lôi đình, đi qua đi lại trong phòng khách, cứ cách một lúc lại hỏi trợ lý máy bay của Tần Dương đã về chưa. Vương Di ngồi trên sofa khóc, Tần Liễu thì thâm khuyên nhủ, Tần Tang im lặng ngồi một bên.

“Bố, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Tần Liễu e ngại hỏi bố đang hút thuốc.

Tần Uy trầm giọng đáp: “Không liên quan tới con”.

“Vậy sao bố lại bắt Tần Hòe quỳ? Còn tìm anh cả nữa? Bố đừng giận như vậy mà! Nó mới học lớp 12, làm sai chuyện gì...”

“... Câm miệng! Lên lầu!”, Tần Uy bỗng nổi giận, gân xanh trên trán hằn rõ, quát to.

Tần Liễu sợ tới nỗi nước mắt chực trào ra, khoát tay mẹ, tủi thân dựa vào bà, nước mắt Vương Di càng rơi dữ dội hơn.

Khi Tần Dương xách hành lý, toàn thân bụi bặm phong trần về tới nhà, trong phòng khách bầu không khí nặng trĩu, sắc mặt bố rất xấu mẹ và em gái đang lau nước mắt, còn Tần Tang khẽ đưa mắt ra hiệu.

“Con... về rồi”, Tần Dương trước ám hiệu của Tần Tang thì chỉ chào hỏi vắn tắt.

Tần Uy dập tắt điều thuốc, đứng dậy đi lên lầu, quăng lại một câu cho con trai: “Đến thư phòng của bố”.

Tần Dương vừa đáp lại vừa di chuyển theo, nhìn sang Tần Tang, cô mấp máy môi nói ra một cái tên: “Tiểu Hòe”.

Tần Dương vỡ lẽ, vừa nghĩ ngợi kể sách vừa đi lên lầu.

Khu tĩnh dưỡng bên dưới tòa nhà bệnh viện, thảm cỏ vẫn xanh mướt, chỉ là gần thu nên lá rụng lả tả, thời gian này người ta ra ngoài tản bộ cũng ít, bỗng có một cảm giác xơ xác tiêu điều.

Trần Ngộ Bạch nắm tay An Tiểu Ly, men theo con đường quanh co trong hẻm giả sơn. Anh đẹp trai bẩm sinh, dù mặc đồ bệnh viện kẻ sọc vẫn tuấn tú ngời ngời. Mở hai nút áo để lộ xương quai xanh cũng khiến Tiểu Ly tự cảm thấy rất “mất hồn”. Cô không kìm được lại cười ngốc nghếch.

Lúc này đang là hoàng hôn, ánh sáng đỏ cam nhuộm lên những sợi lông tơ trên một bên mặt cô thành màu vàng. Trần Ngộ Bạch mím môi, bỗng không muốn nói cô gì cả.

Cứ để cô vui là được.

Sau đó, An Tiểu Ly phát hiện có một thành ngữ là “lạc cực sinh bi”, dường như tạo ra là vì cô.

Sở Hạo Nhiên không biết xuất hiện từ đâu, chặn trước mặt họ, nhìn Tiểu Ly đắm đuối: “Sao không nghe điện thoại vậy?”. Anh ta đưa bìa hồ sơ mà anh ta nghịch nó này giờ cho cô xem, “Buổi trưa em để quên ở quán cà phê, lúc này trong điện thoại anh quên nói, gọi lại thì em lại không nghe. Đây, trả lại cho em”.

Sở Hạo Nhiên tự nhiên như chốn không người, đặt bìa hồ sơ hình dấu đáng yêu lên đầu Tiểu Ly.

Sở Hạo Nhiên cứ như không nhìn thấy Trần Ngộ Bạch vậy, chỉ dịu dàng nhìn cô cười. Không khí xung quanh bỗng biến thành vụn băng rơi xuống, An Tiểu Ly hít thở khó khăn, bàn tay cô đang nắm càng lúc càng lạnh ngắt, hơi lạnh tỏa ra từ hai bàn tay đan vào nhau, dần dần đóng băng cả cánh tay cô.

“Ừm...”, cô máy móc lùi lại một bước, đứng cạnh Trần Ngộ Bạch, đỡ dẫn giới thiệu anh với Sở Hạo Nhiên, “Đây là Tiểu Bạch”.

Sở Hạo Nhiên nhướng mày, An Tiểu Ly ý thức được cô vừa nói gì, suýt cắn lưỡi mình nuốt xuống bụng. Cô vội cải chính: “Trần Ngộ Bạch. Tổng giám đốc... công ty em”.

“Đây là Sở Hạo Nhiên...bạn...em”.

“Sở tiên sinh”, Trần Ngộ Bạch rất lịch sự đưa tay ra, bắt tay Sở Hạo Nhiên. Sở Hạo Nhiên cũng khiêm tốn mỉm cười, “Tổng giám đốc Trần, vinh dự quá”.

“Không dám”, Trần Ngộ Bạch cười thản nhiên.

An Tiểu Ly đã chuẩn bị báo cảnh sát bỗng nghẹn mặt, đây là... tình huống gì thế này?

“Anh đói rồi, chúng ta đi ăn đi”. Trần Ngộ Bạch chào Sở Hạo Nhiên xong liền xem anh ta như người vô hình, nói thẳng với An Tiểu Ly.

Tiểu Ly chỉ mong được đi, gạt đầu lia lịa.

Sở Hạo Nhiên lại đưa tay nắm chính xác lấy cánh tay của An Tiểu Ly, “Vậy khi nào chúng ta gặp nhau ? Em nhận lời với anh sẽ suy nghĩ, anh vẫn luôn đợi em”. Anh ta hơi cúi đầu, thâm tình sâu nặng, cũng hoàn toàn xem Trần Ngộ Bạch là kẻ vô hình.

Màu mắt Trần Ngộ Bạch biến thành đen như mực, không khí càng lúc càng lạnh lẽo. Nhưng anh không nói câu nào, chỉ đưa tay ấn nhẹ lên dạ dày.

Quả nhiên, An Tiểu Ly vội bước tới đỡ lấy anh, nói nhanh với Sở Hạo Nhiên: “Nói sau đi, em đi trước đây”.

Thâm tình của Sở Hạo Nhiên chưa kịp thu lại, nhất thời đỡ ra.

Trần Ngộ Bạch nhân lúc An Tiểu Ly cúi đầu đỡ lấy anh, nhìn thẳng vào Sở Hạo Nhiên, nở nụ cười lạnh băng.

Cả bữa tối, An Tiểu Ly ăn không tới mười gắp. Mà Trần Ngô Bạch thì cứ ung dung ăn hết cả một con cá, còn húp hết canh cá không sót một giọt, chỉ là vẻ mặt và động tác thì rất đáng sợ.

Buổi tối anh dựa giường đọc sách, cô cầm điều khiển tivi đổi kênh liên tục, thỉnh thoảng liếc trộm anh. Nhưng từ đầu chí cuối anh không nói gì, cả một ánh mắt đe dọa đòi tính sổ cùng không.

Hơn chín giờ, Tiểu Ly định về chỗ Tần Tang, trước khi đi còn lấp bắp nói chuyện với anh, còn anh vẫn âm ừ đáp lại.

“VẬY... em đi nhé!”

“Ừ”.

...

“Tiểu Bạch?”

“Ừ”.

“Em... đi thật đấy nhé!”

Ánh mắt Trần Ngô Bạch dời từ sách sang, nhìn cô một cái rồi cười dịu dàng, “Sao vậy? Đòi anh đưa em xuống lầu à?”

An Tiểu Ly nghẹn lời, cúi đầu nghịch khóa kéo trên áo, rồi cắn môi, xách túi ra về.

Trần Ngô Bạch sau lưng đang cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm, đọc trang sách đó đã một tiếng đồng hồ.

Về đến chung cư của Tần Tang, mở cửa ra, tối đen như mực.

An Tiểu Ly thay giày, rót ly nước ỳnh, thở dốc một hơi rồi gọi điện cho Tần Tang, “Tần Tiểu Tang, cậu mau về đi! Tớ có chuyện muốn kể”. Cô gào một hơi, tưởng rằng Tần Tang và Lý Vi Nhiên đang ở cạnh nhau.

Giọng Tần Tang lại nho nhỏ, như đang bịt loa lại: “Tớ đang ở nhà bố. Chuyện gì?”

“...Tiểu Bạch và Sở Hạo Nhiên gặp nhau rồi, nhưng chẳng có tình huống lạ thường nào hết, tớ không biết là chuyện gì nữa... Cậu có về không?”

“Không, tối nay tớ ở đây”.

“Đừng mà...”.

“Có việc thật. Tớ không nói nữa, một lát rảnh sẽ nhắn tin cho cậu”.

“...Ồ...”

An Tiểu Ly rất miễn cưỡng nhận lời.

Tần Tang cúp máy, ra khỏi phòng nhỏ bên hông phòng khách. Mắt Vương Di đã sưng húp vì khóc, Tần Liễu là người vô tâm vô tư lúc này cũng đang rơi nước mắt, ngồi cạnh mẹ trên sofa phòng khách.

Tần Tang cảm thấy hơi phiền muộn, lúc này dù họ có khóc chết đi nữa thì Tần Dương và Tần Hòe cũng khó thoát. Đã vô dụng thì còn khóc làm gì?

Nhưng nụ cười của Lý Vi Nhiên lúc này bỗng thoáng qua trong tim, cô chợt thấy mềm lòng. Cho dù bị bội nhưng cô vẫn đến an ủi hai người họ.

Tần Dương hai giờ sau mới tập tễnh xuống lầu, sắc mặt khá tệ. Tần Tang đưa mắt dò hỏi, anh nặng nề lắc đầu.

“Anh...”, Tần Liễu thấy anh trai thì nước mắt như mưa, Tần Dương quỳ đến nỗi đầu gối cũng cứng đờ, được cô dìu đến ngồi xuống sofa, thở dài.

“Con trai...”, Vương Di thò tay sang nắm lấy tay Tần Dương, như vớ được ngọn cỏ cứu mạng, “Rốt cuộc có phải thật không? Tiểu Hòe... nó thích người xuất thân như vậy hả?”.

Tần Dương cau mày, chỉ an ủi bà.

Tần Uy bước xuống lầu trong tiếng khóc, sắc mặt còn tệ hơn Tần Dương gấp trăm lần. Tần Dương cúi đầu, Tần Liễu và Vương Di lập tức nín khóc, không dám sụt sịt nữa.

“Bố đặt máy bay trưa mai cho nó”, Tần Uy lại châm điều thuốc, rít một hơi thật sâu, rồi chỉ Vương Di, “Em đi với nó. Anh đã sắp xếp bên trường, em đến đó trông chừng nó”.

Wang Di gật đầu, lại quay mặt đi, mắt đỏ hoe.

“Bố! Bố đừng như thế!” Tần Dương im lặng đã lâu, cuối cùng cũng lên tiếng, “Bố chưa tìm hiểu rõ gì hết mà đã quyết định cuộc đời Tiểu Hòe một cách vô đoán như vậy! Bố ít nhất...”

“...Câm miệng lại!”, Tần Uy đập gạt tàn thuốc lá xuống bàn trà, tiếng pha lê đập vào nghe “loảng xoảng” không dứt, “Chuyện này của Tần Hòe ít nhất là tao cũng phải xử lý mày! Mày tưởng tao tha à?”

Tần Dương hậm hực quay mặt đi, không nói gì nữa.

Tần Tang đứng lên trong sự tĩnh lặng đó, đến cạnh bố, ngồi xuống, đưa cho ông thêm một điều thuốc rồi nhặt gạt tàn lên đặt trước mặt ông.

“Bố, việc đã tới nước này thì giải quyết nó là quan trọng hơn, đừng vội trách ai cả. Tần Dương đi công tác mới về, cũng phải để anh ấy nghỉ ngơi rồi bố hãy bàn bạc chuyện của Tiểu Hòe sau”. Tần Tang dịu giọng nói, Tần Uy vẫn im lặng.

“Còn về Tiểu Hòe, con nghĩ không phải cứ ném nó ra nước ngoài là giải quyết xong. Bố thấy đó, có phải là nên để con nói chuyện với nó một lúc không? Có lẽ suy nghĩ trong lòng nó chưa nói ra, dù nó có sai lầm đến đâu, bố cũng vẫn mong nó tốt đẹp mà”.

Tần Tang vừa nói vừa quan sát kỹ sắc mặt Tần Uy.

Tần Uy cuối cùng ngược lên nhìn cô, hình như hơi thở dài rồi đứng dậy, vỗ vai con gái, xem như ngầm cho phép.

Trong thư phòng, Tần Hòe quỳ thẳng, bóng lưng thanh tú, mạnh mẽ.

Tần Tang nhìn bố vào phòng sưu tầm sách ở cuối hành lang bên trái, cô mới rón rén mở cửa thư phòng bước vào. Tần Hòe nghe tiếng bước chân thì càng quỳ thẳng hơn.

“Có đói không?” Tần Tang quỳ xuống khẽ hỏi. Tần Hòe nhìn cô, mím môi lắc đầu mạnh mẽ.

Tần Tang hơi thở dài, đưa bánh mì lên giấu theo cho cậu, cô ngồi xuống, dựa vào cậu, khẽ hỏi, “Sao bố biết?”

Tần Hòe ngẩng nghiêng một miếng lớn, “Em cố ý.”

“Vì Lâm Lâm?”.

“Vâng. Lâm Lâm cần tiền ẹ thay gan, em hỏi mượn anh cả, anh cả không cho. Em nghĩ dù sao chuyện này sớm muộn cũng phải cho bố biết nên hỏi bố luôn.” Tần Hòe rất thẳng thắn, ăn xong bánh mì thì giấu giấy gói vào túi chị. Trò này mỗi lần cậu thì không tốt là hai người họ lại diễn.

Tần Tang cất kỹ gói giấy, bắt lực xoa đầu cậu, “Tiểu Hòe... là chị không tốt phải không? Lần trước lời chị nói có phải là xúi dại em không?”

“Chị, em nghĩ phải nói thôi, không thể giấu cả đời được”, Tần Hòe cũng ngồi xuống, sánh vai với chị.

Tần Tang im lặng một lúc, “Tiểu Hòe, chị không thể chỉ rõ hướng đi gì cho em cả. Nhưng chị biết làm sao để em ít bị tổn thương nhất, và có được thứ em cần”.

“Em không sợ tổn thương, em sợ người em yêu vì em mà tổn thương....Chị, chị nói đi, em nghe đây”.

Tần Tang cười, hai chị em như lúc nhỏ, cô cô khoác vai cậu, ngồi trên đất, đưa vào bàn sách lớn của bố.

“Hôm nay em quậy như thế, bố mẹ đều đã biết chuyện này rồi. Tương lai dù em thế nào thì họ cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Đó cũng xem như tái ông thất mã yên, trong họa có phúc. Nhưng từ bây giờ đến cái “phúc” đó còn một đoạn đường gian khổ phải đi. Tiểu Hòe, em phải nghe theo bố – ít nhất là bề ngoài.”

Trên đoạn đường dài sau này, em cứ nghe theo tâm ý của bố, đợi một ngày nào đó em thật sự trưởng thành, đến khi bố... Em hiểu không?” Tần Tang u buồn nói.

Mắt Tần Hòe lấp lánh phát sáng trong thư phòng, nụ cười của cậu rất trong sáng, dần dần nở ra trên gương mặt thanh tú của cậu, “Chị, thực sự chị rất hư”.

“He he...”, Tần Tang nhích ra sau, dựa đầu vào vai cậu, “Tiểu Hòe, chị luôn tìm kiếm con đường đến hạnh phúc, tốt nhất là không mất công sức, em biết đó, chị sợ đau lắm”.

“Vậy chị còn yêu Lý Vi Nhiên?”, Tần Hòe phản bác.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

“Em đã yêu Lâm Lâm rồi, tại sao chị không thể yêu Lý Vi Nhiên?”.

“Vì em không sợ. Nhưng chị sợ”, gương mặt thanh tú của Tần Hòe dụi dụi đỉnh đầu cô, “Chị, chị rất nhát gan, rất ích kỷ, nhưng lại lương thiện. Nên chị nghe theo bố, nhưng cũng không để bản thân ảm ức. Từ nhỏ đến lớn, cả nhà chỉ có chị dám nói dối, lừa bố thôi”. Cậu nói rồi cười, “Chị, chị rất kỳ quặc, em chưa từng thấy cô gái nào kỳ lạ hơn chị”.

Tần Tang xoa đôi chân đau nhức vì quỳ lâu của cậu, cười cười, “Đó là bản năng của con người, tại sao phải khiến bản thân buồn phiền? Chị chẳng qua chỉ yêu bản thân hơn người bình thường một chút thôi”.

“Vậy lần này vì Lý Vi Nhiên, chị cũng liều luôn à?”.

“Ừ”, Tần Tang gật đầu, lại đấm Tần Hòe một cái, “Còn nói à, nếu không tại em thì tối nay chị đã nói chuyện này với bố rồi”.

Tần Hòe nhún vai.

“Chị phải ra đây, lát nữa bố sẽ tới. Em đừng nhận lỗi nhanh như vậy, bố lúc này cũng bớt giận rồi, đợi lát nữa ông vào đây giảng một mớ lý lẽ rồi, em cứ giả vờ hiểu ra, khóc lóc cho to vào, biết chưa?”.

“OK!”, Tần Hòe tinh nghịch chớp chớp mắt với chị, làm dấu tay khiến cô yên lòng.

Việc đầu tiên khi về phòng là gọi điện cho Lý Vi Nhiên.

“Sao mãi không nghe điện thoại thế? Anh sắp đi báo cảnh sát có người mất tích rồi!”, Lý Vi Nhiên than vãn.

Tiểu Tang cười khê, nhẹ nhàng dỗ dành anh, hai người tình cảm sến súa khoảng hơn nửa tiếng thì cô nhớ đến chuyện Tiểu Ly, bịn rịn cúp máy. Đợi cô tắm xong ra thì đã mười hai giờ rưỡi. Tần Tang gửi một dấu “?” cho An Tiểu Ly, lát sau nhận được “!”.

“Hai con hổ đấu tranh à?”.

“Không. Hai con hổ đều rất bình tĩnh, tớ bất an quá!”.

“Tất nhiên, người hai chân đạp hai thuyền thì có ai yên lòng được. Có nghĩa là cậu vẫn là con người”.

“Trần Ngộ Bạch có thừa nhận tớ là ai của anh ấy đâu, dựa vào đâu mà tớ không thể chọn lựa người khác chứ”.

“Hóa ra cậu cũng là cầm thú”.

“...Tần Tiểu Tang, tớ hận cậu!”.

“Haizzz, anh ấy chưa từng thừa nhận, nhưng cũng từng đích “thân” thừa nhận rồi. Cậu thì lại không phản đối, cũng là ngầm đồng ý còn gì”.

“Tiểu Bạch hối lộ cậu hả? Hay cậu sắp xuất giá tòng phu, đứng về phía anh em của chồng cậu?”

“Tớ buồn ngủ chết mất, còn nghe cậu nói nhảm, có lương tâm không vậy?”.

“Trong lòng cậu nghĩ thế nào? Tiểu Bạch và Sở Hạo Nhiên, cậu thích ai?”.

“Tớ thích Tiểu Bạch. Nhưng cũng không tới mức phải là anh ấy mới được. Nếu anh ấy cứ tỏ thái độ mờ ám thế này, tớ cũng không muốn chịu tội thân”.

“Có khí phách”.

“Đương nhiên.”

“Trao đổi bàn bạc hoàn tất, chúc ngủ ngon”.

“Này! Tớ chưa kể cậu nghe hôm nay xảy ra chuyện gì mà!”.

“Chỉ có mấy tình tiết mô típ cũ, ngày nào tớ cũng viết mấy lần, cần gì cậu kể tớ nghe. Tớ buồn ngủ quá, ngủ đây”.

“Đừng mà, Tang Tang, tớ ngủ không được, cậu nói chuyện với tớ đi!”.

“Tang Tang?”.

“Tần Tiểu Tang?”.

“Tần Tiểu Tang là người trọng sắc khinh bạn nhất thế giới!”.

...

An Tiểu Ly lăn lộn trên cái giường lớn màu hồng của Tần Tang, bức bối vì di động không thấy có động tĩnh gì, xem ra Tần Tang ngủ thật rồi.

Cô lăn lộn một lúc, vẫn không ngủ được, thế là thấp thỏm nhắn tin cho Trần Ngộ Bạch: “Tiểu bạch, anh ngủ chưa?”.

Lại lăn lộn một lúc thì di động ca hát véo von, cầm lên xem, là Trần Ngộ Bạch gọi.

Trong đêm tối yên tĩnh, giọng anh đặc biệt gợi cảm, hơi trầm, khàn khàn, như có nụ cười trong đó, “Ngủ không được?”.

“Ừm... dạ”.

“Nhớ anh à?”.

“... Gần như vậy”.

“Đến chỗ anh. Anh đợi em”.

“Không, khuya quá rồi”, Tiểu Ly biết anh đã nhắn nhin nhiều ngày rồi, hướng hồ hôm nay chọc tức anh, nếu dăng đến tận miệng thì không biết sẽ bị anh xử lý thảm thế nào. “Anh ngủ sớm đi!”.

“Ngủ không được”. Trần Ngộ Bạch khẽ thở dài, mãi một lúc lâu sau mới nói, “Anh cũng nhớ em”.

Ngủ không được, không phải vì chuyện gì khác, chỉ là nhớ em, nhớ đến khó mà ngủ được.

Tiểu Ly mặt đỏ hồng.

Hai người cứ ôm tâm sự của mình, không ai nói gì, trong đêm tối tĩnh lặng, sóng điện thoại truyền đến hơi thở của nhau.

Hôm sau Tiểu Ly dậy khá sớm, ra cổng tiểu khu mua bánh bao, lại mang thêm sữa đậu đen do chính cô lỏng nguội vụng về làm ra, đến bệnh viện cho Tiểu Bạch ăn.

Rón rén đẩy cửa vào, Trần Ngộ Bạch quả nhiên chưa dậy. Trong phòng mở máy sưởi, anh chỉ đắp hờ chăn, chau mày, co người nằm đó, áo ngủ mở tung mấy nút xộc xệch, để lộ lồng ngực chắc khỏe của anh.

Tiểu Ly mím môi cười không thành tiếng, đặt đồ ăn sáng xuống rồi quay lại đắp chăn cho anh. Lúc cô đặt đồ xuống thì có tiếng động khe khẽ, Trần Ngộ Bạch đã tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy nụ cười trong sáng nghiêng nghiêng trong ánh nắng của cô, anh đưa tay ra kéo cô lên giường.

Tiểu Ly đổ ập xuống, bị anh ôm lấy từ phía sau, không động đậy được.

“Hôm nay đích thân em làm món sữa đậu, còn cho thêm chút mật ong nữa, có muốn uống không?”, cô cười hì hì, hỏi anh.

Trần Ngô Bạch vừa tỉnh dậy, đúng lúc máu sôi sùng sục, anh siết chặt cô vào lòng sâu hơn, “Anh muốn ăn em trước đã”.

“... Không ổn...”

Trần Ngô Bạch lật người đè lên phía trên, một tay giữa chặt cô, “Phản đối vô hiệu”. Anh thở ra hơi thở nóng hổi, cúi xuống hôn cô.

Tiểu Ly quay mặt đi, “Anh chưa đánh răng!”

Trần Ngô Bạch xoay mặt cô lại, cắn một cái, “Em dám chê anh hả?”

Cô bĩu môi không nói, anh lại đè xuống, vừa liếm vừa hôn, cô nhột cười khanh khách nhưng lúc này cửa lại mở toang, lưng Trần Ngô Bạch cứng lại, quay sang lạnh lùng quát: “Ai? Không được vào!”.

Tiếng chân lập tức dừng lại ngoài cửa, nhưng trên tấm thảm trong phòng vẫn có âm thanh khe khẽ càng lúc càng gần, Trần Ngô Bạch quay sang, một con chó Husky cao bằng nửa người Tiểu Ly đã đứng trước giường họ.

Giọng nói lúng túng của Kỷ Nam vang lên: “Anh ba...là em...em chạy thể dục buổi sáng ngang qua...Em có thể vào dắt con chó của em đi không?”.

“Đợi bên ngoài hai mươi phút! Đi xa một chút!”. Trong giọng của Trần Ngô Bạch có một cơn giận khó nhận ra, Kỷ Nam rùng mình, vội vàng lùi lại mười bước.

Trên giường, trong phòng, Tiểu Ly mặt bở bưng bưng nhéo Trần Ngô Bạch, “Mau ra ngoài đi...”

Trần Ngô Bạch đương nhiên không chịu, còn nhích người lên phía trước một chút khiến cô thấy tê liệt.

Con chó Husky ngồi xồm trước giường, ánh mắt ngây thơ nhìn đôi nam nữ nằm chồng lên nhau trên giường. Tiểu Ly bị ánh mắt trong sáng của nó làm cho cảm thấy không chấp nhận nổi, Trần Ngô Bạch lại không hề bị ảnh hưởng, ngược lại càng chiến đấu càng dũng mãnh, mãi lâu sau anh “hự” khẽ một tiếng, cứng lại mấy giây, cuối cùng cả người nhẹ hẫng nằm rạp lên người cô.

Husky nhìn mãi cũng không hiểu cái thứ động đậy lăn lộn dưới chăn kia rốt cuộc là động tác không trong sáng gì, Trần Ngô Bạch quay sang lạnh lùng trừng mắt nhìn nó, nó như bị shock nặng, rít lên một tiếng buồn rầu rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Kỷ Nam cuối cùng cũng được phép vào phòng, lúc đó Trần Ngô Bạch đã thay xong quần áo, ung dung thoải mái ngồi trên sofa ăn sáng. An Tiểu Ly ngồi trốn sau lưng anh, mặt đỏ bừng, áo váy nhăn nhúm.

“Mở cửa sổ gì chứ, lạnh teo đây này...”, Kỷ Nam bước đến đóng cửa sổ, quay lại ngồi phịch xuống, cầm cái bánh bao lên cắn miếng lớn, rồi lại cầm bình giữ nhiệt lên uống ừng ực mấy ngụm, “Ừm... Bánh bao lạnh, sữa thì đặc quá”.

“Ai mời cô ăn”, sắc mặt Trần Ngô Bạch bực bội nhìn bình giữ nhiệt, kéo lại đổ hết sữa đầu vào trong ly của mình.

Kỷ Nam xé bánh bao thành từng miếng nhỏ, đút con Husky bên cạnh ăn, rồi lại khoe với họ: “Anh hai tặng cho em, nó tên là Cola”.

“Pepsi hay là Cola?”, Tiểu Ly đùa, Trần Ngô Bạch mới liếc nhìn Cola.

“Cô sở nó đi, nó ngoan lắm... Xem này xem này...”, Kỷ Nam đưa bánh bao của Tiểu Ly, hai người vừa đút cho nó ăn vừa đùa giỡn, An Tiểu Ly vốn thích chó mèo, Cola lại là giống chó quý tộc, chính thông, cô càng ngắm càng thích.

“Haizzz, Tiểu Lục quay về rồi, hai người biết chưa?”, Kỷ Nam ngẩng lên hỏi.

Trần Ngô Bạch thong thả ăn bánh bao uống sữa đậu, gật đầu, “Nhưng vẫn chưa đi làm. Sao?”.

“Xảy ra chuyện rồi, bị thương vì tình. Em đi hỏi Tiểu Ngũ nữa, hình như cậu ta biết nhưng không chịu nói”, Kỷ Nam xoa đầu Cola.

Động tác dứt Cola ăn của Tiểu Ly khựng lại, bị thương vì tình? Vì Tần Tang chăng...

“Oái!”, Kỷ Nam giật mình hét lên, “Cola? Cola?”.

Trần Ngộ Bạch thò đầu ra nhìn, con thú quấy rối chuyện tốt của anh quả nhiên bị quả báo, miệng nghẹn nửa cái bánh bao đổ rập dưới chân Tiểu Ly, bụng co giật, vẻ ngây thơ trong mắt bị sự tủi thân, ầm ứ thay thế.

Kỷ Nam hoảng hốt chạy lại. Tiểu Ly giơ hai tay dầu mỡ lên biện bạch, “Không liên quan đến em! Kỷ Nam bảo em dứt cho nó!”.

Trần Ngộ Bạch thông thả rút mấy tờ giấy ra, kéo tay cô lại lau kỹ lưỡng, “Không sao”. Tiểu Ly nhìn mắt anh hơi cúi xuống, bỗng cảm thấy ảm áp.

“Anh ăn xong rồi. Em dọn đồ đi, lát nữa anh ra viện”, anh lau tay cho cô xong, bình thản dặn.

Tiểu Ly rất thắc mắc, “Tại sao? Chẳng đã nói phải ở lại kiểm tra thêm hay sao?”

Trần Ngộ Bạch đã thay xong quần áo, dù cô hỏi thế nào anh cũng không nói.

Lúc Dung Nham vội vã chạy tới thì Cola đã được dứt mấy viên thuốc tiêu hóa, nằm trên ghế dài ngoài hành lang. Kỷ Nam ngồi xổm trước mặt nó quan sát.

“Em biết suy nghĩ hơn một chút được không?”, Dung Nham bước tới kéo Kỷ Nam lên, xách vào phòng bệnh, “Không phá khi không chịu được hả?”.

Kỷ Nam túm tóc, không nói gì. Tật xấu khi mới ngủ dậy của Dung Nham, ngay cả cô cũng phải sợ.

Dạy dỗ cô một bài học xong, thấy cô gục đầu đi ra, Dung Nham quay lại nói chuyện với Trần Ngộ Bạch. Tiểu Ly đã dọn xong quần áo của anh, chạy ra ngoài chơi với Cola.

“Sao vậy? Ra viện sớm thế?”, Dung Nham ngồi xuống sofa.

“Nhà họ Sở ở thành Tây, anh có quen không?”, Trần Ngộ Bạch ngồi xuống giường, mặt đối mặt với Dung Nham.

Dung Nham nhìn vẻ mặt của anh là biết có chuyện, anh cười cười, “Quen hay không cũng thế thôi”.

“Sở Hạo Nhiên là con cưng của nhà họ Sở à?”.

“Ừ, nhà đó có mấy anh em, cũng biết quậy phá lắm. Nhưng Sở Hạo Nhiên và mấy nhà ở thành Tây có quan hệ rất tốt, đặc biệt là nhà họ Trịnh. Trịnh Hạo, con trai độc nhất bên đó là anh em sinh tử với Sở Hạo Nhiên đấy”, Dung Nham nhìn chằm chằm Trần Ngộ Bạch đang suy tư, “Sao? Sở Hạo Nhiên đắc tội với chú à?”.

Trần Ngộ Bạch cười rất lạnh lùng.

An Tiểu Ly bị đuổi đi làm thủ tục ra viện cho Trần Ngộ Bạch cùng trợ lý của anh, Kỷ Nam không có chuyện gì làm, vào phòng rào một vòng, nhảy lên bệ cửa sổ, đứng đưa hai chân và kiến nghị: “Chúng ta đi thăm Tiểu Lục đi! Tên này về rồi mà đến giờ chưa chịu lộ diện, nói là về vì anh Ba nằm viện mà? Anh Ba, nó có đến thăm anh không?”

Dung Nham cau mày, chỉ cô, “Em xuống ngay cho anh! Đến đây ngồi!”.

Kỷ Nam cười hì hì nhảy xuống, chạy đến ngồi cạnh. Trần Ngộ Bạch cúi đầu cười tủm tỉm, “Tiểu Lục... Anh nghĩ nó bây giờ không muốn thăm anh lắm đâu”.

“Hử, chắc nó không tức tối vì chuyện anh hại nó phải đi Ả Rập chứ?”, Kỷ Nam thắc mắc.

Trần Ngộ Bạch không đáp, trong lòng lại thở dài. Tiểu Lục chắc là rất giận anh chăng? Tuy rằng Tần Tang không dao động, nhưng dù sao thì nó vẫn bị cướp mất thời cơ.

Kỷ Nam gãi đầu, “Không phải chứ? Tiểu Lục đâu tới nỗi hẹp hòi như vậy? Tiểu Ngũ chẳng đã nói là bị thương vì tình hay sao?”.

Trần Ngô Bạch liếc nhìn cô, lạnh lùng, “Em nghe sai rồi”.

Kỷ Nam sững sốt, quay sang nhìn Dung Nham. Dung Nham đưa tay vò tóc cô, “Nhìn gì mà nhìn! Con nít lo lắng làm gì, ra ngoài chơi đi!”.

Kỷ Nam bức nhất là anh xem cô như trẻ con, hất tay anh ra, tức tối ra ngoài tìm Tiểu Ly. Dung Nham thấy cô đi xa mới quay lại, hơi cau mày hỏi Trần Ngô Bạch: “Tần Tang và Tiểu Lục?”

“Không hẳn. Tiểu Lục thích Tần Tang trước, nhưng không ưa được. Anh thấy Tần Tang như vật có giống kiểu người mà Tiểu Lục dụ dỗ được không?”, Trần Ngô Bạch đẩy gọng kính.

“Ồ? Nói thế thì Tiểu Ngũ dụ được à?”, Dung Nham sờ cằm cười gian xảo, lại bắt đầu không đứng đắn.

“Cái này em không rõ. Chỉ có điều ánh mắt Tần Tang nhìn Vi Nhiên cũng giống anh nhìn ai đó. Nên em đoán chắc là có thể”, Trần Ngô Bạch mỉm cười.

Dung Nham vung tay ném cái gối đầu trên sofa sang, cười mắng “Cút!”.

Trần Ngô Bạch chụp lấy, đưa tay lên nhìn đồng hồ, sốt ruột mím môi: “Anh sắp đi à? Em muốn xuống dưới xem thế nào!”.

“Chú Ba anh”, Dung Nham cười đứng lên, “Không phải anh đây cười chú, chú càng lúc càng kém đấy! Trước kia chú có thể đâu, bây giờ cả ánh mắt cũng thay đổi rồi. Quân sư thâm độc của ‘Lương Thị’ chúng ta thế là đã bị lừa đảo bởi tay một cô bé chẳng có gì đặc biệt...”.

Dung Nham dương dương đắc ý, đút tay vào túi quần, bước đi một cách tự nhiên là phóng khoáng, đẹp đẽ, Trần Ngô Bạch đi sau anh ta mấy bước, mặt không biến sắc thò chân ra ngang đường, Dung Nham không để ý, loạng choạng mấy bước, suýt nữa xấu mặt.

“Cô gái của em không cần anh nói nhiều”, Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhìn anh ta, bỏ đi một nước.

Dung Nham đứng sau vỗ vỗ ngực, miệng lầm bầm nguyên rửa.

14. Chương 14

An Tiểu Ly, anh cũng muốn học cách nghe theo em.

Nhưng, em thật là không ngoan

Lúc nhận được điện thoại của Tần Tổng thì Tiểu Ly vừa về đến nhà Tần Tang.

“Tiểu Ly...”, trong tiếng ồn ào tạp nham, giọng Tần Tổng vắng vắng như đang khóc, nghe mà An Tiểu Ly thấy chua xót trong lòng.

Cô trừng mắt nhìn ai đó đang ngồi trên sofa, ngọt ngào trong điện thoại với Lý Vi Nhiên, cả giày cũng không thay mà xách túi vừa đặt xuống đi thẳng ra ngoài.

Chưa khuya lắm, Tần Tổng đã say khướt.

So với lần trước gặp nhau, chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà cậu đã tiêu tụy đi nhiều. Phơi nắng đen sạm, gầy đi, gục trên bàn, thấy Tiểu Ly đến thì lắc chai rượu, cười khổ sở.

“Cậu về rồi à!”, Tiểu Ly định phớt lờ nỗi buồn của cậu, nói đùa, “Có mang quà gì về cho tôi không?”.

Ánh mắt Tần Tổng đờ đẫn, gục ở đó, ngửa đầu lên dốc rượu vào miệng, “Hình như có... tôi quên rồi”.

Bộ dạng thảm não đau khổ của anh chàng vốn đẹp trai tới mức gần như là yêu quái khiến Tiểu Ly xót xa. Cô kéo ngón tay cậu, nhưng bị cậu đánh văng ra, “Đi ra! Bị anh Ba biết rồi thì không biết còn đưa tôi đến chỗ nào nữa...” Cậu bịu môi, như sức nhớ ra điều gì, lại túm lấy tay cô, “Không! Hay cứ để anh ấy đưa tôi đi đi, ở lại đây tôi sẽ lại buồn chết mất...”

“Tần Tổng, không phải thế!”. Tiểu Ly để mặc cậu nắm tay, “Tang Tang gặp cậu trước cả Lý Vi Nhiên, nên không liên quan gì đến chuyện cậu có đi Ả Rập không. Cậu không thể trách cứ Trần Ngô Bạch được”.

“Vậy trách ai... Lý Vi Nhiên à?”, Tần Tổng lẩm bẩm, “Nhưng anh ấy là anh Năm của tôi...”

“An Tiểu Ly”, cậu ta gục lên bàn, gối đầu lên cánh tay, mắt ướt ướt, “Lúc đó nếu người tôi thích là cậu thì tốt rồi!”.

Tiểu Ly im lặng... Nếu Cẩm thú thích cô, Trần Ngô Bạch... sẽ xử cậu ta thế nào?

“Chỉ cần không phải là Lý Vi Nhiên thì ai cũng được”, cậu ta nói xong, bỗng lục túi lấy điện thoại ra.

“Tôi ở khu Đông, chỗ cũ, bây giờ anh tới đây, tôi muốn đánh nhau tay đôi với anh”, Tần Tổng nói từng câu từng chữ, phát âm rất chuẩn.

Tiểu Ly ngẩn người, “Cậu gọi cho ai vậy?”

“Lý Vi Nhiên”.

Tần Tổng thản nhiên, Tiểu Ly phát điên

Người đầu tiên cô nghĩ tới là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hình như đã ngủ, giọng nói khàn khàn, “Chuyện gì vậy?”

“Tần Tổng say rồi, cậu ta vừa gọi Lý Vi Nhiên tới, nói muốn đánh tay đôi”, cô trốn vào nhà vệ sinh báo cáo.

Trần Ngô Bạch rõ ràng giọng nói lạnh hẳn, “Em ở đâu?”

“Một quán bar ở khu Đông, tên ‘Tùy Phong’.”

“Đừng chạy lung tung, anh đến ngay. Nếu họ đánh nhau trước khi anh đến thì em tránh xa ra, đừng có khuyên can gì hết, biết chưa?”.

“Ồ...”

“Biết chưa?”

“Biết rồi”.

Cúp máy, An Tiểu Ly nghĩ ngợi rồi vẫn đi ra – nếu Cẩm thú đánh thắng Lý Vi Nhiên thì cô sẽ ngoan ngoãn chờ Tiểu Bạch tới. Nếu không... Lý Vi Nhiên chắc không tới nổi hươ nắm đầm với cô chứ?

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Lý Vi Nhiên lát say đã tới, tìm thấy bàn của Tần Tổng, thấy Tiểu Ly ở đó thì mỉm cười gật đầu chào cô.

Tiểu Ly giả vờ không thấy.

Tần Tổng lão đảo đứng lên, “Tôi vẫn khó chịu lắm, chúng ta đánh nhau lần nữa nhé”. Cậu ta nói, nhẹ hắng.

Lý Vi Nhiên im lặng gật đầu, cởi bỏ áo khoác, xắn tay áo lên.

Đúng là hai anh em, đến cả chuyện đánh nhau cũng rất ăn ý. Nắm đầm gần như cùng lúc vung lên thẳng vào mặt đối phương, Lý Vi Nhiên bị thương ở khóe mắt, Tần Tổng bị thương ở khóe môi.

Nhân lúc mắt Lý Vi Nhiên mờ đi, nắm đầm bị hệt, Tần Tổng giơ chân đạp mạnh vào bụng anh, Lý Vi Nhiên khụy xuống, cùng lúc đó lùi lại, nhưng vai vẫn bị trúng cú đá, đau đến xuýt xoa.

Tần Tổng đuổi theo hươ nắm đầm lên, bị Lý Vi Nhiên chụp lấy kéo mạnh về phía trước, hai người cùng ngã lăn ra đất, Lý Vi Nhiên giữ chặt gáy Tần Tổng, cùi chỏ huých mạnh lên lưng cậu ta, Tần Tổng “hự” một tiếng, đau đến lặn lội.

Việc đầu tiên mà Trần Ngô Bạch tới chính là túm cái người đang đứng cạnh hai kẻ lặn lội dưới đất kia ra ngoài.

“An Tiểu Ly!”, DJ nhiều chuyện đang mở một bài nhạc Rock kích động, đến nỗi Trần Ngô Bạch nói chuyện phải quát lên, “Lúc này em đã nhận lời anh thế nào hả?”.

Tiểu Ly lắc đầu lia lịa, “... Anh mau kéo hai người họ ra đi!”.

“Ngốc!”, Trần Ngô Bạch không nghe rõ cô hét cái gì, xoay người cô qua lại đến quan sát, nhăn mày, “Bị thương chỗ nào không?”.

“Không có! Anh mau kéo hai người họ ra đi! Tiểu cảm thú sắp bị Lý Vi Nhiên đánh chết rồi!”, cô sốt ruột kéo tay áo anh.

“Anh vừa ra viện, không muốn bị bọn chúng đánh nhằm rồi lại vào nữa đâu, đã báo cảnh sát rồi”, anh bình thần nhưng Tiểu Ly lại cuống quýt, vùng vẫy đòi vào trong, bị một cánh tay anh khóa chặt.

Cuối cùng hai anh đẹp trai mũi tím mắt bầm sưng bị cảnh sát dẫn đi, Tiểu Ly bị Trần Ngô Bạch bắt lên xe.

“Em về chỗ Tang Tang!”, cô không ngừng nhấn mạnh trên đường đi.

Trần Ngô Bạch ôm vô lăng, liếc nhìn cô, “Yên tâm, tối nay anh cũng phải nghỉ ngơi”.

Tiểu Ly trừng mắt nhìn anh, quay đi.

“Tiểu Lục vốn tính ngang bướng, chỉ dựa vào chúng ta thì không khuyên nổi chúng đâu”, cho dù rất mệt không muốn nói nhiều, nhưng thấy cô bĩu môi ầm ức, anh vẫn giải thích, “Hôm nay anh kéo chúng ta, lần sau gặp chúng cũng sẽ đánh nhau, chi bằng giải quyết một lần”.

“Vậy anh đưa họ vào đồn cảnh sát, để chú cảnh sát khuyên can họ hả?”, Tiểu Ly vẫn bắt nhãn.

“Cảnh sát không khuyên nổi họ, nhưng có người được”, Trần Ngô Bạch nhìn thẳng phía trước, khóe môi thoáng nụ cười.

Trong phòng thẩm tra rất yên tĩnh, Tần Tổng đang say, nằm rạp trên bàn, ngoẹo đầu nhìn vào phía trong, bất động. Lý Vi Nhiên ngồi trên ghế đối diện, lắc lắc cổ tay đau nhức, cau mày, thỉnh thoảng liếc nhìn cậu ta.

Hai người hồi lâu không nói gì. Lý Vi Nhiên chịu đựng một lúc rồi đưa chân đá bàn, “Có bị thương không?”.

Tần Tổng không ngẩng đầu, giọng ậm ừ, “Ừ...”

Lý Vi Nhiên nghe cậu ta trả lời, đứng dậy vươn người qua bàn đẩy đầu cậu ta. Tay Tần Tổng rũ rượi hươ vãi cái, đánh nhẹ lên tay Lý Vi Nhiên, “Anh Năm, anh làm tổn thương em”.

Cậu ta nói xong ngước lên, đôi mắt đen sáng đang ươn ướt như một con cún, trái tim Lý Vi Nhiên đau như bị ai bóp chặt.

“Đừng giở trò này với anh”, Lý Vi Nhiên mệt mỏi ngồi xuống ghế, “Tiểu Lục, dù anh có thương chú đến đâu cũng sẽ không nhường Tang Tang đâu. Không giống lúc chúng ta chơi cùng nhau hồi nhỏ, em đòi lấy súng gỗ thì anh nhường em. Tang Tang không thể nhường, mà anh cũng không muốn nhường”.

“Anh nói bậy!”, Tần Tổng bỗng nổi điên, “Vốn dĩ là em quen biết cô ấy trước! Cô ấy phải là của em! Anh đã cướp của em!”.

Lý Vi Nhiên cũng đứng dậy, ồng tay áo thả xuống khi ngồi trên xe cảnh sát giờ lại bắt đầu xắn lên, “Muốn đánh nhau nữa hả?”.

Tần Tổng đẩy mạnh cái bàn ra, bước đến trước mặt anh, “Anh tưởng tôi không dám hả?”.

Lý Vi Nhiên túm lấy cổ áo cậu ta, kéo đến trước mặt, “Từ nhỏ tới lớn nếu không phải anh luôn nhường nhịn chú thì chú tưởng chú đánh thắng được anh à?”, anh siết chặt những ngón tay, Tần Tổng bị siết đến không thở được, gương mặt đẹp trai đỏ bừng, hoa chân múa tay đẩy anh ra.

Lúc Dung Nham vào thì chính là cảnh tượng đó.

“Ê này, thật hay ho quá nhỉ!”, Dung Nham đá văng cái ghế ở gần cửa, “bình” một tiếng đụng vào chân Tần Tổng, Tần Tổng khụy chân xuống, Lý Vi Nhiên vội đỡ lấy cậu ta.

“Hai đứa hay nhỉ! Thật khiến ‘Lương Thị’ nở mày nở mặt! Bây giờ bên ngoài đều là phóng viên, tất cả đều đang đợi phỏng vấn Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia đấy, mau đi! Ra ngoài gặp người ta đi!”, Dung Nham giờ tay, xĩa mạnh vào vết bầm trên mặt hai anh chàng, đau đến nỗi cả hai há miệng ra xuýt xoa.

Dung Nham dạy dỗ một hồi rồi đóng cửa, dừng lại bàn ghế, anh ngồi xuống, “Mẹ kiếp đứa nào nói trước! Rốt cuộc là chuyện gì?”.

Tần Tổng kéo một cái ghế ra ngồi xuống, dựa vào lưng ghế, không nói gì. Từ nhỏ đã thế, gây họa gì đều do Lý Vi Nhiên đứng ra giải thích, cậu ta chỉ phụ trách cùng nhận tội chung.

“Chuyện nhỏ”, Lý Vi Nhiên chỉnh lại quần áo nhăm nhúm, “Em với Tiểu Lục có chút tranh chấp, tự bọn em giải quyết được”.

Dung Nham cười cười, nhìn họ có vẻ ản ỷ rồi châm một điếu thuốc, “Vì cái cô Tần Tang đó à?”.

Sắc mặt Lý Vi Nhiên căng cứng, không nói gì.

“Được rồi, đêm hôm khuya khoắt, anh còn có việc gấp phải đi. Hai đứa theo anh, hay là đi chỗ nào tập luyện nữa?”. Dung Nham dập tắt điếu thuốc, đứng lên bực bội hỏi.

Tần Tổng gục trên ghế đã ngủ thiếp đi, Lý Vi Nhiên dìu cậu ta dậy đi ra ngoài nhưng Tần Tổng dù say khướt vẫn hất tay anh ra, loạn choạng tự đi.

Ba người đi ra theo lối cửa sau, lên xe, Tần Tổng không gượng nổi nữa, nằm ở ghế sau ngủ khò khò.

Lý Vi Nhiên dựa người trên ghế phụ, xoa xoa huyệt thái dương, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bây giờ định thế nào đây chú?”, Dung Nham liếc nhìn Tần Tổng từ kính chiếu hậu, hỏi Lý Vi Nhiên, “Tiểu Lục về mấy ngày rồi, chẳng có ngày nào là tỉnh táo. Anh Cả hỏi anh mấy lần rồi, anh cứ ậm ừ cho qua”.

“Em biết. Nhưng nó ngang bướng như vậy, em cũng bó tay”, Lý Vi Nhiên thở dài, “Anh Hai, không liên quan đến Tần Tang, anh đừng có suy nghĩ gì về cô ấy”.

“Đối với người đẹp thì xưa nay anh chỉ có một suy nghĩ thôi”, Dung Nham cười xấu xa, Lý Vi Nhiên mặt mũi lờ mờ anh ta một cái.

“Nhưng Tần Tang của chú, anh thực sự là đã gặp ở đâu rồi”, anh ta lẩm bẩm.

Vì thành tích của đồ người đẹp của anh ta mà Lý Vi Nhiên không hề để tâm tới.

Tiểu Ly vừa về nhà đã thêm mắm dặm muối kể lại cho Tần Tang nghe về trận chiến chưa có hồi kết, nhìn bạn thân cô hiềm khi hoảng loạn như vậy, trong lòng cô thật sự cũng có chút đắc ý.

Cuống quýt rồi chứ nổi giận rồi chứ, cậu giả bộ làm Băng tuyết mỹ nhân nữa đi, cậu giả bộ lý trí bình tĩnh không gì là không biết nữa đi!

“Bây giờ họ đâu rồi?”, Tần Tang cuống cuống đứng lên thay đồ.

An Tiểu Ly ôm hai chân ngồi trong sofa, bê đĩa salad Tần Tang vừa mới ăn, “Thương xót rồi hả?”. Cô học ánh mắt hoang mang của Tần Tang lúc vẫn thường giả vờ là chuyên gia tình yêu, “Cũng chỉ có Lý Vi Nhiên, có thể lọt sạch vô số lần lớp vũ trang của cậu, chỉ còn lại nội tâm trần trụi...”

Tần Tang mặc áo khoác, nhéo mạnh tai An Tiểu Ly kéo lên, “Họ, ở, đâu?”

“Á! Buông ra coi đồ chết tiệt!”, Tiểu Ly la hét oai oái, “Có người báo cảnh sát, giờ họ bị bắt đi rồi!”.

Tần Tang buông tay. Nếu vào đồn cảnh sát thì cô không lo nữa, với thân phận và địa vị của hai người đó thì chắc chắn sẽ không bị làm khó. Hơn nữa nếu còn đánh nhau thì cũng có người khuyên giải.

“An Tiểu Ly! Lúc đó tại sao không báo tố biết?!", Tần Tang hiềm khi nổi cáu. An Tiểu Ly co người lại trong sofa, có vẻ sợ hãi.

“Cậu đến thì chẳng phải đổ thêm dầu vào lửa hay sao? Không chừng họ không dùng nắm đấm nữa mà xài dao luôn đó!", Tiểu Ly phân tích đầu ra đó, “Trần Ngộ Bạch lợi hại hơn, nên tố gọi điện cho anh ấy!”.

Đôi mắt Tần Tang thoáng nét lạnh lùng, “Cũng là Trần Ngộ Bạch báo cảnh sát?”.

“Wow! Tang Tang cậu giỏi quá!”, Tiểu Ly sững sờ.

Tần Tang cười lạnh, hay lắm, Trần Ngộ Bạch, tôi nhớ anh rồi đấy.

Sáng sớm hôm sau, An Tiểu Ly vẫn đang ngủ mơ màng thì Tần Tang đã thức dậy, lục đục trong bếp một lúc rồi đi.

Lý Vi Nhiên đã giao một chùm chìa khóa nhà anh cho cô. Tần Tang rón rén mở cửa bước vào, đặt bữa sáng mang theo lên bàn, vào phòng ngủ thăm anh.

Anh đang ngủ, chần tuột xuống mông để lộ một bên quần ngủ, nằm trên giường ngủ say sưa. Tần Tang đưa tay nhẹ nhàng sờ mặt anh, rèm mi anh rung rung, hơi mở mắt ra. Thấy Tần Tang, chắc anh nghĩ đang nằm mơ nên lại nhắm mắt.

Tần Tang cười, ngón tay mát lạnh xoa xoa đôi môi anh. Lý Vi Nhiên vô thức mím lại ngậm lấy, đầu lưỡi ấm nóng lướt qua, phần thịt trên ngón tay chạm vào, cuối cùng anh nhận ra đây không phải là giấc mộng xuân anh thường mơ thấy.

“Tang Tang?”, giọng khàn khàn vì vừa tỉnh dậy, anh ngạc nhiên kêu lên.

“Chào buổi sáng”, cô dịu dàng nói.

Tối qua cô đã suy nghĩ đến nửa đêm, chuyện của Tần Tổng, cô không thể giao toàn bộ cho Lý Vi Nhiên. Trước kia cô chưa nghĩ mình sẽ yêu anh, nên đối với sự theo đuổi của Tần Tổng, cô chưa từng để tâm. Bây giờ thấy vết bầm tím trên gương mặt Lý Vi Nhiên, cô vừa thương xót vừa hối hận.

“Anh không thích uống sữa đậu”, Lý Vi Nhiên vừa lau bầu vừa uống vài ngụm.

Tần Tang cắt trứng chiên ra cho anh, dùng thìa tách thành hai phần, xịt tương ớt lên rồi đặt vào đĩa đẩy đến trước mặt anh.

“Vi Nhiên, trưa nay chúng ta cùng ăn cơm với Tần Tổng được không?”, cô bỗng hỏi.

Lý Vi Nhiên ngớ người, cau mày uống cạn sữa đậu, “Không cần, anh có thể giải quyết”.

“Vi Nhiên”, Tần Tang kéo ngón tay anh, “Lần trước anh đã nói, dù bất cứ chuyện gì, chúng ta cũng phải cùng đối mặt đó thôi. Anh nghĩ thử xem, nếu hôm nay em bị thương vì chuyện này giống như anh, trong lòng anh liệu có xót xa như em, muốn giải quyết sớm không?”.

Ai cũng thích ánh nắng mùa đông, vì hơi ấm hiếm thấy nên Tần Tang lạnh lùng khi làm nũng, Lý Vi Nhiên chưa bao giờ từ chối nổi.

Lý Vi Nhiên và Tần Tang ngồi cạnh nhau. Tần Tổng ngồi đối diện.

Đúng là một cách thật tàn nhẫn.

Tần Tổng từ đầu đến cuối không nói câu nào, Lý Vi Nhiên bực bội châm thuốc hút, cũng mặc kệ Tần Tang có mặt ở đó, im lặng hút thuốc.

Tần Tang cầm gạt tàn trên bàn đưa đến trước mặt anh, nhẹ nhàng cười: Lý Vi Nhiên càng bực bội hơn trước sự chu đáo của cô, miễn cưỡng nhếch khóe môi.

Thấy hai người họ đều không nói gì, Tần Tổng cười lạnh lẽo, gọi một chai rượu vang, vừa uống vừa xem như xem kịch hay.

Thực ra Tần Tang đã sớm biết sẽ có cảnh này. Cô nhẹ nhàng vỗ lên đùi Vi Nhiên dưới gầm bàn, anh do dự nhìn cô, dập tắt điếu thuốc rồi nói với Tần Tổng, “Anh ra ngoài một lát”.

Tần Tổng không ngăn lên. Lý Vi Nhiên lại lo lắng nhìn Tần Tang, cô gạt đầu, ra hiệu sẽ không có chuyện gì.

Cửa phòng đóng “cạch” lại, Tần Tổng liền ngẩng lên nhìn Tần Tang, giọng cậu thậm chí còn có nụ cười, “Em có thể bắt đầu được rồi”.

Tần Tang ban đầu ngớ người, nhưng rồi mỉm cười.

“Tần Tổng, cậu thật đáng yêu”, mắt cô cong cong, nhẹ nhàng nói với Tần Tổng.

Tần Tổng cười, lấy ra một ly rượu sạch, rót cho cô ít rượu vang, cậu nâng ly của mình lên, chạm nhẹ vào ly cô, “Cám ơn”,

Tần Tang nhắc lên, uống cạn.

“Em không cần hù dọa tôi, tôi biết tình cảm hai người cứng hơn vàng”, Tần Tổng nhìn cô uống gấp gáp thì ung dung nói, “Hai người tiết kiệm sức lực đi! Tôi không cần vợ chồng hai người đến khuyên can, em tưởng tôi thêm em lắm chắc?”.

Tần Tang đẩy ly rượu tới, Tần Tổng liếc nhìn cô rồi vẫn rót thêm một chút.

“Vậy cậu có thể đừng phá anh ấy không?”.

“Tôi không phá anh ta! Rõ ràng là anh ta không tốt”, Tần Tổng nổi cáu.

“Những lời khuyên cậu thì tôi có rất nhiều, nhưng tôi nghĩ cậu cũng đoán được rồi, tôi cũng không phí sức nữa. Tần Tổng, tôi chỉ hỏi cậu, cậu muốn thế nào?”, Tần Tang vẫn thông thả.

Tần Tổng quay mặt đi, im lặng như một đứa trẻ lên cơn giận dỗi.

“Nếu bây giờ tôi và Vi Nhiên chia tay, sống cùng cậu, thì cậu có đồng ý không phá anh ấy nữa không?”

Tần Tổng hừ lạnh một tiếng.

“Không đồng ý đúng không? Thế thì làm sao? Quay ngược thời gian sao?”, Tần Tang thở dài, “Tần Tổng, nếu có thể quay ngược thời gian tôi đó tôi sẽ không đến quán bar ấy”.

“Vậy tốt biết bao, vì trốn tránh tôi mà cả anh Năm của tôi cũng sẽ bỏ qua”, Tần Tổng cười lạnh.

Tần Tang lại cười rất âm áp, âm đến nỗi khiến tim Tần Tổng nhói lên từng đợt, “Không đâu, tôi sẽ không cho phép mình bỏ qua anh ấy”, cô nói chắc chắn.

Tần Tổng sa sầm mặt nhắc chai rượu lên, dốc thẳng vào miệng. Tần Tang chưa kịp đợi cậu ta đóng vai anh hùng đã cười chọc, “Tần Tổng, cậu đúng vẫn là trẻ con”.

“Tần Tang! Em đừng quá đáng”, buồn cũ thêm sầu mới, đôi mắt Tần Tổng lại hừng hực lửa.

“Cậu tưởng tôi không nhận ra? Cậu không chỉ vì tôi thôi chứ gì? Nếu người này không phải Lý Vi Nhiên, cậu cũng bỏ qua phải không? Tần Tổng, cậu chính là một cậu bé không chấp nhận anh họ mình có được thứ cậu yêu thích. Cái cậu không chấp nhận được thực ra là người chen vào tình cảm thân thiết giữa hai anh em cậu, đúng chứ?” Tần Tang đổ thêm dầu vào lửa.

Tần Tổng vung tay ném mạnh chai rượu đi, đứng bật dậy, nổi giận.

“Chẳng lẽ không phải?”, Tần Tang cũng đứng lên, “Vậy cậu nói tôi biết: tại sao cậu bây giờ còn buồn thảm hơn cả lúc tôi từ chối cậu? Không phải là vì Lý Vi Nhiên thì vì cái gì? Tần Tổng, người cậu hận là tôi, hay là anh Năm của cậu?”.

Tần Tổng không trả lời, trừng mắt nhìn cô rất lâu, rất lâu, lâu đến nỗi Lý Vi Nhiên đứng ngoài gần như không kìm được muốn xông vào. Cuối cùng cậu ta thả lỏng bàn tay đang siết chặt mép bàn.

“Tôi chẳng qua chỉ thất bại trong tình yêu đơn phương thôi mà? Hai người có cần phải phân tích tâm lý tôi như thế không?”, Tần Tổng bước ra kéo Lý Vi Nhiên vào, bực bội đẩy về phía Tần Tang, “Có gì hay ho chứ, bổn thiếu gia muốn có cô gái nào mà không được? Ai thêm cô?”, cậu ta trừng nhìn Tần Tang, kéo áo khoác treo sau cánh cửa xuống, bỏ đi.

“Tiểu Lục!”, Lý Vi Nhiên vội gọi cậu ta lại.

“Tôi về dọn dẹp. Ngày mai phải đi làm rồi mà! Anh Cả đã ra lệnh rồi. Quà của hai người tôi sẽ nhờ người mang tới, tôi không muốn bị hai người chọc tức nữa”, Tần Tổng không quay đầu lại.

Lý Vi Nhiên thở phào một hơi, nghi hoặc hỏi Tần Tang: “Em nói gì với nó thế?”.

“Sơn nhân tự hữu diệp kế”, Tần Tang hớp một ngụm trà, cười bí ẩn với anh.

Trần Ngô Bạch đã ra viện, An Tiểu Ly không có lý nào để tiếp tục trốn việc nữa. Tám giờ phải đi làm, nhưng một cú điện thoại của Sở Hạo Nhiên lại khiến cô giữa đường rẽ sang bệnh viện.

Đến phòng bệnh mà Sở Hạo Nhiên nói trong điện thoại, An Tiểu Ly giận dữ, “Sở Hạo Nhiên, anh điên hả! Lừa tôi?!”

Sở Hạo Nhiên đặt album đang lật xem xuống, cánh tay không bó bột vẫy vẫy cô, anh ta cười rất “hoàng tử”: “Anh chỉ muốn thử nghiệm xem tiểu công chúa của anh có còn lương thiện như xưa không”.

Tiểu công chúa...một danh xưng rất xa lạ và đẹp đẽ. Dưới trăng trước hoa năm nào, trong ký ức hạnh phúc của Tiểu Ly, anh ta lúc nào cũng nhìn cô dịu dàng, tình cảm say đắm gọi cô là “Tiểu công chúa của anh...”

Chứ không phải như anh chẳng ngang ngược lạnh băng như tuyết, bực bội vò mái tóc dài của cô, cười nhạt cô là “đồ ngốc”.

“Tiểu Ly?”, Sở Hạo Nhiên thấy cô ngốc nghếch đứng đờ ra thì khẽ gọi.

“Nếu anh đã không sao thì em đi đây. Lần sau đừng lừa em nữa!”, Tiểu Ly tỉnh lại, có vẻ không vui, chuẩn bị ra về. Bữa sáng của Trần Ngô Bạch còn trong tay cô, nếu nguội mất thì anh sẽ lườm cô lạnh lùng mất.

Sở Hạo Nhiên muốn nói gì đó nhưng rồi lại không, thò tay ra rồi lại buông xuống bất lực, rất có vẻ của nam chính âu sầu trong phim bi kịch khi đối diện với nữ chính mà anh ta yêu mến, song lại bất lực. An Tiểu Ly nhìn thấy, tâm hồn bị phim Hàn Quốc ảnh hưởng nặng lúc này bỗng trào dâng sùng sục.

“Anh biết anh không tốt. Nhưng chẳng lẽ em không sai chút nào? Lúc đó em cứ lặng lẽ bỏ đi, cả điện thoại chia tay cũng không có, em có nghĩ đến tâm trạng của anh không?”, Sở Hạo Nhiên thốn thức, tạo ra hiệu quả phim truyền hình để kéo An Tiểu Ly vào, “Tiểu Ly, xem như lúc đó chúng ta không hiểu chuyện, được không?”.

An Tiểu Ly nhìn mối tình đầu đang tỏ ra thâm tình sâu sắc, hiệu quả mười phần, nhưng trước mắt lại xuất hiện một gương mặt lạnh lùng nào đó. Ừm... rất cuộc là anh nói muốn uống sữa đậu đen hay cháo bột yến mạch nhỉ?

“Tiểu Ly, nguyên nhân em do dự, là vì Trần Ngô Bạch ư?”, Sở Hạo Nhiên bỗng hỏi.

“...Ai nói”, An Tiểu Ly chối ngay, “Anh ta chẳng có sức ảnh hưởng nào hết”.

Cô nói với vẻ như đóng đinh chắc nịch, Sở Hạo Nhiên liền ngẩng lên cười tươi rói. An Tiểu Ly tự cảm thấy lỗ lờ nên quay đầu chạy thẳng.

Việc đầu tiên khi về đến công ty là cô đổ bữa sáng từ bình giữ nhiệt ra, vào phòng trà hâm nóng lại rồi bung vào văn phòng Trần Ngô Bạch.

Gõ cửa không ai đáp, Tiểu Ly tưởng anh giận dữ nên tự mở cửa vào. Nhưng anh không có ở đó thật, nhìn đồng hồ đĩa CD anh lục tìm ra đến trên bàn, chắc là anh đã đi họp rồi.

CD?

An Tiểu Ly nín thở, đặt đồ xuống, rồi lục tìm trên bàn anh. Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ là chuẩn nhất, một cái đĩa CD có logo khoa cô học đang nằm lặng lẽ trong đồng hồ đĩa khai thác hệ thống của công ty.

Trên logo chính diện, nét chữ rần rở của Trần Ngô Bạch viết lên trên đó một chữ “An” rồng bay phượng múa.

Chắc chắn là nó! An Tiểu Ly kích động, tìm thấy rồi!

Cô cuộn áo lên, nhét cái đĩa vào phần lưng quần rồi co chân chạy, nhưng vừa đến cửa thì cửa mở ra.

Trần Ngô Bạch thấy cô há hốc miệng ngơ ngẩn đứng đó thì chẳng hỏi gì mà chỉ cười, “Họp gấp, anh không kịp báo với em!”. Anh đi ngang qua cô vào trong, thu dọn đồ đạc trên bàn rồi ngồi xuống, mệt mỏi xoa đầu. Thấy Tiểu Ly không có động tĩnh gì thì ngẩng lên, cười ầm áp với cô, “Sao đỡ ra thế? Ngủ không ngon à? Ừ... chiều nay cho em nghỉ phép, cứ nghỉ ngơi đi, được không?”.

Giọng anh rất tự nhiên, nụ cười dịu dàng. Sóng lưng Tiểu Ly cứ thấy lạnh buốt từng đợt, không còn gì đáng sợ hơn là kẻ xấu bụng giả bộ ấm áp – anh ...muốn làm gì?

Cái đĩa ở eo cứng ngắc lạnh lạnh, Tiểu Ly mất tự nhiên ưỡn thẳng lên, “Dạ được.... Vậy em ra ngoài nhé”.

“Ừ”, Trần Ngô Bạch cười tủm tỉm gật đầu, “Đến nhà anh nghỉ ngơi, tiện thể dọn nhà giúp anh”.

Đó mới là chuyện Núi Bằng sẽ làm! Bóc lột, đàn áp, tóm lại không để cô yên. Tiểu Ly lúc này không hề oán thán, so với bộ dạng dịu dàng lúc nãy của anh thì cô quen với Trần Ngô Bạch này hơn.

Cửa đóng lại, anh nhìn theo hướng cô biến mất mãi, ánh mắt lạnh dần.

An Tiểu Ly, anh cũng muốn học cách thuận theo em. Nhưng, em thật là không ngoan.

Quán ăn hẻm Tàn Tồng không xa chung cư của Tàn Tang lắm, lúc ra về, cô không cho Lý Vi Nhiên đưa về mà đi bộ một mình.

Lúc này đã vào thu, không gian tiêu điều buồn bã. Chắc là vì vừa qua giờ cao điểm đi làm nên trên đường khá vắng vẻ. Thỉnh thoảng có chiếc lá thu lìa cành mới khiến Tàn Tang cảm thấy đây không phải là một bức tranh thủy mặc.

Gió se se lạnh, cuốn lá bay rào rào, như thể hữu thanh hữu hình. Tàn Tang khép chặt vạt áo khoác, hai tay khoanh lại, một mình đi trên con đường ngô đồng rậm rạp yên tĩnh.

Định nghĩa đặt cho cuộc đời mình trước kia, hình như đã hoàn toàn sụp đổ từ khi Lý Vi Nhiên xuất hiện.

Tang Tang, vì anh ấy, mạo hiểm một lần được không?

Cho dù sẽ bị tổn thương thật sự, thì cũng phải yêu anh ấy.

Tàn Tang nghĩ tới đây, mỉm cười ngọt ngào, rồi lấy điện thoại ra khỏi túi.

Thư ký hiếm khi nhận được cuộc điện thoại của cô Ba này, tưởng có việc gấp nên vội chuyển máy ngay cho Tàn Uy lúc này đang họp qua webcam.

“Bố, khi nào bố có thời gian? Con muốn nói chuyện với bố về Trình Hạo”, Tàn Tang trình trọng nói.

Tàn Uy khựng lại, giọng có vẻ đã hiểu ra, “Ồ, bố cũng đang muốn nói chuyện với con, tối về ăn cơm đi”.

“Dạ, được, bố, tối gặp”. Tàn Tang cúp máy rồi lại bấm một số khác, lần này giọng nhẹ nhõm hơn nhiều, “Trình Hạo? Là em... Em muốn hủy hôn ước với anh”.

Cuối cùng cô đã nói ra. Nhìn con đường thẳng tắp phía trước, khóe môi Tàn Tang thoáng nụ cười, ánh mắt kiên định.

Vi Nhiên, Tang Tang chọn dũng cảm vì anh.

Bạn đã từng gặp tình huống thế này chưa?

Biết rõ không nên nhìn, không có gì đáng nhìn, tốt nhất là đừng nhìn... nhưng cuối cùng, bạn vẫn bất chấp tất cả để nhìn.

Nên khi câu “hay không” lạnh lùng của Trần Ngô Bạch vang lên, An Tiểu Ly hối hận vô cùng: Tò mò hại chết con mèo! Cứ phán đoán bừa đi thì tốt hơn rồi!

Anh dựa chéch vào cửa thư phòng, cười lạnh lẽo. Bàn tay cầm chuột máy tính của An Tiểu Ly di động với góc độ nhỏ nhất, nhưng vẫn chưa đợi cô chuyển đến dấu X kia, thì anh đã tiến đến. Ôm lấy cô từ phía sau, một tay đặt trên bàn, tay kia đặt trên tay cô, bấm vào con chuột.

“Anh...chẳng phải đi rồi sao?”, Tiểu Ly lắp bắp hỏi. Rõ ràng đưa cô về, thay quần áo rồi đi, sao bỗng dưng quay lại? Lẽ nào anh đã biết từ đầu là cô lấy đĩa CD?

An Tiểu Ly toát mồ hôi lạnh.

Trần Ngô Bạch cúi xuống dụi đầu vào mặt cô, “Về lấy chút đồ”. Giọng anh không tỏ ra là không vui, “Hôm em tốt nghiệp anh không tới, nên nhờ trường đưa ột đĩa CD quay cảnh lễ tốt nghiệp, đúng là có mấy cảnh có em!”.

Anh chỉnh lại, cho cô xem những cảnh có cô thoáng qua trong đó. Nỗi hổ thẹn của cô như nước sông Trường Giang, dồn dập không dứt.

Cô cứ tưởng, cái mà cô nhờ giáo sư Tiêu mang tới là đĩa quay cảnh cô đựng vào xe anh hôm đó.

Cô cứ tưởng, anh lấy cái đó ra uy hiếp cô.

Cô cứ tưởng, cái đĩa này chính là thứ không chế cô.

Cô cứ tưởng, anh cố ý để đĩa ở đó, dụ cô vào bẫy rồi bắt tại trận.

Cô cứ tưởng, Trần Ngô Bạch thật sự là một kẻ xấu xa chính cống.

Đầu Tiểu Ly cúi càng thấp, Trần Ngô Bạch dụi vào gáy cô, dịu giọng hỏi bên tai cô: “Sao vậy?”.

Dịu dàng quá, xúc động quá! Tiểu Ly lúc này đã có cả suy nghĩ sẽ ở bên anh trọn đời.

“Sao em lại xem cái đĩa này ở đây?”, Trần Ngô Bạch bỗng hỏi.

Một luồng điện phóng qua, An Tiểu Ly bỗng từ nỗi cảm động mà chợt tỉnh, lắp ba lắp bắp, không biết nên giải thích cái đĩa vốn nằm trên bàn làm việc của anh tại sao lại xuất hiện trong máy tính ở thư phòng nhà anh.

“Lẽ nào lần trước anh xem rồi quên không lấy ra?”, Trần Ngô Bạch hình như lẩm bẩm nói một mình.

An Tiểu Ly như được giải thoát, gạt đầu như gà mổ thóc.

Trần Ngô Bạch vuốt mái tóc dài của cô, “Gần đây trí nhớ không tốt lắm. Anh đi làm đây, em ngoan nhé”, anh cười rồi hôn cô.

“Ồ, anh lái xe cẩn thận”, cô thì thầm đáp lại, mặt đỏ bừng.

15. Chương 15

Tuy đấu tranh với ông già cổ hủ cứng đầu ở nhà là chuyện rất nhàm chán, nhưng vì cô ngốc có “mùi vị mới mẻ” kia, cũng ...xem như là xứng đáng.

Giờ cơm tối.

Tần Tang và Vương Di, Tần Liễu cùng đứng đợi ở cửa, Tần Uy và Tần Dương lần lượt vào nhà. Vương Di bước đến đón lấy áo khoác của chồng, Tần Tang đang định nhận lấy túi công văn của Tần Dương thì anh lại cười và khoát tay, chỉ ra đằng sau.

Sau lưng anh là một chàng trai trẻ mặc áo gió màu đen, cười chào Vương Di: “Bác gái, cháu đến ăn cơm tối đây!”.

“Trình Hạo đến rồi à, chẳng trách mà hôm nay Tần Tang của bác cũng về”, Vương Di đẩy Tần Tang ra, chớp mắt chọc cô, Tần Tang lập tức bước đến, mỉm cười chào Trình Hạo.

Mọi người đều vào phòng khách, Tần Tang khoát tay Trình Hạo đi sau cùng, cô hạ giọng hỏi: “Sao anh đến đây?”.

“Vị hôn thê sắp chạy mất rồi, sao không đến thăm được?”, Trình Hạo hừ khê.

Tần Tang nhéo mạnh vào tay anh, xoay một vòng 360 độ. Trình Hạo đau đến chảy nước mắt, “Này... Bố em gọi anh tới đây! Xì, Tiểu Tang Tang đáng yêu của anh, em tàn nhẫn đến mức này à? Cầm súng anh chưa đủ hay sao còn định mưu sát chồng mình?”.

Tần Tang nhìn lưng bó mình, hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Hai người vừa đi vừa thì thầm to nhỏ, Tần Liễu đã ngồi yên vị, sôi nổi hét lên với họ: “Hai người không thể ăn xong hãy thân mật hai sao? Chị đói muốn chết rồi đây!”.

Vương Di và Tần Dương đều cười, Tần Uy lại sa sầm mặt, Tần Liễu thè lưỡi ra rồi ngoan ngoãn giả vờ làm thực nữ.

Ăn xong, Tần Tang và Trình Hạo cùng lên lầu trong ánh mắt và nụ cười của mọi người.

Vào phòng Tần Tang, Trình Hạo không còn phong độ mà lao thẳng lên giường, dang chân dang tay nằm thoải mái, “Nhà em ăn một bữa cơm thôi mà sao một muốn chết vậy? Chẳng trách em cứ sống ở bên ngoài. Này, anh nói, sau khi kết hôn chúng ta bớt về nhà em được không? Anh thì không tiêu hóa nổi bố em đâu!”.

Tần Tang phìền muộn ném gối đầu trên sofa lên giường mặt đẹp trai của anh ta, “Anh nói sẽ suy nghĩ, suy nghĩ tới đâu rồi?”.

Trình Hạo lười biếng lấy gối xuống, đặt ra sau gáy, quay sang nhìn Tần Tang, “Anh không đồng ý”.

Ánh mắt Tần Tang chuyển sang lạnh lẽo, bắn thẳng về phía nụ cười hì hì của anh ta,

Trình Hạo rùng mình, kéo chăn lên, “Tiểu Tang Tang, em chỉ có điểm này không tốt, chưa gì đã cau có y hết như ông bố tượng sáp kia của em vậy. Em không thể nũng nịu, nói vài câu ngon ngọt với anh được hay sao?”.

“Em sợ anh yêu em rồi thì càng không thể buông tay”.

“ơ...”, Trình Hạo làm động tác nôn ra, Tần Tang co chân, ngồi trên sofa không nói không rằng đợi màn biểu diễn của anh ta kết thúc.

“Chuyện này đối với anh không có lợi gì cả! Em nói anh cưới ai cũng như nhau, nhưng nếu cưới em thì rõ ràng có lợi hơn cho anh. Kết hôn rồi anh có nuôi gái bên ngoài em cũng không so đo với anh. Hơn nữa em lên được phòng khách xuống được nhà bếp, theo mắt nhìn của anh thì chắc cũng lên giường được...”, Trình Hạo vừa đứng đắn được một chút lại giở trò quậy phá.

Tần Tang lấy mũi chân đá vào giày anh ta, “Nói trọng tâm đi”.

“Trọng tâm chính là chuyện không có lợi thì anh không làm. Tại sao phải buông một người hàng thật giá thật như em mà vất vả đau khổ đi tìm người khác?”.

“Xem như anh giúp em đi”, Tần Tang thở dài, “Em cũng bó tay rồi. Trình Hạo, em gặp được tình yêu rồi”.

“Ôi trời, hay đấy, rất buồn cười”, Trình Hạo đưa hai tay ra gối sau gáy.

Ánh mắt Tần Tang rất nghiêm túc, “Anh toại nguyện cho em được không? Trình Hạo, em thực sự yêu anh ấy rồi”.

Trình Hạo ngớ người, ngoắc tay gọi cô. Tần Tang bước đến, ngồi xuống..

“Là người thế nào?”.

“Người rất tốt rất tốt. Em yêu anh ấy, rất yêu rất yêu”.

“Xí”, Trình Hạo bất mãn.

“Có lẽ anh cũng quen đấy, anh ấy tên Lý Vi Nhiên, chính là Lý Vi Nhiên của ‘Lương Thị’”

“... Tang Tang, em đang đùa anh đấy à?”.

“... Ban đầu em cũng tưởng vậy, Nhưng là thật”.

Trình Hạo nhồm ngay dậy, “Tần Tang, em đừng mù quáng như vậy! Em và Lý Vi Nhiên? Em muốn hại chết cả ba chúng ta hay sao?! Vụ hợp tác giữa hai nhà chúng ta đã đi vào quỹ đạo, bắt đầu vận hành rồi, lúc này em lại hồi hôn, nếu là người khác thì ông già nhà anh nhiều nhất cũng sẽ bỏ vụ hợp tác này. Nhưng cha của Lý Vi Nhiên đang đương chức, anh ta lại là một trong những lãnh đạo cao cấp của Lương Thị, em bảo ông già nhà anh nghĩ về bố em thế nào?”.

“Em biết... Nhà anh chắc chắn sẽ nghĩ bố em và Lương Thị, cả bố của Lý Vi Nhiên bắt tay làm ăn, muốn nuốt gọn gia sản nhà anh”.

Trình Hạo hừ lạnh một tiếng, “Ai mà biết đồ chết tiệt là em có suy nghĩ đó không”.

“Thực ra lúc đó em cũng nghĩ đến chuyện này, nên cứ không dám nhận lời anh ấy”. Tần Tang thở dài, giọng càng lúc càng mềm đi, “Nhưng em không kìm lòng được. Trình Hạo, anh không hiểu cảm giác như có trăm móng vuốt đang cào cấu tim đầu, giống như...không nhận lời anh ấy sẽ chết”.

Trình Hạo nghe mà sồn da gà, bò dậy túm tóc, có vẻ bức bối, “Tang Tang, em có nghĩ là nếu em liều mạng, lúc đó anh ta... Thế này nhé, xuất phát từ góc độ của đàn ông, sự nghiệp và phụ nữ, không thể có cả hai thì thôi, cũng tuyệt đối không thể đối chọi nhau, em có hiểu không?”.

Tần Tang cười, gật đầu, “Hiểu chứ!”.

Trình Hạo tức muốn chết trước vẻ thản nhiên của cô.

“Em nghĩ rất kỹ rồi. Cho dù lúc đó Lý Vi Nhiên không cần em, em cũng sẽ không hối hận”, cô hơi cúi đầu. “Trình Hạo, cuộc đời mỗi người cũng nên điên cuồng một lần”.

Trình Hạo đã biết là khuyên cô cũng vô ích, im lặng hồi lâu rồi đứng dậy, “Nể tình một ngày vợ chồng trăm ngày ân tình, anh cho em một khuyến cáo hữu nghị nhé – chơi thì được, đừng bao giờ xem là thật”.

“Không được, em bắt buộc phải cho anh ấy danh phận”.

“Anh tổn thương thật đấy... Em vứt bỏ anh nơi đâu hả nương tử?”.

“Xì!”.

“Haizzz, đúng là kiếp trước anh nợ em”, Trình Hạo thu lại vẻ mặt đùa dỡn, nghĩ ngợi rồi nói, “Đợi nửa năm nữa đi, đợi ông già nhà anh nhường ghế lại cho anh, vụ hợp tác đó cũng thành công rồi, thì anh sẽ đến chỗ ông già em từ hôn. Nhưng đến lúc đó em cũng phải khuyên nhủ ông già nhà em đấy, đừng cứ đẩy hết mọi việc lên đầu anh!”.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Tần Tang cười, ôm anh ta đầy cảm kích, “Trình Hạo, cảm ơn anh!”.

“Bớt chiều này đi! Giới thiệu cho anh hai mỹ nữ là được”, Trình Hạo đẩy tay cô ra, đứng lên chỉnh lại quần áo, “Anh đi đây. Đúng rồi...Hai hôm trước anh và cô CC ngôi sao đang ‘hot’ bị phóng viên chụp hình, ông già em còn tìm anh vì chuyện đó, lát nữa em đừng nói hớ nhé!”.

Tần Tang gật đầu, cũng đứng lên, khoát tay anh ta ra ngoài, tiễn anh ta về nhà.

Tần Uy đang ngồi trong thư phòng đợi Tần Tang, thấy cô vào, ông hiếm khi nở nụ cười như lúc này.

“Trình Hạo đi rồi à?”.

“Dạ”.

“Tần Tang, vẫn là con hiểu chuyện nhất”, Tần Uy ra hiệu cho cô ngồi xuống, “Trình Hạo hiện giờ vẫn chưa ổn định, nhưng sau này sẽ ổn”.

“Bố”, Tần Tang đêm nay bỗng rất muốn hỏi một vài chuyện cô luôn không dám hỏi, cũng không muốn hỏi.

Tần Uy gật đầu, ra hiệu cô nói tiếp.

“Mẹ... Ý con là mẹ ruột của con, nếu năm đó bà mở lời cầu xin bố vì bà mà từ bỏ tất cả, bố có đồng ý không?”.

“Làm gì có chuyện ‘nếu như’ nhiều như vậy. Đã là chuyện sớm an bài, có gì mà phải giả định”, Tần Uy nói gọn, mắt không hề ngước lên.

Nhưng Tần Tang lại chú ý thấy sự thay đổi rất nhỏ của ông- ngón tay ông cầm tách trà, vì vận sức mà đầu móng tay đã trắng bệch.

“Tình yêu đối với bố, có nghĩa là gì ạ?”, cô lại hỏi một câu. Tần Uy cuối cùng ngẩng đầu lên.

Ông buông tách trà xuống, hơi nhíu mày, là vẻ không vui mà cả nhà họ Tần đều biết. Nhưng người ông đang nhìn là Tần Tang, cô con gái hiểu biết nhất là không phải lo lắng nhất của ông.

“Bố từng nghĩ đó là tất cả. Về sau nhận ra, cũng không quan trọng lắm. Tần Tang, đợi khi con và Trình Hạo trải qua một vài chuyện rồi hai đứa sẽ tự hiểu thôi. Nên hiện giờ có những sóng gió nhỏ thì cũng đừng để tâm quá”, ông vẫn tưởng Tần Tang bị xúc động bởi những tin tức lằng nhằng ong bướm của Trình Hạo.

Tần Tang cười khẽ.

Tần Uy có một tích tắc thất thần – nụ cười của con gái khiến ông nhớ tới thiếu nữ mà mỗi đêm ông đều mơ gặp, mái tóc dài tung bay, nụ cười rạng rỡ.

Tiểu Thụ, bây giờ anh đã hiểu rồi, còn em?

Khi Sở Hạo Nhiên cười hì hì xuất hiện, tim An Tiểu Ly giật thót, đập thành thịch.

“Anh... anh đến làm gì?”, cô lắp bắp hỏi anh ta, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cánh cửa văn phòng, Trần Ngộ Bạch đang ở trong đó.

Sở Hạo Nhiên cười tươi rói, hai tay chống lên bàn cô, “Em chẳng chịu nghe điện thoại của anh, nên anh đến thẳng đây chặn em. Buổi trưa chúng ta cùng ăn cơm được không?”.

“Ừm... Buổi trưa em có hẹn rồi”, An Tiểu Ly từ chối.

“Hẹn ai? Trần Ngộ Bạch?”, Sở Hạo Nhiên cao giọng. Tiểu Ly vội đứng lên bịt miệng anh ta. Anh ta cười, lùi lại, nhưng đưa tay ra nắm lấy tay cô, “Em đến công ty anh làm việc đi! Anh cứ nghĩ là em ở cạnh Trần Ngộ Bạch là thấy khó chịu rồi”.

Anh ta nói rất thông thả ung dung, giọng không lớn không nhỏ, nhưng Tiểu Ly thì sợ hãi vô cùng, vội giằng ra khỏi tay anh ta, chụp lấy túi xách trên ghế lên, đẩy Sở Hạo Nhiên ra ngoài: “Được rồi được rồi, chúng ta đi ăn cơm... Đi thôi đi thôi...”

Trong thang máy có mấy đồng nghiệp trong công ty Tiểu Ly, thấy cô và Sở Hạo Nhiên bước vào thì ánh mắt đều toát lên vẻ tò mò.

Sở Hạo Nhiên lơ đãng liếc nhìn xung quanh, một tay đặt hờ lên vai An Tiểu Ly.

Đến đại sảnh phía dưới, hai người đứng trước cửa đợi xe của Sở Hạo Nhiên tới.

“Tiểu Ly, anh vẫn nói câu đó, anh sẽ đợi em”, Sở Hạo Nhiên bỗng thì thầm.

Tiểu Ly này giờ cứ phiền muộn chuyện lát nữa sẽ giải thích với Trần Ngộ Bạch thế nào khi không ăn trưa cùng anh, không theo kịp lời Sở Hạo Nhiên nói, “a” lên một tiếng đầy thắc mắc.

“Nếu em cứ kiên quyết rằng em và Trần Ngộ Bạch không có gì thì em đánh giá thấp IQ của anh quá”, Sở Hạo Nhiên nói đến đây thì khựng lại, quan sát kỹ vẻ mặt cô.

“Tiểu Ly, anh đợi em. Anh cho em thời gian, em cứ như bây giờ, ở cạnh Trần Ngộ Bạch, nhìn cho rõ anh ta là hạng người nào. Còn anh là người thế nào, em vẫn luôn biết rồi, có phải không?”, anh ta dịu dàng nói.

Lúc này có gió thoảng qua, nhẹ nhàng lay động tóc mái của Sở Hạo Nhiên, anh ta lặng lẽ nhìn cô gái trước mắt, không nói gì, nhưng lại hơi cả ngàn vạn lời nói.

“Được rồi, lên trên đi. Trần Ngộ Bạch là kẻ hẹp hòi, ngay cả tình địch dự bị là anh cũng sắp động tay động chân rồi. Anh không làm khó em, em cứ đi ăn trưa với anh ta đi”. Sở Hạo Nhiên bước ra ngoài một chút, góc độ rất chính xác nhìn ngay lên một khung cửa sổ nào đó, anh ta thân mật nhéo má cô, “Anh đi đây. Lần sau anh hẹn em ăn cơm, em đừng từ chối anh nữa nhé? Em xem, mấy hôm nay bị em từ chối mà ăn uống không ngon, anh gầy đi rồi này”.

Anh ta giả bộ tỏ ra tủi thân, An Tiểu Ly ngần ngừ rồi gật đầu.

Cái gật đầu ngoan ngoãn đó, trong mắt ai đó ở sau ô cửa sổ nào đó, vô cùng tàn nhẫn, không thể chấp nhận.

Vừa lên lầu, An Tiểu Ly cố kìm nén cảm xúc, vào trong văn phòng Trần Ngô Bạch, hỏi anh buổi trưa muốn ăn gì.

Trần Ngô Bạch vẫn chọn món như trước, nhưng từ đầu chỉ cuối không ngược lên nhìn cô.

Mua bữa trưa về rồi, hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm

Trần Ngô Bạch máy móc ăn miếng này rồi miếng khác, nhanh chóng giải quyết xong phần của mình. Lau tay xong, anh dựa vào ghế lặng lẽ ngắm cô ăn.

An Tiểu Ly bị anh nhìn kỳ quặc như vậy, mím đôi môi bóng mỡ, cười với anh, “Nhìn gì thế? Chưa nhìn thấy người đẹp à?”.

Trần Ngô Bạch lại nở nụ cười trước câu nói đùa nhạt nhẽo đó, còn cười rất dịu dàng. An Tiểu Ly tưởng công lực của mình mạnh lắm, cũng cười theo rất đắc ý.

Trần Ngô Bạch nhường môi, hơi nghiêng người về phía trước, dục tay nâng cằm cô lên, “An Tiểu Ly, tiền em nợ anh, bắt đầu từ bây giờ, đã trả sạch”.

Tiểu Ly chờ người.

“Em không nợ anh gì nữa. Nếu em thực sự muốn ở cạnh Sở Hạo Nhiên thì, đi đi, anh không ngăn em”. Đôi mắt anh nóng bỏng như có thần, nghiêm túc nói với cô.

“Em từ chối anh ta rồi”, cô chống đũa xuống, lúng túng giải thích với Trần Ngô Bạch, trong lòng không biết vì sao lại thấy rất bất an.

Trần Ngô Bạch không nói gì, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt buồn rầu.

Trái tim An Tiểu Ly, say rồi.

“Anh ta là bạn của Tang Tang, em từng yêu anh ấy lúc học đại học. Về sau Tang Tang... tóm lại bọn em đã chia tay. Lần trước lúc anh nhập viện, bọn em lại gặp nhau”, Tiểu Ly thành thực khai báo. Trần Ngô Bạch vẫn tỏ ra lạnh lùng.

“Tại sao không nói sớm?”, anh hỏi mát mẻ.

An Tiểu Ly cũng to gan, nói thẳng: “Anh cũng có nói gì với em đâu? Máy hôm nữa anh chuyển công tác phải không? Anh cũng chưa từng nói với em”. Cô cụp mắt xuống tỏ vẻ ầm ức, ăn một miếng cơm trứng chiên, lại lúng túng liếc trộm anh một cái.

Trần Ngô Bạch lại im lặng, sau đó bất ngờ bùng nổ, kéo mạnh ngăn kéo bàn làm việc, rút một tờ giấy đập xuống trước mặt cô, hậm hực nhìn cô một cái rồi đứng dậy bỏ ra ngoài.

Tiểu Ly liếc nhìn, là một tờ đơn chỉ thiếu mỗi chữ ký của cô, An Tiểu Ly- xin điều sang tổng bộ Lương Thị, chức vụ là – thư ký riêng của tổng giám đốc Trần.

Tờ đơn giọng điệu hống hách ngang ngược, toát lên vẻ kiêu căng thường có của Trần Ngô Bạch. Tiểu Ly đọc mà nở nụ cười dần nở rộng.

Mấy hôm sau đó, Trần Ngô Bạch phớt lờ cô, ngoài trao đổi việc công ra, anh không thèm nhìn cô lấy một cái. Bữa tối cũng không gọi cô đến nấu, bữa trưa thì một mình chạy đến nhà ăn công ty.

Mà một loạt hành động gần như trẻ con này của anh, Tiểu Ly lại cảm thấy thật sự là đáng yêu một cách kỳ cục.

Lão Nghiêm cuối cùng đã giải quyết xong đơn xin vào ký túc xá của cô, hôm đó vừa tan sở, Tiểu Ly đã theo anh ta hào hứng đi dọn nhà.

Tần Tang không ở nhà, chắc đi hẹn hò rồi. Hành lý mấy hôm trước đã dọn dẹp gần xong, chỉ cần thu dọn đồ dùng trong nhà tắm là được.

Trên đường đến ký túc, Tiểu Ly hào hứng hỏi Lão Nghiêm, cô ở đâu, bạn cùng phòng là ai.

“Không phải Lisa hả?”.

Lão Nghiêm đang lái xe lắc đầu, nhìn cô về ý tứ sâu xa, cười hì hì, “Cô yên tâm, là phòng rất sang trọng, bạn cùng phòng cũng là hàng cao cấp”. Nói xong anh ta cảm thấy hình như mình hình dung không đúng lắm nên cười khan mấy tiếng để khóa lắp.

Con đường trước mặt càng lúc càng quen thuộc, An Tiểu Ly ôm tia hy vọng cuối cùng: Có lẽ công ty phúc lợi tốt, tiểu khu này là một trong những khu ký túc xá?

Đến khi Lão Nghiêm dừng lại trước tòa nhà quen thuộc, bảng số nhà quen thuộc, Tiểu Ly đã hoàn toàn tỉnh ngộ: “Lão Nghiêm?”.

Lão Nghiêm giữ chặt hành lý của cô, nói gì cũng không chịu buông tay.

Cửa mở. Trần Ngộ Bạch mặc đồ ở nhà, vẻ mặt lạnh lùng, “Vào đi”. Anh nói vắn tắt.

Lão Nghiêm giao hành lý mà anh ta giữ chặt cho Trần Ngộ Bạch, “Tôi không vào, tổng giám đốc, ngài đón tiếp bạn cùng phòng nhé! À... ha ha...”. Anh ta cười mấy tiếng tự đắc nhưng bị hơi lạnh trong mắt Trần Ngộ Bạch làm đông cứng, gãi gãi đầu rồi lạng lẽ lùi ra.

Trần Ngộ Bạch đứng đờng nhìn theo bóng anh ta, đến khi không còn nhìn thấy. Anh rất tự nhiên quay sang nhìn An Tiểu Ly, cô đang học theo vẻ kiêu ngạo của Tần Tang, khoanh tay lạnh lùng, vẻ mặt lý trí và bình tĩnh, đợi Trần Ngộ Bạch đến cầu xin.

Nhưng anh chỉ lạng lẽ quay đi, mang theo hành lý của cô vào trong nhà.

Tiểu Ly đứng đợi tới mấy phút rồi bỏ cuộc, Tang Tang, thật không phải kiểu mà cô có thể học được.

Cô xoa xoa gương mặt căng cứng, tiu nguỉ vào trong.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Tần Tang ngồi cả buổi chiều trong quán cà phê gần Lương Thị, trò chuyện với Lý Vi Nhiên qua MSN. Gần tan sở, anh hỏi vợ một câu mới biết cô đợi rất lâu ở một nơi rất gần anh.

Anh dọn dẹp đồ đạc rồi vội vàng ra về, thấy Tần Tang thì bất chấp vẫn còn đang ở ngoài đường, ôm siết cô vào lòng hôn đắm đuối.

Tần Tang kiễng chân lên hôn anh, “Buổi tối nấu món ngon cho anh ăn nhé?”.

Lý Vi Nhiên nhướng mày, cúi xuống thì thầm chọc cô: “Ăn gì nào?” Anh phả hơi nóng vào vành tai nhạy cảm của cô, Tần Tang né tránh, đôi mắt lóe lên nụ cười, “Ăn gì cũng được...”

Lý Vi Nhiên thề rằng anh thật sự tưởng là Tần Tang đang đùa anh. Nhưng lúc anh thề thì hai người đã bán khóa thân, Tần Tang bên dưới bị anh đè xuống, hô hấp khó khăn, gò má đỏ hồng, đôi mắt mơ màng, lấp lánh ánh sáng cảm động dưới ánh đèn.

Tiểu Ly dọn đi quá gấp, trong nhà hơi bầy bừa, Lý Vi Nhiên giúp dọn dẹp, cứ làm và đùa giỡn với nhau, không biết vì sao rồi quẩn lại với nhau: “Tang Tang...”, anh chậm lại, khó nhọc rời cô ra, khép vạt áo cô lại, đứng lên định ra ngoài để bình tĩnh lại.

Anh quay đi nhưng tay bị kéo lại. Tần Tang giữ chặt cánh tay anh, cơ thể mềm mại như con rắn bám riết lấy anh.

Lý Vi Nhiên vô thức cúi xuống hôn cô, cô cởi từng nút áo sơ mi của anh, rồi dịch xuống, cởi thắt lưng của anh. Sau đó tay cô bị giữ chặt, “Tang Tang”, anh khàn giọng, “Em nghiêm túc thật chứ?”.

Tần Tang cười quỵn rũ, chậm rãi gật đầu.

Lý Vi Nhiên thở gấp gấp, anh trân trọng cô, lúc nào cũng sợ làm cô đau, nên đến bước cuối cùng lúc nào cũng dừng lại. Nhưng cô hôm nay, khiến anh khó mà kháng cự.

Trần Ngộ Bạch nhốt mình trong thư phòng, không chút động tĩnh. An Tiểu Ly sau khi dọn dẹp đồ đạc xong mệt đến không muốn nấu cơm, gọi điện kêu thức ăn bên ngoài. Cô pha hai ly Cola Cao (một ly thức uống bổ sung năng lượng), rồi đến gõ cửa phòng anh.

Trần Ngộ Bạch rất trẻ con, giả bộ không có trong đó.

Tiểu Ly xông vào, làm mặt hề với anh, “Anh chàng hờn dỗi, ăn cơm thôi!”.

Thứ gì đó trong tay Trần Ngô Bạch bị ném vào ngăn tủ bàn giấy, làm mặt lạnh đi ra, lúc đi ngang qua cô cũng chẳng buồn nhìn, đi thẳng ra ngoài phòng ăn.

Hai người thực ra đã quá quen thuộc việc ngồi ăn đối diện nhau, cứ thế lặng lẽ dùng bữa, chẳng nói gì cũng không thấy ngượng ngùng. Tiểu Ly thấy anh ăn chậm, sắc mặt càng lúc càng xấu thì hỏi anh: “Có phải cứng quá không?”.

Trần Ngô Bạch trừng cô.

“Tiểu Bạch, anh không muốn ăn thì có thể nói em biết mà, nếu anh nói anh không muốn ăn, em có thể nấu cho anh ăn, nhưng anh không nói làm sao em biết, em không biết thì anh chỉ có thể tiếp tục ăn pizza cứng ngắt này thôi, nên nếu anh muốn ăn thì nói với em, anh không nói sao em biết được, anh nói rồi...”.

“... Im đi!”, Trần Ngô Bạch nghiêng răng kèn kẹt nói ra hai chữ.

An Tiểu Ly đúng là im thật, cúi đầu cắn một miếng pizza, khi Trần Ngô Bạch hưởng thụ không khí yên tĩnh, cô bỗng lầu bàu một câu: “Anh không nói thì em thật sự không biết mà...”

Giọng nói nhỏ nhỏ ấy hình thành sự đối lập mạnh mẽ với những lời cần nhằn trước đó, toát lên vẻ ầm ứ đặc biệt. Dùng thủ pháp tu từ mà nói, đó là “vẽ mây nảy trăng”, cũng có thể nói là, “dục dương tiên ư”[1]

[1] Một trong những phương pháp hành văn, muốn nhấn mạnh, mở rộng, thì đầu tiên phải kìm nén, dồn ép lại.

Đó là một trong những cách mà Tần Tang lúc nhỏ dùng để đối phó với cô Trần ngoài cứng trong mềm.

Trần Ngô Bạch quả nhiên cũng mắc bẫy, sắc mặt hòa hoãn lại, tiếp đó đối xử với cô không còn lạnh nhạt như ban ngày nữa.

Phòng của Tiểu Ly là phòng cho khách mà trước kia cô từng ở, tuy Trần Ngô Bạch nói căn nhà này là của công ty, cũng có thể xem là một trong những ký túc xá, nhưng An Tiểu Ly đẩy cửa vào, nhìn thấy rèm cửa màu hồng và bộ drap trải giường màu xanh nhạt điểm hoa li ti đã được thay cho cô, trong lòng vẫn rất cảm động, ôi anh chàng Tiểu Bạch kỳ cục này.

Cứ tưởng anh chàng hờn dỗi đó vẫn còn dỗi hơn một thời gian nữa, ai ngờ tối đó trước khi ngủ, anh nghênh ngang đi vào, kéo chăn cô ra rồi chui vào, thả nhiên xem cô là gối ôm kẹp giữa hai chân, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Nhưng Trần Ngô Bạch không biết là, Tần Tang còn dạy An Tiểu Ly một chiêu nữa, gọi là “dĩ bí chi đạo, hoàn thi bi thân”[2].Nên Tiểu Ly cũng bất động, không nói gì, cứ để mặc cho anh ôm.

[2] Có nghĩa là dùng cách của người đó đối xử lại với người đó, Việt Nam có thành ngữ tương ứng là “gậy ông đập lưng ông”.

Lát sau anh không giả vờ được nữa, lật người cô lại, hung hãn trừng mắt nhìn cô.

Tiểu Ly cười hì hì, “Tiểu Bạch, anh thật là vừa trẻ con vừa kỳ quặc”.

Trần Ngô Bạch bực bội đẩy tay cô đang nhéo má anh ra, không nói gì, trở mình đè cô xuống dưới.

An Tiểu Ly dịu dàng phối hợp, lát sau áo ngủ của hai người đã bị ném ra khỏi giường.

“Trần Ngô Bạch, em yêu anh”, anh hít thở càng lúc càng nặng nề, động tác tay cũng mạnh dần, Tiểu Ly hai tay hai chân bám riết lấy anh, bỗng nhẹ nhàng nói một câu vào tai anh.

Trần Ngô Bạch ngừng lại, hai tay đặt hai bên người cô, chống lên phía trên cô, nhìn vào mắt cô, không biết vì sao mà hình như có chút hoảng loạn.

Trong ánh đèn tường mờ ảo, gương mặt yên tĩnh xinh đẹp của cô trên mái tóc đen xõa tung gối, có một vẻ đẹp tĩnh lặng rung động đến kỳ lạ.

“Em yêu anh, nhưng lại không yêu đến độ bất chấp tất cả vì anh, nên anh phải đối xử với em tốt một chút, nếu không em thực sự sẽ thay lòng đổi dạ”, Tiểu Ly khẽ nói, “Em có thể miễn cưỡng chấp nhận anh suốt ngày lạnh lùng, nhưng thỉnh thoảng anh cũng phải dịu dàng một chút, biết chứ?”.

Em có thể hiểu ý nghĩa sau mọi việc làm của anh, em chắc chắn em yêu anh, nên em muốn ở cạnh anh, nhưng Tiểu Bạch thân yêu, hình như em không đến mức yêu sâu sắc, nên anh phải đối xử tốt với em, cho em một lý do để em chung thủy đến cùng, biết chưa?

Nhưng, Trần Ngộ Bạch hình như “không biết”, vẫn nhìn cô lạnh lùng. Một giây, hai giây, ba giây... Tình cảm ấm áp của An Tiểu Ly sắp bùng nổ mà anh vẫn cứ nhìn cô chằm chằm.

“Tiểu Bạch...”, cô kéo dài giọng gọi anh.

Trần Ngộ Bạch lại hít một hơi thật sâu, từ trên người cô lật mình xuống, vẫn với tư thế ban đầu, ôm lấy cô vào lòng từ phía sau.

“Sao vậy?”, cô nhích ra sau dựa vào người anh.

Mặt Trần Ngộ Bạch vùi vào gáy cô, giọng nói có vẻ buồn bực, “Quên mua bao, hôm nay không phải ngày an toàn của em”.

Tiểu Ly có vẻ tức tối lẫn xấu hổ, nhưng vẫn thấy chút ngọt ngào.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Đêm rất yên tĩnh. Trên sàn nhà dưới gầm giường, trong túi quần ai đó, mấy cái bao rất ẩm ướt: Có ai xấu bụng như anh không! Mấy cái lỗ trên người chúng tôi là do anh tự đâm thủng đấy chứ!

Thế gian này còn có việc nào mất mặt hơn là sau một đêm xuân hoan lạc lại phát sốt hay không?

Lý Vi Nhiên sốt đến mơ mơ màng màng đã cho rằng: Tuyệt đối không có!

Tần Tang bê mâm đồ ăn cười hì hì bước vào, Lý Vi Nhiên nằm ngoẹo trên gối đã thở dài, kéo chăn lên đắp kín mặt.

Thật là mất mặt...

Tần Tang đặt mâm lên tủ đầu giường, nhảy lên giường, kéo chăn của anh ra.

“Được rồi được rồi, em sẽ chịu trách nhiệm với anh! Đừng mắc cỡ nữa, nhé”, Tần Tang vuốt mái tóc của anh lộ ra ngoài chăn, cười nói.

Lý Vi Nhiên chợt tung chăn ra, chộp lấy cô đè xuống giường, nghiêng răng hàm hực nhìn cô, nhìn cô vẫn cười hí hí về không sợ chết, anh nheo mắt đầy nguy hiểm: “Thế, lại chịu trách nhiệm với anh lần nữa nhé?”.

Tần Tang không sợ chút nào: “Em còn muốn thế nữa kìa! Chỉ sợ anh làm một lần lại sốt một lần, lỗ lắm...”

Lý Vi Nhiên hận đến ngứa răng, kéo áo ngủ cô lên cao, “Để anh cho em thử xem có lỗ không...”

“Em xin mà!”, Tần Tang cười, né tránh, “Được rồi, em biết anh không lỗ mà, oan uổng quá oan uổng quá”. Cô cười nịnh nọt, “Em vẫn còn hơi đau, xin Ngũ thiếu gia cao quý nương tay tha cho tiểu nữ được không?”.

Lý Vi Nhiên thích nhất là nghe cô dịu dàng van xin như vậy, ôm chặt lấy cô rồi xoay người nằm lại xuống giường.

Bên Trần Ngộ Bạch, bữa sáng là Cola Cao và bánh nhân kem trứng

Tối qua anh nói chưa “ăn no”, nhưng vẫn hành hạ cô đến khuya. Tiểu Ly không dậy sớm nổi, đành làm qua loa.

Nếu nói bữa tối qua vẫn còn trong phạm vi Trần Ngộ Bạch nhẫn nhịn được, thì bữa sáng nay đã vượt quá sức chịu đựng.

“Anh không muốn uống cái này”, anh bực bội đẩy thức uống nóng hổi ngọt lừ ra, “Gọi điện cho quán ăn, anh muốn ăn cháo thịt gà nắm hương”.

“Anh lớn thế này rồi, không biết gọi điện à?”, Tiểu Ly giả vờ tỏ ra nghi hoặc.

Sắc mặt Trần Ngô Bạch lạnh lùng: “An Tiểu Ly! Da em ngứa rồi hả?!”

“Ôi chào! Cái này ngon lắm mà! Tiểu Bạch anh càng lúc càng trẻ con, ăn bữa sáng mà cũng bắt em dứt sao?”, cô đứng lên, cầm ly Cola Cao của anh, đưa thìa làm động tác dứt. Trần Ngô Bạch đưa tay ngăn lại, cầm ly lên uống cạn, lạnh lùng nhìn cô rồi đứng dậy vào phòng ngủ thay đồ.

Tiểu Ly nhìn theo bóng anh, lắc đầu bất lực. Thật là... đứa bé này càng lúc càng khó dạy.

Đây là mùa thể thốt, Tiểu Ly thề là cô thực sự chỉ nói chơi vậy thôi, ai ngờ đã gọi cả mẹ của “đứa trẻ khó dạy” đó tới.

Trần phu nhân chăm sóc bản thân rất kỹ, trông chỉ như hơn bốn mươi, Tóc chải không rối sợi nào, ăn mặc rất hợp thời trang.

An Tiểu Ly cảm thấy mình càng lúc càng thông minh, vừa nhìn thấy một phụ nữ trung niên xinh đẹp như vậy bước vào, tay cầm chìa khóa là cô lập tức nhận ra đó là mẹ Tiểu Bạch.

Quả nhiên, người phụ nữ xinh đẹp đó lên tiếng rất lịch sự: “Chào cô, tôi là mẹ của Trần Ngô Bạch. Cô là?”.

Tiểu Ly cố gắng nuốt miếng bánh kem xuống. “Chào bác... cháu là An Tiểu Ly”.

Bà Trần mỉm cười gật đầu, trong lòng lại không vui mấy: con gái con đứa, răng còn dính đồ ăn, mà cười to như thế làm gì?

Trần Ngô Bạch nhìn thấy bà thì không phản ứng gì nhiều, chỉ gọi “mẹ” một tiếng, sau đó hỏi vu vơ: “Sao mẹ tới đây?”.

“Lâu lắm con không về nhà, mẹ đến thăm thôi”, bà Trần nhìn con trai, nụ cười phát ra từ đáy lòng, “Hôm nay bận không?”

“Rất bận”, Trần Ngô Bạch dịu sắc mặt, vỗ vỗ vai mẹ tỏ ra thân mật, “Con phải chuyển về tổng bộ, mấy hôm nay bận bàn giao, hôm nay thực sự không có thời gian, buổi tối con về sớm, mẹ nấu canh cho con ăn nhé?”

Con trai nói muốn ăn canh bà nấu, bà Trần đương nhiên rất vui, gật đầu rồi dịu dàng nói: “Vậy mẹ ở đây chờ con, con về sớm nhé!”.

“Em khỏi phải lên công ty, hôm nay cho em nghỉ, ở nhà với mẹ anh”. Trần Ngô Bạch vỗ vỗ mặt cô, bỗng cúi xuống ôm lấy cô, “Lấy túi công văn cho anh, anh đi làm đây. Mẹ, con đi”.

Lý Vi Nhiên nói bị sốt chết cũng còn hơn mất mặt, quyết không đi bệnh viện. Tần Tang đành mang thêm chăn gối ra, đè lên anh cho toát mồ hôi.

Lúc An Tiểu Ly gọi tới, Lý Vi Nhiên đã ngủ say, nhưng Tần Tang sợ làm anh thức giấc nên cầm điện thoại ra ngoài ban công.

“Cấp cứu đây!”.

“Nói!”, ngoài ban công gió thổi vù vù, Tần Tang run cầm cập, thốt ra một chữ từ kẽ răng.

“Mẹ Tiểu Bạch tới, bây giờ đang ở trong nhà bếp cách tứ mười mét, Tiểu Bạch đi làm rồi, bảo tớ ở cạnh... mẹ anh ấy!”.

“Đồ nhát gan”, Tần Tang lau bầu. Tiểu Ly không nghe rõ, hỏi lại: “Gì cơ?”

“Không có gì. Cậu nghĩ sao?”.

“Ừm... tớ vẫn thích kiểu bà mẹ thô lỗ như cô Trần nhà tớ hơn, dạng quý phụ phu nhân thế này tớ không thích...”

“...Nói trọng tâm đi! Tớ đang ở ngoài ban công, lạnh chết đây!”.

“Hả? Vậy sao cậu không vào trong?”

“Vi Nhiên đang ngủ”.

“Tần Tiểu Tang! Hai người! Hai người! Hai người...”

“...Phải! phải! phải! Bọn này ‘ấy’ rồi. Cậu nhanh lên, còn chuyện gì không?”, Tần Tang tỉnh bơ, ngược lại An Tiểu Ly ghen đến không nói được gì.

“An Tiểu Ly!”.

“A...a! Tớ đây!”, An Tiểu Ly khó khăn lắm mới hoàn hồn, từ phòng tắm thò đầu ra nhìn nhà bếp, bà Trần vẫn đang vui vẻ làm việc, “Tang Tang, Tiểu Bạch tối mới về! Bây giờ bà ấy đang chuẩn bị, cậu nói xem bà ấy có phải dạng bà mẹ xem tớ là kẻ xâm lược không? Giống kiểu ‘khổng tước đông nam phi lý’[2] ấy”

[2] Khổng tước đông nam phi: là bài trường thi đầu tiên của Trunng Quốc, ý chỉ sự bồi hồi, lưu luyến khi xa cách.

Tần Tang một tay ôm vai, lạnh đến rụt cổ, “Làm mẹ thì ai cũng thế thôi, cậu đó, mạnh mẽ lên, làm một cú ngoạn mục cho bà ấy xem!”.

“Tại sao?! Chẳng phải đầu tiên là giả vờ ngoan hiền nhu mì, đợi gã vào nhà ấy rồi mới dữ dần hay sao?”.

“Cậu chắc chắn cậu gã được vào đó?”.

“Phì! Tớ thềm vào ấy!”.

“Nói thật”, Tần Tang ngừng đùa cợt, “An Tiểu Ly, nhớ lấy, tám chữ vàng” bắt ti bắt kháng, hữu tiến hữu thoái[3]. Rõ chưa?”.

[3] Có nghĩa là không tỏ ra tự ti, cũng không chống đối, có tiến có lùi.

Tiểu Ly lại thò đầu ra nhìn vào nhà bếp, rồi rụt cổ lại, cô lắc đầu.

Tần Tang đương nhiên không nhìn thấy nhưng cô có thể đoán ra. Đang định tiếp tục giải thích thì cô bỗng nhớ lại lần trước ở quán bar, kẻ xấu bụng nào đó đã vô tình vô nghĩa nhìn người yêu của cô bị đánh.

Tần Tang cười khì khì, giọng trở nên vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, “Thực ra, An Tiểu Ly, so với chuyện bà ấy từ từ phát hiện ra những điểm không tốt của cậu, thì chi bằng cứ để bà ấy từ từ nhận ra cậu không tệ lắm. Cứ phát huy đủ sự thông minh tài trí của cậu, tin vào bản thân, Tiểu Ly, cậu khiến người ta yêu mến như vậy, mẹ Tiểu Bạch chắc rằng sẽ thích cậu đó”.

Tần Tang hiếm khi nói thuận theo cô, An Tiểu Ly cảm thấy rất vui tai, cười hí hửng rồi cúp máy.

Bà Trần dọn dẹp xong thức ăn cần nấu cho bữa tối, rồi bật bếp nấu vài món đơn giản, thêm một món canh, rồi hai người ngồi đối diện nhau ăn trưa.

Tài bếp núc của An Tiểu Ly chỉ hạn chế ở mức làm chín thức ăn, nên ngoài việc rửa rau và giúp lật vớt ra thì cô chẳng giúp được gì. Đó lại là điểm trừ đối với bà Trần.

“Cô An”, lúc ăn cơm, bà Trần cười nói.

An Tiểu Ly cười thân thiết, “Bác gọi con là Tiểu Ly được rồi ạ!”.

Bà Trần tao nhã hớp một ngụm nước, “Nhà cô An đây còn có những ai?”.

Tiểu Ly thăm thở dài, bao nhiêu mỹ phẩm cũng không chống nổi thời gian, trên mặt nếp nhăn không bao nhiêu, nhưng trí nhớ thì lại kém quá, đã nói là gọi tên Tiểu Ly, chớp mắt đã quên.

“Nhà con còn có bố và mẹ, con là con một”, cô thành thực trả lời.

“Ồ”, bà Trần gạt đầu, lại không tỏ vẻ gì, “Lệnh tôn hiện đang làm gì?”.

“Bác quá khen, bố mẹ con đều là giáo viên”.

“Thư hương gia thế à”. Bà Trần cười, giọng tỏ vẻ ẩn ý, “Chẳng trách cô An đây có khí chất như vậy! Nào giống nhà chúng tôi, mấy đời đều làm ăn buôn bán, Ngộ Bạch từ nhỏ học hành cũng không ra sao, ha, lần này xem như là trèo cao rồi”.

Tiểu Ly vội lắc đầu, vô cùng thành thật: “Bác gái hãy yên tâm, bố mẹ con rất tốt, không chê bai gì anh ấy đâu ạ”.

Bà Trần đang hếch khuôn cằm cao quý lên mỉm cười, nghe An Tiểu Ly trả lời thì ngón tay thon mảnh đang cầm ly nước chợt run lên, nụ cười có phần gượng gạo.

Buổi tối Trần Ngô Bạch trở về thì bà Trần đang ở trong nhà bếp, Tiểu Ly đứng cạnh phụ giúp. Trong tiếng máy hút khói rì rì và nồi cháo va chạm nhau, có một mùi vị ấm áp khó tả.

Trần Ngô Bạch đứng cạnh cửa một lúc, từ từ gọi tiếng “mẹ”. Bà Trần thấy anh về rồi thì rất vui vẻ giao lại cho Tiểu Ly, còn bà kéo con trai ra ngoài nói chuyện.

Trần Ngô Bạch nói chuyện với bà mấy câu, cuối cùng đã đến việc mà anh muốn nghe.

“Cô gái này, con nghiêm túc thật à?”, bà Trần nhỏ giọng hỏi con trai.

Trần Ngô Bạch nhìn vào nhà bếp, cười cười rồi chậm rãi gật đầu. Anh ngược lên nhìn mẹ, lại nhận ra ánh mắt của bà không vui vẻ như anh nghĩ.

“Mẹ không thích cô ta”, bà Trần thở dài, “Con cứ suy nghĩ thật trọng đi. Chúng ta không nói phải tìm con nhà quyền quý để trèo cao, nhưng dù sao cũng phải xứng đáng một chút. Chuyện này mẹ tạm thời không nói với bố con”.

Trần Ngô Bạch nghe mẹ nói, im lặng một chút rồi lạnh lùng thốt ra một câu xong đứng lên vào nhà bếp.

“Tự con sẽ thông báo với bố”.

Ăn tối xong một lúc thì bà Trần về, sắc mặt Trần Ngô Bạch sa sầm, An Tiểu Ly nhận ra nên dọn chén đĩa xong là ngoan ngoãn trốn anh vào phòng xem tivi.

Nhưng Trần Ngô Bạch cũng theo vào, im lặng một lúc rồi lạnh lùng hỏi cô: “Hôm nay ở cạnh mẹ anh có vui không?”.

“Cũng được”, cô nghĩ ngợi, “Mẹ anh rất tốt, luôn cười với em”.

Trần Ngô Bạch “ờ” một tiếng, “Còn không?”.

Cô thắc mắc, nghĩ lại, “Còn... không có gì nữa. Buổi sáng anh đi rồi, bác mua đồ ăn về chuẩn bị... Buổi trưa cùng ăn cơm... buổi chiều bác ngủ, em lên mạng... Ồ, bác có hỏi về nhà em, có mấy người, bố mẹ em làm gì. Mẹ anh khiêm tốn quá, còn nói anh trèo cao em nữa”.

Cô cười hí hí, nhưng Trần Ngô Bạch lại không mấy vui vẻ.

“Mẹ anh nói anh học không giỏi, nhà em là thư hương môn đệ”, Tiểu Ly có vẻ đắc ý, “Nhưng em đã nói, em không chê anh đâu”.

Trần Ngô Bạch hoàn toàn không còn gì để nói.

Tiểu Ly kéo kéo ống quần anh, anh cũng ngồi xuống sàn nhà, sánh vai cô đối diện với tivi.

“Có xem là gặp phụ huynh chưa?”, Tiểu Ly dựa vào vai anh, ngọt ngào hỏi.

Trần Ngô Bạch lại cười lạnh lùng một tiếng, khiến Tiểu Ly nhéo mạnh một cái. Cô nhéo có hơi đau nên anh túm lấy tay cô, ra sức một chút, lạnh lùng nói: “Từ khi anh miễn cho em phải trả nợ, hình như em càng lúc càng không biết sợ là gì”.

Cả người cô lao vào lòng anh, “Không phải từ lúc anh không cần em trả tiền, mà là từ khi phát hiện ra anh thật lòng thích em, em mới càng lúc càng không biết sợ là gì”.

Trần Ngô Bạch đỡ người rồi thở dài, “An Tiểu Ly...”, anh ôm cô vào lòng, “Có lúc anh thật sự nghi ngờ rằng thực ra em có phải là tuyệt đỉnh thông minh hay không”.

“Hử?”.

“Thông minh quá hóa ngốc”, anh giải thích đơn giản.

An Tiểu Ly chật vật lắm mới cảm thấy hình như là anh đang mắng cô ngốc, Nhưng đến khi cô phản ứng ra thì đã bị anh đè xuống. Trần Ngộ Bạch ngậm lấy môi cô, âm ừ thở dài: “Không sao, cô ngốc... Có anh đây...”

Đêm đó anh hưng phấn lạ thường, suốt đêm quần lấy cô.

Cuối cùng An Tiểu Ly không chịu nổi nữa, bắt chấp sức nặng trên người mình, ngủ thiếp đi.

Trong màn đêm mờ tối, Trần Ngộ Bạch mút lấy phần cổ trắng nõn của cô, ánh mắt lấp lánh thứ ánh sáng dịu dàng vô cùng.

Tuy đấu tranh với ông già cổ hủ cứng đầu ở nhà là chuyện rất nhàm chán, nhưng vì cô ngốc có “mùi vị mới mẻ” kia, cũng ...xem như là xứng đáng.

Nhớ đến bà mẹ luôn tỏ ra kiêu hãnh, bị cô ngốc này làm cho ghen lời không nói nổi, anh lại phì cười. Từ trên người cô đã ngủ say, anh nhẹ nhàng trèo xuống, ôm cô vào lòng, cứ thế mỉm cười mà ôm nhau ngủ ngon.

16. Chương 16

Thực ra cô ngốc của anh có một vương quốc của riêng mình, giàu có hơn bất kỳ ai khác.

Lý Vi Nhiên nhanh chóng hết sốt, sắp cuối năm, Trần Ngộ Bạch thúc giục gấp gáp, anh dù không muốn cũng phải đi làm.

Tần Tang vì anh nói không muốn rời xa cô phút nào, nên đã xin công ty nghỉ hai tuần, đi làm và tan sở cùng anh, dính chặt không rời.

Công ty “Công nghệ Vũ Hưng” bỗng chốc náo nhiệt, Tổng giám đốc Trần và “Tiểu mật ngốc nghếch” của anh không rời một tấc, còn Tổng giám đốc Lý sắp nhậm chức lại mang theo một “bình hoa” bên cạnh, Tiểu mật và Bình hoa hình như rất thân. Mọi người đều cảm khái sau lưng: đúng là vật hợp theo loài mà!

Nhưng không ai biết, hai người thật sự là “vật hợp theo loài” ấy, cho dù là thỉnh thoảng gặp nhau ngoài hành lang cũng dùng ánh mắt bắn vô số lưỡi dao về phía đối phương.

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng liếc nhìn Tần Tang, gấp “cộp” tập văn kiện lại, “Chuyện An Tiểu Ly cô bớt can dự. Lần sau còn tái phạm, tôi sẽ cho Tiểu Ngưu nhà cô biết mặt”.

Chuyện mà anh đã vạch rõ kế hoạch, sao có thể đi lệch hướng được? Chỉ cần dụ dỗ cô ngốc kia vài câu đã thành công, là cao nhân phương nào đang ở sau lưng “chỉ đạo” cô chứ.

Tần Tang không hề để tâm đến sự uy hiếp của anh, cười cười, “Anh có muốn đoán thử xem nếu anh làm thế, liệu tôi có đẩy luôn An Tiểu Ly về phía Sở Hạo Nhiên không?”.

“Cô, dám!”, Trần Ngộ Bạch lạnh mặt, gần từng câu từng chữ.

Tần Tang cũng không cười nữa, “Anh- cứ- thử -xem!”.

Hai người hung bạo gặp nhau, cuối cùng kinh động đến ai đó đang phiền phức bởi bảng biểu, vừa ra ngoài giải lao. An Tiểu Ly dựa sát tường, vừa bước vào đã sưng sốt đến không nói nên lời: người đàn ông của cô và đồng bọn của cô, một người kẹp văn kiện, đẹp trai ngất trời, một người cầm ly cà phê thơm nồng, xinh đẹp rạng ngời, hai người đang nhìn nhau chằm chằm, không nói lời nào ở ngoài hành lang yên tĩnh.

Cô có phần ghen tuông lao đến, đang định mở miệng thì bị đồng cứng không nói gì được – không ổn, có sát khí!

“Hai người... cãi nhau hả?”, cô yếu ớt hỏi.

Hai người đang trừng mắt nhìn nhau hừ một tiếng, một người đi về phía trước, một người quay lại phía sau, Trần Ngộ Bạch đẩy gọng kính, Tần Tang hất tóc, đồng thời trả miếng, hai người lại nhìn nhau bằng ánh mắt tàn bạo vô nhân đạo, rồi mới tách nhau ra. Trần Ngộ Bạch bước về phía Tiểu Ly, Tần Tang cầm ly cà phê vào trong văn phòng.

“Anh và Tang Tang cãi nhau à?”, Tiểu Ly kéo tay áo Trần Ngộ Bạch, hỏi anh.

Trần Ngô Bạch không vui, giọng nói lạnh lẽo: “Cô gái đó, anh không thích”.

An Tiểu Ly gật gù về thấu hiểu, “Ừm, em hiểu. Đồng loại nên bài trừ nhau”.

Trần Ngô Bạch vốn định ly gián họ, nhưng cô ngốc này suy nghĩ bao giờ cũng khác người, cô không hỏi anh tại sao không thích Tần Tang, vì cô có suy nghĩ của mình, cho dù suy nghĩ đó rất kỳ quặc.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Thực ra cô ngốc của anh có một vương quốc của riêng mình, giàu có hơn bất kỳ ai.

Thôi, Trần Ngô Bạch có vẻ bất lực xoa đầu cô, cô thích là được.

“Em rất tốt, nên đừng cứ đi hỏi Tần Tang phải làm gì, biết chưa?”. Trần Ngô Bạch nghĩ ngợi rồi khéo léo bày tỏ suy nghĩ của mình.

An Tiểu Ly lúc này một lòng chỉ nghĩ đến việc dụ anh xuống dưới mua bánh ngọt cho cô ăn nên rất ngoan ngoãn gật đầu, anh nói gì cũng được.

Tần Tang dựa vào một bên người Lý Vi Nhiên, từ từ mát-xa sau gáy cho anh. Trên bàn hồ sơ chất đống, Lý Vi Nhiên vẫn nở nụ cười trên môi.

“Lý Vi Nhiên! Làm gì có ai như anh!”, Tần Tang cười, đẩy gương mặt anh đang áp sát lại, “Còn chưa tới nửa tiếng!”.

Lý Vi Nhiên cười nghịch ngợm, “Anh quyết định sửa tần suất nghỉ ngơi thành mười lăm phút một lần!”.

Hai người đang đùa nghịch thì có tiếng gõ cửa vang lên. Tần Tang cười hì hì vẽ vòng tròn mờ ám trên ngực anh: “Tổng giám đốc Lý, có người tới kìa...”

Lý Vi Nhiên sửa lại áo cô, hạ giọng hăm hực: “Tối nay xử lý em!”.

Tần Tang tựa vào cánh tay anh, nhảy từ trên bàn xuống, “Em sợ quá đi thôi!”.

Người đợi ngoài cửa sốt ruột xông thẳng vào. Dung Nham xách một túi công văn, áo khoác vắt trên cánh tay, sải bước vào, “Danh sách anh cần đã làm xong chưa? Cái thằng Ba khôn kiếp tự nhiên nói muốn đi mua bánh ngọt, bảo anh tự lên đây lấy!”.

Lý Vi Nhiên quay lại lấy văn kiện Dung Nham cần để đuổi anh đi cho nhanh. Dung Nham lại liếc thấy Tần Tang, “Ôi, Tần Tang, người trong nhà rồi, cũng phải chào hỏi nhau chứ nhỉ?”.

Tần Tang mỉm cười gật đầu, “Anh Hai!”.

Dung Nham nhướn mày, lúc cười càng đẹp... Anh thật sự đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.

Hôm nay quá bận, anh còn phải đi công tác. Đến cửa bỗng nhớ ra việc gì đó, “Vi Nhiên, mai bớt chút thời gian đến chỗ lão Mã ở ngoại ô đi, lần trước mua một con Husky ở đó, chú đi hỏi lão Mã thử còn có con nào giống vậy thì mua giùm anh một con”.

Lý Vi Nhiên không vui lắm, “Không đi. Em phải ở với vợ em, không rảnh!”.

“Cái lão Mã đó nếu anh phái thuộc hạ đi chắc chắn lão ta sẽ giở trò. Anh phải tuần sau mới về được, chú giúp anh đi một chuyến nhé”. Nhắc đến là Dung Nham nổi giận, “Cái cô nàng Tiểu Tứ đáng ghét kia, cứ dắt con chó đi khoe khắp nơi, lại làm chị Yên thêm muốn, Tiểu Tứ thì lại tránh né không nỡ cho, hại tôi bị cái tên hôn quân kia bắt ép!”.

Vừa nghe chuyện lên quan đến sủng phi và hôn quân, hai người Trần Ngô Bạch và Lý Vi Nhiên đều kiểm soát trấn tĩnh, không bình luận gì thêm.

Hôm sau, Lý Vi Nhiên buổi sáng thức dậy rất hứng thú hành hạ Tần Tang mấy lần nữa, ngân nga bài hát, tinh thần sảng khoái lái xe đi ra ngoại ô.

Đưa con chó đến nhà họ Lương mới biết Cố Yên vì dị ứng với lông chó mà đã truyền nước hai ngày rồi. Nghe nói anh dẫn chó tới, quần gia không dám cho anh vào, nói Đại Boss đang nổi trận lôi đình, đang định tìm cậu Hai và cậu Tư tính sổ!

Lý Vi Nhiên thấy tình hình không ổn, liền quay đầu xe vọt thẳng.

Nhìn qua gương chiếu hậu thấy con Husky ngoan ngoãn nằm trong chuồng, Lý Vi Nhiên không nỡ vứt nó đi, nhưng Tang Tang lại không thích chó mèo, gọi điện cho Kỷ Nam thì tắt máy. Nghĩ ngợi một lúc, anh đem nó đến nhà Trần Ngô Bạch.

Quả nhiên, An Tiểu Ly nhảy cẫng lên tới ba trượng, lập tức mặc kệ sự có mặt của Lý Vi Nhiên, bá cổ Trần Ngô Bạch vừa hôn vừa làm nũng, xin anh phải để lại con chó đó.

Trần Ngô Bạch hình như bị cô đeo bám đến cau mày, nhưng Lý Vi Nhiên thấy thì hình như anh rất vui, chỉ ít ở bất cứ trường hợp nào trước kia, Lý Vi Nhiên chưa từng thấy ông anh Ba này cho phép ai khác gần gũi mình.

Một số mặt của Trần Ngô Bạch thì lại giống Tần Tang đến bất thường: không mấy thích những sinh vật ngoài con người. Nhưng cô ngốc kia vui như gì ấy, uốn éo mềm mại trong lòng anh, anh không thể nào nói Tiểu Ngũ dẫn con chó kia cút cho xa ra.

“Wow!”, Tiểu Ly kích động phát điên, con chó chỉ thè lưỡi ra liếm lòng bàn tay cô mà cô đã hét lên.

“Tiểu Bạch, chúng ta đặt tên cho nó đi!”, cô ôm cổ con chó, nói với Trần Ngô Bạch.

Trần Ngô Bạch rõ ràng không có ý kiến gì về chuyện này, anh vẫn còn mấy hợp đồng đợi Lý Vi Nhiên cùng cho ý kiến, vốn dĩ muốn giải quyết qua webcam nhưng lần này vừa hay lại gặp được.

“Gọi nó là Tiểu Hắc đi”, Lý Vi Nhiên nhiệt tình đóng góp, bị Tiểu Bạch phóng ánh mắt giết người tới, lập tức câm nín.

Đẩy Lý Vi Nhiên vào trong thư phòng, anh bỗng quay lại nói với Tiểu Ly, “Gọi nó là Seven Up đi”.

Lý Vi Nhiên về đến nhà Tần Tang trước bữa trưa, tay xách một lồng chim mua từ chỗ lão Mã về. Vào nhà, Tần Tang đang chuẩn bị bữa trưa, anh thay giày, xách lồng chim đi vòng vòng tìm chỗ treo.

“Em không thích thú nuôi đâu”, Tần Tang khoanh tay đứng thật xa.

“Con nhồng này rất thông minh”, Lý Vi Nhiên biết cô sẽ nói thế nhưng con nhồng này là do chính lão Mã dạy dỗ, giúp người ta xả stress rất tốt, “Em thử nói chuyện với nó xem, nó học rất nhanh. Tang- Tang- Tang- Tang...”, anh kéo dài giọng dạy con nhồng.

Tần Tang thấy anh rất hứng thú thì thở dài, “Vi Nhiên, em không dám đảm bảo cho nó ăn mỗi ngày...”

“Để anh, được không? Nó đi vệ sinh gì cũng anh dọn, mỗi ngày em chơi với nó là được”, Lý Vi Nhiên rất kỳ thị chuyện Tần Tang không có sở thích gì.

“Ngốc quá!”, Tần Tang hôn chụt lên môi anh.

“Ngốc quá ngốc quá!”.

“Ôi chà, cái này thì học nhanh thế!”, Lý Vi Nhiên cười phá lên.

Tinh thần học tập của con nhồng rất cao, rất nhanh đã phát huy tác dụng.

Hôm đó trời rất lạnh, Tần Tang vẫn theo Lý Vi Nhiên đến “Vũ Hưng”, giờ cơm tối bốn người bàn nhau xem ăn cái gì, An Tiểu Ly bám riết Tần Tang nói lâu rồi không ăn cá hấp. Tần Tang vui vẻ nhận lời, mọi người cùng đi siêu thị mua cá, sau đó cười đùa về nhà Tần Tang.

Dung Nham cũng đang ở gần đó, gọi điện đến hẹn đi ăn, thế là cùng đi chung.

Tần Tang nấu trước bốn món nhẹ mang lên cho họ lót dạ: sườn xào chua chua ngọt ngọt, đậu nành Nhật Bản trộn, dưa muối, đậu phộng da cá. Mọi người giành nhau ăn hết, ngay cả công tử Dung Nham phong độ đường đường và cậu năm Lý Vi Nhiên điềm tĩnh vì tranh nhau miếng sườn cuối cùng mà suýt chút nữa nổi điên với nhau, cuối cùng Trần Ngô Bạch đẩy đẩy gọng kính, ung dung cướp lấy miếng sườn đó giữa hai đôi đũa đó.

“Cũng không biết nhường em ăn nữa!”, Tiểu Ly rất phẫn nộ trước sự không chu đáo của anh.

Trần Ngô Bạch thè lưỡi liếm mép, “Uhm, muốn ăn hả?”, giọng nói mờ ám đó khiến ba người còn lại đều kêu thét lên không chịu nổi.

“Đến đây!”, giọng nữ trong veo lạnh lùng vì mùi thơm thức ăn mà có chút vui vẻ, “Cá hấp”.

Mùi thơm quyến rũ bay đến, thịt cá trắng muốt, ớt đỏ tươi, nhìn mà tay cứ động đậy không yên. Không ai muốn phí thời gian cãi nhau nữa, mọi người cùng xông đến. Trong tiếng ồn ào chỉ có Lý Vi Nhiên lặng lẽ buông đũa, theo Tần Tang vào nhà bếp.

“Em chẳng ăn uống gì cả”, anh ôm eo cô, bên ngoài là tiếng cười nói ồn ào của mọi người, trong nhà bếp ngập tràn hương thơm, cô đang bận rộn, anh cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp vững chắc, thật muốn ôm cô thế này cho đến khi chết đi.

“Ừm... làm phiền một chút, chim nhà cậu bay vào rồi”, Dung Nham cố ý ho lớn tiếng, lưng xoay lại phía nhà bếp, nhưng lại cười đến rung cả vai.

Đến phòng khách, Tần Tang và Lý Vi Nhiên mới biết vì sao Dung Nham cười dữ dội như vậy.

Con nhồng bị An Tiểu Ly vô ý thả ra khỏi lồng, đang nhảy nhót trong phòng khách, thỉnh thoảng kêu lên: “A! Vi Nhiên! Đừng mà!”.

Im lặng như chết.

Thế là con nhồng càng thêm đắc ý, “Đừng mà! Đừng mà! Em không được rồi!”.

“Tang Tang tiểu yêu tinh! Tang Tang tiểu yêu tinh!”.

Nhìn sắc mặt rất đa dạng chưa từng thấy của Tần Tang. An Tiểu Ly không nhịn nổi nữa, lao vào lòng Trần Ngô Bạch cười đến nỗi vai rung lên bần bật. Trần Ngô Bạch tỏ ra điềm tĩnh vỗ vỗ vai cô, nhưng cánh tay lại rung lên dữ dội.

Dung Nham ngồi bên cạnh sờ cằm, thăm cảm thán... kích thích ghê thế Tiểu Ngũ? Chú gào tới nỗi cả nhồng cũng học được rồi?

Tần Tang vô cùng căm hận vì đã bố trí căn nhà theo kiểu mở- ngay cả tìm căn phòng để trốn cũng không được.

Lý Vi Nhiên trừng mắt nhìn Dung Nham đã quan sát họ bằng ánh mắt vô cùng mờ ám, Dung Nham vội thu tín hiệu trở mặt, chìa tay ra, chủ động đuổi con nhồng lăm chui vào trong lồng.

“Ừm... gì nhỉ, tiếp tục... tiếp tục ăn đi...”, Lý Vi Nhiên đã thốt ra một câu trong không khí rất ngưng đọng.

Không khí tiếp đó khá là kỳ dị, Tần Tang vẫn cười nói bình thường, như không để tâm tới chuyện đó, nhưng ai cũng nhận ra khi thi thoảng cô liếc nhìn về phía con nhồng đó, ánh mắt lộ ra sát khí đằng đằng.

Trần Ngô Bạch ăn bữa đó rất hài lòng thỏa mãn, nhưng cô ngốc An Tiểu Ly đó cứ muốn chọc phá con nhồng, rốt cuộc anh vẫn sợ thủ đoạn của Tần Tang, cuối cùng chủ động và ân cần nói rằng mọi người nhân lúc còn sớm mà ra về đi thôi.

Tần Tang đưa ánh mắt “xem như anh biết điều” nhìn Trần Ngô Bạch, cười hí hí tiễn ba người ra thang máy..

Lý Vi Nhiên nhân lúc Tần Tang đi, vội xách lồng chim giấu trong góc nhà bếp. Quả nhiên cô vừa tiễn khách về xong là đằng đằng sát khí quay về tìm con chim.

Lý Vi Nhiên ôm cô gái đang giận dữ vào lòng dỗ dành, Tần Tang như con mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy chồm lên đòi tìm con nhồng đó ra nấu canh ăn cho bằng được.

“Ngày mai anh đem cho nó là được! Thôi nào... Tang Tang..”, Lý Vi Nhiên ôm eo cô, siết vào lòng hôn, thì thầm dỗ dành.

“Còn chê ba người họ nghe chưa đủ hả?! Định cho người khác nghe?!” , Tần Tang cắn mạnh vào môi anh, giận dữ nói.

“VẬY.. phóng sinh?”.

“Phóng sinh cái gì? Em muốn ném cả lồng nó xuống dưới! Cho nó chết!”, Tần Tang đẩy anh ra, giãy giụa định đi tìm con chim.

Lý Vi Nhiên cảm thấy bộ dạng ngang ngược này của cô quá đáng yêu nên ôm chặt giữ lại, thỉnh thoảng hôn một cái, không chịu buông tay.

“Lý, Vi, Nhiên!”, cô hét lên.

Lý Vi Nhiên nghiêm túc, “CÓ!”.

Tần Tang hận đến ngứa răng, tuy anh luôn bảo đảm ngày mai sẽ xử lý con chim, nhưng cả buổi tối cô vẫn giằng dỗi, đến khi đi ngủ vẫn còn tức tối.

Lý Vi Nhiên tắm xong lên giường, cô cuộn chần nằm bất động giả vờ ngủ. Anh dời cả cô lẫn chăn sang, ôm vào lòng. Tần Tang im lặng một lúc thì không thở được, vạch chăn thò đầu ra nhìn thẳng anh. Gò má đỏ hồng toát lên vẻ tức giận, đôi mắt long lanh nhìn anh không chớp, hậm hực ầm ứ.

Trong phòng chỉ có ngọn đèn tường mờ ảo, và cả rèm cửa không kéo chặt, ánh đèn đường sáng trắng của tiểu khu chiếu vào, người phụ nữ anh yêu đang nằm trong vòng tay, tuy vẫn đang dỗi hờn nhưng Lý Vi Nhiên bỗng thấy, sắc đêm hôm nay dịu dàng vô cùng.

“Tang Tang, chúng ta kết hôn nhé!”.

Lên xe rồi, An Tiểu Ly cứ cười mãi, “Em cá là con chim đó sẽ bị Tần Tiểu Tang xử lý rất thảm!”.

Trần Ngộ Bạch rõ ràng cũng rất vui vẻ, mỉm cười nhìn cô, không nói gì.

“Nhưng từ nhỏ nó đã không thích vật gì có lông, sao lại nuôi một con chim nhỉ?”, An Tiểu Ly lục tìm đồ ăn vật trong xe, miệng lẩm bẩm.

Chiếc xe màu xám bạc chạy không nhanh lắm, ánh đèn lúi xuống từng ngọn một, trên mặt đất lạnh băng, ven đường những người bộ hành mặc áo khoác dày cộp đang sánh vai nhau. Trong xe ấm áp, An Tiểu Ly mở một bài hát anh không biết tên, giọng hát trầm trầm, cùng tiếng nhai nhóp nhéo của cô, khiến trái tim vốn lạnh lẽo của Trần Ngộ Bạch bỗng thoáng một chút xao động.

“Hai người từ nhỏ đã quen nhau?”, anh hiếm khi trò chuyện vu vơ như vậy.

“Dạ, bọn em còn sinh ra ở cùng một phòng trong bệnh viện nữa! Em lớn hơn nó hai tiếng đồng hồ”, cô cười. “Nhưng luôn là nó che chở em!”.

“Tang Tang thực ra không khó gần như mọi người nghĩ, nó chỉ vạch quá rõ giới hạn giữa bạn bè và người qua đường, còn bạn bè nó thì thực sự không nhiều. Thực ra lúc nhỏ nó không phải như thế, bọn em lúc học lớp ba, bố nó đến đón nó đi, nó đã bắt đầu trở nên lạnh lùng từ khi đó, mẹ nó...”, Tiểu Ly bỗng ý thức được mình đã bơi mớ chuyện của bạn nên lập tức im miệng.

Trần Ngộ Bạch lại phát hiện ra, “Gì vậy?”.

“Ừm... Tần Tiểu Tang không thích em kể những chuyện này cho người khác biết”.

“Anh là người khác à?”, Trần Ngộ Bạch dịu giọng nói, lặng lẽ nắm tay cô, cười dịu dàng.

An Tiểu Ly lại bị sắc đẹp cám dỗ.

Tần Tang và cô lớn lên ở trường R, tuy không có bố nhưng Tần Tang lúc nhỏ rất hoạt bát, cùng An Tiểu Ly được các thầy cô trong trường gọi là cặp đôi quý hiếm. Có một ngày, cô ấy bỗng bị một chiếc xe cao cấp màu đen đến đưa đi, An Tiểu Ly khóc đến chết đi sống lại, ngay cả cô Trần cũng không ngăn được nước mắt như suối của cô.

Về sau lớn hơn một chút mới nghe người khác kể, mẹ của Tần Tang, cô Diệp, từng là người tình của một anh công tử nhà giàu, Tần Tang là do bà lên lút sinh ra, về sau bị người ta biết nên đón Tần Tang đi để nhận tổ tông.

Tần Thị... là nhà họ Tần đó ư? Trần Ngộ Bạch nhìn màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, khóe môi nhếch nụ cười, lão Ngũ, lần này chú thăm rồi.

17. Chương 17

Trên thế gian này, có những người và việc có thể khiến anh chết đi vì nó, bao gồm em.

Nhưng trên thế giới này, chỉ có Tang Tang của anh là có thể khiến anh tiếp tục sống, cho dù là sống rất vất vả.

Khi mùa đông này rơi trận tuyết đầu tiên thì Tần Tang dẫn Lý Vi Nhiên đến thành phố R.

Con gái bỗng đưa một chàng trai trẻ tuổi về nhà, Diệp Thụ thật sự rất sửng sốt. Ăn tối xong, Lý Vi Nhiên tỏ ra ngoan ngoãn chủ động yêu cầu được rửa chén, Tần Tang kéo mẹ đi dọn dẹp phòng cho anh ở lại.

Hai mẹ con thay hết drap giường, dọn dẹp đơn giản căn phòng lại. Diệp Thụ cất drap giường thay ra vào trong tủ, vỗ vỗ giường ra hiệu Tần Tang ngồi xuống.

“Người này chính là người mà lần trước con nói phải quên đó sao?”

Tần Tang gật đầu, cúi xuống mỉm cười.

Diệp Thụ nhìn cô rất lâu rồi vuốt tóc cô, “Tốt lắm, là kiểu con trai mà con sẽ thích”.

Tần Tang đợi mãi nhưng mẹ không nói gì khác nữa.

“Trình Hạo nói anh ta sẽ chủ động hủy hôn, nhưng bảo con đợi nửa năm”, Tần Tang chủ động nhắc đến.

Diệp Thụ cười mỉm, “Tự con quyết định là được”.

Nói xong bà vỗ vai con gái, ra ngoài, để lại mình Tần Tang trong phòng. Cô mãi sau mới khẽ thở dài, đứng lên ra trước cửa sổ, ngắm hoa tuyết bay lượn bên ngoài, trái tim có phần lạnh lẽo.

Cũng may Trình Hạo đồng ý giúp cô. Nếu không e rằng mẹ sẽ không muốn vì hạnh phúc của cô mà gặp bố lần nữa.

Thật sự là hận đến thế sao? Hận đến cách xa mỗi phương trời, hận đến mức ngay cả tình yêu đối với con gái cũng phai nhạt.

Nếu là cô, liệu có hận Lý Vi Nhiên không? Tần Tang cười ngơ ngẩn, không, tuyệt đối không.

Tối đó R rơi một trận tuyết lớn, sáng hôm sau Lý Vi Nhiên thức dậy, từ cửa sổ nhìn thấy sân thể thao rộng lớn của thành phố R, tuyết trắng mênh mang, ánh bình minh nhàn nhạt rải khắp lớp tuyết phía trên cùng, sáng đến xanh trong. Hoa tuyết vẫn còn rơi xuống, bầu trời mặt đất thật tĩnh lặng.

Có học sinh dậy sớm đã đến lớp học, khu giảng đường loáng thoáng vài khung cửa sổ sáng đèn, tỏ rõ vẻ cô đơn giữa đất trời bao la, nhưng lại có chút cảm giác áp áp nho nhỏ yếu ớt. Trong lòng Lý Vi Nhiên bỗng có một sự xúc động khó tả, vì một buổi sáng tĩnh khiết lạnh lẽo này, vì người anh yêu đang ngủ say ở phòng bên cạnh.

Ở trường trung học R hôm đó, không có giờ học sáng.

Mọi học sinh đều đứng ở ban công nhìn sân thể thao bên dưới, ở đó có một chàng trai trẻ mặc áo nhung màu đen, đang chạy bộ, khoảng mười phút, trên lớp tuyết đọng dày, một chữ “L” lớn được vạch ra, nửa tiếng qua đi, “O” xuất hiện, chàng trai đã bắt đầu xiêu vẹo chạy thành chữ “V”.

Đám học sinh nữ đã hét lên, học sinh nam thì huýt sáo không ngừng, các thầy cô nghe tiếng chạy đến cũng không còn tâm trí nào quản thúc, tụ tập bàn tán xầm xì.

Diệp Thụ đứng ở giữa các thầy cô, cười tủm tỉm, đến khi họ đuổi học sinh về để học tiết một, bà cũng đi về lớp mình, vừa đi vừa gọi điện cho con gái.

Tần Tang nghe điện thoại, nhảy xuống giường, chạy đến phòng mình, quả nhiên Lý Vi Nhiên không ở đó. Cô chạy ra cửa sổ nhìn cho dù rất xa nhưng cô vẫn nhận ra ngay, chàng trai đang chạy như điên trên chữ “yêu” đó, chính là Vi Nhiên của cô.

Mẹ vừa nói với cô, phải khiêm tốn. Nhưng niềm yêu thích tràn ngập này, ai mà có thể khiêm tốn được?

Cô mặc áo nhung rồi chạy ra ngoài. Cánh cửa sắt của sân tập không mở được, chắc anh đã nhảy qua lan can vào trong, Tần Tang hét gọi người vẫn đang chạy hình chữ “E”. Thấy cô đến, anh cười rồi chạy tới. Thế là cô nhảy qua lan can, trong tích tắc anh đến, cô bắt chấp tất cả mà nhảy lên.

Cách đất khoảng hơn nửa mét, Lý Vi Nhiên thuận lợi đón lấy cô, ôm cô lăn vài vòng trên tuyết, Tần Tang ôm chặt cổ anh, vùi mặt vào lòng anh, choáng váng hết to.

Tiếng chuông vào học cứ vang lên từng hồi, đám trẻ trên ban công tụ tập lại rồi tản mác, thỉnh thoảng có tiết ngữ văn, tiếng đọc bài đồng thanh to rõ, vang đi rất xa.

Tần Tang nằm trên lưng Lý Vi Nhiên, để mặc anh công, hai người đi vòng vòng trên tuyết, Lý Vi Nhiên cuối cùng kêu khổ: “Vợ à, anh còn chưa ăn sáng đã chạy ra đây làm em cảm động, em cũng cảm động đủ rồi nhỉ? Có thể xuống tự đi mấy bước không?”.

Tần Tang cười hí hí, không chịu, anh đành tiếp tục công cô đi vòng vòng trong sân. Hơn chín giờ, không có mặt trời mà mây đen âm u giăng lối, tuyết rơi trong không trung, Lý Vi Nhiên giẫm lên kiệt tác buổi sáng đã bị phủ lấp, Tần Tang ôm chặt cổ anh, bỗng nhẹ nhàng lên tiếng: “Em đã từng nói với anh là mẹ em chưa từng kết hôn?”.

Lý Vi Nhiên đẩy cô lên cao, “Em nói với anh chuyện nhà em bao giờ?”.

Tần Tang nghe anh có vẻ trách móc thì cười, thì thầm bên tai anh: “Mẹ em vào quãng thời gian đẹp đẽ nhất đã yêu một người đàn ông. Về sau... em đoán về sau là một câu chuyện tình yêu rất bình thường, dù sao thì họ đã chia tay, lúc đó mẹ em đã có em, nhưng bà không nói. Em nghĩ, đó là một sự kiêu hãnh, anh không cần tôi, thế thì tôi cũng sẽ không lấy đứa trẻ này ra để bám lấy anh. Trước tám tuổi em theo mẹ, sau đó bị bố đưa đi. Bố em là người rất nghiêm túc, rất cổ hủ, đó là lần hoang đường duy nhất trong cuộc đời ông. Mẹ em... rất lạnh nhạt, đó là lần nông nổi duy nhất trong đời bà. Từ nhỏ tới lớn, em chưa từng nghe họ nhắc đến tên đối phương, họ đã quên nhau. Vi Nhiên, nếu... nếu chúng ta đi đến bước đó, anh đừng quên em, được không? Em cũng sẽ không quên anh, cho dù chúng ta không còn gặp nhau nữa”.

“Không được”, Lý Vi Nhiên thả cô xuống, anh giơ tay ra giữ lấy khuôn mặt cô, thành thật, “Anh sẽ không rời xa em. Tang Tang, trên thế gian này, có những người và việc có thể khiến anh chết đi vì nó, bao gồm em. Nhưng trên thế giới này, chỉ có Tang Tang của anh là có thể khiến anh tiếp tục sống, cho dù là sống rất vất vả. Hiểu chưa? Cô ngốc này”. Anh nhẹ nhàng phủi tuyết bám trên tóc cô xuống, lại cúi đầu hôn lên đôi má đỏ ửng vì lạnh của cô, giọng rất dịu dàng, ánh mắt nóng bỏng.

Tuyết bay bay, trong mắt Tần Tang là giọt lệ chực trào, anh đưa tay nhẹ nhàng lau đi, cô quay mặt tránh né, “Vi Nhiên... em không biết... em từ nhỏ đã gặp quá nhiều mối tình thay đổi, em không biết tình yêu chân thật là thế nào. Em không phải không tin anh, nhưng người em không tin là chính em...”

“Được”, Lý Vi Nhiên ôm cô vào lòng, “Tang Tang, anh cho em thời gian”.

Tần Tang khóc to trong vòng tay anh. Lần này quay về, chính là muốn xoa dịu cho việc ép cưới của Lý Vi Nhiên. Nhưng cho dù là bằng cách trì hoãn đây ăm áp này, trong lòng cô vẫn rất hổ thẹn, so với anh một lòng một dạ, cô không đủ thẳng thắn, cho dù xuất phát điểm của cô là nghĩ cho tương lai của hai người.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Nếu gặp anh sớm hơn thì hay biết mấy? Nếu còn tự do mà gặp Lý Vi Nhiên, Tần Tang thề, tuyệt đối sẽ không có chút che giấu nào với anh.

Hai người trèo qua lan can về nhà, vừa đặt chân lên con đường chính trong trường, một người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, mang giày vải đế bằng, tướng mạo chừng chạc, toàn thân toát ra vẻ dè dặt thư

sinh.

Tần Tang vừa thấy người đó đã kêu thầm trong bụng, quả nhiên người đó bước tới, quan sát Tần Tang và Lý Vi Nhiên đang nắm tay nhau, lắc đầu, rồi chậm rãi lên tiếng: “Cái gọi là...”

“Bác An, đây là Lý Vi Nhiên, bạn trai của con”, Tần Tang vội cắt ngang trước khi ông ta bắt đầu bài luận văn dài dằng dặc, phải biết “cái gọi là” của “không biết cái gọi là” mà đã bắt đầu thì trong vòng một giờ đồng hồ cũng không ngừng ông lại được.

“Vi Nhiên, đây là cha của Tiểu Ly, thầy An Bất Tri”, Tần Tang nhiệt tình giới thiệu.

An Bất Tri không vui vì Tần Tang cắt ngang bài giảng của ông, nhưng đối với Lý Vi Nhiên rất lễ phép thì ông lại hài lòng, mỉm cười bắt tay với anh, “Cậu quen với Tiểu Ly nhà chúng tôi?”.

Lý Vi Nhiên vẫn chưa hiểu rõ sự tình, chớp mắt rồi tỉnh nghịch nói: “Tất nhiên ạ, cô ấy là chị dâu Ba...”

Tần Tang thúc cùi chỏ vào khiến Lý Vi Nhiên suýt nữa nội thương. Sắc mặt An Bất Tri lập tức thay đổi, mấp máy môi, không biết phải nói gì. Tần Tang vội cười ha ha giả lả, rồi kéo Lý Vi Nhiên chạy mất hút.

Toi, lần này An Tiểu Ly thăm rồi.

An Tiểu Ly đang ở thành phố C bỗng dưng hắt xì một cái, sau đó rất lúng túng cầm điện thoại lên xem.

Tối qua trước khi ngủ, Sở Hạo Nhiên vui vẻ gọi điện chúc ngủ ngon xong, Trần Ngô Bạch như bị chọc tiết gà, dùng mọi thủ đoạn hành hạ cô đến nửa đêm, cuối cùng cô không chịu nổi khóc lóc van xin, chủ động thẻ thoát sẽ không nghe điện thoại của ai kia nữa, anh mới miễn cưỡng tha cho cô.

Chuyện đáng sợ nhất trên thế giới không phải là Tiểu Bạch nói vì sao bạn vượt tường! Mà là Tiểu Bạch không nói gì, nhưng lại bức ép cô phải thừa nhận lỗi lầm, đồng thời chủ động thẻ thoát sẽ không dám nữa.

Cũng may, không có điện thoại, không có tin nhắn, không có Sở công tử.

Cách một cánh cửa, Trần Ngô Bạch bên trong bỗng có điện thoại, chính là Lý Vi Nhiên bỏ công việc, tự nhận là đi lo việc chung thân đại sự gọi đến.

Trần Ngô Bạch nghe máy, trong điện thoại lại văng ra giọng của Tần Tang: “Có lẽ anh phải bỏ ra khoảng hai ngày tới đây rồi”.

“Chuyện gì?”, Trần Ngô Bạch đoán, hai tên này chắc chắn đã nói gì với cha mẹ An Tiểu Ly rồi.

“Tiểu Ly... có lẽ, có thể, mấy hôm nữa sẽ bị bố cô ấy gọi về đó”.

“Được, tôi biết rồi, chúng ta ngày mai hoặc một sẽ gặp”, Trần Ngô Bạch giả xem lịch trình làm việc, gạch đi mấy chỗ, dời lại mấy chỗ, “Đưa điện thoại cho người ấy của cô đi”.

Bên kia Tần Tang cười, đưa điện thoại cho Vi Nhiên đang cắt đầu phía sau.

“Nếu không muốn mùa xuân quay về khỏi công thì bảo Tần Tang nhà cậu yên phận một tí”.

Lý Vi Nhiên cười sảng khoái, tỏ rõ tâm trạng phấn khởi, “Anh Ba, anh có biết là Thái Sơn tương lai của anh và ông già nhà anh có sở thích rất giống nhau không, đọc sách đánh cờ dạy dỗ người khác. Anh có phúc thật!”.

Trần Ngô Bạch nhếch môi, “Tiểu Ngũ, chú có biết là Thái Sơn tương lai của chú và ông già nhà chú cũng rất giống nhau không – ý anh là chỉ mặt khó đeo bám đấy”.

Lý Vi Nhiên lập tức đi xa ra, hạ giọng, “Là ý gì?”.

“Là ý trên mặt chữ nghĩa thôi!”, Trần Ngô Bạch cúp máy.

Lý Vi Nhiên nghe tiếng “tút” đơn điệu, bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Tần Tang đang cắt đầu, mái tóc xoắn dài vén sau tai, ngược lên cười tủm tỉm với anh, “Sao vậy?”.

Lý Vi Nhiên kìm nén nghi vấn trong lòng, “Không sao, nhớ anh gửi lời thăm hỏi đến nhạc phụ đại nhân tương lai”, thấy Tần Tang cười, anh dò hỏi, “có phải là anh nên đi chào nhạc phụ tương lai?”.

Tần Tang không cười nổi nữa, Lý Vi Nhiên lặng lẽ nhìn cô. Đến khi cô bị anh nhìn đến mức không thể phớt lờ được, “Đợi sau đi, qua Tết đã. Buổi tối anh muốn ăn gì?”, cô quả nhiên đánh trống lảng.

Lý Vi Nhiên dựa người ra sau: “Tùy”.

Tần Tang muốn xoa dịu anh nhưng thần sắc của anh khiến cô không thể mở miệng, lắp liếm, phải, cô biết Lý Vi Nhiên đang cảm thấy cô lắp liếm.

Lúc bật bếp nấu cơm, Lý Vi Nhiên im lặng đứng sau lưng phụ giúp, Tần Tang thấy rất khó chịu như dầu bị đun sôi.

“Vi Nhiên, anh giận à?”, cô quay lại ôm anh.

Lý Vi Nhiên mím môi, lắc đầu.

“Anh giận rồi”, cô nói chắc chắn.

Lý Vi Nhiên nhìn cô, “Tang Tang, anh cảm thấy hơi mệt mỗi”.

Trái tim cô bỗng như bị tảng đá đè nặng.

“Em cứ như có rất nhiều chuyện che giấu anh, đương nhiên anh tôn trọng đời tư của em, nhưng có phải là em cũng nên tôn trọng anh không? Anh thật sự muốn cưới em, em cũng nên có thành ý như vậy chứ?”, anh thì thầm.

Tần Tang siết chặt anh hơn, mãi sau mới đáp: “Vi Nhiên, em cũng thật lòng muốn gả cho anh. Anh... cho em thời gian, được không?”.

Lại là thời gian.

Lý Vi Nhiên thở dài, bất lực.

Hình như cứ như thế, hình như không cái nhau. Nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ bóng đen đó đã phủ xuống tình yêu của họ.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Điện thoại của bố già thật giống như sét đánh, làm An Tiểu Ly dờ cả người.

Bố già nhà cô tên là “An Bất Tri”, câu cửa miệng “cái gọi là...”, tiếp đó sẽ là một đồng từ ngữ cổ điển lạc hậu khiến người nghe phải choáng váng, người ta tặng ông biệt hiệu là “không biết cái gọi là”. Thầy An Bất Tri là tổ trưởng tổ ngữ văn cấp ba của trường trung học cấp 2-3R, à một học giả chính thống nổi tiếng, rất có thành tựu trong nghiên cứu lịch sử đời Tống, nhưng bản chất thanh cao, cứ ở lại nơi nhỏ bé này mà chuyên cần dạy học, chức vụ hay bằng cấp gì đó đều không thèm, những nơi nổi tiếng lương bổng ời ông đều không lọt vào mắt ông nổi.

Đối với sự giáo dục con gái một, An Bất Tri xưa nay tuy nghiêm khắc nhưng vẫn dịu dàng, trong những vấn đề kiến thức cơ bản đều có yêu cầu khá cao, phê bình và động viên luôn song hành, tin tưởng và quản nghiêm cùng thực hiện

Đương nhiên, mọi tiền đề đều là – sự tán thành của cô Trần.

Nói cách khác, An Bất Tri sợ vợ.

Nên An Tiểu Ly sau khi bị bố dùng “liệt nữ truyền” để giáo huấn hơn nửa tiếng đồng hồ, đã cực lực yêu cầu được đối thoại trực tiếp với cô Trần

Cô Trần vốn tính hung bạo, bước tới quát cô: “Đừng mơ tao giúp mày! Sáng sớm mai ngoan mà cút về đây! Xem tao xử lý mày thế nào!”.

Tiểu Ly vội cười nịnh nọt, “Cô Trần, giọng nói du dương của mẹ, gần như sư tử trước mặt chồng như vậy là không ổn lắm nhỉ?”.

Ai đó đang cúi đầu xem văn kiện, nghe đến đây khóe môi bất giác nhướn lên.

Cô Trần quả nhiên kìm nén lại, dẫn vật một lúc sau mới hỏi An Tiểu Ly: “Mày có người yêu rồi à?”.

An Tiểu Ly liếc nhìn ai đó cách cô không tới mấy mét, lúng túng ấp úng: “Ừm... dạ”.

“Đến giai đoạn nào rồi?”.

“Ừm... hả?”.

“Gặp cha mẹ chưa?”.

“Ừm... rồi”.

“Tết thì dẫn nó về!”.

“Ừm... dạ...”.

“Có nghe chưa?!”.

“Dạ!”.

Tiếng gầm sư tử của cô Trần lại tái hiện, cách xa như vậy mà An Tiểu Ly bị dọa chết khiếp, ngồi thẳng lưng lại trên sofa. Trần Ngộ Bạch như bị cô làm cho giật mình, ngược lên nhìn.

An Tiểu Ly cúp máy, ngượng ngùng cười với anh.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Trần Ngộ Bạch bất ngờ không chui vào phòng cô. An Tiểu Ly đợi mãi, buồn ngủ tới mức mí mắt như dán lại vào nhau mà anh vẫn không tới. Cô đành tự ra ngoài xem xét, thư phòng không có đèn, mở cửa phòng ngủ thì anh lại đang ngủ trên giường!

An Tiểu Ly do dự rồi len lén khép cửa lại, định về, mai tìm cơ hội nói sau.

“Chuyện gì?”, trong bóng đêm, một cái bóng cao ráo ngồi dậy.

Tiểu Ly cảm giác như mình cố ý quan sát trộm anh vậy, thế là cô đứng ở cửa không lên tiếng, hy vọng trong phòng tối quá, Tiểu Bạch sẽ tưởng chỉ là Seven Up đi ngang.

Ai ngờ anh bật ngọn đèn bàn “cách” một cái, cô không kịp núp, đành ngốc nghếch đứng cười ngô nghê với anh đang cau mày.

“... Anh chưa ngủ hả?”’, cô miễn cưỡng thốt ra một câu.

Trần Ngộ Bạch nhìn giường mình, hỏi lại, “Em nghĩ sao?”.

An Tiểu Ly nghẹn lời, không nói gì được, rồi từ bỏ, “Ha ha... chúc ngủ ngon!”. Nói xong tự cô thấy mình mất mặt quá, lùi ra sau đóng cửa định chuẩn đi.

“Tiểu Ly”, anh gọi sau lưng, cô ngần ngừ quay lại, nhìn anh, anh đang cười, “Tối đây”.

An Tiểu Ly lặng lẽ đi vào, lặng lẽ đóng cửa, lặng lẽ lên giường, lặng lẽ chui vào chăn, nằm dựa vào anh.

Trên chăn anh có mùi bạc hà cô quen thuộc, tuy là mùa đông nhưng mùi hương thanh tân tràn ngập trong mũi đó lại rất ấm áp. Trần Ngộ Bạch tắt đèn nằm xuống, nhẹ nhàng vòng tay kéo cô vào lòng.

Trước kia anh ngủ không ngon, rèm cửa trong phòng vừa dày lại nhiều lớp, lúc kéo lại thì trong phòng không chút ánh sáng. Thậm chí cô không nhìn rõ mây mắt anh gần trong gang tấc, chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp của anh nhẹ nhàng phả lên hàng lông mi của mình, dịu dàng như cánh bướm xao động.

Anh chỉ ôm lấy cô, nhẹ nhàng hít thở, hình như đã ngủ thiếp đi vậy. Tiểu Ly trong lòng có tâm sự lại không dám mở miệng. Mãi sau cô khó chịu quá, muốn trở mình, vừa nhúc nhích là anh đã thì thầm hỏi: “Sao thế?”.

Tiểu Ly tưởng quấy rầy anh đang nghỉ ngơi nên lẩm bẩm: “Không có gì”, rồi nhích sang bên để ngủ xa anh hơn.

Trần Ngộ Bạch lại bật đèn lên, kéo cô vào lòng. Trong mắt anh như có nụ cười, giơ ngón tay nâng cằm cô lên, “Bình thường nằm xuống chỉ cần ba phút là ngáy khò khò rồi, còn nói không có gì?”.

An Tiểu Ly cúi xuống cắn lên ngón trỏ của anh, anh cười khê, hừ một tiếng, ngón tay đùa nghịch lưỡi cô.

“Tiểu Bạch, hiện giờ chúng ta là gì nhỉ?”, An Tiểu Ly hỏi nhỏ, tim đập thành thịch.

“Em nói thử xem?”.

“Sống thử?”, cô hỏi, có vẻ không chắc chắn.

“Ừ”, anh khép mắt lại, cầm gác lên trán cô, dụi dụi nhè nhẹ.

“Bố mẹ em nói nghỉ Tết bảo em đưa bạn trai về nhà”, Tiểu Ly cong người lại, đầu dụi vào ngực anh, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ trong đó, đợi đáp án rất quan trọng này của anh.

Trần Ngô Bạch sửa lại chần sau lưng cô, giọng nói lạnh lùng vẫn không đổi: “Công ty bắt đầu nghỉ từ 28 Tết, trưa 30 chúng ta cùng về, ăn Tết ở nhà em. Mừng 2 đến nhà anh”.

An Tiểu Ly co lại ở đó một lúc, dần dần buồn ngủ, sự sắp xếp của anh nghe cũng khá hay, cô “ưm” một tiếng rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trần Ngô Bạch đợi tới khi hơi thở cô đều đều, lại một lúc sau mới nhẹ nhàng kéo cô ra khỏi chần, ôm vào lòng, anh chỉ cảm thấy trên thế giới này không có người nào ngọt hơn cô nàng này, chẳng phải muốn có danh phận hay sao, anh còn đang đợi câu hỏi tiếp theo của cô, muốn... nói những lời cô luôn muốn nghe, mà cô lại ngủ mất rồi?.

“An Tiểu Ly, qua năm sau, anh sẽ cưới em”, anh nói nhỏ vào tai cô.

Nghe tiếng chìa khóa xoay chuyển, Lý Vi Nhiên vội chạy tới. Diệp Thụ vừa vào nhà đã thấy ông con rể ngoan hiền của mình đang đứng cười tươi, đưa dép lê ra.

“Tang Tang làm món gì ngon thế? Thơm quá!”, Diệp Thụ vỗ vai Lý Vi Nhiên, vui vẻ nói.

Lý Vi Nhiên thân mật choàng nhẹ tay qua vai bà vào trong, có cảm giác con trai đang làm nũng với mẹ, “Gà hầm nấm, sắp xong rồi ạ”.

Anh cười tủm tỉm, mày mắt thanh tú rất dịu dàng, ôn hòa dưới ánh đèn. Diệp Thụ bỗng hiểu ra Tần Tang lúc đó vì sao lại muốn “quên đi”- một người như vậy, e rằng một khi đã yêu thật sự thì cả đời cũng không quên được.

Mà cả đời không quên, là một chuyện đáng sợ và đau khổ biết chừng nào.

“Vi Nhiên, mang ra này!”, Tần Tang ra khỏi bếp, gọi anh.

Diệp Thụ ngồi xuống bàn, mỉm cười gật đầu với con gái, “Khá lắm”.

Tần Tang cười bẽn lẽn.

Hai tám Tết, Trần Ngô Bạch lái xe đưa An Tiểu Ly về thành phố R. Tần Tang và Lý Vi Nhiên rảnh rỗi, tay nắm tay ra ngoài tản bộ, tiện thể đi đón họ.

Trên mặt đất vừa được quét tuyết, một nam một nữ nắm tay nhau thả bộ chậm chậm, cùng một kiểu áo khoác dày, một màu đen một màu đỏ. An Tiểu Ly nhìn thấy là ghen tỵ, xúi Tiểu Bạch đạp ga, vút lại đôi kim đồng ngọc nữ đang nhiệt tình vẩy tay chào ra sau xe.

Tình cảm thâm thiết như vậy, hai người họ tự đi về đi!

Trần Ngô Bạch hoàn toàn không hiểu tâm trạng phụ nữ của An Tiểu Ly, nhưng anh vẫn nghe theo lời cô, lát nữa đi gặp cô Trần, không biết cô còn nhe nanh gươm vuốt thế nào đây.

Tần Tang và Lý Vi Nhiên đuổi theo xe một đoạn, đều cảm thấy khó hiểu, hai người nhìn nhau, đành quay lại đi bộ một đoạn đường dài.

Chung cư giáo viên của trường R còn chưa có thang máy, nhà Tiểu Ly ở tầng 5, Trần Ngô Bạch xách quà đi trước, cô theo sau, thở hồng hộc leo cầu thang.

Đến cửa nhà, Tiểu Ly hứng chí gõ cửa, cô Trần có lẽ đã sớm nghe thấy tiếng bước chân mà đợi sau cửa rồi, sau một giây là cửa mở ra ngay, cô Trần mặc tạp dề áo len dày gang rộng hai tay, cười đến nỗi nếp nhăn nơi khóe mắt biến thành hình cánh cung, “Con bé chết tiệt này cuối cùng cũng về rồi – Ngô Bạch?”.

Khung cảnh đứng hình, bên trong là cô Trần hai tay giang ra, miệng há to, kinh ngạc quá độ, bên ngoài là An Tiểu Ly quay quắt sang nhìn bên phải, bên phải là Trần Ngộ Bạch đang mỉm cười, anh lên tiếng phá vỡ sự đứng hình đó: “Cô, lâu quá không gặp”.

18. Chương 18

Phải, Trần Ngộ Bạch lần đầu trong đời có cảm giác kinh hoàng. Mà cuộc đời của Trần Ngộ Bạch không bao giờ còn gặp người thứ hai có ánh mắt khiến anh vừa thương xót vừa kinh hoàng như vậy nữa.

Party giới kinh doanh mỗi năm một lần ở thành phố C, sau vài lượt luân lưu giữa các tập đoàn lớn, năm nay lại chuyển sang Lương Thị.

Trước Tết do Cổ Yên bệnh vì bị dị ứng lông chó, Lương Phi Phàm không có tâm trạng quan tâm chuyện gì khác, nên giao hết chuyện tổ chức tiệc tùng cho Dung Nham. Thế là hội trưởng công bố tên người đứng đầu lo liệu là do cậu Hai Dung Nham thân ra tay, nên buổi tiệc năm nay đã thu hút mọi ánh mắt trong giới kinh doanh.

Tần Tổng gầy hơn một chút, cùng Kỷ Nam đi khắp nơi tiếp khách, Lương Phi Phàm đang ngồi cùng Cổ Yên ăn tiệc, Dung Nham cầm ly rượu ung dung bước tới, hạ giọng oán thán: “Sao cả buổi tối không có mỹ nữ nào độc thân hết vậy? Em rõ ràng đã ghi trong thiệp mời là đưa người thân theo mà”.

Cổ Yên và Lương Phi Phàm nhìn nhau, rất ăn ý mà không ai đếm xỉa đến anh ta. Dung Nham nhìn quanh lần, cuối cùng mắt sáng lên, vỗ vỗ vai Lương Phi Phàm nói: “Tần Dương của Tần Thị thành Tây đến rồi”.

“Hử?”, Lương Phi Phàm tỏ ra nghi hoặc, nhà họ Tần ở thành Tây và “Lương Thị” của họ xưa nay không qua lại, mời họ tới làm gì?

Nụ cười của Dung Nham có vẻ thú vị, “Chỉ muốn kiểm chứng xem trí nhớ ở một phương diện nào đó của em có phải là quá kinh khủng không”.

Anh vừa nói xong thì Tần Dương và Tần Liễu đã đi đến. Tần Dương và Lương Phi Phàm, Dung Nham bắt tay chào nhau, “Đây là em gái tôi, Tần Liễu”. Anh ta chủ động giới thiệu với Cổ Yên, ai ngờ Cổ Yên chỉ lướt mắt qua, cười cười rồi không đếm xỉa đến nữa. Tần Dương có phần bực bội.

Lương Phi Phàm đương nhiên cảm thấy là chuyện rất bình thường, nhưng Dung Nham thì nhận ra sự không vui của Tần Dương, đúng lúc đó Tần Tổng đi ngang, anh liền ra hiệu cho Tần Tổng mời Tần Liễu nhảy một bài.

Dung Nham cầm ly rượu đứng trò chuyện với Tần Dương, cũng thật sự chỉ là nói vu vơ, giới kinh doanh trong thành phố cũng chia phe phái, phái thành Tây, đặc biệt là mấy nhà của Tần Dương, Trình Hạo, Sở Hạo Nhiên đứng đầu, và Lương Thị tuy không gọi là đối địch nhưng cũng chia ranh giới rõ ràng. Chỉ là Dung Nham xưa nay quan hệ rộng, cũng có qua lại với Tần Dương.

Trong sân nhảy dần dần chỉ còn lại Tần Tổng và Tần Liễu, nam thì ngọc thụ lâm phong, nữ lại xinh đẹp nổi bật, lễ phục đuôi cá quay vòng đẹp mắt, đầm dài màu sắc rực rỡ tung bay theo bước nhảy, rất đẹp rất chuẩn, hai người lại cùng độ tuổi xứng đôi, những người đến tối nay đều có mắt nhìn, nhìn tình hình đó đều rất có phong độ mà lui ra, đứng xung quanh cười nói vỗ tay.

Dung Nham lặng lẽ hợp một ngụm rượu, như vô ý nói với Tần Dương: “Lần trước ở văn phòng anh, tôi đã gặp em gái anh, hôm mà tôi và Tiêu Miển đến ấy, nhưng lúc đó cô ấy vẫn đang đi học, nhìn không giống với bây giờ lắm”.

Tần Dương đang suy nghĩ xem Tần Tổng có phù hợp với tiêu chuẩn con rể của ông già nhà anh hay không, nghe Dung Nham hỏi thế thì không nghĩ ngờ gì mà trả lời: “Không phải nó, dưới Tần Liễu còn có một em gái, tên là Tần Tang”.

Ánh mắt Dung Nham lóe tia gian xảo, anh biết ngay mà, đối với mỹ nữ, trí nhớ của anh quả là siêu phàm. Cho dù hai năm trước Tần Tang chỉ nói anh và Tiêu Miển một câu “đợi chút” rồi đi ngay.

Nhảy xong một bài, tất cả vỗ tay như sấm. Tần Dương suy nghĩ vẫn thấy không ổn, hạng mục lớn hợp tác với Trình Hạo đang ngon lành, Tần Liễu nếu dính đến Lương Thị, sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới sự tín nhiệm của nhà họ Trình đối với nhà họ Tần. Anh hơi quay sang nhìn Lương Phi Phàm và Cố Yên, rồi quay đi tìm Tần Liễu.

Cố Yên khoát tay Lương Phi Phàm, tò mò hỏi: “Ai là Tần Tang?”, Cô và Dung Nham ở cạnh đã lâu, đương nhiên có thể nhận ra trọng tâm câu hỏi của Dung Nham lúc này.

Lương Phi Phàm tỏ ra khá trầm trọng, “họa thủy” mà Tiểu Ngũ và Tiểu Lục đang tranh giành nhau lại là con gái nhà họ Tần, hơn nữa nhìn bộ dạng Dung Nham lúc này thì Tiểu Ngũ vẫn chưa biết.

Cố Yên đợi mãi không thấy anh trả lời thì nhìn theo ánh mắt anh, chỉ thấy Tần Liễu khoát tay Tần Dương, cười rất rạng rỡ. Cố Yên cau mặt lại, cái đĩa trong tay ném “rầm” lên bàn, âm thanh to đến mức mọi người đều quay lại nhìn.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Lương Phi Phàm giật mình, hỏi nhỏ: “Sao vậy?”.

Cố Yên xưa nay không giải thích lý do không vui, chỉ ném lại ánh mắt lạnh lùng rồi hất cằm, xách gấu váy dài lên rồi đi thẳng ra ngoài, Lương Phi Phàm thầm thở dài một tiếng trong ánh mắt phức tạp của mọi người, lặng lẽ đuổi theo cô.

Cô Trần kích động đến nỗi nước mắt rưng rưng. An Bất Tri vốn ngồi đợi con gái con rể bước vào, ai ngờ đâu là người nhà của bà vợ ông, lúc đó ngồi cạnh nhau trên sofa, không nói gì.

Người không nói gì, còn có An Tiểu Ly đã bước vào nửa tiếng đồng hồ mà vẫn dờ dẩn xách hành lý.

Trần Ngọc Bạch... cháu của cô Trần... thế thì.

Năm đó, thiếu niên ít nói luôn mặc đồng phục trắng thớm của trường ở nhà, thiếu niên kỳ quặc có hẳn một lầu để làm phòng ngủ, nhưng chỉ đặt một bàn một giường, thiếu niên lạnh lùng chỉ dùng ánh mắt mà khiến cô sợ đến phát khóc, “anh họ” mà chỉ ở cạnh cô một buổi chiều nhưng chỉ cần nghe cô Trần nhắc tới là cô sẽ khóc rống lên...

Trần Ngọc Bạch, hóa ra, anh là Trần Ngọc Bạch.

An Tiểu Ly bị một bàn tay vô hình kéo vào cảnh thê lương hoang lạnh vô biên, không có tiếng đồng hồ, không có thời gian, chỉ có mình cô ngốc nghếch nằm trong cái bình nhìn thế giới náo nhiệt xung quanh.

Tiểu Bạch, anh... sao có thể đối xử với em như vậy?

Lúc Tần Tang và Lý Vi Nhiên lên thì cô Trần vẫn đang hưng phấn chặt thịt “bốp bốp” trong nhà bếp, chuẩn bị làm sủi cảo, thấy An Bất Tri thì ở trong thư phòng, cầm kính lúp nghiên cứu độ thật giả của huy tông đời Tống, hai cái ghế thái sư bằng gỗ hương lâu đời ở cạnh bàn uống nước, một ghế là An Tiểu Ly ngồi im lặng lạ thường, ghế kia là Trần Ngọc Bạch đang ngồi cúi đầu uống trà.

Lý Vi Nhiên nhẹ nhàng gõ cửa, An Bất Tri vội ngược lên, thấy Tần Tang và chàng trai mấy hôm nay đánh cờ với ông tới, vội gọi con gái đi pha trà.

An Tiểu Ly dờ dẩn đáp lại, Tần Tang thấy sắc mặt bạn là biết không ổn nên đi theo.

Quả nhiên từ thư phòng đi ra, An Tiểu Ly không vào nhà bếp mà cứ đi thẳng ra ngoài, đến đầu cầu thang cứ trèo thẳng lên trên, Tần Tang lặng lẽ đi theo, hai người từ ban công nhỏ tầng 6 cứ thành thạo leo thẳng lên sân thượng.

Tuyệt động trên sân thượng rất hoàn hảo, tinh khôi, An Tiểu Ly đạp lên một bước rồi ngã nhào xuống. Tần Tang muộn một bước, đưa tay kéo cô nhưng bị cô kéo ngã theo, hai người một trước một sau té đầu đuôi.

“Cậu là đồ ngốc!”, tay Tần Tang bị An Tiểu Ly đè phải, đau đến tê dại, cô vốc một nắm tuyết ụp lên mặt Tiểu Ly, hậm hực mắng.

Cảm giác lạnh lẽo đó khiến An Tiểu Ly “òà” lên một tiếng, khóc to. Sân thượng rộng rãi, tiếng khóc vang xa, tiếng vọng trên sân thể thao trường R cứ vang lên không dứt.

Tần Tang vội cởi găng tay, luống cuống lau nước mắt cho cô: “Xin lỗi, xin lỗi mà!”.

Tần Tang càng xin lỗi thì Tiểu Ly càng khóc dữ dội hơn, Tần Tang đưa tay bịt miệng cô, dọa dẫm: “Còn khóc nữa là tớ lấy găng tay nhét vào miệng bây giờ!”.

An Tiểu Ly tin rằng Tần Tang có thể làm cái chuyện máu lạnh như vậy, nên nín khóc ngay lập tức, ầm ứ chùi nước mắt.

Tần Tang kéo cô đứng dậy, đi thêm một chút nữa là bể nước, bể nước to dùng phía dưới có mấy bậc thang, đó là lãnh địa bí mật của họ.

Hai người ngồi xuống bậc thang, An Tiểu Ly chờ dẫn nhìn bầu trời dần dần tối sẫm, Tần Tang không hỏi, nên ngược lại cô càng có khao khát muốn tâm sự: “Tang Tang, Trần Ngộ Bạch là cháu của cô Trần!”.

“Hả... Hả?”, Tần Tang không thể không thừa nhận rằng chi tiết nhảm nhí cũ rích này ngay cả người chuyên viết lách như cô cũng cảm thấy rất nhảm.

“Chắc chắn ngay từ đầu anh ấy đã nhận ra tớ, lúc nhỏ bọn tớ từng gặp nhau một lần”.

“Vậy sao cậu không nhận ra anh ta?”.

“Vì... cô Trần dẫn tớ đến nhà anh ấy, tớ vừa giới thiệu bản thân xong là bị anh ấy dọa phát khóc... Tang Tang, cậu nói xem, có phải anh ấy cố ý không? Nhà cô Trần luôn hận bố và tớ cản đường bà, nên phái Trần Ngộ Bạch ra cố ý tiếp cận tớ”.

“Ừm...”, Tần Tang suy nghĩ nghiêm túc, “Tớ thấy, có khả năng”.

Giọng cô rất nghiêm túc, nhưng vẻ mặt khiến Tiểu Ly cảm thấy rõ ràng cô đang xem tất cả là trò đùa, thần kinh yếu đuối của An Tiểu Ly không chịu nổi sự nghi hoặc đó, hét lên một tiếng làm Tần Tang giật bắn mình.

“Là thật đó là thật đó! Tại sao cậu không tin tớ?!", An Tiểu Ly lay lắc Tần Tang dữ dội, “Tại sao cậu thần nhiên như vậy? Có phải cậu đã biết âm mưu của anh ấy từ lâu không? Cậu nói đi cậu nói đi!”.

Tần Tang để mặc cho cô phát điên, cuối cùng lắc một quá lại bắt đầu khóc hu hu.

“Tiểu Ly, bây giờ có phải cậu thấy rối bời không?”.

An Tiểu Ly ôm mặt gật mạnh đầu, bắt đầu từ chiều về tới nhà, cô cứ cảm thấy thế giới này thật không chân thực.

Điên loạn... ưm, giống như một thứ nào đó đổ sụp “ầm” một tiếng.

Tần Tang cũng không biết nói gì, chuyện này cô không hiểu rõ chút nào, bây giờ cũng không thể cho ý kiến nào hay, huống hồ An Tiểu Ly bây giờ đã hoàn toàn rối loạn rồi.

Di động đổ chuông, là Lý Vi Nhiên, đương nhiên là đang tìm hai người tự nhận đi pha trà. Ở

“Bọn em đang ngắm tuyết, lát nữa về ngay. Dạ, dạ, em biết rồi, trước bữa cơm tối sẽ về. Đúng rồi, anh đừng gọi Trần Ngộ Bạch là anh Ba ở trước mặt bố mẹ Tiểu Ly nhé! Lúc về em sẽ nói với anh, dù sao anh cứ nói theo lời Trần Ngộ Bạch là được”. Tần Tang cúp máy, xoa đầu Tiểu Ly, “Đừng khóc nữa, chúng ta cũng phải làm rõ việc này đã, nghe Trần Ngộ Bạch nói thế nào”.

Buổi tối, Diệp Thụ và Tần Tang, Lý Vi Nhiên đều ăn sủi cảo ở nhà cô Trần, cô Trần rất vui, tuy không nói gì nhiều nhưng ai cũng nhận ra đứa cháu này là niềm kiêu hãnh của bà.

Trần Ngộ Bạch từ khi hai người họ vào nhà đã luôn nhìn Tiểu Ly, cô đã khóc, mắt hơn sưng. Bắt đầu từ khi anh gọi tiếng “cô”, cô đã không hề nhìn anh hoặc cười với anh.

Cô nàng này, thật nhỏ mọn.

Trần Ngô Bạch buông chén đĩa xuống, cầm khăn giấy lau miệng, mỉm cười với cô Trần, đang định nói gì thì cô Trần bỗng sực nhớ ra, quay sang hỏi con gái: “Đúng rồi, con nói đưa bạn trai về, bạn trai đâu?”.

An Bất Tri và Diệp Thụ đều rất bình thường, Lý Vi Nhiên và Tần Tang rất ăn ý nhau mà ngồi thẳng lưng lên, Trần Ngô Bạch thò tay xuống gầm bàn nắm lấy tay Tiểu Ly, nhưng cô rút lại né tránh, đặt tay lên bàn, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Bạn trai con... không đến được”.

Cô Trần cau mày, An Bất Tri lắc đầu, “Cái gọi là...”

“Im lặng!”, cô Trần bực bội gầm lên, An Bất Tri vội vàng nuốt nửa câu sau xuống.

Cô Trần nhìn An Tiểu Ly vẻ không vui, lúc này cô đã bình tĩnh hơn nhiều, “Chúng con chia tay rồi, con không yêu anh ta nữa”.

Cô nói rất bình thản, Trần Ngô Bạch ngồi cạnh sắc mặt lại trở nên khó coi.

Cô Trần ngại có mặt mọi người, không thể phi thẳng đĩa tới, đành nhượng bộ để chờ lần sau, gõ mạnh lên trán Tiểu Ly, “Mày bảo mẹ nói gì đây!”. Bà lại đi gõ nữa nhưng tay bị Trần Ngô Bạch cản lại.

“Cô à, vẫn hung dữ thế nhỉ”, Trần Ngô Bạch nói gọn, cô Trần ngó ra rồi cười, cũng không hạch sách Tiểu Ly nữa.

Trần Ngô Bạch vừa ứng phó với cô Trần, vừa liếc nhìn An Tiểu Ly ngồi cạnh.

Cô đang rưng rưng nước mắt, cúi đầu xuống lặng lẽ nuốt sùi cảo.

Thời tiết quá lạnh, trong phòng tắm không có sữa tắm, Tần Tang lấy ít nước nóng đưa cho Lý Vi Nhiên để tắm qua loa.

Diệp Thụ bước vào gõ cửa: “Vi Nhiên, điện thoại”.

Tần Tang mở cửa nhận lấy, vô tình liếc thấy người gọi, là Dung Nham.

Khi Lý Vi Nhiên nghe máy thì không có gì bất thường, còn nhốt cô vào giữa tay anh và bồn rửa mặt để đùa nghịch, nhưng nghe máy xong sắc mặt anh thay đổi, trong tích tắc đóng cửa lại, anh cũng quay đầu sang, ánh mắt phức tạp khiến Tần Tang thấy tim đau nhói.

Chung cư giáo viên đều có kết cấu như nhau, chỉ có hai phòng ngủ một to một nhỏ, Tần Tang thì có thể ngủ cùng mẹ, nhường phòng cho Lý Vi Nhiên. Nhưng Trần Ngô Bạch tới thì An Tiểu Ly không còn chỗ ngủ. Cô Trần rất đường hoàng thiên vị anh mà đuổi cô xuống ngủ chen chúc với hai mẹ con Tần Tang, Tiểu Ly ôm con thỏ bông trắng của mình, mặc váy ngủ in hoa trẻ con đứng ở phòng khách không chịu đi, cô Trần thấy cô ngang bướng như vậy thì không kìm được, lại đưa tay ra đẩy đầu cô một cái.

Trần Ngô Bạch vừa ra khỏi phòng đã thấy cô tủi thân đứng chịu trận, tuy người đánh cô là cô của anh, nhưng anh cũng có phần tức giận.

Nhưng chưa đợi anh đến gần, An Tiểu Ly đã liếc thấy anh và lập tức ôm thỏ bông chạy mất hút, loạng choạng luống cuống lục tìm trong kệ để giày ở cửa, sau đó tiếng gầm giận dữ của cô Trần đã bay tới tận nhà Tần Tang.

Trần Ngô Bạch kéo bà cô đang giận dữ lại, bình thản nói: “Trần Thế Nhàn, cô càng lúc càng hung tợn quá đấy”.

Cô Trần dọn dẹp kệ giày, hậm hực nói: “Con không biết đó thôi, con bé này hôm nào không đánh là ngứa. Tức chết đi mất, vụng về lóng ngóng...”

“Cô đã nói cô ấy là thiên thần mà?”, Trần Ngô Bạch nhớ lại năm đó khi bà miêu tả về đứa con riêng của chồng, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Lúc đó cô Trần cố chấp đòi gả cho anh chàng thư sinh nghèo khổ góa vợ mà còn có đứa con riêng bé bỏng, trong nhà âm ỉ một trận long trời lở đất, cô Trần đánh đá kháng cự vô hiệu, dọn dẹp đồ đạc dưng dưng bỏ đi, thề tuyệt giao với gia đình.

Lúc “sinh vật lạ” ở hai thái cực của nhà họ Trần, Trần Ngô Bạch không nhớ xa bà, buổi tối khi cô Trần sắp đi, bà nói chuyện với anh cả đêm, về lý tưởng cuộc đời, về định nghĩa hạnh phúc, về người đàn ông bà yêu, về ...An Tiểu Ly.

“Tiểu Ly khác với con.... Không đúng, Tiểu Ly đều khác với mọi đứa trẻ khác. Nó là một thiên thần bé bỏng, không hiểu gì cả, nhưng cái gì cũng hiểu”, lúc đó cô Trần còn trẻ, chạm ly với Trần Ngô Bạch, ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn.

Trần Ngô Bạch phiền nhất là giọng điệu văn nghệ lãng mạn của bà, lặng lẽ uống rượu.

“Nó rất vui vẻ, An Bất Tri dạy nó rất tốt, hiểu chuyện, lễ phép, trong sáng như đám mây trên trời. Nhưng cô có thể nhìn thấy trong đôi mắt trong veo của nó là nỗi lo âu về cuộc sống vất vả. Nỗi lo rất... ngây thơ, rõ ràng nó biết thế giới này chẳng phải không có giông bão, nhưng nó có thể làm cho bầu trời của mình trong xanh không một gợn mây. Ngô Bạch, nó và bố nó khiến cô chưa bao giờ cảm thấy thế sự đơn giản đến vậy. Cô chỉ cần ở bên họ, cuộc sống dù vất vả mấy, cô cũng sẽ mãi mãi vui vẻ. Nên cô nhất định phải đi, con có hiểu không?”.

Cậu bé Trần Ngô Bạch không hiểu, lúc đó cậu đã bắt đầu nhúng tay vào thị trường cổ phiếu, đối với cậu, thế sự càng đơn giản, chỉ chia làm hai loại: thứ cậu cần, và thứ cậu không cần.

Một cậu bé đã lớn chừng đó, cậu không níu kéo người cô có mối quan hệ tốt nhất với cậu trong nhà. Nhưng là một cậu bé thù dai, cậu ghi nhớ rất rõ cô bé tên là “An Tiểu Ly”.

Thiên thần ư?

Cậu thật sự tò mò, thiên thần là thế nào.

Cậu dùng ánh mắt lạnh lẽo để che giấu sự quyến luyến đó, dường như vẫn là chính cậu trước kia, Trần Ngô Bạch nhìn kẻ già già bện ở cửa, bỗng phì cười, nào có phải thiên thần, rõ ràng là một cô ngốc thì có.

Cô Trần tung hoành ngang dọc đã bao năm, đã nhận ra sự kỳ quặc từ lâu- cô chưa từng thấy nụ cười áp áp như vậy của đứa cháu. Thầm thở dài, cô phóng khoáng vỗ vai anh, “Cô cũng chỉ nói thế thôi, dạy dỗ nó bao năm, nó cũng như con gái ruột của cô, cô nhất định sẽ không để nó đau lòng tổn thương đâu”.

Trần Ngô Bạch nghe ra, nhưng cũng không thừa nhận, chỉ đáp gọn “ồ” một tiếng.

An Bất Tri cầm ly trà và bàn cờ từ thư phòng đi ra, “Cô Trần à, gọi điện cho nhà dưới đi, bảo cậu bé đó lên chơi cờ với anh”, ông cười toe toét, bày bàn cờ ra.

Trần Ngô Bạch cực kỳ khiêm tốn, ngồi xuống, “Chú, con mới học cờ tướng, hay là chú chỉ con vài chiêu nhé?”.

An Bất Tri thích nhất dạng hậu bối biết điều như vậy, gạt đầu lia lịa. Cô Trần rối bời, nhìn chồng vẫn ngây ngô không hiểu gì thì càng tức tối, dẹp hết bàn cờ, găm lên khiến hai người đàn ông nhìn nhau: “Ăn nó chưa? Đi ngủ hết cho tôi!”.

Lý Vi Nhiên đi quá gấp gáp, mặc áo khoác mang giày, cầm chìa khóa xe đi ngay. Tần Tang nói đưa anh xuống lầu nhưng bị anh ngăn lại.

“Công ty có chút chuyện gấp, anh về thì anh Ba có thể ở lại thêm vài ngày, họ giờ đã rối loạn thế này, em cứ ở lại đây ăn Tết nhé, chúng ta liên lạc qua điện thoại, nhé?”.

Giọng anh có chút thay đổi nho nhỏ, Tần Tang chột dạ, ôm eo anh làm nũng, không chịu buông tay.

Cầu thang vọng lại tiếng bước chân, An Tiểu Ly mặc áo ngủ nhả nhúm, nước mắt nước mũi đầm đìa bước từng bước xuống, thấy hai người họ ôm ấp nhau thì ai oán “bay” vào nhà họ Tần như một con ma.

Những việc phải lo cứ nối tiếp kéo đến, Tần Tang xưa nay bình tĩnh cũng có phần rối loạn. Lý Vi Nhiên nhẹ nhàng hôn lên trán cô, vỗ nhẹ lưng cô: “Càng lúc càng tồi rồi, anh Hai vẫn đang đợi anh, ngoan, mai anh gọi điện cho em, được không?”.

Tần Tang gạt đầu.

Về lại phòng ngủ, An Tiểu Ly đã tự động chui lên giường cô, Tần Tang đến phòng mẹ ôm chầm gối sang, tiện thể báo cáo chuyện Lý Vi Nhiên có việc phải đi gấp, Diệp Thụ vẫn bình thản, không hỏi gì.

Hai cô gái đều không ngủ được, tư duy của An Tiểu Ly rối như cuộn len, Tần Tang càng nghiêm trọng hơn, nỗi lo của cô không thể nói với bất kỳ ai. Tuy đã sớm dặn dò An Tiểu Ly không được nhắc chuyện của cô cho ai biết, nhưng cô nàng ngốc như vậy, ai mà biết liệu có bị Trần Ngộ Bạch gài bẫy hay không.

Hai người đều im lặng, nên tiếng chuông di động vang lên rất chói tai.

Hai chữ “Tiểu Bạch” nhấp nháy trên màn hình, hình liên lạc là lúc cô chụp lên khi anh ngủ, cô nằm cuộn trong lòng anh làm dấu tay trắng lợi, anh rõ ràng đang ngủ say nhưng khóe môi không biết vì sao lại cong cong.

Tầm hình như vậy trong bóng đêm ức chế thật đúng là một cái gai sắc nhọn, đâm vào khiến An Tiểu Ly bất giác nhấn nút từ chối.

Nghĩ đến tính khí của anh chắc chắn sẽ gọi lại, Tiểu Ly nhấn tin hỏi: “Chuyện gì thế? Đang ngủ rồi.”

“Có chuyện nói với em, ra ngoài đi”.

“Không, em lạnh”.

Một sự im lặng kéo dài, trong lúc chờ đợi, An Tiểu Ly lặng lẽ thu dọn lại đồ đạc nát trong lòng, từng viên từng miếng, từng cây từng cành.

Hình như cô bỗng nghĩ ra, thứ mà câu “chào cô” của Tiểu Bạch đã đẩy ngã, là chút niềm vui nho nhỏ cuối cùng cô dành cho anh. Đàn ông dù tốt và xuất sắc đến mấy, bây giờ là của bạn, sau này thì lại không nói chắc được, không còn cảm giác tin tưởng thì dù yêu thương mấy cũng làm gì được đâu?

Điện thoại của Trần Ngộ Bạch lại tới, rồi bị cô bấm tắt tiếp.

Lại một sự chờ đợi dài đằng đẳng.

“An Tiểu Ly!”, tin nhắn của anh đến, một dấu cảm thán, An Tiểu Ly có thể tưởng tượng ra anh đang cau mày sốt ruột.

“Ừm”.

“Anh không cố ý giấu em, đừng giận!”.

“Em không giận”.

“Vậy ngày mai anh đi nói với cô về chuyện chúng ta?”.

“Chuyện gì?”.

Trong đối thoại chữ nghĩa, An Tiểu Ly như thể rất bình tĩnh, Trần Ngộ Bạch lại im lặng rất lâu. Mãi sau cuối cùng anh vẫn nhắn tin, sáu chữ ngắn gọn – “chuyện chúng ta sắp kết hôn”.

An Tiểu Ly không hề có cảm giác vui mừng, ngược lại cô càng thấy mệt mỏi. “Không, đừng để họ biết chuyện chúng ta. Em buồn ngủ rồi, ngày mai tính sau. Chúc ngủ ngon”. Cô lập tức tắt máy.

Tần Tang nghe tiếng nhạc tắt máy, hỏi trong bóng đêm: “Nghĩ xong chưa?”.

“Đang nghĩ”.

“Từ từ nghĩ”.

“Ừ”.

Con đường tuyết bị dồn ép lại thành vụn băng nên rất trơn, Lý Vi Nhiên phóng xe như bay.

Về đến thành phố C là đã nửa đêm. Đèn đỏm của vạn nhà đã tắt hết, chỉ có anh vẫn đang trên đường mưa gió ào ào, vì người con gái mà đến giờ anh mới biết đại khái lai lịch, quay về giải thích với anh Cả.

Giải thích gì đây? Anh Hai nói trong điện thoại, anh Cả đã liên hệ chuyện này với sự thay đổi gần đây của bên thành Tây, và cả chuyện bố anh sắp lên chức lại với nhau. Nhưng anh có thể nói gì?

...Tang Tang... không phải dạng người đó?

Nhưng hiện giờ anh cũng không biết Tang Tang của anh là người thế nào.

Cô Ba nhà họ Tần ở thành Tây, ha ha, bạn gái bí ẩn trong truyền thuyết của con trai một nhà Trình. Lý Vi Nhiên châm điều thuốc, hít một hơi thật sâu, lại dập tắt, vẻ mặt không cảm xúc bùng ra ngoài cửa sổ.

Tần Tang, Tần Tang, Tần Tang...

Trong phòng khách nhà họ Lương, Tần Tổng và Kỷ Nam đều uống say, một người nằm bò ra trên sofa, người kia gục lên vai Dung Nham ngủ ngon lành. Lý Vi Nhiên bụi bặm từ ngoài đi vào, Dung Nham vội ra dấu đừng nói gì, chậm chậm đặt Tiểu Tứ đã bắt đầu chảy nước dãi xuống sofa, đặt gối ôm và đắp chăn cho cô xong mới nhẹ nhàng đứng lên, ra hiệu cho Lý Vi Nhiên theo anh.

Hai người đi lên thư phòng ở trên lầu, Lương Phi Phàm đang đợi ở đó, thấy hai người vào thì ra hiệu họ ngồi xuống.

Lý Vi Nhiên hỏi, vẻ mặt u ám: “Tin tức có chính xác chưa?”.

Lương Phi Phàm không nói, Dung Nham gật đầu, “Đã xác định, Tần Tang là con gái thứ ba của Tần Uy, nhưng không phải do bà Tần sinh ra mà là con gái riêng của Tần Uy. Mẹ Tần Tang...”

“Em biết rồi”, Lý Vi Nhiên không nghe nổi nữa, cắt lời Dung Nham, “Tiểu Lục biết rồi?”.

Lương Phi Phàm gật đầu, Tần Tổng tối nay cũng không chịu nổi cú sốc đó, uống đến say khướt, phá nát buổi tiệc. Dung Nham cả buổi tối rất buồn bực, đầu tiên là anh Cả quá mềm lòng trước mặt mọi người trong buổi tiệc, sau là Tiểu Lục mượn rượu xả stress, buổi tiệc anh cất công tổ chức đã hạ màn một cách thảm hại như vậy.

“Các anh đừng nghĩ nhiều, em đảm bảo Tần Tang không phải cố ý tiếp cận em và Tiểu Lục. Cô ấy... là một cô gái tốt”, Lý Vi Nhiên tự cảm giác lời nói của mình quá thảm hại.

“Mùng Ba nhà Tần Uy có tiệc, Tần Dương mời chúng ta xem như đáp lễ, chú Ba không có, anh không rảnh, bốn đứa đi với nhau”, Lương Phi Phàm nhanh gọn, đưa thiệp mời cho Lý Vi Nhiên, mọi thứ đều do anh tự giải quyết.

Sắc mặt Lý Vi Nhiên xám ngoét, Dung Nham lặng lẽ vỗ vai anh.

“Ba chúng ta đi”, Lý Vi Nhiên vẫn bảo vệ Tần Tổng, “Không liên quan gì đến Tiểu Lục, đừng kéo nó vào nữa”.

“Vi Nhiên, nếu chuyện chú và Tần Tang không xử lý tốt, người bị kéo vào không chỉ có Tiểu Lục”. Lương Phi Phàm nói với anh, “Bố của chú sắp lên chức, đây không phải chuyện gì tốt với mấy nhà phía Tây. Chuyện chú và Tần Tang nếu có gì bất ổn, đối với mấy nhà bên đó thì chính là một cơ hội tốt để phá vỡ cục diện xác lập bấy lâu ở thành phố C, đặc biệt là nhà họ Trình”.

Dung Nham gật đầu, nghiêm túc hiềm thấy, “Huống hồ ông già nhà chú sẽ không thích cô gái có hoàn cảnh gia đình như Tần Tang đâu”.

Lý Vi Nhiên tỏ ra không cảm xúc, “Cô ấy là người của em, chuyện gì xảy ra em cũng sẽ chịu trách nhiệm, các anh không cần nhúng tay, em biết cách”.

Đêm là phương thuốc an thần dịu dàng nhất trên thế giới.

Ba giờ sáng, An Tiểu Ly thở dài thườn thượt, Tần Tang cũng thở dài một tiếng.

“Tớ muốn chia tay với anh ấy”.

“Tớ muốn khai thật với anh ấy”.

“Gì cơ?”, cả hai cùng hỏi đối phương.

Tần Tang trở mình, ngồi thẳng dậy trong chăn, “Tiểu Ly, cậu nói nghiêm túc hả?”.

“Ừ... tớ thích anh ấy, nhưng anh ấy không hợp với tớ. Tớ và anh ấy không bình đẳng, có lẽ anh ấy cũng thích tớ, nhưng rất có khả năng cả đời cũng không làm được một việc là yêu tớ. Ngay cả chuyện quan trọng cô Trần là cô của anh ấy mà cũng giấu tớ, thực ra anh ấy chắc cảm thấy không xác định, Tang Tang, tớ chỉ có thể sống mấy chục năm, hà tất phải chịu ảm ức chứ? Tớ phải tìm một người đối xử tốt với tớ”.

Tần Tang im lặng nghe, thò tay ra khỏi chăn ôm vai cô, “Hóa ra cậu đã hiểu được như vậy”.

“Tang Tang, tớ muốn chia tay. Như ban đầu cậu nói, thà rằng Sở Hạo Nhiên nhớ tớ cả đời, tớ cũng muốn Tiểu Bạch nhớ tớ cả đời”.

Tần Tang nghe mà buồn cười, Sở Hạo Nhiên làm sao cùng đẳng cấp với Trần Ngô Bạch, muốn chia tay với anh ta thì đơn giản, Trần Ngô Bạch thì... thật sự là hơi khó.

“Tang Tang”, An Tiểu Ly gọi khẽ tên bạn, “Trần Ngô Bạch khó đối phó, cậu phải giúp tớ”.

“Nếu cậu thật sự không thích anh ta nữa, chia tay không khó. Trong tình yêu, điều khó khăn nhất mãi mãi là ở chính bản thân ta. Tiểu Ly, tớ ủng hộ quyết định của cậu, nhưng, cậu phải nghĩ cho kỹ”.

Tiểu Ly muốn khóc, cứ nghĩ tới việc trong cuộc sống không bao giờ còn có người tên Tiểu Bạch là cô đã muốn trào nước mắt, nhưng cú sốc hôm nay quá lớn, cô thật sự đã hạ quyết tâm: “Ừ, nghĩ kỹ rồi, chia tay với anh ấy”.

Một đêm mất ngủ, buổi sáng hai cô gái đều ngủ ngon lành, Diệp Thụ thấy bên ngoài lại có tuyết rơi nên cũng không đánh thức Tần Tang, tự đi đến khu giảng đường.

Không biết do đổi giường hay thiếu đi một người mà Trần Ngô Bạch cả đêm không ngủ yên, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh cứ muốn siết chặt người trong lòng, hai tay trống vắng, mới nhận ra cô ngốc kia vẫn còn hờn dỗi ở lầu dưới.

Có gì mà phải giận dỗi? Trần Ngô Bạch lúc rửa mặt đã nhìn vết thâm xanh nhạt dưới quầng mắt, bất giác thấy hơi bức, phụ nữ quả nhiên không thể chiều chuộng được.

Gọi điện cho cô vẫn tắt máy, đến chín giờ hơn thực sự không nhin nổi, anh gọi cho Tần Tang, cũng tắt máy. Trần Ngô Bạch thấy cô Trần và An Bất Tri đều đến khi giảng đường chấm bài thi cuối kỳ, nghĩ chắc Diệp Thụ cũng không có nhà nên mặc áo khoác, xuống lầu dưới gõ cửa.

Tần Tang lúc ra mở cửa thì khoác áo nhưng, dưới lớp áo ngủ dày là đôi chân trắng nõn chắc khỏe, trong tích tắc Trần Ngô Bạch nghĩ tới con chim Pitta nhiều màu ngày thơ, ngượng ngùng quay mặt đi, ho vài tiếng, “Tiểu Ly đâu?”.

Tần Tang mơ màng ngờ nghệch gãi đầu, “Ngủ”.

Trần Ngô Bạch nhìn gương mặt hiếm khi không lạnh lùng bình thản của cô, giọng cũng dịu lại, “Có thể phiền cô sang phòng khác ngủ không? Tôi muốn nói chuyện với Tiểu Ly”.

“Không thể”, Tần Tang dụi mắt, quay về phòng tiếp tục ngủ bù.

Trần Ngô Bạch đợi mãi không thấy Tần Tang ra, mới hiểu cô gái này lại chơi anh một vỏ.

Anh ngồi đợi trong phòng khách nhà Tần Tang đến trưa, Diệp Thụ mở cửa vào, một luồng sát khí bốc ra, lại nhìn sofa trong phòng khách, người đang ngồi chẳng phải cháu của cô Trần hay sao?

“Sao lại ngồi thế? Tang Tang và Tiểu Ly đâu?”, Diệp Thụ ngạc nhiên hỏi.

Trần Ngô Bạch mỉm cười, rất phong độ trả lời bà: “Cháu đến tìm Tiểu Ly. Nhưng Tần Tang chưa ngủ dậy, không sao, cháu ngồi đợi một lát”. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, “Không vội”.

Diệp Thụ chau mày, bà đặt túi xuống vào phòng ngủ của Tần Tang, lát sau gọi cả hai cô gái dậy.

An Tiểu Ly tóc rối bời, dụi mắt như một con sóc, đang ngáp một cái rõ to đến nửa chừng thì phát hiện Trần Ngô Bạch đứng trong phòng khách, khoanh tay nửa cười nửa không nhìn cô.

“Anh đến làm gì?”, Tiểu Ly nhớ đến chuyện hôm qua, trong tích tắc nhìn thấy anh là thấy ghét.

Trần Ngô Bạch như thở dài, bước đến chỗ cô vén lại tóc cho cô, nhéo má cô một cái, hạ giọng: “Anh đến xin lỗi. Xin lỗi em, đừng giận nữa được không?”.

Hiếm khi thấy anh chịu xuống nước xin lỗi như vậy, An Tiểu Ly im lặng. Tần Tang mặc áo ngủ lúc này “bay” ngang qua, vào nhà tắm rửa mặt.

Tiểu Ly định thần lại, “Anh lên kia trước đi, lát nữa em lên rồi chúng ta nói chuyện”.

Trần Ngô Bạch ngáp ngừng, Tần Tang lại mặc áo ngủ từ nhà tắm bay ra, vào thẳng trong phòng. Tiểu Ly rõ ràng vì Tần Tang mà càng kiên định quyết tâm của mình, sắc mặt càng lạnh lùng hơn.

Trần Ngô Bạch tự nhận mình đã cúi đầu đến mức độ cuối cùng, lạnh mặt bỏ ra ngoài.

Tần Tang, vốn dĩ còn định nhắc cô chú ý hành tung của Tiểu Ngũ, bây giờ cô bắt nhân, chớ trách tôi bất nghĩa.

Tiểu Ly hơn nửa tiếng sau mới lừ lừ lên lầu, Trần Ngô Bạch vẽ mặt đứng đờng ngồi đợi ở phòng khách, cô cũng không còn lúng túng như xưa, trấn tĩnh như thường vào trong phòng thay quần áo, chải lại tóc, lúc ra còn vào nhà bếp pha một ly sữa inh trước.

“Anh muốn nói gì với em?”, cô bình thản nói.

Trần Ngô Bạch chưa từng kìm nén như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn là anh sai trước, anh hít mấy hơi thật sâu, rồi bình tĩnh nói: “Xin lỗi, anh không nên giấu em quan hệ của anh và cô Trần”.

Tiểu Ly gật gù, “Em chấp nhận lời xin lỗi của anh, còn chuyện gì không?”.

Trần Ngô Bạch nhúm mày, “Em không muốn biết... anh nhận ra em từ lúc nào à?”.

“Nếu anh không muốn nói thì em có hỏi cũng vô ích, điểm này em đã được lĩnh giáo rất rõ”, An Tiểu Ly mượn cơ uống sữa, cúi đầu xuống tránh né ánh mắt anh.

Trần Ngô Bạch cười lạnh lùng, “Tần Tang còn dạy em những gì?”.

“IQ của em thấp tới nỗi phải dựa vào người khác mới hiểu rõ những chuyện đó sao?”.

Lần này Trần Ngô Bạch đã bị sặc thật.

“Anh cũng chưa từng hứa hẹn gì với em, nên em nghĩ em không cần phải nghiêm túc nói lời chia tay anh, Trần Ngô Bạch, em rất nghiêm túc thông báo với anh: từ lúc này, em và anh chỉ còn lại quan hệ anh em họ, bố mẹ em nếu đã không biết thì đừng nói với họ, có muốn ở lại nhà em ăn Tết hay không thì tùy hứng của anh, chúng ta vẫn được xem là họ hàng, tiếp đón anh vài ngày cũng không thành vấn đề”, những lời tự học thuộc cả buổi tối, cô nói rất lưu loát.

Trần Ngô Bạch cười lạnh lẽo, dạ dày đau nhói khó chịu, cơ quan phía trên dạ dày cũng đau theo, “An Tiểu Ly, anh không phải người không có nguyên tắc, em đừng quá đáng”.

“Em cũng là người có nguyên tắc, anh cũng đừng quá đáng”, An Tiểu Ly vẽ mặt lạnh nhạt, thực ra phía sau lưng đã toát mồ hôi lạnh.

Ánh mắt anh quá đáng sợ...

Gió tuyết đập vào cửa sổ, âm thanh “u u” vắng tới, trong phòng không có máy sưởi, hai người lạnh lẽo im lặng. Trần Ngô Bạch cuối cùng ý thức được cô ngốc lần này thật sự giận dữ, ánh mắt cô có một sự quyết đoán khiến anh lạnh lòng.

Phải, Trần Ngô Bạch lần đầu trong đời có cảm giác kinh hoàng. Mà cuộc đời của Trần Ngô Bạch không bao giờ còn gặp người thứ hai có ánh mắt khiến anh vừa thương xót vừa kinh hoàng như vậy nữa.

“Em muốn thế nào...”, anh thỏa hiệp, nặng nề ngồi xuống, có phần mệt mỏi hỏi An Tiểu Ly. Cô... muốn thế nào thì thế đó, được chưa?

“Trần Ngô Bạch, em không cần anh nữa”, cô thăm siết bàn tay, vẫn nói ra, “Em muốn rời xa anh, tìm một người hợp với em hơn anh. Không cần đẹp trai như anh, giàu như anh, chỉ cần đối với em tốt hơn anh, khiến em hạnh phúc hơn anh”, cô gắng lấy hết can đảm nói hết.

Trái tim Trần Ngộ Bạch xưa nay tự nhận là đã đóng băng, lúc này bị lời cô nói làm tan chảy thành dòng nước lạnh lẽo nhất, lạnh đến độ tim anh không còn hơi ấm nào.

“Rất tốt, rất tuyệt”, anh vỗ tay. “An Tiểu Ly, em giỏi lắm. Vậy được, em đi tìm hạnh phúc của em đi, anh không ngăn cản”.

19. Chương 19

Như thế họ chưa từng yêu nhau.

Như thế, anh chưa từng quên cô gái nào tên Tần Tang.

Tần Tang từ lúc thức dậy rất chuyên tâm đợi bên điện thoại.

Có phải là anh đã biết gì không?

Thế lực của Lương Thị đối địch với mấy nhà bên thành Tây, kể cả bố cô trong đó, nếu bố biết được chuyện của cô và Lý Vi Nhiên, liệu có nổi trận lôi đình không?

Tần Dương sẽ không giúp cô trong vấn đề có tính nguyên tắc này, Tần Liễu căn bản không hiểu gì cả, vấn đề của Tiểu Hòe đã quá lớn, Vương Di rốt cuộc không cùng dòng máu với cô, cho dù nói giúp cô thì bố cũng sẽ không nghe, mẹ... nhất định là bà sẽ không chịu.

Rốt cuộc còn có ai có thể giúp được cô đây?

Tần Tang nhắm mắt, thở dài thườn thượt.

Diệp Thụ đang chuẩn bị thức ăn cho năm mới, bê nồi sườn xào chua ngọt đi ngang qua, nghe cô thở dài thì cười: “Còn chưa tới hai mươi bốn giờ, đã tương tự thành bệnh rồi à?”.

Tần Tang lại nhìn điện thoại, vẫn không thấy, cô cảm thấy mình sắp phát điên.

“Con phải về C đây!”, vừa nói cô vừa lật chăn trèo xuống giường, “Mẹ, con phải đi tìm Vi Nhiên”. Cô dọn lại túi xách mang theo, cầm tay Diệp Thụ nói.

Diệp Thụ rất bình thản, “Mang sườn và mấy món theo ăn nhé?”.

Tần Tang mím môi, gật đầu.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Lúc đến thành phố C thì trời đã tối, Tần Tang cầm chìa khóa, đến thẳng nhà anh.

Anh có ở nhà, Tần Tang vừa vào đã biết có anh, nơi có Vi Nhiên của cô, ngay cả không khí cũng khác.

Trong vòng tay Lý Vi Nhiên có thêm một người, ngỡ là mơ, anh mơ màng cười, xoay người uể oải dề lên.

Một giấc mơ quá chân thực, như thể Tang Tang của anh thực sự ở phía dưới, làn da hơi lạnh, áp vào cơ thể nóng hổi của anh, hơi lạnh tê dại từ chân luồn đến, anh bỗng thấy hưng phấn.

Người trong vòng tay anh rên lên một tiếng, một âm thanh quá thật, anh mới tỉnh ra, chống người lên, kinh ngạc nhìn người bên dưới, “Tang Tang?!”.

Tần Tang gấp chân lại, trượt từ từ lên người anh, “Vi Nhiên, nhanh lên...”.

Anh vẫn đang ngơ ngẩn thì cô đã ôm lấy hông anh, tự động rướn lên chào đón anh. Chấn ở dưới đất, drap giường nhảu nhúm, quần bừa trên cơ thể hai người. Lý Vi Nhiên điên lên, ấn cô xuống giường, thả lỏng chân tay hành hạ cô.

Đêm 30 đổ một trận tuyết nhỏ, nhà cô Trần đêm 30 ăn lẩu.

Đây là lúc An Tiểu Ly thích nhất, cả tối sẽ nghe cô hô ba la đầu khẩu với cô Trần, An Bất Tri thỉnh thoảng xen vào mấy câu, lúc nào trước khi “cái gọi là” đã bị cô Trần nạt cho im thin thít.

Trần Ngô Bạch từ trưa hôm qua đã không nói gì nhiều, sắc mặt còn lạnh hơn thời tiết bên ngoài. An Bất Tri không để tâm đến tiểu tiết đó, cô Trần tuy cảm thấy khá kỳ lạ nhưng do kế thừa truyền thống không nhiều chuyện của nhà họ Trần, cô cũng không hỏi nhiều.

“Nào, phát tiền mừng tuổi!”, lúc đang ăn vui vẻ nhất, cô Trần tươi roi rói móc hai phong bao lì xì ra, đưa con gái và cháu mỗi người một bao.

An Tiểu Ly liếc nhìn phong bao của mình và trong tay Trần Ngô Bạch, hỏi vẻ không vui: “Tại sao phong bao của anh ta dày hơn?”.

Trần Ngô Bạch mặc kệ cô, vẻ mặt không cảm xúc đặt phong bao lên bàn, nói: “Cám ơn cô, chú, năm mới vui vẻ”.

Cô Trần cốc đầu Tiểu Ly, “Cũng là do mẹ dạy cả, sao con lại kém đến thế? Cứ như một cô bé ngốc nghếch, qua năm mới là hai mươi ba rồi đấy, nhìn bộ dạng thế này làm sao gả đi đâu được!”.

“Con còn nhỏ!”, An Tiểu Ly bất mãn lâu lâu, vẫn để ý đến phong bao của Trần Ngô Bạch dày hơn.

“Hai mươi ba mà còn nhỏ? Mẹ nói con biết, dì Trương kia đã sắp xếp con xem mắt cháu dì ấy, là quản lý cao cấp một công ty địa ốc, qua Tết rồi sắp xếp cho hai đứa, con cẩn thận giùm mẹ! Nếu người ta chê bai con, xem mẹ xử con thế nào nhé!”, cô Trần nói với con gái, ánh mắt như vô ý liếc sang đứa cháu.

Trần Ngô Bạch ung dung ăn cơm, như không để ý đến cuộc đối thoại của họ.

An Tiểu Ly giả giọng cự nự: “Con không muốn xem mắt...”

Cô Trần nhấn mạnh: “Con yên tâm, người ta chưa chắc sẽ chê bai con đâu mà lo”.

An Bất Tri cảm thấy chuyện tiểu lâm của vợ thật buồn cười, đưa tay vỗ vai con gái tỏ ý tán đồng. Thậm chí cả khước môi Trần Ngô Bạch cũng nhếch lên.

Rõ ràng là không khí ấm áp, nhưng không biết dây đàn nào trong lòng bị chạm vào, nước mắt rơi xuống. An Tiểu Ly giống như lúc này mới chậm chậm nhận ra mình đã thất tình, phải đau lòng rồi.

An Bất Tri và cô Trần đều không hiểu, còn tưởng con gái đang nhõng nhẽo. Trần Ngô Bạch im lặng hồi lâu, đưa phong bao của mình sang đối với cô, “Đừng khóc nữa”. Anh nói gọn, thật giống một người anh họ khách sáo.

An Tiểu Ly túm chặt phong bao lì xì, đầu móng tay bấm mạnh lên đó, trong lòng càng buồn hơn.

“Ngô Bạch, qua năm con cũng hai mươi chín rồi nhỉ? Trần Thế Cương nhà con đã chỉ hôn chưa?”, cô Trần lại chìa mũi dùi sang cháu.

Trần Ngô Bạch cười cười với ý định không mấy tốt đẹp của cô Trần, “Chuyện của con xưa nay con làm chủ”.

“Ồ?”, cô Trần hào hứng, “Tức là có bạn gái rồi hả? Con gái nhà ai? Tính tình thế nào? Bao giờ kết hôn?”.

“Vốn là định sang năm kết hôn, nhưng...”, Trần Ngô Bạch khựng lại, ánh mắt liếc qua An Tiểu Ly đang cúi đầu chùi nước mũi, “Cô ấy đang giận hờn, lần sau sẽ giới thiệu cho cô biết. Có hơi ngốc, tính tình... gần đây con mới phát hiện ra cô ấy có chút vô lý”.

An Tiểu Ly nghe tới đây, ném khăn giấy chùi mũi lên bàn, trừng mắt giận dữ: “Là ai vô lý hả?!”.

An Bất Tri cau mày, “Tiểu Ly! Có lịch sự không vậy?”.

Trần Ngô Bạch lặng lẽ mỉm cười, An Tiểu Ly trừng mắt nhìn anh, rồi quay phắt đi, chạm ngay vào đôi mắt có vẻ suy tư của cô Trần, ngưng ngừng đến nổi mặt đỏ bừng.

Ăn tối xong, trường tổ chức đến sân thể thao ngắm pháo hoa. Cả nhà cô Trần đến đó thì đã rất đông, các thầy cô chào hỏi nhau, bọn trẻ luồn lách chạy nhảy, la hét vui đùa. Có một cậu bé mập mạp đụng vào An Tiểu Ly đang lơ đãng, làm mặt kẻ cười hi hi rồi chạy mất.

Trần Ngô Bạch đi sau, lúc này đi nhanh đến, cúi xuống ôm lấy cô nhấc bổng lên.

An Tiểu Ly đẩy ra, phả tuyến trên người, lạnh lùng không thèm nhìn anh, “Cám ơn”.

“Đừng khách sáo”, nếu so về lạnh lùng thì ai có thể qua mặt Núi Băng.

Hai người đều đứng im ở đó, lát sau pháo hoa bắt đầu bắn lên thật sôi động. Đó là tiết mục mừng năm mới mà An Tiểu Ly mong chờ nhất, lúc này sánh vai anh ngắm pháo hoa, nhất thời cảm thấy hối hận, nếu anh vẫn là Tiểu Bạch của cô thì hay biết mấy, cảnh đẹp ngắm cùng người trong mộng.

“Hôm qua anh hơi nóng nẩy, xin lỗi”, Trần Ngô Bạch bỗng nói nhanh.

“Hả?”.

“Không có gì”.

Anh mặc áo khoác lông cừu màu đen, gương mặt nhìn nghiêng với những đường nét rõ ràng hơi ngửa lên như đang ngắm pháo hoa, nhưng ánh mắt lại xa vời lạnh lẽo.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, đài phát thanh trường đang phát những ca khúc mừng năm mới, trong không khí tràn ngập niềm vui và lời chúc.

“Mỗi năm em đều ăn tết thế này à?”, tối nay hình như anh rất muốn nói chuyện.

“Không thì sao? Anh ăn tết thế nào?”, An Tiểu Ly trả lời về không tình nguyện.

“Làm việc”

“Tết nhất mà cũng làm việc?”.

“Đối với anh thì đều là thời gian, chẳng có gì khác”.

“Máu lạnh”.

“Ừ”, anh đặc biệt bình tĩnh, vẻ mặt thậm chí có thể hình dung bằng từ “hòa nhã”, “Trước kia anh cứ ngỡ, anh không cần hơi ấm”.

“Lúc nhỏ, nhà anh mừng năm mới cũng đốt pháo, đẹp hơn thế này. Nhưng anh chưa từng ngắm. Trần Thế Nhân lúc còn ở nhà thì anh và cô cùng ăn tết, lúc đó cô không biết nấu ăn, nên pha mì gói cho anh, bữa cơm đêm giao thừa năm nào cũng thế, anh và cô đều không thích trong những ngày cả gia đình đoàn tụ mà phải đối diện với quá nhiều người không quen biết”. Lúc Trần Ngô Bạch nói chậm rãi, thở ra hơi lạnh, toát lên vẻ cô đơn khác lạ trong không khí náo nhiệt xung quanh. Mày mắt anh vẫn lạnh lùng, nhưng Tiểu Ly lại cảm thấy anh lúc này hình như đang mở ra cái vỏ vẫn bảo vệ bấy lâu, để lộ nội tâm mềm yếu nhất.

Thực ra vỏ sò sỡ dĩ có vẻ ngoài cứng nhắc, chính là vì bên trong thực sự quá yếu mềm, sợ bị tổn thương.

“Lần đầu anh gặp em, cảm thấy Trần Thế Nhân thật ngốc nghếch, em có phải thiên thần như cô hình dung đâu? Quê mùa, nhất gan, anh còn chưa hù dọa gì mà đã khóc nước mắt nước mũi đầm đìa, thật phiền phức”.

Anh nói đến đây, bỗng quay sang cười tủm tỉm, trong ánh đèn đường u ám, anh đẹp trai đến ghê tởm.

Tiểu Ly đã không còn nhớ bộ dạng mình lúc gặp anh như thế nào, buổi chiều xa vời đó, cô Trần vừa kết hôn đưa cô và chồng về nhà mình, An Bất Tri chặn bên ngoài, cô Trần đưa An Tiểu Ly vào, đến phòng Trần Ngô Bạch, còn bà lao xuống dưới lầu cãi nhau một trận tưng bừng với bố mẹ. Sau đó cô Trần tâm nguội ý lạnh, từ đó không còn nhắc tới bất kỳ ai hoặc chuyện gì liên quan đến nhà họ Trần trước mặt cô và bố nữa.

“An Tiểu Ly, nếu lúc đó anh có thể dự đoán tương lai, anh sẽ không ức hiếp em. Nếu anh dự đoán được hôm nay, anh sẽ không ... làm quá nhiều chuyện khiến em ghét như vậy”.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Giọng anh càng lúc càng thấp, nước mắt An Tiểu Ly trào ra, anh đưa tay sang chậm rãi lau cho cô, dịu dàng nâng mặt cô lên, “Thật xin lỗi, khiến em buồn như vậy. Xin lỗi”.

Pháo hoa đang rực rỡ nhất, nửa bầu trời nhuộm sáng rực rỡ, trên sân tiếng hoan hô không ngớt, trong tiếng ồn ào vui vẻ đó, mỗi người đều ngẩng lên nhìn trời, chỉ có An Tiểu Ly bịt miệng khóc nức nở, chỉ có Trần Ngộ Bạch cúi đầu lặng lẽ xuyên qua dòng người, rời xa cô.

Đêm giao thừa ở C cũng đốt pháo hoa rực rỡ, còn ở nhà Lý Vi Nhiên, mọi huyền não bên ngoài đều cách biệt khỏi căn phòng ngủ nhỏ nhố bên trong.

“Tang Tang, em đang sợ hãi điều gì?”, Lý Vi Nhiên ôm cả cô và chấn vào lòng, nhẹ nhàng hỏi.

Tang Tang, cơ hội cuối cùng, xin em, đừng lừa dối anh nữa.

Tần Tang im lặng hồi lâu, “Thật sự không có gì”. Cô vẫn nói thế.

Trên đường về thành phố C, cô gọi điện cho Trình Hạo, nói mình không thể gắng gượng được nữa. Trình Hạo nói: Tang Tang, dù là qua mừng Ba cũng được, lần cuối cùng làm bạn gái của anh, chúng ta chia tay vui vẻ.

Được thôi, mừng Ba. Vi Nhiên, hãy đợi em nhé. Tần Tang thầm thở dài.

Lý Vi Nhiên đợi mười phút mà dài như thể một năm, cô vẫn không nói gì nữa. Vuốt tóc cô, ánh mắt anh dần dần lạnh hẳn.

Được thôi, mừng Ba, Tang Tang, anh sẽ không đợi nữa.

Mùng một Tết.

An Tiểu Ly gục đầu ủ rũ nói chuyện với bố, đợi mãi sau cô Trần mới ra, ngồi xuống gọi đến ăn cơm, “Ăn củ cải, một năm mới đây của cải!”.

Bà gấp cho chồng và con gái mỗi người một củ cải to.

An Tiểu Ly nhin hồi lâu, giả vờ như sự nhớ ra, hỏi: “Trần Ngộ Bạch đâu ạ?”.

Cô Trần lại gấp miếng củ cải cho cô, “Đi rồi”.

“Đi rồi?!” , đũa trong tay An Tiểu Ly rơi “cách” xuống bàn, “Đi đâu chứ?”.

“Nói là đi dỗ dành bạn gái”, cô Trần cười khà khà, “Sáng sớm đã đi”.

An Tiểu Ly nghẹn cơm, lên không được xuống không xong, nước mắt đã trào ra.

Cơm Tết ăn không nổi nữa, cô gấp vài đũa cho có rồi trốn về phòng gọi điện cho Tần Tang.

Đẩy cửa vào, trong không khí vẫn còn mùi bạc hà thoang thoảng của anh, An Tiểu Ly buồn bực mở cửa thông gió, đẩy hết chăn gối xuống đất, ngồi trên giường trống trơn gọi điện cho Tần Tang.

Lý Vi Nhiên đã về chỗ bố mẹ ăn Tết, Tần Tang cũng về chung cư của mình. An Tiểu Ly gọi đến thì cô nàng đang ngâm mình trong bồn tắm, dung nước nóng và tinh dầu để xoa dịu cơn đau nhức ở eo và chân khi “vận động kịch liệt” mấy hôm nay.

“Hối hận rồi à?”, cô nàng uể oải hỏi.

An Tiểu Ly cảm thấy á n, hiểu lòng mình chỉ có Tang Tang.

“VẬY, TRỞ VỀ?”.

“Không”, Tiểu Ly nhìn bức tường ổ vàng, “Thành vương bại khấu, bây giờ tớ mà về thì đừng mơ tới chuyện vùng lên nữa”.

“An Tiểu Ly, cậu thật là... nói mà không diễn tả được ý”. Tần Tang than thở vì trình độ lạm dụng thành ngữ của cô, “Vậy cậu muốn sao? Buông không được, mà yêu cũng không xong! Haizzz! Bây giờ có phải cậu rất thương xót Tiểu Bạch nhà cậu không? Nghĩ đến anh ta cô đơn một mình, mừng Một Tết một mình bên ba trên đường...”

“Tần Tiểu Tang! Cậu có phải người không?”.

“Ừm... phải?”.

“Không phải!”.

“Ồ... vậy tớ cúp máy”.

“Đừng mà!”, Tiểu Ly cuống lên, “Cậu chưa nói cậu thế nào mà, bỗng dưng hành động như thể đi bắt quả tang anh ấy ăn vụng vậy?”.

“Đương nhiên không phải, tớ không cần cho anh ấy ăn quá no”.

An Tiểu Ly lườm một cái, không nghĩ cũng biết cô nàng kia đã phát huy hết đám tri thức lý luận của mình vào người Lý Vi Nhiên rồi, có gì mà đặc ý, Tiểu Bạch nhà cô...

Những đêm vắng khiến người ta mặt đỏ tim đập đó, những tiếng gầm nho nhỏ khiến cô nổi da gà, trong tích tắc ập đến, An Tiểu Ly lại thấy buồn bã, “Tang Tang, cậu nói xem anh ấy dễ dàng chấp nhận chia tay như vậy, liệu có phải là không còn thích tớ nữa?”.

“Cậu hy vọng anh ta bám riết cậu không buông? Làm ầm lên để cả bố mẹ cậu biết?”.

“Đương nhiên là không!”.

“Vậy bây giờ chẳng phải là rất tốt hay sao?”.

“Nhưng ... sao tớ cảm thấy... buồn quá”, Tiểu Ly ai oán.

Phụ nữ bẩm sinh đều có khuyết điểm lặp đi lặp lại khi gặp chuyện, đặc biệt là đối với đàn ông, lý trí mách bảo bạn đừng lãng nhăng, sâu thẳm con tim lại hy vọng người ấy tốt nhất là vẫn đeo bám mình, nói rằng vẫn yêu mình.

“Cô Trần sắp xếp cho tớ đi xem mắt, cậu bảo tớ có nên đi không?”.

“Không đi. Vừa chia tay Trần Ngộ Bạch đã đi xem mắt, làm tổn thương sĩ diện anh ta, cũng không tôn trọng đối tượng xem mắt của cậu”.

“Ừ, đúng! Nhưng cô Trần sẽ đánh chết tớ!”.

“Ngày mai về C đi, tớ cần cậu ủng hộ tớ!”.

“Hả? Tang Tang, cậu muốn nói với Lý Vi Nhiên chuyện cậu là tiểu thư nhà họ Tần à?”.

“Ừ. Nhưng trước đó, tớ phải khai thật với bố về chuyện Lý Vi Nhiên đã”, Tần Tang nói dừng dừng, nhưng lại rất kiên định.

Sau buổi tiệc mừng Ba sẽ nói với bố, Tần Tang thầm hạ quyết tâm, làm con gái ngoan hiền bao năm rồi, cuối cùng cô phải buông thả một lần.

Mùng Ba, nhà họ Tần.

Tần Liễu bốn giờ đã dậy, đi qua lại giữa phòng mình và Tần Tang, thay không dưới mười bộ đồ.

“Tần Liễu, chị mặc bộ nào cũng đẹp, thật mà”, Tần Tang thoa phấn hồng, nhìn qua gương trang điểm thấy Tiểu Liễu chỉ mặc đồ lót đang chọn quần áo. “Thực ra đối với đàn ông, quan trọng là không phải chị mặc quần áo gì, mà là chị khi không mặc đồ sẽ như thế nào”.

“Tần Tang, em hư hỏng quá!”, Tiểu Liễu e thẹn trách móc, cuống quýt so sánh ba bộ một đen một trắng một hồng trên tay, “Em thấy là màu đen chín chắn khác lạ thì tốt hơn, hay là màu trắng ngây thơ tao nhã đẹp hơn? Hoặc màu hồng, hoạt bát thanh lịch, tràn trẻ tuổi xuân?”.

“Là kiểu đàn ông thế nào?”, Tần Tang bước đến chọn đồ cho chị, cười hỏi.

Tần Liễu cắn môi cười, “Một.. người đàn ông hư”.

“Đàn ông không hư phụ nữ không yêu, nhưng nếu hư quá thì chị sẽ tổn thương. Nên mức độ ở giữa đó, chị phải nắm cho chắc”. Tần Tang chọn một bộ váy ngắn màu hồng xanh, tôn da, trông cao ráo thon thả.

Tần Liễu mặc xong soi gương, quả nhiên cảm thấy rất đẹp, vui vẻ thử đồ trang sức rồi hỏi Tần Tang: “Trình Hạo nhà em thì không hư chắc? Anh ta gần đây lại lên báo đó thôi? Với ngôi sao ngọc nữa gì đó, người ta mới mười sáu tuổi, mà anh ta cũng tán tỉnh được”.

Tần Tang từ nhỏ đã hiểu chuyện hơn mọi đứa trẻ khác trong nhà, từ việc học đến chuyện cưới xin, không cần người lớn lên tiếng là cô có thể biết nên làm gì để bố mẹ vui lòng. Thi tốt nghiệp xong, bố nói con gái cần học cái gì đó thực tế thì tốt hơn, Tần Tang lặng lẽ thu lại mọi thông tin giới thiệu về các học viện nghệ thuật ở nước ngoài mà cô đang chọn, đăng ký vào đại học C không xa nhà lắm, yên ổn học hết bốn năm. Năm thứ hai, một bữa tiệc chọn đối tượng cho hai chị em tổ chức ở nhà họ Tần, Tần Liễu lớn hơn một tuổi chỉ xem là trò đùa, còn không lâu sau đó Tần Tang đã mỉm cười nắm tay Trình Hạo đến nhà ăn cơm.

Hình như từ năm tám tuổi Tần Tang đến đây, bố chưa từng cau mày phiền lòng vì cô, tuy bố thực sự là người nghiêm khắc, soi mói.

Nhưng thuận buồm xuôi gió như Tần Tang vẫn không chọn được lương nhân. Tần Liễu thầm tính toán, hình như Dung Nham còn mang tiếng đào hoa hơn Trình Hạo... Nhưng ai bảo cô thích nụ cười xấu xa của anh làm chi?

Trình Hạo hơn mười một giờ đã tới, rất thuận thực tìm thấy phòng Tần Tang, cô đang dặm lại son phấn chuẩn bị xuống dưới.

“Wow wow!”, Trình Hạo đi nửa vòng quanh cô vẽ khoa trương, “Tang Tang, anh hối hận rồi! Một cô vợ đẹp thế này mà nhường cho người khác, không can tâm!”.

Tần Tang lờm anh ta qua gương, rồi nói, “Mấy hôm nay em tìm lúc nói chuyện với bố về Lý Vi Nhiên. Bên nhà anh có gì cần chú ý không?”.

Trình Hạo sờ cằm suy nghĩ, lắc đầu, Tần Tang cười tươi, “Đi thôi, xuống dưới. Màn diễn cuối cùng, chúng ta chia tay vui vẻ!”.

Trình Hạo cười rất thờ ơ, “Ừ, đi thôi”.

Khách dần dần đến khá đông đủ, Tần Uy và Vương Di đi khắp nơi chào hỏi.

“Còn thiếu ai không? Mới sáng sớm đã tới, cũng chưa ăn sáng, tôi đói chết mất”, Tiêu Miển bao giờ cũng tỏ ra uể oải, “Tần Dương, ông già nhà cậu đứng là xấu bụng thật!”.

Tần Tang ngồi ngoài cùng, dặn người làm mang đến một đĩa hoành thánh nho nhỏ cho Tiêu Miển, Trình Hạo lại cau mày đẩy đĩa thức ăn vật ra trước mặt anh ta, “Chỉ có cậu phiền phức”.

Tần Dương cười, “Chú em của tôi xót vợ rồi!”.

Trong tiếng cười ồn ào, Trình Hạo thuận thế ôm Tần Tang đang mỉm cười vào lòng.

Tần Liễu bỗng nhiên huých nhẹ Tần Tang, trong giọng nói cố hạ thấp là vẻ hưng phấn, “Tần Tang, nhìn kia, anh ấy tới rồi!”.

Tần Tang vẫn đang cười, ngược lên thì nhìn thấy Dung Nham đang bắt tay trò chuyện với Tần Dương, bên cạnh có Trần Ngộ Bạch và cả... Lý Vi Nhiên, anh đang lặng lẽ nhìn cô, cảnh lúc này hẳn nhiên đã bị anh nhìn thấy.

Trong tích tắc đó, kéo vù vù tới là những lớp vải đen tầng tầng lớp lớp của số phận, ập lên che cả mắt mũi cô khiến cô nghẹt thở, tim như ngừng đập. Nếu thời gian có thể dừng lại trước đó, thậm chí cô có thể chấp nhận chết đi. Nhưng kim đồng hồ tích tắc, đám đông vẫn cười nói vui vẻ, mọi thứ không vì nỗi bi thương trong lòng cô mà ngừng lại.

“Tang Tang?”, Trình Hạo cúi xuống thân mật thì thầm bên tai cô, “Sao vậy?”.

Tần Tang không nói nổi một chữ.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Tần Dương dẫn bọn Dung Nham tới, lần lượt giới thiệu: “Em thứ hai Tần Liễu, em thứ ba Tần Tang, em trai nhỏ nhất Tần Hòe. Vị này là tổng giám đốc Trình Hạo vừa nhậm chức của “công ty kiến trúc Thành Thực”, vị hôn phu của Tần Tang”.

Trình Hạo mỉm cười với Lý Vi Nhiên, cánh tay ôm Tần Tang siết chặt, ép cơ thể cứng nhắc của cô dựa vào anh ta.

Ánh mắt Lý Vi Nhiên rất tự nhiên lướt qua mặt Tần Tang, giống như không nhìn thấy Tang Tang của anh đang cười nói vui vẻ dựa vào lòng một người đàn ông khác.

Như thể họ chưa từng yêu nhau.

Như thể, anh chưa từng quen cô gái nào tên Tần Tang.

An Tiểu Ly đứng trước cổng tiểu khu, đang định vẫy taxi đến nhà Trần Ngộ Bạch lấy đồ đạc, theo lời Cẩm thú báo thì mấy người họ hôm nay phải đi ăn tiệc, có thể tránh được anh.

Chắc vì Tết nên xe cộ trên đường rất ít, đợi mãi cũng không thấy chiếc nào. An Tiểu Ly chán nản chuyển tin nhắn chúc Tết, bỗng trước mặt chầm chậm dừng lại một chiếc xe Ferrari màu bạc.

Sở Hạo Nhiên ngồi trong xe cười với cô, cầm điện thoại lên gọi vào số cô, An Tiểu Ly nhìn anh ra rồi nhìn điện thoại, lạ lùng nghe máy.

“Làm gì thế?”.

“Hôm nay anh phải dự một buổi tiệc, em đi với anh được không?”.

“Không được”.

“Là tiệc nhà Tang Tang đó!”.

“Không đi”.

“Lý Vi Nhiên cũng đang trên đường tới đó”.

“Cái gì?!” , An Tiểu Ly nhảy nhồm lên, lao đến mở cửa xe ngồi vào, cuống quýt hỏi, “Lý Vi Nhiên đi dự tiệc nhà Tang Tang?”.

“Ừ” Sở Hạo Nhiên gật đầu.

An Tiểu Ly cuống lên, “Tại sao anh không báo Tang Tang?”, cô vội móc điện thoại gọi cho Tần Tang, nhưng mãi không ai nghe máy.

Sở Hạo Nhiên nhún vai về vô tội, “Anh Cả của Tang Tang và vị hôn phu của cô ấy bắt tay, xin hỏi anh phải dùng lý do gì để vạch mặt họ?”.

“Vị hôn phu?”, Tiểu Ly sững sốt, sao cô chưa từng biết Tần Tang có vị hôn phu!

“Trình Hạo đó, chính là người trước kia hay đi chơi với anh và Tiêu Miên. Họ còn chưa chính thức đính hôn, nhưng hai bên gia đình đều ngầm chấp nhận, chỉ đợi Trình Hạo ổn đi là tổ chức ngay”. Tay Sở Hạo Nhiên bị cô túm lấy, tâm trạng vui vẻ, ánh mắt nhìn cô đắm đuối.

An Tiểu Ly ngớ người, Trình Hạo cô từng gặp... Nhưng Tang Tang chẳng phải nói anh ta là “bạn làm ăn” thôi sao?

Hóa ra chuyện mà Tần Tang phải khai thật không chỉ là thân phận của cô, mà còn có việc này?

“Anh đưa em đi! Nhanh! Em phải đi gặp Tang Tang!”, Tiểu Ly lắc cánh tay Sở Hạo Nhiên, cuống cuồng nói.

Sở Hạo Nhiên cảm thấy tim như bị cô lắc ầm nhũn, thật tốt, thật không uống công anh ta cật lực giúp Tần Dương khuyên nhủ thuyết phục Trình Hạo, giấu Tần Tang vở kịch này.

“Thực ra cho dù hôm nay Lý Vi Nhiên không đi, thì Tần Dương và Trình Hạo cũng sẽ tìm cơ hội, cho dù bây giờ em nói với Tần Tang, Tần Tang cũng không trốn tránh được. Hơn nữa, em cũng không thể mặc đồ

thể thao đi chứ? Chúng ta đi mua đồ trước, được không tiểu công chúa?”, Sở Hạo Nhiên cúi xuống hôn lên tay cô.

An Tiểu Ly rút tay lại, kìm nén cơn khó chịu trong lòng, gật đầu.

Sự xuất hiện của họ đã rộ lên tiếng xuyết xoa.

Tiểu Ly vừa vào đã nhìn thấy Tần Tang ngồi trên sofa, chờ đợi ủ rũ chưa từng thấy, bỗng cô xót xa vô cùng.

Sở Hạo Nhiên nhìn thấy Trần Ngộ Bạch trong đám người, cười vẻ khiêu khích, sau đó tay siết lại, dịu dàng nói với Tiểu Ly đang chăm chú nhìn Tần Tang: “Chúng ta đến đó ngồi đi”.

An Tiểu Ly ngồi xuống cạnh Tần Tang, phủ tay mình lên tay bạn, hạ giọng nói: “Không sao chứ?”.

Tần Tang không nói, nhìn đầu gối mình không chớp mắt, hai tay nắm chặt vào nhau, mạnh đến nỗi các khớp xương trắng bệch.

Tiểu Ly gỡ từng ngón tay của bạn ra, nắm chặt bàn tay lạnh ngắt toát mồ hôi của Tần Tang: “Tang Tang!”.

Cảnh tượng rất kỳ dị, Tần Dương, Trình Hạo, Sở Hạo Nhiên đã biết từ lâu, nhưng lúc này như không nhìn thấy vẻ kỳ lạ của Tần Tang, vẫn cười nói với mọi người, Tần Liễu không biết đã biến đi đâu, Tần Hòe vốn yên lặng, bị Tần Dương cố ý xếp cho ngồi trong góc, chỉ có thể lo lắng nhìn Tần Tang. Những người khác có lẽ biết hoặc không, dù sao không ai đến nói chuyện với Tần Tang, để mặc cô ngồi như một con búp bê, như thể cô đang ở một hòn đảo không người vậy.

“Tang Tang!”, Tiểu Ly thì thầm gọi, gọi mấy lần Tần Tang mới ngược lên, hàng lông mi dài và dày chớp mấy cái, đôi mắt không hề có tiêu điểm.

An Tiểu Ly như nhìn thấy Tiểu Tần Tang mười năm trước, gõ cửa nhà cô trong đêm khuya.

Trong đêm tối đầu thu giá lạnh, không biết cô đã một mình quay về thành phố C như thế nào, giày mất một chiếc, tóc tai rũ rượi, không dám về chỗ dì Diệp, chỉ có thể tìm người bạn duy nhất, cũng tỏ vẻ bất lực thất thần như vậy, như thể bị cả thế giới bỏ rơi.

“Tiểu Ly”, Tần Tang đã nhận ra bạn thân.

“Tớ đây”, Tiểu Ly cũng bất chấp đây là nơi nào, đứng lên ôm đầu bạn vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng bạn, “Tang Tang, tớ ở đây”.

Nước mắt Tần Tang không còn tìm được, tuôn trào.

Đột nhiên Tần Tang và An Tiểu Ly trở thành tiêu điểm, đại sảnh bỗng chốc im lặng, mọi người đều nhìn họ. Trình Hạo và Sở Hạo Nhiên nhìn nhau, một người đứng lên kéo Tiểu Ly ra, người kia ôm lấy Tần Tang.

Sở Hạo Nhiên nhìn Trần Ngộ Bạch đang tách đám đông đi tới bằng vẻ rất ư khiêu khích, tay vòng qua lưng Tiểu Ly đặt lên vai cô, vô cùng thân mật.

An Tiểu Ly đang định hát anh ta ra thì một luồng khí lạnh quen thuộc ập đến sau gáy cô, tệ thật, sao mà giống... khí chất của ai đó thế?

Cô từ vòng tay Sở Hạo Nhiên quay sang nhìn, phía sau cách một cái ghế sofa, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của Trần Ngộ Bạch như muôn vàn mũi dao phóng “vù vù” tới.

“Anh...”, An Tiểu Ly nghẹn lời, “Không phải anh đi uống rượu mừng hay sao?”.

Trần Ngộ Bạch toàn thân toát ra một luồng khí kinh khủng, chậm rãi và bình tĩnh nói: “Tối đây!”.

An Tiểu Ly đứng lên theo phản xạ, Sở Hạo Nhiên lại ôm chặt cô, trong đôi mắt anh ta tràn ngập vẻ đắc ý và khiêu khích. Trần Ngộ Bạch cười lạnh, đôi môi mỏng hơi mím lại, bỏ đi.

Sau bữa tiệc tối, bên dưới nhường lại cho đám trẻ.

Lúc khiêu vũ, Tần Liễu bất chấp Tần Dương cau mày, chủ động bước lên mời Dung Nham.

Cảnh tượng càng lúc càng thú vị.

An Tiểu Ly thấy Sở Hạo Nhiên đi về phía này, vội vàng kéo Tần Tang đang bị Trình Hạo kéo ra sàn nhảy: “Tang Tang, ra ngoài cho thoáng với tớ đi”. Nói xong mặc kệ Trình Hạo có đồng ý không, cô kéo Tần Tang từ cửa ngách ra ngoài sân sau.

Xung quanh nhà họ Tần đều là cây cối, xanh tốt che phủ, đến mùa lạnh, lá rụng đầy, chỉ còn lại cành cây khẳng khiu trơ trụi.

Trong vườn, chiếc xích đu đang đung đưa trong gió lạnh, Tần Tang lặng lẽ ngồi xuống, đung đưa như một hồn ma. Tiểu Ly đi ra vài bước, từ túi xách mang theo lấy điện thoại ra gọi cho Lý Vi Nhiên.

Mùa đông là mùa Tần Tang yêu thích nhất, vì con người đều mặc quần áo dày cộp, khoảng cách xa hơn. Khoảng cách xa thì tỷ lệ tổn thương cũng nhỏ hơn.

Năm tám tuổi, cũng trong mùa đông băng giá thế này, lần đầu cô từ thành phố C ngồi xe khách đường dài đến bến xe thành phố R, lại từ bến xe đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ về chỗ mẹ cô.

Tần Tang lúc đó không giống bây giờ, lúc đó cô còn biết khóc lóc van xin, cô ôm chân bàn trong nhà gào khóc, nhưng mẹ vẫn nhắc điện thoại lên.

Tần Tang rơi vào ác mộng mùa đông đó, nhà họ Tần lá rơi tuyết bay và con đường về nhà tối tăm năm tám tuổi hòa vào nhau, mẹ cô mặt lạnh lùng và Vi Nhiên mỉm cười cùng lúc xuất hiện...

Lý Vi Nhiên từ xa đã trông thấy một mình Tần Tang ngồi thất thần lạc phách trên xích đu, cánh tay thon mảnh túm lấy sợi dây thừng, bờ vai trần trắng nõn nổi bật trong không khí lạnh buốt, trái tim anh siết chặt lại đau nhói.

An Tiểu Ly cầm gấu váy chạy qua anh, lạnh đến nỗi rứt vai run lấy bầy, chạy lúp xúp vào trong nhà.

Lý Vi Nhiên đến gần Tần Tang, cởi áo khoác xuống đắp lên vai cô. Cô vẫn cúi đầu, không nói gì. Vuốt tóc cô, cuối cùng anh nói với cô câu đầu tiên trong đêm nay: “Chúng ta chia tay đi”.

An Tiểu Ly xoa xoa hai vai đã nổi da gà, đi vào trong suýt nữa đâm vào người ta, cô vội dừng ngay lại, người đó lại tiến lên một bước, áp sát cô. Mùi bạc hà thoang thoảng phả lên mặt cô, không cần ngoái lên nhìn thì Tiểu Ly cũng biết người đó là ai.

“Bộ đồ đẹp quá”, Trần Ngộ Bạch lạnh lùng khen.

Tiểu Ly cười ngọt ngào, “Cám ơn, anh họ”.

Anh ngửa đầu uống cạn rượu, bỗng cười, cúi xuống phả hơi vào tai cô: “Đẹp đến mức anh muốn tự tay xé nó khỏi người em... xé nát vụn!”.

Hơi thở phảng phất mùi rượu của anh phả lên tai cô, cô lập tức lùi lại một bước. Trần Ngộ Bạch tiếp tục lấn tới, nhốt cô vào giữa bức tường và anh, anh cúi xuống nhìn cô, trong mắt có ngọn lửa dục vọng mãnh liệt.

Sở Hạo Nhiên quan sát rất kỹ, lúc này lập tức bước tới, thông thả kéo Trần Ngộ Bạch ra, lôi An Tiểu Ly vào lòng bảo vệ, “Tổng giám đốc Trần rất có duyên với bạn gái tôi?”.

Trần Ngộ Bạch bị anh ta kéo ra, bỗng cười dịu dàng, Sở Hạo Nhiên chưa từng thấy nụ cười của anh nên nhất thời đờ người.

Chính vào giây đó, Trần Ngộ Bạch bước đến, một tay chụp vai anh ta, tay kia túm lấy cánh tay mới tháo bột không lâu bên kia, đập mạnh vào tường, Sở Hạo Nhiên bị tấn công bất ngờ, đau đến không kêu được, chân mềm nhũn đổ ập về phía trước, đầu gối Trần Ngộ Bạch không hề do dự huých mạnh vào bụng anh ta.

Cả quá trình không tới năm giây, An Tiểu Ly kinh ngạc há hốc miệng, Sở Hạo Nhiên đã dựa vào tường trượt xuống, cánh tay bị thương buông lỏng, cánh tay còn hoạt động được thì ôm bụng, cả người co quắp lại.

Mọi người như sôi sục, mấy tay thuộc hạ của Tiêu Miển chụp đồ gì đó chạy lại chỗ Trần Ngộ Bạch, Tần Dương, Trình Hạo và Dung Nham đứng giữa ngăn cản, Trần Ngộ Bạch thông thả tránh được mấy người, xắn tay áo lên, cầm ngược chai rượu, người nào đến thì đập người đó, xông lên hai đứa thì đập cả cặp, ra tay càng lúc càng mạnh bạo, trong đại sảnh bỗng rối loạn hẳn.

Suy nghĩ đầu tiên của An Tiểu Ly là – viên mãn rồi, cuối cùng cũng có đàn ông đánh nhau vì cô, mà lại còn một đám đẹp trai và hoành tráng nữa. Suy nghĩ thứ hai là – dạ dày của Tiểu Bạch!

Nhưng đám đàn ông vây đánh nhau, cô không chen vào được, chỉ có thể đứng bên nhìn Trần Ngộ Bạch một mình không chọi lại số đông, từ từ yếu dần. Trong lúc cấp bách, liếc thấy Sở Hạo Nhiên bị người ta khiêng sang một bên, cô nẩy ra suy nghĩ, lập tức nhào lại, nằm bò trên người anh ta khóc lớn: “Sở Hạo Nhiên! Sao anh không thử nữa?! Anh đừng chết mà!”.

Trước mặt rõ ràng vẫn là người đó, vẫn tuấn tú, cao ráo đẹp trai, nhưng sao lại như cách cả trăm sông ngàn núi? Thâm tình trong mắt anh đâu rồi?

Vi Nhiên... anh không cần em nữa đúng không?

“Em...”, Tần Tang cuối cùng thốt ra một chữ, mới phát hiện ra giọng mình khô và khàn, rất khó nghe. Cô nuốt xuống, dần dần ôm mặt, khóc không thành tiếng.

“Anh đã hỏi em, hỏi rất nhiều lần. Anh cho em bao nhiêu cơ hội, anh muốn cưới em đến nhường nào, nhưng Tần Tang, đối với mối tình này em đã chuyên tâm chưa? Ngay cả niềm vui và sự thành thật cơ bản nhất cũng không chịu cho anh. Tần Tang, em không cần anh. Chúng ta không cần phải ở bên nhau nữa, chia tay đi”.

Anh lạnh lùng bình tĩnh như đang bàn chuyện làm ăn. Tần Tang không nói nổi một chữ.

Tiếng huyền não trong phòng khách vắng tới, Lý Vi Nhiên nhìn vào trong, sải bước vào trong, không quay đầu lại.

Đêm khuya lạnh lẽo lúc nào cũng có gió, ngọn gió như lớp băng mỏng đâm vào cơ thể. Người đàn ông sải bước bỏ đi mặc áo sơ mi phong phanh, sắc mặt đờ đẫn, cô gái phía sau ngồi trên thảm cỏ, lúc này rơi xuống địa ngục.

Giọng nữ lạnh lạnh vút qua phòng khách ồn ào, mọi người đều ngừng lại. An Tiểu Ly thấy chiêu có tác dụng, trong lòng rất đắc ý, nhìn về phía Trần Ngộ Bạch, nhưng lại thấy sắc mặt anh chưa bao giờ phức tạp như vậy – kỳ lạ, phần nộ, đau lòng, cuối cùng bị che giấu bởi sự lạnh nhạt, anh quay mặt đi không nhìn cô.

Bọn Tiêu Miển, Trình Hạo khiêng Sở Hạo Nhiên đi bệnh viện ngay, Tần Dương ở lại xoa dịu khách khứa. Dung Nham bước tới, nắm Trần Ngộ Bạch một cú thật mạnh.

“Mẹ kiếp, chú không thể ra khỏi đây rồi hãy động thủ hả!”, anh ta hạ giọng mắng nhiếc.

Trần Ngộ Bạch vẫy vẫy tay sưng đỏ, đáp gọn: “Không đợi được!”.

Dung Nham liếc nhìn Tiểu Ly đang đứng chờ đợi, ngập ngừng định nói gì, lúc đó Lý Vi Nhiên đi vào, anh ta bèn mượn cớ bỏ đi.

An Tiểu Ly dè dặt đến gần, kéo tay áo Trần Ngộ Bạch, “Anh không sao chứ?”.

“Chưa chết”, giọng anh cứng nhắc.

Vừa lên xe, Dung Nham lập tức gọi điện cho Lương Phi Phàm.

“Ai đó?”, điện thoại riêng để liên lạc giữa sáu anh em lại có một giọng nữ ngọt ngào nghe máy.

“... Chị Yên? Em là Dung Nham, anh Cả đâu rồi? Cho em gặp anh ấy”.

“Chú vẫn chưa chúc Tết chị”, Cố Yên thông thả nói, Dung Nham thăm rửa trong bụng nhưng miệng như bôi mật, chúc một đồng lời ngọt ngào.

“Thật ngoan”, giọng Cố Yên như đang cười, “Lương Phi Phàm đang làm bữa khuya, một tiếng sau chú hãy gọi lại!”.

Điện thoại cúp “rụp” một tiếng nhanh gọn lẹ, Dung Nham bức bối không chịu được nữa, gầm lên với Lý Vi Nhiên đang lái xe: “Đến nhà anh Cả!”.

Lý Vi Nhiên trên đường đi rất ít nói, lúc này nhìn Trần Ngộ Bạch đang nhắm mắt ngồi ở ghế sau qua kính chiếu hậu, dè dặt, “Có cần đến bệnh viện trước không?”.

Tay áo Trần Ngô Bạch dính máu, tư thế nằm cứng đờ, chắc phần lưng cũng bị thương không nhẹ.

Dung Nham gõ gõ cửa sổ, tức tối hỏi, “Chú Ba, sao rồi?”.

“Không chết được”, Trần Ngô Bạch vẫn lạnh lùng. Anh mở mắt ra, vẻ mặt rất mệt mỏi. Không lâu sau chỉ nghe anh bực bội chửi rủa một tiếng nhỏ, sau đó đá vào lưng ghế của Dung Nham, “Gọi điện cho Tần Dương”.

“Cám ơn người ta đã tiếp đãi chúng ta?”, Dung Nham mở điện thoại ra, giấu cọt.

“...Hỏi anh ta... có phải mọi người đã về hết không?”.

Dung Nham hiểu, “ừ” một tiếng, Trần Ngô Bạch không nói gì nữa. Lý Vi Nhiên thở dài khẽ một tiếng, “An Tiểu Ly chưa đi, cô ấy và Sở Hạo Nhiên đi cùng nhau”.

Dung Nham ngớ người, lập tức vừa gọi điện vừa thở dài: “Chú Ba, xem như chú đổ rồi”.

Khóe mắt Lý Vi Nhiên liếc thấy Dung Nham không tìm Tần Dương mà lại gọi điện cho Tần Liễu, tim thoáng rung lên, rốt cuộc vẫn không kìm được, nhân lúc chưa ai nghe máy, anh nói nhanh một câu: “Nói với cô ấy một tiếng là Tần Tang vẫn còn ở ngoài sân sau”.

Tiếng “alo” ngọt ngào của Tần Liễu đúng lúc này vang lên, Dung Nham lại vì lời của Lý Vi Nhiên mà hít mạnh một hơi, ho sặc sụa.

Đám nhóc này uống lộn thuốc hết rồi!

Lúc ba người họ tới nhà họ Lương thì Lương Phi Phàm đang cùng Cố Yên đốt pháo hoa ngoài vườn. Thấy Trần Ngô Bạch bị thương, Cố Yên vô cùng kinh ngạc: “Ai thế? Ngay cả Trần Ngô Bạch cũng không sợ?”.

Lý Vi Nhiên mệt mỏi lắc đầu.

“Chú lại sao rồi?”, Cố Yên vỗ vỗ Lý Vi Nhiên, tét nhất sao lại ử rữ thế kia.

Lúc nói chuyện đã vào đến nhà, Lý Vi Nhiên chọn sofa gần nhất, mệt mỏi đổ ập xuống, một tay nhấc lên che ngang mặt.

Lương Phi Phàm vẫy tay gọi Cố Yên lại, đỡ dành cô vài câu, cô bĩu môi rồi đi lên lầu.

Đợi bóng cô mất hút ở ngã rẽ cầu thang, Lương Phi Phàm mới hỏi Dung Nham: “Chuyện gì thế?”.

“Tiệc Hồng Môn”, Dung Nham nhún vai, “Mấy đứa ở thành Tây đã tính toán hết, có lẽ muốn ra oai với chúng ta? Ai ngờ lão Tam động thủ thật, anh không nhìn thấy đâu, lão Tam của chúng ta đã lâu không ra tay rồi, khá lắm, thật không làm mất mặt bọn này”.

Lương Phi Phàm quan sát Trần Ngô Bạch, trùng mắt với Dung Nham. Dung Nham tỏ ra tủi thân, “Anh trùng em làm gì! Em chỉ lo trông coi Tiểu Ngũ, ai mà biết – anh Cả nói xem, anh có thể nghĩ rằng lão Tam của chúng ta cũng có lúc dùng vũ lực giải quyết tình địch không?”.

Nghe thế, Trần Ngô Bạch nhìn Dung Nham bằng ánh mắt vô cùng bạo lực máu me, Dung Nham lập tức giơ hai tay lên, im tiếng.

Người giúp việc mang trà nóng và điểm tâm lên, Lương Phi Phàm dặn dò băng bó cho Trần Ngô Bạch.

“Vi Nhiên, còn chú thì sao?”, Lương Phi Phàm chuyện qua hỏi Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên nằm đó, như mất đi sức sống, bất động.

“Anh Cả, tiếp theo phải làm sao?”, Dung Nham chà xát bàn tay.

Lương Phi Phàm uống một ngụm trà, “Nếu bọn chúng dám mai phục, thì chắc đã chuẩn bị đối phó chúng ta. Các chú đừng để người ta thất vọng về hành động của ‘Lương Thị’”.

Dung Nham sờ cằm, đôi mắt phượng đào hoa cổ tỏ ra vẻ trong sáng, “Em gái ruột của Tần Dương tỏ ra hứng thú với em, có thể xem là ‘động lực’ được không?”.

Trần Ngô Bạch nhìn Dung Nham vẻ chán ghét, Lương Phi Phàm đáp với vẻ nghiêm túc: “Vậy phải xem người ta có hài lòng với ‘năng lực’ của chú không, đương nhiên việc gian xảo như thế này, năm đứa bọn anh thân là thương nhân tỏ vẻ kỳ thị sâu sắc với chú”.

Dung Nham chìa tay ra, “Ăn không được nho thì chê nho xanh, em biết, năm người luôn ghen tỵ với dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn gọi ông dụ bướm của em”.

Lần này ngay cả Lý Vi Nhiên nằm giả chết trên sofa cũng phải thở dài một tiếng.

Lương Phi Phàm thấy thời gian đã trễ, “Ai ở lại thì tự tìm phòng, anh đi lên đây”.

Dung Nham một mặt cảm thán đêm xuân ngắn ngủi khổ ải, rồi vừa hỏi một câu: “Chiến tuyến rộng không? Vi Nhiên, ông già chú qua Tết là lên chức rồi, hay là quây lớn một chút, đập đổ hết đám ở thành Tây? Xem như là sự hiếu kính của bọn mình với ông già chứ”. Dung Nham chỉ sợ thiên hạ không loạn, đá đá Lý Vi Nhiên, nhưng anh lại khoát tay, “Em không tham gia”.

“Sao? Vạch giới hạn với bọn này à?”, Dung Nham lạ lùng, “Ra nông nổi này mà chú con muốn chừa đường về?”.

“Sao không chừa lại chứ?”, Lý Vi Nhiên thở dài, ngồi lên, “Em cũng chỉ dọa cô ấy thôi, làm sao nỡ bỏ cô ấy thật”.

Dung Nham bỗng không còn gì để nói, da gà nổi đầy người, bỏ chạy lên lầu.

Trần Ngô Bạch lặng lẽ đi lên nghỉ ngơi. Lý Vi Nhiên lười di chuyển, nên ở tạm trong phòng khách.

Tần Dương nín kéo An Tiểu Ly ở lại ngủ một đêm với Tần Tang nhưng cô không chịu.

“Để Tang Tang yên tĩnh đi”, cô nói với Tần Dương, “Bây giờ nó chắc chắn không có cảm giác an toàn, không tin tưởng ai hết”.

Tần Dương nghe ra ý mỉa mai trong đó, có vẻ ngượng ngập, nhưng vẫn đòi đích thân lái xe đưa cô về.

“Lúc này bệnh viện gọi điện nói rằng không sao, chỉ có chỗ gãy trước kia trên tay Sở Hạo Nhiên lại nứt ra, phải bó bột nữa”, Tần Dương trên đường về rất ân cần trò chuyện với Tiểu Ly.

An Tiểu Ly rất lạnh lùng, nghiêm túc nói với anh trai của bạn thân: “Anh không cần nói với em cái này, em và loại người như Sở Hạo Nhiên không hề có chút quan hệ nào hết”.

Tần Dương mỉm cười, “Tiểu Ly, em quá ngây thơ. Có vài chuyện em chỉ nhìn được bề ngoài”.

An Tiểu Ly không muốn tranh luận với anh ta, rất nhanh đã đến chung cư của Tần Tang, cô chào tạm biệt ngắn gọn.

“Nhà của em và Tần Tang thuê chung à?”. Tần Dương cười hỏi, anh ta đã đến đây mấy lần.

“Không phải, đây là nhà Tang Tang, em ở tạm thôi”, An Tiểu Ly chụp lấy cơ hội cuối cùng mỉa mai Tần Dương một câu rồi mở cửa nhảy xuống xe.

Lúc Tần Liễu và Tần Hòe ra sau vườn, Tần Tang co rúm người nằm trên cỏ, trên người vẫn đắp áo khoác của Lý Vi Nhiên.

“Lúc này sao vậy? Ổn quá”, cô bỗng hỏi.

Tần Liễu đỡ cô dậy, ba người đều ngồi trên thảm cỏ, “Trần Ngô Bạch đánh Sở Hạo Nhiên, sau đó hai bên xông vào nhau, trong nhà loạn lắm, lúc này bố gọi anh Cả lên rồi”.

“Trần Ngô Bạch lợi hại lắm, bọn Tiêu Miển bị đánh gục mấy người, hơn chục người đánh một mình anh ấy!”, Tần Hòe rất sùng bái Trần Ngô Bạch dũng mãnh khác thường.

Tần Tang đứng đưng, lão đảo đứng lên, “Đi thôi, bố dạy dỗ Tần Dương xong là tìm chúng ta đấy!”.

Họ đi lên lầu, quả nhiên Tần Dương đang tìm họ, “Tiểu Liễu, bố tìm em, thư phòng”. Tần Liễu rất không tình nguyện “ồ” một tiếng. Tần Hòe nhân lúc bố chưa tìm đến mình thì lủi vào phòng.

“Tần Tang!”, Tần Dương gọi em gái đang quay đi.

Tần Tang quay lại, “Hử?”.

“Xin lỗi”, Tần Dương rất thành thực, “Anh biết em rất khó chấp nhận, nhưng vì không để kinh động đến bố, anh chỉ có thể làm thế này”.

“Lần này không kinh động à?”, Tần Tang hồ hững nói.

“Nếu bố biết chuyện em và Lý Vi Nhiên thì không chỉ giáo huấn vài câu đơn giản như bây giờ đâu. Hạng mục hợp tác giữa chúng ta và nhà Trình Hạo không phải trò đùa, nếu có sơ hở gì ở em...”

“... Anh cứ nên quản em gái mình đi”, Tần Tang lạnh lùng cắt ngang, “‘Lương Thị’ không chỉ có mình một người đàn ông là Lý Vi Nhiên”.

“Nếu là Tần Liễu thì anh không cần phải phí công sức để ép nó đối diện với hiện thực như thế này”, Tần Dương rất bình tĩnh. “Em và Tần Liễu trong lòng anh, chỉ có tính cách khác nhau, Tần Tang, em cũng là em gái anh”.

Tần Tang sửa lại áo khoác đàn ông trên người, cười với Tần Dương, “Thế thì tôi nên cảm ơn anh thế nào đây? Anh trai?”.

Tần Dương cau mày, “Đừng trẻ con như vậy”.

“Anh rảnh lắm hả?”, Tần Tang cau mày vẻ chán ghét, “Không cần lại âm mưu tính toán với bọn Trình Hạo nữa. Trần Ngộ Bạch còn trẻ con hơn tôi nhiều”.

“Hắn đã đánh Hạo Nhiên, Tiêu Miển ra nông nổi đó. Chúng ta cũng không định cho qua. Tần Tang, em và Lý Vi Nhiên phải cắt đứt, nếu không anh chỉ có thể làm đến đây”.

“Ha, lần này lại không sợ kinh động đến bố nữa?”, Tần Tang cười lạnh, “Thực ra cái anh để tâm không phải là kinh động đến bố, mà là người làm kinh động đến bố là ai. Anh biết chuyện Tần Liễu và Dung Nham chắc chắn không che giấu nổi, nên anh đẩy tôi ra trước. Tần Dương, tôi không nói không có nghĩa là không biết gì, anh hà tất phải giả tạo đến mức ép tôi phải trở mặt với anh chứ?”.

Tần Dương lần đầu biết được một Tần Tang toàn thân đầy gai nhọn như vậy, anh ngó người, lại đưa tay ra vuốt tóc cô, cô bất giác tránh né, Tần Dương rút tay lại, “Tần Tang, trong nhà này không ai hiểu em bằng anh. Em quá quan tâm đến bản thân, từ nhỏ đã thế, lại muốn bố mẹ chấp nhận em, lại muốn bản thân sống được thoải mái tự do, em quá tham. Em dựa vào đâu mà cho rằng em có thể không bị tổn thương cả đời này?”.

Những lời này như mũi kim đâm vào cái vỏ bảo vệ đã có vết rạn nứt của Tần Tang, cô cố đè nén sự chua xót trong lòng, về mặt vô cảm quay về phòng.

“Anh thực sự là thương yêu Tần Liễu hơn, đó là vì nó cần người khác yêu thương nó nhiều hơn em. Nếu phụ nữ đều tự bảo vệ mình kín kẽ như em, thế thì cần đàn ông làm gì? Nhưng em là em gái anh, cho dù trái tim em sâu xa đến cỡ nào cũng được, anh không phải là không thương em”.

Giọng Tần Dương như mọc chân bám chặt theo cô, Tần Tang quay lưng lại với anh ta, đôi môi mím chặt.

20. Chương 20

Biết rõ là đau đến long trời lở đất,

anh vẫn không nỡ nhìn em cúi đầu, kéo tay áo anh

và bướng bỉnh hỏi, tại sao? Tang Tang, tại sao không yêu anh?

Hết mừng Tám, An Tiểu Ly phải về công ty làm việc. Sáng đó cô vừa ra khỏi phòng thì điện thoại đổ chuông.

“Alo?”

“Tiểu Ly...”, giọng Sở Hạo Nhiên rất trầm khàn, có vẻ tủi thân. Từ khi anh ta vào viện, An Tiểu Ly dừng nói là đi thăm, ngay cả điện thoại cũng không gọi.

“Ồ, Sở Hạo Nhiên à. Anh khỏe chưa?”, An Tiểu Ly hỏi thăm rất khách sáo.

“Có phải em giận anh không?”

“Anh và người khác hợp mưu ức hiếp bạn thân nhất của tôi, anh nói xem tôi có giận không?”

“Tiểu Ly, Tần Tang rất phức tạp, dính dáng đến mấy nhà bọn anh, thậm chí là đến sự phân chia thế lực của thành phố C”.

“Câm miệng!”, An Tiểu Ly nghe đến đây thì không nhịn được nữa, khinh thường nhất loại đàn ông làm chuyện xấu rồi còn ở đó kể lể, nói gì mà bắt đắc dĩ, vì lợi ích cả thôi, có gì mà phải giải thích, thắng làm vua thua làm giặc, nhìn Trần Ngộ Bạch làm chuyện xấu kia, xưa nay chưa từng giải thích!

“Sở Hạo Nhiên, tôi nói anh biết, cho dù không có chuyện này thì tôi cũng không thích anh, anh nói cho tôi thời gian nhìn rõ Trần Ngộ Bạch là loại người nào, tôi đã nhìn rõ rồi, Trần Ngộ Bạch đẹp trai hơn anh, tốt hơn anh, có trách nhiệm hơn anh xứng làm đàn ông hơn anh, đáng đời anh bị anh ấy đập cho tơi tả! Anh và Tần Dương, Trình Hạo là một đám khốn kiếp nhục nhã bắt nạt phụ nữ! Vô sỉ, mặt dày! Cả đời này tôi cũng không muốn thấy anh nữa!”

Cúp máy, An Tiểu Ly tức tối uống liền hai ly lớn nước lạnh, đi vòng vòng trong nhà, vào WC rồi mới bình tĩnh lại.

Dọn dẹp đồ đạc xong, cô xách túi đến công ty, hôm nay là ngày đầu tiên Tổng giám đốc mới Lý Vi Nhiên đến nhậm chức. Cô cũng do dự không biết nên xin thôi việc hay không, đã chia tay Trần Ngộ Bạch rồi, không thể đến công ty làm trợ lý riêng gì đó nhỉ? Ở lại “Vũ Hưng” thì lẽ nào làm thư ký cho Lý Vi Nhiên?

Lý Vi Nhiên vẫn âu phục trắng thớm, phong độ ngời ngời, không nhận ra đã bị tổn thương vì tình. An Tiểu Ly lắp ba lắp bắp nói rõ ý định của mình xong, anh cười ảm áp, “Chuyên ngành của em không phải là IT sao? Vậy tại sao không đến phòng nghiên cứu phát triển hoặc phòng thử nghiệm? Bắt đầu lại cuộc sống không có nghĩa là không cần đến công việc nữa, ở lại ‘Vũ Hưng’ không được à?”

Giọng anh rất thành thật, An Tiểu Ly bị lung lay, dù sao bây giờ công việc cũng khó kiếm, đãi ngộ của ‘Vũ Hưng’ lại tốt.

“Như vậy được không?”, cô do dự, “Em không muốn núp bóng ai nữa”.

“Yên tâm, nếu em làm không tốt, anh cũng sẽ nghĩ đến việc đuổi em”.

Nói xong hai người đều cười, không khí không còn ngưng ngập căng thẳng như ban đầu, Tiểu Ly không kìm được muốn dò hỏi giùm bạn thân, “Gần đây anh có liên lạc với Tang Tang không?”

Lý Vi Nhiên lắc đầu, anh vẫn chưa hết giận.

“Thực ra...”

“Hello hai vị! Chúc mừng năm mới!”, Tần Tổng lúc này bước vào, cắt ngang lời Tiểu Ly, “Lý Vi Nhiên, chị Minh Châu nói tìm anh có việc, lát nữa sẽ tới”.

Tiểu Ly biết ý lui ra.

Lát sau Tần Tổng đi ra, bị cô kéo lại.

“Cậu nói đưa tôi đi lấy hành lý mà!”, đồ đạc của cô vẫn còn ở nhà Trần Ngộ Bạch, nhưng do những lời lạnh lùng hôm đó của anh, cô không dám gặp lại, nên nhờ cậu Tần Tổng tìm lúc Trần Ngộ Bạch không có nhà để đưa cô đến lấy đồ.

Tần Tổng thực sự sợ hãi, gần đây độ kinh khủng của anh Ba trong bảng xếp hạng đã vượt qua Lương Phi Phàm cộng Cố Yên, chiếm giữ vị trí đầu bảng, ai chọc là chết chắc! Cậu ta vẫn còn một việc rất quan trọng chưa hoàn thành, không thể vì đồ đạc của Tiểu Ly mà chết sớm được!

“Thì chỉ có mấy bộ đồ thôi mà, mua mới là được, tính tiền cho tôi hết được không?”, cậu ta rất vui khi bỏ ra khoản tiền này!

“Không được!”, An Tiểu Ly cuống lên, bóp cổ cậu ta lắc lắc, “Những thứ tôi thích đều ở nhà anh ấy, tôi phải đi phải đi!”.

“Được được được... buông tay ra đã! Thật tôi sắp rơi ra rồi, An Tiểu Ly, tôi nói cậu biết nhé, quen cậu rồi, người ta đều nói tôi mập, mà thực ra tôi đâu có mập, là do bị cậu nhéo tới mức toàn thân phù thũng hết rồi...”

Buổi sáng thức dậy, tấm chăn nặng chịch trên người đè muốn nghẹt thở, Tần Tang trong lúc nửa mê nửa tỉnh bỗng thấy không chịu nổi nữa, cô ngồi bật dậy, tung chăn xuống giường.

Rèm cửa bị động tác gần như xé toang của cô mở tung, ánh nắng khô ráo mùa đông ập vào, có cảm giác vụng về lóng ngóng như vừa được tái sinh.

Thấy Tần Tang xuống lầu, mọi người đều sửng sốt. Vương Di vội đến dìu cô, Tần Liễu và Tần Hòe đang nghịch mấy chơi game, lúc này cũng tùm tùm lại.

Từ buổi tối mừng Ba, Tần Tang nhốt mình trong phòng, ngày nào cũng ngủ mê mệt, bố đã mời mấy bác sĩ đến khám, họ đều không nói được là bệnh gì, đến nỗi bố cuống lên nổi trận lôi đình, lại thêm gần đây Tần Dương bỏ lỡ mấy đơn hàng lớn, năm nay không khí trong nhà cứ u ám, nặng nề.

“Con phải ra ngoài một lát”, Tần Tang ngoan ngoãn uống thuốc, nói với Vương Di.

Vương Di vội đồng ý, gọi tài xế chuẩn bị xe, nghĩ ngơi rồi không yên tâm lắm, “Con vừa khỏe lại, hay là đừng ra ngoài. Muốn gì thì nói với mẹ, mẹ đi mua cho”.

Tần Tang lắc đầu, cuối cùng trong sự kiên trì của Vương Di, Tần Liễu sẽ đi cùng cô.

©STENT: www.luv-ebook

Tần Tang càng lúc càng thấy cô không hiểu Tần Liễu nữa, vốn luôn nghĩ rằng chị cô chỉ biết không nhèo và tiêu tiền, buồn chán sống qua ngày, nhưng lần này về việc của Dung Nham, cô nàng bướng bỉnh tới độ ai cũng phải bó tay. Tần Tang ngồi trên xe đang do dự có nên gọi điện cho Lý Vi Nhiên không, thì cô nàng đã hỏi rõ văn phòng của Dung Nham ở tầng mấy của ‘Lương Thị’ rồi.

“Chúng ta chia tay ở ngã tư trước mặt nhé, trước bữa tối sẽ tập hợp ở đây”, Tần Liễu nói xong nhảy xuống xe. Tần Tang muốn hỏi khoảng mấy giờ, nhưng cô nàng đã mất hút.

Đến “Vũ Hưng”, trợ lý của Lý Vi Nhiên lịch sự chặn Tần Tang lại, nói phải thông báo.

Tần Tang thấy tim nhói đau, mỉm cười gật đầu.

Lý Vi Nhiên lập tức từ văn phòng đi ra, phía sau lại có một đại mỹ nữ trang điểm tinh tế, mặc bộ công sở màu xám nhạt, đôi chân thon dài dưới chân váy bút chì, vô cùng xinh đẹp.

“Làm Ngũ thiếu gia nhà ta cuống đến mức này, chắc chắn cô là Tần Tang?”, cô ta mỉm cười với Tần Tang, “Chào cô, tôi là Cố Minh Châu”.

Tần Tang cũng mỉm cười, ánh mắt lại nhìn Lý Vi Nhiên. “Có thời gian không? Em muốn nói vài câu với anh”.

Chỉ mấy ngày mà cảm cô nhon đi thấy rõ, ngay cả giọng nói cũng ảm đạm u buồn đi nhiều, trái tim ai đó như thắt chặt lại.

“Ăn trưa chưa?”, Lý Vi Nhiên rất tự nhiên nắm lấy tay cô, cô lắc đầu.

“Chị Minh Châu, lát nữa chúng ta bàn tiếp”, anh xin lỗi Cố Minh Châu, cô ta mỉm cười vẻ thông cảm rồi xách túi đi.

Lý Vi Nhiên quay người lấy áo khoác, đưa Tần Tang đến quán ăn gần đó.

Hai người thực ra chẳng bụng dạ nào ăn, gấp được mấy miếng, Tần Tang buông đũa, bình tĩnh hỏi: “Không hỏi xem vì sao em đến tìm anh ư?”.

Lý Vi Nhiên ngược lên, “Ồ, vì sao em đến tìm anh?”.

“Ha ha”, Tần Tang cười, “Vi Nhiên, anh thật tốt”.

Lý Vi Nhiên lặng lẽ nhìn cô.

“Buổi tối lần đầu em gặp anh, anh cười với em, lúc đó em rất hồi hận, nếu hai năm trước gặp anh sớm thì hay biết mấy. Hai năm trước, trong đối tượng bố chọn cho em, Trình Hạo hợp ý em nhất, em và anh ta hẹn nhau mạnh ai nấy sống, nếu không có anh xuất hiện, em thật sự sẽ kết hôn với anh ta. Nhưng không ngờ về sau gặp anh... Tháng trước em nhắc chuyện hủy hôn với anh ta, vốn dĩ sau bữa tiệc mừng Ba sẽ chính thức nói với gia đình hai bên. Và cả chuyện bây giờ anh đã biết rồi, em là cô Ba của nhà họ Tần”. Tần Tang giải thích, không nhìn ra cảm xúc gì, “Tối đó em đã quá mất bình tĩnh, hôm nay đến đây để nói tiếng xin lỗi với anh. Là em không tốt, em không nên giấu anh. Và còn, em đồng ý chia tay”.

Mỗi câu cô nói, bàn tay cầm đũa của Lý Vi Nhiên càng siết chặt hơn, anh bắt buộc phải cố gắng để kiểm soát bản thân, mới không đưa tay bóp chết cô nàng đó.

Thời tiết cũng trở nên xấu hơn, mây tầng tầng lớp lớp che phủ, gió Bắc cuốn bụi và lá khô đập rào rào vào cửa sổ, hoang tàn lạnh lẽo.

“Em đi trước đây, tạm biệt”, Tần Tang tao nhã nói.

Xem Lý Vi Nhiên, ngay từ đầu em đã biết, hai ta gặp nhau sẽ chỉ có hai kết cục, một là em đi, anh sẽ cô đơn, mất mát, tiếp tục cuộc sống của anh; hai là em đau đến long trời ở đất, anh vẫn tiếp tục cuộc sống của anh.

Biết rõ sẽ đau đến long trời ở đất, em vẫn không nỡ nhìn anh cô đơn mất mát.

Em không nỡ nhìn anh cúi đầu, kéo tay áo em bưng bình hỏi, tại sao? Tang Tang, tại sao không yêu anh?

Vi Nhiên yêu quý, vì, Tang Tang nếu yêu anh, sẽ mãi mãi không thể quay lại.

Nhưng vẫn yêu anh, vẫn mãi mãi không thể quay lại...

Rầm!

Phía sau vang lên tiếng động cực lớn, Tần Tang bàng hoàng quay lại, Lý Vi Nhiên đã hất đổ bàn bát tiên sau lưng, cảnh tượng thê thảm.

Quản lý quán ăn đứng bên ngoài hoảng sợ gõ cửa bước vào, “Ngũ thiếu gia...”

“Cút ra ngoài!”, Lý Vi Nhiên quát.

Tần Tang chưa từng thấy anh nổi cơn thịnh nộ như vậy, nhất thời cũng ngẩn ra, đến khi anh ép sát bên người cô, ấn cô vào lòng, sức mạnh đến độ muốn bóp chết cô. Tần Tang nghệt thở, đâm vào lưng anh đòi buông tay.

“Không buông!”, Lý Vi Nhiên ngang ngược, “Cho em nghệt thở chết! Xem ai còn dám chọc giận anh nữa!”.

Tần Tang thật sự sắp bị anh làm cho nghệt thở, tay chân vung vẩy loạn xạ, dở khóc dở cười, rõ ràng là đến chia tay trong buồn bã, sao lại thành ra thế này?

Lý Vi Nhiên này, thật sự kiếp số của cô.

“Cậu nhanh lên đi!”, Tần Tổng cuồng quát giục toáng lên.

“Biết rồi biết rồi!”, An Tiểu Ly không thể tìm thấy đồng hồ báo thức của mình.

“Nếu bị anh Ba phát hiện ra tôi đưa cậu tới, mười năm tiếp theo có thể cậu không nhìn thấy tôi đâu”, Tần Tổng lắc đầu than thở. Seven Up lúc này tự đứng từ ngoài chạy vào, lao tới chỗ An Tiểu Ly đang tìm đồ, đẩy cô xuống rồi liếm mặt như điên, An Tiểu Ly vừa tránh vừa cười như nắc nẻ.

Một giọng đàn ông trách mắng, Seven Up ngoan ngoãn buông cô ra, An Tiểu Ly nghe thấy tiếng răng đánh lập cập của Tần Tổng sau lưng.

Trần Ngô Bạch mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, tay áo xắn lên, để lộ những vết băng bó, khiến cô nhìn mà kinh hãi.

An Tiểu Ly ngượng ngập tự bò dậy, phủi phủi bụi vốn không hề có trên người, “Em... đến lấy đồ”.

Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhìn cô, Tần Tổng lại lùi lại xa hơn.

“Anh có nhìn thấy đồng hồ báo thức của em không? Rất giống một trái táo, em luôn để ở đầu giường... không tìm thấy”.

An Tiểu Ly nói xong thì hối hận ngay, vì ánh mắt Trần Ngô Bạch càng hung dữ. Hình như không nghĩ ngợi được nên trông anh rất mệt mỏi, trên cằm lún phún râu xanh chưa cạo. Tuy cô biết Trần Ngô Bạch luôn có tính tấn công, nhưng một Trần Ngô Bạch thế này càng khiến cô hoảng loạn, một nỗi chua xót ập đến, không thể nói rõ bằng lời.

Trần Ngô Bạch nhìn cô một lúc, bỗng chụp lấy vai cô, lôi cô xềnh xệch ra ngoài. Tần Tổng vẫn còn lương tâm, nhanh chân chạy theo chặn Trần Ngô Bạch lại.

“Cái đó... anh Ba”, Tần Tổng lấp bắp, dù sao cũng là người cậu ta dẫn tới, đừng xảy ra chuyện gì là được, “...Anh đừng giận, cô ấy... không hiểu chuyện”.

An Tiểu Ly nhớ hôm đó Trần Ngô Bạch đã giận dữ nói rằng, nếu còn xuất hiện trước mặt anh thì anh sẽ làm cho cô sống không bằng chết hay gì đó, vội vàng hoa chân múa tay kéo theo Tần Tổng để cầu cứu.

“Em sợ anh?”, Trần Ngô Bạch nhắc người đang vùng vẫy lên, lạnh lùng hỏi.

An Tiểu Ly gật đầu không chút do dự. Chưa đợi cô phản ứng, anh đã cười lạnh lẽo, buông tay ra ném cô cho Tần Tổng, “Mười phút, dọn hết đồ rồi rút ngay. Lần cuối tôi cảnh cáo em, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không dọa em chơi đâu”, nói xong về mặt vô cảm quay người vào phòng.

Tần Tổng vỗ ngực, thở phào, lại nhớ ra gì đó nên vội đuổi theo, “Bên anh Hai nói đã phục kích mấy đơn hàng của bên thành Tây rồi, nhưng không có động tĩnh gì nhiều, nhờ em hỏi anh khi nào quay về làm việc”.

“Cút!”, Trần Ngô Bạch bỗng nổi giận đùng đùng, gầm lên một tiếng làm Tần Tổng hoảng loạn lùi lại mấy bước.

Cửa phòng ngủ đóng “rầm” một tiếng, Tần Tổng lùi lại một bước đạp phải An Tiểu Ly, không nặng lắm, nhưng mắt cô lại hoe đỏ.

“Khóc cái gì...”, Tần Tổng cuống lên, “Còn không đi dọn đồ mau lên, quá mười phút là anh ấy xử cậu thế nào thì tôi không dám ngăn cản đâu!”.

Tiểu Ly sụt sịt, đồng hồ báo thức trái táo cũng không cần nữa, cùng Tần Tổng xách túi lớn túi nhỏ lao ra ngoài như bỏ trốn.

Lên xe, cô thỏa sức khóc to, Tần Tổng vừa lái xe vừa đưa khăn giấy cho cô, “Đau lòng như vậy thì còn chia tay cái nỗi gì, về nói vài câu là được mà, Tiểu Bạch sẽ không so đo với cậu đâu”.

“Là tôi đá anh ấy”, Tiểu Ly khóc, mũi đỏ ửng, “Muốn làm lành thì cũng phải là anh ấy dỗ dành tôi chứ!”.

Tần Tổng thắng gấp xe làm chiếc xe ngừng lại xiêu vẹo, nhìn cô vẻ không tin nổi, “An Tiểu Ly, cậu chán sống rồi hả? Cậu đá Trần Ngô Bạch? Cậu đúng là... kỳ hóa khả cư[1]!”

[1] Chỉ việc thu gom những hàng quý hiếm, đợi khi cao giá sẽ tung ra bán.

An Tiểu Ly lườm cậu ta, chẳng trách Tang Tang coi thường, trình độ thành ngữ còn không bằng cô.

Đến chung cư An Tiểu Ly mới thuê, dọn đồ lên trên, Tần Tổng nói còn có việc phải đi trước, An Tiểu Ly đưa cậu ta ra cửa, cậu ta bỗng nghiêm túc nói với cô: “Tôi vẫn là lần đầu thấy Trần Ngô Bạch buồn bã vì ai đó như vậy, bây giờ anh ấy cả công ty cũng không thèm đến, những năm trước, lễ tết gì đó cũng chưa từng thấy anh ấy nghỉ phép, nhưng năm nay trước tết sau tết anh ấy xin nghỉ nhiều như vậy, tính ra cũng đều vì cậu, ngay cả anh Cả của tôi cũng nói anh ấy thay đổi rồi. Anh ấy thật lòng yêu cậu, tôi quen anh ấy bấy lâu, ngoài những lần liên quan đến tính mạng, chưa từng thấy anh ấy ra tay xử ai bao giờ, cậu nghĩ xem anh ấy là người rất hiếm độc, có bao giờ mà đến nỗi không kiềm chế được như vậy không, loại như Sở

Hạo Nhiên, muốn đối phó với hắn thì chỉ cần anh ấy động ngón tay thôi là xong, hà tất phải mất mặt đến nỗi đánh nhau ở nhà họ Tần, còn bị thương nữa. Cậu... cứ suy nghĩ kỹ đi. Sống một mình phải cẩn thận, nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, lúc nào tôi cũng sẽ tới ngay”.

Tiểu Ly ngơ ngẩn, tròn mắt lại ươn ướt, nhéo mạnh tay Tần Tổng đau đến độ xuýt xoa.

“Tiểu cảm thú, chị đây sau này sẽ đối xử tốt với cậu”.

Tần Tổng xoa xoa cánh tay lại đỏ bầm, “Được thôi, vậy bây giờ Tang Tang chia tay anh Năm rồi, cậu giúp tôi theo đuổi cô ấy đi”.

An Tiểu Ly nước mắt nước mũi đầm đìa, gật đầu lia lịa.

Lý Vi Nhiên sa sầm mặt tính tiền, vẫy xe taxi nhét cô vào trong rồi đóng mạnh cửa lại, trước khi đi lại không nở không nói gì với cô, nhú mày tức tối dặn dò: “Mấy hôm nay đừng có chạy lung tung!”.

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu, giọng anh ấm áp hơn, “Chuyện gì cũng có anh rồi, em đừng suy nghĩ bậy bạ!”.

Anh quay người đi. Tài xế hỏi mấy lần đi đâu, Tần Tang mới sực tỉnh. Cô đang rối, hướng hồ còn phải đợi Tần Liễu cùng về nhà, thế là xuống xe, chậm rãi đi bộ trên con đường cũ.

Lý Vi Nhiên... hôm đó anh nói chia tay, là tức giận nhất thời? Thế thì anh không phải không cần cô nữa?

Buổi tiệc mừng Ba, cho dù ai lên kế hoạch, Trình Hạo chỉ ít cũng biết, thế thì là Trình Hạo đã kể cho Tần Dương nghe chuyện của cô và Lý Vi Nhiên? Hóa ra là Trình Hạo lừa cô? Anh ta không muốn hủy hôn?

Phải nói với bố ư? Bố sẽ phản ứng thế nào?

Tần Tang cảm thấy bản thân đã làm rối cục diện, những gì cần khai thật thì không nói, còn những điều không nên nói thì đã nói hết cho người ta biết.

Hay cứ nói chuyện trước với Trình Hạo, Tần Tang quyết định.

Trên đường nghĩ về những chuyện đó, cô không để ý đến một chiếc Benz màu đen đi theo cô đã mười phút rồi.

Châu Yến Hồi ngồi trong xe cười rất vui vẻ, xem ra cô bé này không nhạy cảm như anh ta tưởng, sao ngang nhiên theo cô lâu vậy rồi vẫn chưa bị phát hiện?

“Tang Tang”, anh ta không tìm được, cuối cùng xuống xe.

Tần Tang nghe giọng anh ta, theo phản xạ quay đầu lại, da gà càng nổi lên. “Chào anh”, cô vẫn miễn cưỡng cười.

Châu Yến Hồi cười và bước lại, cúi xuống tiến sát vào mặt cô, “Lâu quá không gặp, Tang Tang”. Giọng anh ta trầm ấm quyến rũ, đường nét gương mặt như lưỡi dao, không có nhân tính, nhưng Châu Yến Hồi quả thật rất đẹp trai.

“Lâu quá không gặp”, Tần Tang rất khó chịu trước khoảng cách gần như vậy, giọng cứng nhắc thấy rõ, “Xin gọi tôi là Tần Tang”.

“Được, Tần Tang”, Châu Yến Hồi lùi lại một bước, mỉm cười rất lịch sự, trong lòng lại đang suy nghĩ dữ dội xem phải dùng công cụ nào để giáo huấn cái cô nàng không ngoan ngoãn này. “Trùng hợp gặp nhau như vậy, đi uống một ly trà nhé?”.

“Xin lỗi, không rảnh. Lần sau đi”, Tần Tang đương nhiên từ chối.

Châu Yến Hồi cau mày thắc mắc, “Anh chẳng đã nói với bố em rồi sao, anh sẽ chăm sóc tốt Lâm Lâm, ông không chuyển lời với em à? Em còn bận rộn gì nữa?”.

Ánh mắt Tần Tang lập tức trở nên sắc nhọn, chẳng trách bố lại biết chuyện Tiểu Hòe, hóa ra là anh ta giả trò sau lưng!

“Châu Yến Hồi, rốt cuộc anh muốn gì?”.

Anh ta bỗng cười phá lên, “Em”. Anh ta kể sát tai cô, hơi thở phả ra cũng lộ vẻ tà ác.

Cảm giác của Tần Tang lúc này như nuốt phải con kiến hôi, ánh mắt cô vô cùng lạnh lẽo liếc nhìn anh ta, lạnh lùng buông ra hai chữ, “Đồ điên”. Nói xong cô mặc kệ anh ta, vẫy xe taxi bỏ đi.

Vừa nói cho tài xế biết nơi đến, điện thoại của Tần Tang réo vang. Một số lạ, nhưng là giọng nói vừa này vang lên bên tai cô.

“Cứ suy nghĩ cho kỹ về ý kiến của anh nhé”, Châu Yến Hồi vẫn thông thả, như rất chắc chắn phần thắng, “Dù sao, anh rất có thành ý”.

“Cút”, Tần Tang rất bình tĩnh, rất nghiêm túc.

Không có Trần Ngộ Bạch, An Tiểu Ly cũng như những cô gái khác vừa bước chân vào làm việc, rất bình lặng êm ả.

Ngoài những lúc nửa đêm đá chặn ra bị lạnh cóng, quay sang ôm người bên cạnh nhưng không có ai, mới sức nhớ ra sẽ chẳng ai còn bị cô đâm sầm vào, choàng tỉnh đắp lại chăn cho cô, rồi lại ôm vào lòng thật ấm áp.

Ngoài những lúc đi siêu thị mua đồ, chọn rất nhiều mới sức nhớ ra, chỉ có một mình cô, không cần phải nấu nhiều như vậy.

“Này!”, Tần Tổng vỗ mạnh vai An Tiểu Ly, “Rốt cuộc có đi hay không?”.

An Tiểu Ly giật mình, dụi dụi sống mũi cay cay, hít một hơi, “...Trần Ngộ Bạch có đi không?”.

Lúc tan sở vừa hay gặp được Tần Tổng, nói đến tìm Lý Vi Nhiên cùng đi thử những món cây nhà lá vườn ở ngoại ô, nhưng Lý Vi Nhiên không rảnh. Nghe Tần Tổng cứ gọi anh Năm anh Năm, cô nhớ đến Trần Ngộ Bạch.

“Không đi, bây giờ anh ấy đổi cách điên rồi, xem mình là robot, việc của bọn này đều do một mình anh ấy làm hết!”, Tần Tổng mở cửa đẩy cô lên xe.

Kỷ Nam ngồi trên xe đợi đến nóng ruột, cửa vừa mở tưởng là Tần Tổng, không nói không rằng đá một cú, “Chậm muốn chết!”.

An Tiểu Ly làm sao thoát được cú đá của quán quân võ thuật toàn quốc, tay vô thức đưa ra đỡ. Gầm xe lại hơi cao, cơ thể cô nhỏ bé lại đang nghiêng người về phía trước, bị đá trúng khuỷu tay.

“Xin lỗi xin lỗi!”, Kỷ Nam rất hối lỗi, xoa xoa tay cô, “Cũng may cũng may, chưa gãy! Có thể ngày mai sẽ hơi sưng, buổi tối về tôi sẽ lấy rượu ra xoa cho cô!”.

Tần Tổng ngồi phía trước khởi động xe, cứ thở dài lắc đầu, lần này có người thăm rồi.

Kỷ Nam rất hối lỗi nên cứ khoác vai cô an ủi, An Tiểu Ly lại khoanh tay ngồi né sang bên. Kỷ Nam này tuy là tuyệt thế tiểu thụ, nhưng vẫn có khác biệt với phụ nữ, cứ áp sát thế này là sao!!!

Lái xe gần hai giờ đồng hồ mới tới chỗ ăn. Ăn giữa chừng thì sắc mặt Kỷ Nam chợt thay đổi, buông đũa lao đi mất. Tần Tổng đuổi theo sau, lát sau ngượng ngùng gãi đầu quay về, “Cái đó... Tiểu Ly, ưm... cậu có thể đi đến... nhà vệ sinh được không? Kỷ Nam muốn mượn cậu một món đồ”.

“Đồ gì?”.

Tần Tổng đỏ mặt, kể tai cô thì thầm mấy câu, An Tiểu Ly sững sờ tới mức suýt thì đâm đầu vào trong nôi đất – băng vệ sinh? Kỷ Nam là con gái?!

Hóa ra không phải tuyệt thế tiểu thụ, mà là nữ giả thành nam!

Mấy nhà thành Tây gần đây chuyện gì cũng không thuận lợi, nơi cung cấp hàng hóa bị mua đứt, bảy tám đơn hàng đang bàn hợp đồng trong một đêm thất bại hết, đối phương nói có người ra giá cao hơn v.v...

Trong lòng họ rất rõ, là “Lương Thị” đang ra tay sau lưng.

Tần Tang mong sẽ cho Tần Dương một bài học, nhưng cùng lúc đó cô cũng lo nếu làm lớn chuyện thì việc của mình sẽ không thể giải quyết.

Cô ôm tâm trạng thấp thỏm bồn khoăn đó, đi hẹn hò với Lý Vi Nhiên.

Tiếp đó là cô phải khai thật với bố, vẫn là Lý Vi Nhiên ra mặt giải quyết, cô không dám tự ý quyết định.

Lý Vi Nhiên hôm nay hình như không tức giận nữa, nhưng vẫn chưa quay lại mức vừa nhìn thấy cô đã tình cảm thắm thiết như xưa. Tần Tang thầm cảm thấy tủi thân, nên càng ngoan ngoãn hơn, ngay cả đi đâu ăn gì cũng không hỏi.

Chiếc xe lái đến trước cổng một khu nhà, tiêu binh đứng hai bên cổng đều hành lễ. Lý Vi Nhiên lái thẳng vào trong, trên đường cứ mấy mét lại có người mặc quân phục đi tuần, cuối cùng xe dừng lại trước một ngôi biệt thự hai tầng ở phía cuối con đường, anh ra hiệu cô dừng nhúc nhích, anh xuống xe trước rồi tự mở cửa dẫn cô xuống.

Tần Tang được anh dẫn vào trong nhà, binh lính ở cửa đều đứng nghiêm hành lễ, Lý Vi Nhiên gạt đầu, trong lòng cô càng hoảng loạn.

Đây là... nhà anh sao?

“Vi Nhiên...”, Tần Tang đi chậm lại, khẽ gọi anh.

Lý Vi Nhiên cười, ôm lấy cô, khẽ nói vào tai, “Bố anh hiếm khi ở nhà ăn cơm, anh dẫn em đến gặp ông”.

“Anh phải nói cho em biết trước chứ, chí ít cũng phải chuẩn bị quà”, cô nhỏ giọng nói.

Lý Vi Nhiên nắm tay cô, cúi xuống hôn lên khóe mắt cô, “Không cần, em đến là tốt rồi”.

Tâm trạng thấp thỏm của cô vì nụ hôn nhẹ nhàng đó mà bay biến, cho dù gấp rút gặp bố mẹ anh như vậy, cô cũng không thấy sợ nữa.

Hiểu lầm Kỷ Nam lâu như vậy, An Tiểu Ly rất hổ thẹn, đêm đó ở lại, cô rất chuyên tâm phục vụ Kỷ Nam, ngủ cùng thì khỏi phải nói, nửa đêm Kỷ Nam đi vệ sinh cô cũng đi theo.

Kỷ Nam từ nhà vệ sinh ra, thấy Tiểu Ly khoác áo nhưng, dụi mắt đứng ngoài đợi thì trong lòng bỗng có cảm giác như từng quen biết.

“Tiểu Ly, thực ra cô và Cố Yên có hơi giống nhau”, về phòng nằm xuống, Kỷ Nam không ngủ được nên nói chuyện với cô.

Tiểu Ly mơ màng: “Ý cô là cùng xinh đẹp đáng yêu hả?”.

Kỷ Nam phì cười, đưa tay捏 má cô, “Cố Yên lạnh lẽo, cô thì mơ hồ, nhưng hai người đều gặp đúng người, có anh Cả thì Cố Yên càng không để ý đến ai nữa, cô thì có anh Ba, dù mơ hồ mấy cũng chẳng ai dám bắt cô cả”.

An Tiểu Ly bỗng tỉnh hẳn ngủ, “Có Trần Ngộ Bạch, tôi chỉ riêng bị anh ấy bắt còn chưa đủ, làm gì còn chỗ cho ai gài bẫy tôi?”.

Kỷ Nam ngó ra, rồi cười, “Cô còn nhỏ, cô không biết đâu, cả đời chỉ bị một người bắt, là chuyện tốt đẹp đến nhường nào!”.

Từ nhà họ Lý ra về, mẹ Lý Vi Nhiên rất quyến luyến Tần Tang, cứ nói cô phải đến chơi thường xuyên, còn捏 con trai mấy cái, cảnh cáo anh không được bắt nạt con gái người ta, nếu không sẽ cho anh biết mặt.

Lý Vi Nhiên cười hì hì khoác tay Tần Tang lên xe, chiếc xe vừa ra khỏi mấy ngã rẽ thì bỗng thẳng gấp lại, ngừng bên đường.

Lý Vi Nhiên chống cự lại Tần Tang bỗng lao vào cù anh như con mèo hoang, cười đến không thở nổi: “Sao thế? Họ chẳng phải đều rất thích em hay sao, làm gì đó! Mưu sát chồng hả!”.

Tần Tang ngồi hẳn lên người anh, bóp cổ anh, “Anh dọa chết em rồi! Dọa chết em! Dọa chết em hả!”, trước kia cứ nghĩ xem gặp cha mẹ anh phải tặng quà gì nói lời gì, nghĩ đi nghĩ lại vô số trường hợp, nhưng chưa từng nghĩ sẽ như tối nay, lúc này cô thật sự bị anh dọa đến nhũn cả chân.

Đùa nghịch một lúc, hơi thở anh nặng dần... Tần Tang sợ tỉnh khi anh đột ngột bám lùi ghế ra sau, cô lùi lại, phần hông đè lên còi xe.

Binh lính đứng hai bên cổng từ lúc xe Vi Nhiên đột ngột thắng gấp đã thấy không ổn, lúc này nghe tiếng còi thì tưởng anh gọi người đến giúp, vội chạy lại.

Tần Tang cuống quýt trèo xuống, nhưng không thể thoát ngay ra ngay được, cuống đến nỗi cô nắm tay đảm anh mấy cái.

Lý Vi Nhiên thấy cô xấu hổ mềm nhũn người, ngoan ngoãn gục trên ngực mình bất động thì không nỡ chọc ghẹo cô nữa, ấn cô xuống thấp hơn rồi mở cửa sổ hơi lộ đầu ra, “Không sao, đừng đến đây”.

Hai người lính do dự cúi chào rồi đi, thỉnh thoảng ngoảnh lại nhìn. Lý Vi Nhiên vỗ vỗ lưng Tần Tang, dịu giọng hỏi, “Sao vậy? Không nở dậy à?”.

Tần Tang không trả lời, anh thẳng eo lên chạm vào người cô, cô mới nói như nức nở: “Lý Vi Nhiên em hận anh chết được! Đùi em bị chuột rút không nhúc nhích nổi!”.

©STENT: www.luv-ebook

Ngoại ô thành phố C được quy hoạch rất tốt, đồng ruộng từng khoảnh lớn, những ngôi nhà được xây rất đặc biệt, nhìn ra xa trông rất thích mắt.

Trần Ngộ Bạch hôm nay cũng ăn vận rất thích mắt: áo len cổ àu đen, áo khoác cổ lật màu trắng, quần ôm màu ghi và giày da. Chắc vì gầy đi một chút nên trông anh rất có tinh thần, hàng lông mày hơi nhíu, ánh mắt lạnh lùng quét qua, sát khí bùng bùng.

“Tay nào bị thương?”, anh nhảy từ trên chiếc Land Rover màu xám bạc xuống, cũng không thèm chào Kỷ Nam, Tần Tổng mà đến thẳng đến chỗ An Tiểu Ly, hỏi cô với vẻ hơi thô lỗ.

An Tiểu Ly vô thức đưa tay ra cho anh xem, thực ra hôm nay sáng dậy cô đã thấy đau hơn hôm qua, còn sưng nữa, nhưng trước mặt Kỷ Nam thì cô lại ngại than vãn.

Trần Ngộ Bạch đẩy tay áo cô lên cao, nhìn vết thương, hơi bấm mạnh thì nghe tiếng cô hít hà một cái, tay anh hơi run, khựng lại.

Kỷ Nam đã sờ da gà trước ánh mắt hung tợn của Trần Ngộ Bạch, vội cười giả lả: “Em không cố ý! Em tưởng là Tiểu Lục, đùa chơi thôi, ai dè là Tiểu Ly!”.

Trần Ngộ Bạch cười cười với cô, giọng dịu dàng, “Không sao”.

Tần Tổng vừa nghe giọng nói dịu dàng quen thuộc thì rung mình một cái, lần trước anh Ba sau khi dịu dàng như vậy thì cậu ta đã bị đẩy đi tận nửa năm!

Trần Ngộ Bạch khéo môi vẫn nở nụ cười dịu dàng, “Chúng ta đi thôi”.

Anh càng hiền hòa thì Tần Tổng và Kỷ Nam càng run trong lòng, trong sự bất an, hai người đều không nói không rằng cưỡng ép An Tiểu Ly ngồi vào ghế phụ.

Đến thành phố, hai người đều biết ý đòi xuống xe “đi dạo”, Trần Ngộ Bạch mỉm cười đồng ý, rồi thả họ xuống gần đó. An Tiểu Ly đã ngủ thiếp giữa đường, vô tri vô giác.

Đến cổng tiểu khu nhà Tần Tang, Trần Ngộ Bạch thắng xe lại vững vàng, do dự một lúc rồi đẩy cô, “Dậy đi”.

An Tiểu Ly lằm bằm van xin, “Đừng mà... Tiểu Bạch... em buồn ngủ lắm...”

Buổi sớm rõ ràng rất lạnh đó, sau khi cô thốt ra câu đó, trong tích tắc bỗng ảm áp hẳn.

Trước kia anh ghét nhất là cô ngủ nướng, có lúc cuối tuần hiếm khi được nghỉ, anh muốn đưa cô đi đâu đó chơi, cô lại nằm ỳ ra, không đến trưa quyết không dậy. Mấy lần trước anh nghĩ chắc buổi tối hành hạ cô quá nhiều, nhưng về sau cũng thử tối thứ Sáu bớt lại, cô vẫn như vậy, ôm chăn nhắm mắt không chịu dậy, đợi anh nổi giận mới nũng nịu: “Em buồn ngủ lắm... Tiểu Bạch, xin anh mà, cho em ngủ tiếp nhé...”

Trần Ngô Bạch nhìn chăm chăm cô đang ngủ say, nghĩ đến những khoảnh khắc ấm áp khi ở bên cô, bỗng cảm thấy mình quá ngu ngốc.

Cuộc đời mỗi người, phải bao gian khó, bao hố sâu vực thẳm và phải cần bao nhiêu hạnh phúc, trùng hợp, mới có thể gặp được một người giữ được trái tim mình, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Cuối cùng An Tiểu Ly dần tỉnh lại, mơ màng trông thấy Trần Ngô Bạch đang nhìn mình vẻ suy tư, cô vội ngồi thẳng lại, cúi mép xem có chảy nước miếng không, rồi lại dụi mắt mới yếu ớt hỏi: “Ủm... xin lỗi, em làm chậm trễ anh hả?”.

Trần Ngô Bạch thu ánh mắt lại, quay đi nhìn phía trước, lạnh nhạt “ừ” một tiếng.

“Ủa? Sao anh lại đưa em tới đây?”, Tiểu Ly thò đầu ra ngoài, hỏi.

Trần Ngô Bạch khéo léo xoay vô lăng quay đầu xe, “Anh quên em đã dọn nhà. Đói không?”.

Tiểu Ly lắc đầu, nhưng suy nghĩ lại, “Đi ăn trưa thôi, em mời, cảm ơn anh đến đón em”.

“Anh tới đón Kỷ Nam và Tần Tổng”, Trần Ngô Bạch từ chối gọn “ý tốt” của cô.

An Tiểu Ly đã quen với tính khí kỳ cục của anh, “Vậy em đói rồi, chúng ta đi ăn nhé?”.

Trần Ngô Bạch hừ một tiếng, từ ngã tư rẽ sang, tiến thẳng đến quán ăn.

21. Chương 21

Thực ra người đời rất nồng nhiệt, chỉ có điều chính bản thân cô lại khép mình trong cô đơn, lạnh lẽo.

Lúc hẹn gặp Trình Hạo, Tần Tang rất do dự. Lý Vi Nhiên từng nói, cả nhà họ Tần và Trình đều không cần cô ra mặt giải thích, anh sẽ chịu trách nhiệm cưới cô về.

Nhưng nếu có thể giải quyết lặng lẽ và hòa bình cũng đâu phải chuyện xấu? Nên cô vẫn đi.

Lúc cô đến thì Trình Hạo đã chọn đồ uống, Tần Tang cầm thìa xúc, đùa với anh ta: “Có độc không đó?”.

Trình Hạo vẫn tỏ ra bốn cột, nhún vai cười, hình như không hề cảm thấy hối lỗi về chuyện buổi tiệc.

“Em có biết sau Tết, bên Lương Thị luôn phục kích mấy nhà bọn anh ở thành Tây?”, anh ta nói thẳng.

Tần Tang lắc đầu, “Đó là chuyện của cánh đàn ông các anh, em không quản được”.

“Đơn hàng của chúng ta hoặc bị người ta trả giá cao cướp đi, hoặc nguồn cung cấp hàng ngừng cung cấp. Một cách rất trực tiếp và đơn giản, ‘Lương Thị’ thậm chí còn không cần dùng những công ty nhỏ dưới trướng để che đậy, mà cố ý tuyên chiến với bọn anh...”

“Không phải ‘chúng ta’”, Tần Tang nghiêm túc sửa lại, “Là... ‘các anh’”.

“Em vẫn chưa gả đi, đã thành người của họ rồi à?”, Trình Hạo cau mày, “Tần Tang, nếu anh thật sự có chút thích em, em bảo anh phải chịu đựng thế nào?”.

Tần Tang cười, không giải thích.

“Lý Vi Nhiên là người của Lương Thị, em chia tay anh, yêu anh ta, vốn đã là khiêu chiến sự ổn định của liên minh các nhà bọn anh. Nếu lần này to chuyện, Lương Thị và chúng ta – ý anh là nhà họ Tần và nhà anh, Lương Thị và hai nhà chúng ta sẽ rạn nứt, đến lúc đó cô con gái ngoan trong mắt bác Tần, có cần chạy trốn cùng Lý Vi Nhiên không?”, Trình Hạo bỏ đi dáng vẻ bốn cột, công tử đào hoa thường thấy, rất sắc bén thẳng thừng.

Tần Tang nhún vai, vẫn đứng đưng, “Anh nên đi nói với Vi Nhiên những lời này, anh ấy không cho em nhúng tay vào, nếu biết em lo lắng thì anh ấy sẽ giận lắm”.

Trình Hạo cười lạnh, “Tang Tang, em thật tàn nhẫn. Phải, anh và Tần Dương bày ra vở kịch đó, nhưng nếu em là anh, em có cam tâm để vị hôn thê của mình bị cướp mất không? Tuy anh không định một lòng một dạ với em, em cũng sớm biết và ngầm đồng ý rồi mà? Tại sao còn thay đổi?”.

Điện thoại đổ chuông, là Lý Vi Nhiên, Tần Tang nhìn Trình Hạo rồi nghe máy.

“Em ở đâu?”, giọng Lý Vi Nhiên có vẻ không vui.

Tần Tang nhảy cảm đoán ra có khả năng anh biết cô đến đây gặp Trình Hạo rồi, “Ồ, em và Trình Hạo gặp nhau, có chuyện cần nói. Sao vậy? Nghĩ ra buổi tối muốn ăn gì chưa?”.

Giọng cô dịu dàng ngoan ngoãn, Lý Vi Nhiên hình như không bực bội nhiều nữa, nói vài câu rồi cúp máy.

“Được rồi”, Trình Hạo ném cái thìa vào trong ly cà phê, bắn ra vài giọt dính trên khăn trải bàn trắng muốt, “Tần Tang, nói trắng ra, anh có hơi không vui, cảm thấy mất mặt. Em cũng đừng ra vẻ gì cả, anh không phải chỉ cần có em”.

Từ nhà hàng đi ra, sắc mặt Trình Hạo sa sầm đáng sợ, Tần Tang muốn chào từ biệt thì bỗng có người lao nhanh đến chỗ họ, Tần Tang bất ngờ bị đâm sầm vào, bật ngã ra sau, chân khụy xuống lún xuống bậc thang.

Đến khi cô tỉnh lại sau cơn hoảng sợ, chống người lên định đứng dậy, tay vừa chạm xuống đất đã dính một thứ gì đó nóng ấm.

Máu, nhiều máu quá.

Trình Hạo sắc mặt trắng bệch, nằm ngay gần đó, nhắm mắt như không còn sức sống, trên bộ đồ trắng, nơi lồng ngực đang toạc ra, máu thấm đẫm một vùng.

©STENT: www.luv-ebook

Lúc cháo mang lên, Trần Ngộ Bạch cau mày theo thói quen, sau đó nhìn Tiểu Ly rồi cầm thìa lên thông thả ăn.

An Tiểu Ly ngủ dậy, tinh thần sảng khoái, tâm trạng hình như cũng vì được nghỉ ngơi mà khá hơn nhiều, nhìn Trần Ngộ Bạch kiểu gì cũng thấy đẹp trai.

“Ừm”, cô định tìm chuyện gì để nói, “Seven Up thì sao? Vẫn khỏe chứ?”.

“Anh không rảnh chăm nó, đang định mấy hôm nay cho nó đi”.

“Cho đi đâu?!”.

“Tùy, nếu phiền quá thì đem ra ngoại ô vứt đi, chắc đói cũng không chết được. Nhưng nó chỉ ăn thức ăn cho chó, lạnh thế này, cũng không biết có nhanh chóng thích nghi được không”, anh nói ngắn gọn.

Thìa trong tay An Tiểu Ly trượt đi, va vào chén thành một âm thanh chói tai.

Trần Ngộ Bạch lấy khăn ăn ra lau miệng, nhìn vẻ mặt thần thờ của cô, nụ cười dần dần nở ra, “Nếu em về chăm sóc nó, anh có thể suy nghĩ lại”.

Nghe anh nói thế, cô hơi dờ ra, mắt đỏ hoe.

Lúc nào cũng thế, bỗng dưng đối tốt với cô, rồi bỗng lạnh lùng. Giữa họ không hề cãi nhau, cô tủi thân, nổi cáu, anh muốn nhin thì nhin, không muốn thì hừ một tiếng rồi quay đi, chọc giận lên thì giận dữ nói – “An Tiểu Ly, từ bây giờ, từ phút này, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu không, tôi sẽ cho em biết thế nào là sống, không bằng, chết”.

Tiểu Bạch, thực ra từ khi anh xuất hiện, em đã biết thế nào gọi là – sống không bằng chết.

Nụ cười của Trần Ngộ Bạch không giữ lâu, thấy cô mắt rưng rưng, rồi nước mắt rơi tí tách xuống chén cháo, tim anh thắt lại, nắm tay cô: “Lừa em thôi, khóc cái gì!”.

“Rốt cuộc anh muốn sao hả?”, Tiểu Ly nước mắt lã chã, cúi đầu lau nước mắt, “Anh nói không cho em xuất hiện trước mặt anh, bây giờ anh lại thế. Trần Ngộ Bạch, anh đáng ghét lắm, em giúp anh lắc cho Sở Hạo

Nhiên ngắt đi, mà anh còn hung dữ, còn mắng em... Phải! Em lúc nào cũng sợ không dám giao bản thân em ra, lúc nào cũng muốn rời xa anh vì sợ tổn thương, em yêu không đủ sâu đậm. Nhưng anh thì sao! Anh lúc nào cũng lừa em, cái gì cũng không nói em biết... Rõ ràng chúng ta đều không đúng, nhưng anh thì thần nhiên như vậy, em phải trốn tránh anh...”

Cô vừa nói vừa khóc sùi sụt, Trần Ngô Bạch đỡ ra, cả hai đều không nói gì, mãi sau mới nghe anh thở dài.

“Là anh không tốt. Em muốn biết gì cứ hỏi, anh sẽ kể, được không?”, anh đưa tay ra nhéo mũi cô, nước mũi dính hết lên tay, anh lật tay lại lau nước mắt cho cô.

An Tiểu Ly đang sực sật thì điện thoại reo vang. Gần như cùng lúc, điện thoại của Trần Ngô Bạch cũng đổ chuông.

Bên kia âm thanh hơi tạp nham, tiếng Tiểu Hòe nghe không thật lắm, “Chị Tiểu Ly mau tới... chị em... bệnh viện...”

Bên kia Trần Ngô Bạch nói vài câu ngắn gọn rồi cúp máy, anh lập tức đứng lên, kéo Tiểu Ly ra ngoài.

“Gi thế?!”

“Tần Tang bị thương rồi, bây giờ đang ở bệnh viện. Em đi với anh”, sắc mặt Trần Ngô Bạch rất lạnh, Trình Hạo lúc này bị tấn công, trong thành phố chỉ sợ sẽ dấy lên một cơn sóng lớn. “Lương Thị” sẽ là nghi phạm lớn nhất, còn mối thù ngầm giữa thành Tây và Lương Thị lần này sẽ phải bày ra trước bàn dân thiên hạ.

Đến bệnh viện, chưa xuống xe mà An Tiểu Ly đã nhũn chân ra, Trần Ngô Bạch vừa ôm vừa bế cô vào trong. Căn phòng bệnh đen đặc những người, Lý Vi Nhiên đang đưa Tần Uy ra khỏi phòng, sắc mặt hai người đều không ổn.

Trần Ngô Bạch dừng lại, An Tiểu Ly sốt ruột lao đến.

“Tần Tang sao rồi?”, Tần Uy đi xa rồi, Trần Ngô Bạch mới hỏi.

“Bị sái chân, mặt cũng bị trầy xước, eo và sống lưng thì vẫn chưa rõ, có lẽ không có gì lớn. Bác sĩ đã chích thuốc an thần, bây giờ đang nghỉ ngơi, đợi cô ấy tỉnh lại mới kiểm tra toàn bộ”.

“Có tin gì chưa?”.

Lý Vi Nhiên mặt tái xanh, lắc đầu.

Tần Tang trong phòng đang ngủ say dưới tác dụng của thuốc, vết thương hơi sưng đỏ, càng thấy mặt cô tái nhợt. Xung quanh rất yên tĩnh, tiếng máy “ì ừ” vang lên bên tai An Tiểu Ly, nhịp tim dần dần không theo kiểm soát.

Tình yêu hóa ra lại đau thương đến vậy, Tang Tang luôn bình thần mỉm cười, lạnh lùng lý trí, vì một Lý Vi Nhiên mà tạo ra bao á hận tình thù, đến nỗi bây giờ phải lặng lẽ nằm đó, không khóc không cười.

Thế thì nếu rõ ràng có thể yêu, liệu có phải dừng chỉ nhìn chúng ta đi lướt qua nhau? Dù sao, chúng ta đều không sống quá lâu. Dù sao, muốn tìm được một người nguyện cùng bạn ăn bữa sáng ấm cúng, không phải là dễ dàng.

Trần Ngô Bạch nhẹ nhàng mở cửa vào, đứng sau lưng cô. An Tiểu Ly bỗng quay lại, rất chính xác lao vào lòng anh.

Mùi hương quen thuộc, nhịp tim anh và mạch đập của cô là cùng một nhịp, cảm giác yên ổn đó không sai đi đâu được.

Vậy cứ để anh lừa dối cả đời đi, nếu đã không thể gặp nhau rồi tùy duyên như Tang Tang nói, vậy thì cứ ngoan ngoãn làm cô ngốc của Tiểu Bạch.

Lý Vi Nhiên và Trần Ngô Bạch đứng ngoài cửa bàn bạc, An Tiểu Ly biết chắc chắn rất phức tạp rất khó khăn, nên cô ở cạnh Tần Tang, ngoan ngoãn đợi.

Giữa chừng Tần Tang thức dậy một lúc, mơ màng nhìn cô, hình như không nhận ra, đến khi gọi Lý Vi Nhiên vào thì cô lại ngủ thiếp đi. Hơn chín giờ tối, cuối cùng họ đã tạm thời bàn xong, còn trong phòng, Tiểu Ly đã gục lên giường Tần Tang, hai người đều ngủ thiếp.

Trần Ngô Bạch nhìn đồng hồ, hơi xót xa, nhẹ nhàng bế cô lên, chào Lý Vi Nhiên rồi đi. Tâm trạng anh rất tệ nên kéo tay Tần Tang, gật đầu chào, cũng không đi tiễn.

Thang máy “ting” một tiếng, An Tiểu Ly tỉnh dậy, mơ màng dụi vào ngực anh, “Đi đâu?”.

Trần Ngô Bạch cúi xuống, dịu giọng đáp: “Bây giờ tình hình hơi phức tạp, bọn anh không rõ ai đang giữ trò. Nên anh lo em cũng không an toàn, tối nay ở tạm nhà anh, được không?”.

Nghe cô không lên tiếng, anh khựng lại, buồn bực nói thêm, “Anh ở chỗ khác”.

Thực ra An Tiểu Ly chỉ đang thắc mắc không biết mình có nghe nhầm không, Trần Ngô Bạch, trước kia chưa từng hỏi cô “được không”.

“Em vẫn ở phòng khách”.

“Ừ!”.

Giữa đường Trần Ngô Bạch gọi đồ ăn, điện thoại vừa có tín hiệu anh bỗng ngừng lại, hỏi Tiểu Ly, “Muốn ăn gì?”.

Tiểu Ly mệt mỏi lắc đầu.

Trần Ngô Bạch nhượng môi cười, chọn vài món vặt cô thích ăn, rồi thêm phần cánh gà.

Về đến nhà thì thức ăn đã mang tới, An Tiểu Ly tỉnh dậy cũng đói nên ăn rất hùng dũng. Trần Ngô Bạch húp ít canh rồi buông đũa, ngắm cô một lúc rồi đứng dậy đi vào thư phòng.

Anh cầm một túi tài liệu đi ra, đặt trước mặt cô.

Trần Ngô Bạch ngồi xuống, mở túi ra, lấy lần lượt từng thứ trong đó: một tấm hình An Tiểu Ly chụp gần, bằng thành tích của cô, thời khóa biểu, thậm chí đơn xin vào Đảng, và cả một xấp giấy bên trên viết về tình hình đời sống của cô.

“Đây là những gì hai năm trước anh về nước đã nhờ người tra ra, nguyên nhân... thực ra anh cũng không biết nguyên nhân. Lần đầu gặp em đã ghi nhớ, từ đó anh luôn ở nước ngoài, về sau quen biết Lương Phi Phàm rồi gia nhập Lương Thị. Từ khi anh nhận lệnh điều về tổng công ty, anh đã muốn tìm em. Thấy em sống tốt, anh không đến làm phiền. Đại học C là trường của Cố Yên, anh Cả vì cô ta mà trao rất nhiều học bổng, hôm đó Vi Nhiên nói muốn làm vài việc nên anh nghĩ tới em, nên anh cũng đi theo. Tai nạn xe hôm đó là anh cố ý... Từ xa anh đã trông thấy một cô gái giống em đang lái xe, anh đã tự nhủ, nếu là em thì chính là ý trời”.

Nói hết những lời đó, sắc mặt anh vẫn dừng dừng, An Tiểu Ly vô cùng kinh ngạc, không chú ý đến sự thấp thỏm và chút xấu hổ ngại ngùng trong mắt anh.

“Anh... lần đầu tiên đã thích em rồi?”, An Tiểu Ly cảm thấy không hiểu nổi, “Bao năm qua không quên được em? Việc đầu tiên khi về nước là nhớ đến em, sau đó bỏ công sức tạo ra sự tình cờ đó?”.

Trần Ngô Bạch rõ ràng lúng túng, cúi đầu húp mấy ngụm canh, bất đắc dĩ thừa nhận: “Ừm, là vậy đấy”.

“Vậy... tại sao ngay từ đầu không nói em biết?”, ‘chân tướng’ đó khiến cô rất thích rất thỏa mãn, mặt đỏ hồng.

Trần Ngô Bạch ngần ngừ, không nói, chén canh húp hết tận đáy.

“Trần Ngô Bạch?”, cô cuống lên giục, anh chỉ im lặng.

“Tiểu Bạch?”, giọng cô mang vẻ đùa cợt dương dương tự đắc.

Cuối cùng anh thẹn quá hóa giận, mím chặt môi quay mặt đi.

Cả tối đó An Tiểu Ly ngủ không sâu, cứ cảm thấy cửa phòng khách sẽ mở toang, có một bóng người tính khí kỳ cục lên vào, dịu dàng ập lên cô...

Tần Tang nửa đêm về sáng mới tỉnh, ánh mắt hoang mang nhìn lên trần nhà, đến khi Lý Vi Nhiên gục đầu xuống giường thấy eo đau lưng nhức, thức dậy vận động mới phát hiện cô mở mắt.

“Tần Tang...” giọng anh khàn khàn, cô từ từ quay sang, chỉ hỏi anh một câu, nhưng đã làm trái tim anh tan vỡ.

“Có phải anh không?”, trong tích tắc Trình Hạo ngã xuống, người đầu tiên cô nghĩ có khả năng nhất là anh, lúc này buột miệng hỏi.

Sắc mặt Lý Vi Nhiên thay đổi, đứng lên nhìn thẳng cô mấy giây, sau đó từ từ quay mặt đi, bàn tay nắm chặt tay cô cũng buông lỏng.

“Vi Nhiên...”, cô định nhắc đầu lên, nhưng nơi bị thương sau lưng lại đau như xé, cô lại ngã trở lại giường.

Anh bước tới nhưng không kịp đỡ, thấy cô đau đến tái nhợt mặt, lòng anh nhói đau. Nhưng lúc này cũng không nói câu an ủi nào được, vừa tức vừa buồn, nắm tay đắm vào chuông báo hiệu trên giường, tan tành.

Bên ngoài phòng bệnh lập tức vang lên tiếng bước chân dồn dập, một đám y tá bác sĩ chạy vào. Lý Vi Nhiên lạnh lùng dặn họ chăm sóc cô, rồi cầm áo khoác bỏ đi. Tần Tang gọi tên anh nhưng tiếng cô mất hút trong những lời thăm hỏi của bác sĩ, rất yếu ớt, nghe mà anh đang sải bước ra ngoài cảm thấy tim như bị kim chích, đau tê tái.

Lý Vi Nhiên chưa đi được mười lăm phút thì Tần Tổng vội vã chạy tới thấy Tần Tang thất thần lạc phách, cậu ta hơi ngượng ngập sờ gáy, “Tôi nghe nói cô đã tỉnh nên đến xem, cảm thấy sao rồi? Còn chỗ nào đau không?”.

Tần Tang không nói, chỉ khóc.

Trái tim Tần Tổng tê dại, quỳ xuống trước giường anh ủi.

Tần Tang sục sịt hỏi, “Trình Hạo... sao rồi?”.

“Không bị thương đến nội tạng, vết thương không dài cũng không sâu, chảy máu chút đỉnh, không nặng lắm. Còn cô thì lúc này bác sĩ nói ngã hơi nặng, các mô mềm bị tổn thương, cô đừng khóc nữa, khóc ra không tốt đâu. Còn đang truyền nước, như vậy lãng phí lắm!”.

Tần Tang nghĩ đến bóng dáng dứt khoát của Lý Vi Nhiên lúc này, buồn khôn tả. Lúc nói ra cô đã biết mình sai, Vi Nhiên của cô không phải hạng người đó. Nhưng trong tích tắc Trình Hạo ngã xuống, cô không biết vì sao lại nghĩ ngay đến “toàn quyền gánh vác” mà anh nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Tần Tổng, nói những gì cậu biết cho tôi nghe đi”, cô kéo Tần Tổng đang đứng luống cuống.

Trong mắt Tần Tổng thoáng một nét phức tạp, lập tức cúi xuống che giấu, giọng rất bình tĩnh: “Thu thập tình báo xưa nay do Kỷ Nam phụ trách, nhưng hiện giờ bên chị ấy vẫn chưa có tin tức gì”.

Tần Tang nghĩ ngợi một lúc rồi đưa tay xé miếng băng trên tay, nhổ kim ra, xuống giường thay đồ.

“Đi đâu?”, Tần Tổng cuống lên, ấn vai cô.

Tần Tang đẩy tay cậu ta ra, nhẹ nhàng nhưng kiên định nói: “Về nhà”.

©STENT: www.luv-ebook

Buổi sáng đồng hồ báo thức réo inh ỏi, An Tiểu Ly bừng dậy đưa tay ra đập, cảm giác rất khác, cô nhớ ra đây không phải phòng mình, đồng hồ ở đâu ra?

Mở mắt ra nhìn, Trần Ngộ Bạch nửa cười nửa không ngồi ở đầu giường, tay bị cô phủ lên, trong tay anh là cái đồng hồ hình quả táo mà lúc dọn đi cô không tìm thấy.

“Ăn sáng thôi, dậy đi”.

“Hôm nay là Chủ Nhật mà...”, An Tiểu Ly vui mặt vào chần, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Trần Ngô Bạch có một cảm giác quen thuộc vô cùng, kéo chần cô ra, học theo cô Trần xĩa ngón tay vào mặt cô, “Anh phải đi làm, em phải theo anh”.

“Em đã không còn là thư ký của anh nữa”, cô cuộn chần, giả chết.

Trần Ngô Bạch áp sát, dụi dụi cô qua tấm chần, chậm rãi nói: “An Tiểu Ly, anh không ngại nếu dùng cách kịch liệt hơn gọi em dậy...”

Mắt An Tiểu Ly sáng rực – lúc còn ở bên nhau, những buổi sáng anh không vội đi làm, cách kịch liệt anh dùng để gọi cô và cả số lần, tư thế, bây giờ cô nhớ lại còn thấy lạnh người. Lúc này cô đẩy anh ra, rất miễn cưỡng ngồi dậy thay quần áo, rửa mặt.

Lúc ăn sáng cô vẫn bực bội, không thèm nhìn anh, chỉ lo uống sữa. Trần Ngô Bạch tâm trạng rất tốt trong bữa sáng đã lâu không ấm áp như vậy, không so đo với cô, thông thả ăn sáng đọc báo.

“Từ hôm nay, theo anh, không được đi đâu hết. Chỗ Vi Nhiên anh sẽ xin nghỉ phép cho em,” Trần Ngô Bạch bỗng nói.

Cô cau mày cự nự, “Không! Em muốn đi làm!”.

Lịch làm việc của anh hôm nay xếp dày đặc, thấy thời gian đã sắp đến, cũng không chọc cô nữa mà nghiêm túc nói: “Trình Hạo bị tấn công, nếu không phải khổ nhục kế của bọn anh Tần Tang thế thì trong thành phố vẫn còn một thế lực mạnh khác đang muốn khơi dậy chiến tranh giữa Lương Thị và thành Tây, để đạt được một số mục đích nào đó. Nếu là thế thì chuyện hôm qua chỉ là khởi đầu mà thôi, sau đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nên trước khi tìm ra chân tướng sự việc, em theo anh, anh bảo đảm sự an toàn của em”.

An Tiểu Ly nghen, “Quan hệ của em và anh... chưa đến mức bị ám sát bởi kẻ thù của anh chứ?”.

“Không cần giết em, họ chỉ cần bắt em thì cái gì anh cũng nguyện đổi lấy”.

Ánh sáng ban mai cuối đông hơi u ám, đèn trong nhà vẫn sáng, người ấy cúi xuống không nhìn rõ sắc mặt, đường nét đôi môi lại rất mềm mại đẹp đẽ. Cô bị rung động, ngơ ngẩn nhìn anh.

Năm tháng bình yên, bây giờ thế giới dù có không yên bình, có anh rồi, cô sẽ không sợ.

Tần Uy buổi sáng thức dậy, người làm đã báo cho ông biết cô Ba đứng chờ ngoài cửa đã lâu. Ông xuống lầu, Tần Tang đang nằm dựa trên sofa nghe tiếng bước chân thì lập tức đứng lên.

Thấy sắc mặt trắng bệch của con gái, ông cau mày, “Lại đây ăn sáng”.

Tần Tang đến ngồi xuống, nhưng hình như không ăn gì. Khó khăn lắm đợi cho ông ăn xong, cô khẽ nói: “Bố, con muốn nói chuyện với bố”.

“Về Trình Hạo và Lý Vi Nhiên à?”.

“...Vâng”, Tần Tang do dự, “Chúng ta vào thư phòng?”.

“Con thích ai?”, Tần Uy không có ý lên lầu vào thư phòng, chỉ lặng lẽ hỏi con gái.

“Lý Vi Nhiên”, Tần Tang rất ngắn gọn.

Tần Uy ngẩng lên nhìn cô, “Tần Tang, con thật làm bố thất vọng”.

Tần Tang mắt hoe đỏ.

“Bố cứ nghĩ Tần Liễu không có gì bằng con, nhưng lần này nó có trách nhiệm hơn con nhiều! Cho dù bố không thích Dung Nham, nhưng cậu ta là người mà con gái bố chọn thì bố cũng chấp nhận! ‘Lương Thị’, Dung Nham và nhà họ Tần chúng ta cũng như cục thế ở thành Tây, những thứ này không phải chuyện mà con gái các con phải bận tâm. Người thắng sẽ có sức mạnh, tự sẽ mạnh. Tần Tang, con nghĩ kỹ đi, lần này con sai ở đâu”.

Ông chậm rãi nói từng chữ nặng nề, gõ mạnh vào tim Tần Tang.

Tần Uy nói xong lên lầu, không gian rộng rãi bên dưới yên tĩnh hẳn, ánh nắng trong veo của buổi ban mai mùa đông từ ô cửa sổ chiếu vào, rải lên sắc vàng óng ánh lên người Tần Tang, cô chỉ thấy – lạnh như tuyết mùa hạ.

Chuyện đau khổ nhất thế gian là sau khi bị hành hạ dần vặt, lại phát hiện ra tất cả những thứ đó đều là ảo tưởng do bản thân tự tạo ra, thực ra người đời rất nồng nhiệt, chỉ có điều chính cô thì lại khép mình trong cô đơn, giá lạnh.

22. Chương 22

Bây giờ, ánh mắt cô dịu dàng lướt qua gương mặt tuấn tú của anh, bây giờ cô nguyện toàn tâm toàn ý tin tưởng người đàn ông ngay cả trong giấc ngủ cũng ôm cô vào lòng bảo vệ, không giữ lại gì, mãi cho đến chết.

Tất cả lãnh đạo cao cấp của Lương Thị đều biết hôm nay Tam thiếu gia mặt lạnh có tâm trạng rất tốt. Hơn nữa xưa nay làm việc nghiêm túc như anh mà lại dẫn theo một cô gái nhan sắc bình thường đến, ngay cả cuộc họp quan trọng cũng dẫn theo bên mình, không hề tránh né.

Nhân lúc An Tiểu Ly đi vệ sinh, Dung Nham đã vắn người một cái, “Tiểu Bạch à... nếu chú thật sự lo cho an nguy của người ta thì cứ người đi theo cô ấy, đừng dính sát vào người thế được không? Anh nhìn thịt thà ngon mắt quen rồi, giờ chú lại đặt ngay rau chay trước mặt, dạ dày tôi không tiêu hóa nổi”.

Trần Ngộ Bạch không thèm nhìn anh ta, “Dạ dày anh chẳng phải còn có cô Hai nhà họ Tần hay sao? Cứ lấy ra là tiêu hóa được ngay”.

Lương Phi Phàm nghe tới đây thì gõ bàn, xen vào: “Chuyện Tần Tang kia đã điều tra ra chưa?”.

Kỷ Nam lắc đầu, “Rất kỳ quặc, không chút sơ hở. Tiểu Lục đã điều người của Châu Yến Hồi đi điều tra nhưng chẳng ra cái gì. Em nghĩ không chừng là chính họ đang diễn kịch, viện cớ để khai chiến với chúng ta?”.

“Tiểu Lục đâu?”, Lương Phi Phàm vẫn để tâm đến chuyện này, dù sao thế lực ở thành Tây cũng không thể coi thường, cho dù không sợ họ nhưng vô duyên vô cớ dính vào cũng tổn hại đến công sức tài sản. Huống hồ đạo trước để cho Tần Dương một bài học, Lương Thị đã vung tay quá trán, đã chịu thiệt rồi.

Kỷ Nam liếc nhìn Dung Nham, anh ta gật gù, cô mới nói: “Hôm qua đến bệnh viện thăm Tần Tang rồi không thấy quay lại”.

“Vậy lão Ngũ đâu?”, Lương Phi Phàm bắt đầu cau mày.

“... Không biết”, Kỷ Nam hơi sợ anh Cả lại nói cô là thùng cơm, dần dần dịch ra ngồi phía sau Dung Nham.

Dung Nham đưa mắt ra hiệu, nói thay cô, “Đi ra nhà vệ sinh xem bảo bối của lão Tam sao rồi, sao lâu vậy không ra, đừng nói là rơi vào trong đó đấy”.

Kỷ Nam chạy ào đi, Trần Ngộ Bạch bắt mắt nhìn Dung Nham. Lương Phi Phàm nói vẻ sâu xa: “Mấy đứa phải kìm nén một chút, đừng để người ta thấy rồi chẳng ra sao”.

Trần Ngộ Bạch cười lạnh. Dung Nham nhún vai, “Trên không thắng thì dưới cong, anh chẳng có tư cách chỉ trích họ đâu – anh đối với chị Yến còn khoa trương hơn cả hai đứa nó gộp lại”.

Lương Phi Phàm tỏ vẻ định đánh anh ta, hại Dung Nham co chân chạy biến. Lão Ngũ không có lão Lục cũng không, bữa tiếp khách tối nay anh ta và Trần Ngộ Bạch mỗi người một nửa.

An Tiểu Ly theo đuôi cả ngày, chỉ có bữa tiệc tiếp khách buổi tối là cô mong chờ nhất, thức ăn đầy bàn, chỉ có cô chăm chỉ ăn. Mấy ông mập vây quanh Trần Ngộ Bạch chúc rượu, mấy tên hói thì đứng cổ vũ.

“Vị này sao không ra uống rượu thay cho Tổng giám đốc Trần nhỉ?”, một người đàn ông trung niên vừa mập vừa hói cười híp mắt hỏi An Tiểu Ly.

Ông ta đã nâng ly, An Tiểu Ly đành lấy ly rượu trước mặt mình. Nhưng chưa chạm đến môi thì Trần Ngô Bạch đã tới, nắm cả tay cô lẫn ly rượu: “Tổng giám đốc Tào, xin lỗi. Bạn gái tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm phiền anh rồi”.

Nói xong anh lấy ly rượu trong tay cô, uống cạn, ra hiệu với ông Tào. Người đàn ông vừa mập vừa hói cười ha ha, vỗ vai anh khen hậu sinh khả úy.

Trần Ngô Bạch mỉm cười, đáp lại vài câu rồi cúi xuống thì thầm vào tai cô: “No rồi thì ra ngoài đại sảnh ngồi, bên đó yên tĩnh hơn. Đợi bên này xong anh sẽ đi tìm em, đừng chạy lung tung, biết chưa?”.

An Tiểu Ly vẫn chìm đắm trong câu nói lúc nãy của anh, anh quay sang nói thế, cô không kịp được nghiêng đầu, chạm vào má anh, sau đó đỏ mặt đi như chạy ra ngoài.

Trong đại sảnh như cung pha lê, tiếng dương cầm như nước chảy vang lên réo rắt. Cô gái mặc váy trắng trông rất nhỏ bé, mái tóc dài suôn mượt tới tận eo, đang rất chăm chú đàn một bản nhạc rất hay mà An Tiểu Ly không thể nhớ ra tên.

Lúc nhỏ cô Trần cũng đưa cô đi học nhạc cụ, ngày thứ ba hoặc thứ tư, cô lên lớp biểu dương bạn nhỏ An Tiểu Ly bài viết được 100 điểm, cô giáo cảm thấy được khai quật được thiên tài âm nhạc kích động yêu cầu An Tiểu Ly đứng trước lớp đọc bài nhạc ra, An Tiểu Ly tóc cài hai bông hoa đỏ to đứng trên bục giảng, ngẩng đầu cất giọng đọc to rõ: “Bốn ba năm sau ba hai một, hai bốn ba hai năm...”

Hôm đó cô đích thân đưa cô về nhà, hai tay cầm phiếu báo danh. Trường R hôm đó chấn động bởi tiếng gầm quát tháo của cô Trần.

An Tiểu Ly đang chìm đắm trong hồi ức thú vị đó, trong sảnh dậy lên tiếng huyền ảo, cô quay lại, thật là – nhân sinh hà xứ bất tương phùng.

Tiêu Miển nhìn thấy ngay An Tiểu Ly, bước đến chào cô. “Cùng đến với Trần Ngô Bạch à?”. Anh ta cười toe toét hỏi, An Tiểu Ly lười chả buồn để ý đến, gật đầu.

“Cô An thật có bản lĩnh, Tam thiếu gia của Lương Thị xưa nay mất mọc trên đỉnh đầu, thế mà cũng có thể yêu cô An. Chứ đừng nói Sở Hạo Nhiên, cả cở cũ cũng gặm lại”.

Anh ta châm biếm, An Tiểu Ly biết, nhưng hình như anh ta nói cũng có lý, cô đành trả lời: “Anh quá khen”.

Khóe môi giễu cợt của Tiêu Miển cứng đờ, ngượng ngập cười lạnh mấy tiếng, quay đi định ra về thì thấy ngay Trần Ngô Bạch từ trong đi ra, đang tìm An Tiểu Ly.

Tiêu Miển “ồ” một tiếng, “Tổng giám đốc Trần, lâu không gặp rồi”.

Trần Ngô Bạch cả một ánh mắt cũng chẳng buồn nhìn anh ta, đến thẳng chỗ An Tiểu Ly, xoa đầu cô, dịu giọng nói, “Xong rồi, về nhà nhé”.

An Tiểu Ly cười hi hi, gật đầu.

Tiêu Miển rất phẫn nộ, cao giọng khiêu chiến sau lưng, “Này! Trần Ngô Bạch, là người đàn ông thì chúng ta đấu tay đôi!”.

Trần Ngô Bạch ngừng lại, quay lưng lạnh lùng nhìn anh ta, “Tôi rất chắc chắn tôi là đàn ông, còn anh có phải không thì xin lỗi, trời biết đất biết”. Trong đám đi cùng Tiêu Miển có người bước lên chuẩn bị trợ uy, lúc này cười “phì” ra rồi lùi lại.

Tần Tang ra khỏi nhà họ Tần thì Tần Tổng vẫn đứng đợi bên ngoài, tựa vào vô lăng ngủ say sưa, cửa sổ hé mở, Tần Tang nhìn cậu ta ngủ ngon lành thì thở dài, lặng lẽ gọi taxi tự mình về chung cư.

Trên đường gọi cho Lý Vi Nhiên hai lần, đều tắt máy, tim cô lạnh giá. Lần này anh giận thật rồi.

Đến nhà vừa mở cửa, nước mắt cô trào ra.

Trên kệ giày ở cửa, đôi giày da màu nâu của anh nằm ngay ngắn, trên giường lớn màu hồng cô yêu thích, người cô yêu nhất nằm ngang trên đó, cũng đang ngủ say.

“Vi Nhiên...”, Tần Tang quỳ bên dưới, khẽ gọi anh. Trong mơ anh cũng cau mày, cô gọi mấy lần mới dần tỉnh lại.

“Anh đến khi nào thế?”, cô hỏi.

Lý Vi Nhiên hậm hực hừ một tiếng, quay mặt đi, nghĩ lại vẫn chưa thỏa, còn lấy chăn trùm đầu. Tần Tang không kìm được mỉm cười, cởi áo lên giường. Chui vào trong chăn, cô ôm lấy anh từ phía sau.

“Bác sĩ cho em về rồi à?”, đợi mãi cô không nói gì, anh không kìm được.

Tần Tang co người tuột xuống dưới, áp vào lưng anh dụi dụi, thoải mái thở ra, “Đừng ồn, em buồn ngủ quá”.

Lý Vi Nhiên tức chết, quay lại đè lên cô, hôn như mưa. Vết thương ở lưng cô bị đè, đau quá kêu lên, anh mới ngừng lại, vẫn tức tối: “Đồ vô tâm vô tính! Cho đau chết đi!”.

“Vi Nhiên, anh thật tốt, chưa từng có ai đối với em tốt như anh”, Tần Tang mỉm cười, thuận tay vẽ theo mày mắt anh, “Mẹ em không cần em, bố em rất ít khi nói chuyện với em, em cứ nghĩ con người đều thế, chăm sóc bản thân được đã tốt, làm gì có thời gian đối tốt với ai. Xin lỗi, trước kia em đối với anh không đủ tốt”.

Lý Vi Nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên mắt cô, giọng vẫn ảm ức, “Đừng tưởng nói vài câu là anh tha thứ cho em!”.

“Xin lỗi, em xin lỗi. Em không nên nghi ngờ anh!”, Tần Tang dịu dàng nói.

Lý Vi Nhiên im lặng mãi rồi bĩu môi, “Nói mười lần nữa!”.

Tần Tang cười, anh không cam tâm cắn vào cổ cô. Tần Tang hự lên một tiếng, anh mới nhớ ra cô bị thương, trở mình ôm cô lên phía trên, “Ghi sổ nợ đã, đợi em lành hẳn xem anh xử em thế nào!”.

Tần Tang ôm cổ anh, rất lâu sau, hai người tưởng đối phương đã ngủ, cô mới nhẹ nhàng nói: “Vi Nhiên, tối nay đến nhà em ăn cơm được không? Em muốn để anh gặp bố em”.

Nhà họ Tần đối với sự có mặt của Lý Vi Nhiên hẳn đã thảo luận sau lưng Tần Tang rồi. Lúc ăn tối, Tần Dương không về, Vương Di và Tần Liễu, Tần Hòe đều tỏ ra thản nhiên, như thể không biết gì.

Tần Uy rất khách sáo chào Lý Vi Nhiên, giống như trưởng bối đối xử với bạn của con gái, từ đầu chí cuối không nhắc gì về chuyện làm ăn. Tần Tang thấp thỏm, trước kia Trình Hạo hoặc những anh chàng mà bố thích đến nhà ăn cơm, bố lúc nào cũng bàn về chút chuyện kinh doanh, đây có phải là do bố không thích Lý Vi Nhiên?

Cả bữa cơm ăn không biết mùi vị gì, sau đó Tần Liễu, Tần Hòe biết ý rút lên lầu, Vương Di bảo người làm mang trà và trái cây lên, Tần Uy lại khoát tay, “Hai đứa, theo bố lên thư phòng, bố có chuyện hỏi”.

Tần Tang lúc lên đầu bước chân có vẻ lóng ngóng, Lý Vi Nhiên nắm tay cô, siết chặt, hai người nhìn nhau sau lưng Tần Uy, bỗng có cảm giác yên lòng.

Tần Uy ngồi xuống, rất nghiêm túc nhìn Lý Vi Nhiên, không nói gì. Anh không tránh né, mỉm cười nhìn thẳng mắt ông.

Tần Tang không dám ngồi, đứng cạnh lý Vi Nhiên.

“Bố chỉ hỏi hai đứa, có chắc chắn sẽ kết hôn không?”, Tần Uy mãi sau mới hỏi.

Tần Tang nhìn Lý Vi Nhiên, anh mỉm cười với cô, quay lại nghiêm túc trả lời Tần Uy: “Con không chắc Tần Tang có muốn gả cho con không, nhưng con chắc chắn là không phải cô ấy thì không lấy ai khác”.

Lý Vi Nhiên thu lại nụ cười, vẻ mặt trang trọng. Trong phòng bỗng yên tĩnh, ngón tay nắm lấy lưng ghế của Tần Tang vì ra sức mà trắng bệch, thậm chí cô có thể nghe thấy trong máu mình như có tiếng nước chảy.

Phải, núi cao nước chảy.

“Tần Tang, thế thì là con không đúng. Chuyện lần này, trách nhiệm toàn bộ ở con”. Tần Uy nghe xong câu trả lời, nói với Tần Tang, “Hôm nay muộn rồi, hai đứa cứ về. Tần Tang mấy ngày nay phải cho bố đáp án,

con định giải quyết chuyện này thế nào. Còn về Vi Nhiên, cho dù cậu và Tần Tang sau cùng ra sao, giữa chúng ta vẫn công ra công tư ra tư, hiểu không?”.

Lý Vi Nhiên mỉm cười gật đầu. Anh cũng không nghĩ Tần Uy sẽ từ bỏ liên minh của mình và đứng về phía Lương Thị. Anh đứng dậy choàng ôm eo Tần Tang, dịu giọng hỏi: “Anh ra ngoài đợi em?”.

Tần Tang lắc đầu, chào tạm biệt Tần Uy rồi nắm tay anh cùng đi về.

Trên đường cả hai đều im lặng, Lý Vi Nhiên lo vết thương của cô, giữa đường chiếc xe rẽ sang bệnh viện, đổi thuốc cho cô rồi mới về chung cư.

Buổi tối lúc anh ngủ rất dè dặt giữ gìn cho cô, sợ đè lên vết thương của cô, ngay cả lúc ngủ một tay còn đặt lên eo cô, ôm lấy không buông.

Tần Tang nằm một lúc, nghe hơi thở anh đều đều thì mở mắt, lặng lẽ ngắm gương mặt say ngủ của anh.

Con người thật sự là loài sinh vật kỳ quặc, có một trái tim chỉ trung thành với bản thân, vì sợ tổn thương nên nó luôn giữ khoảng cách với mọi người theo phản xạ, cho dù là cô đã yêu anh, cũng chưa từng để lộ mặt thật nhất của cô cho anh thấy, vì sự tồn tại mềm yếu đó một khi bị anh bị anh vô tình làm tổn thương thì mãi mãi sẽ không hồi phục.

Nên Tần Tang đối với mọi chuyện đều muốn tự mình giải quyết, thân phận của cô, hôn ước của Trình Hạo. Thực ra, cô chưa từng thật sự tin tưởng ai, nên thà là tự mình giải quyết hơn là cầu viện người khác.

Mà thực ra nữa, đó cũng không phải lỗi của Tần Tang, chưa từng ai nói cho cô biết, trên thế gian này sẽ xuất hiện một người mà cô có thể tin tưởng hoàn toàn.

Bây giờ, ánh mắt cô dịu dàng lướt qua gương mặt tuấn tú của anh, bây giờ cô nguyện toàn tâm toàn ý tin tưởng người đàn ông ngay cả trong giấc ngủ cũng ôm cô vào lòng bảo vệ, không giữ lại gì, mãi cho đến chết.

©STENT: www.luv-ebook

Hôm sau Tần Tang đến thẳng văn phòng Tần Uy.

Tần Uy bước vào thấy cô thì nói với thư ký phía sau: “Cuộc hẹn buổi trưa hủy bỏ, việc buổi chiều hoãn lại”.

Thư ký “vâng” một tiếng rồi đi ra, Tần Tang nghịch món đồ chặn giấy trong tay, hỏi bố: “Bố, cái này đắt không?”.

“Món đồ chơi tháng trước tham dự đấu giá có được thôi, con thích thì cầm đi”. Tần Uy không hiểu sao lại đặc biệt yêu thích các buổi đấu giá đồ cổ.

Tần Tang cười, “Mấy hôm nữa con phải đến nhà Vi Nhiên thăm bố anh ấy, nếu đắt thì con mang đi làm quà ra mắt”.

Tần Uy ngồi xuống sofa, bật bếp cồn lên để nấu nước pha trà: “Nói gì thế!”.

Tần Tang bước đến giúp ông chọn lá trà, “Con đọc không hiểu, chỉ thấy đẹp. Nhưng nếu đắt thì chắc chắn sẽ tốt, đồ vật phải đáng tiền thì bố mới mua”.

Tần Uy hơi lạ lùng ngẩng lên nhìn cô, hiếm khi cười, “Nghĩ ra rồi?”.

Tần Tang gật đầu.

“Con muốn rời khỏi đây một thời gian”, Tần Tang quỳ xuống thăm gần chân Tần Uy, nghiêng đầu nhìn ngọn lửa xanh trên bếp cồn, “Bố, con muốn rời khỏi nơi này một thời gian”.

Tần Uy lặng lẽ, “Nói tiếp đi”.

“Con ra đi, đối với cục diện ở đây là một sự giải thoát tạm thời. Bố và Vi Nhiên đều có thể xử lý chuyện này tốt hơn. Bố nghĩ sao?”.

Tần Tang nhìn Tần Uy thông thả tráng ly, pha trà, ngửi mùi, phẩm trà. Ông không nói gì, cô nhẫn nại đợi.

“Trà ngon”, Tần Uy nhấp một lúc lâu, nói.

Tần Tang cười, đây là quà ra mắt hôm qua Lý Vi Nhiên mang tới biếu Tần Uy.

Tần Uy đứng lên, đến ngăn bàn làm việc rút ví tiền ra, đưa một tấm thẻ cho Tần Tang, “Đừng đi quá xa, mỗi tuần nhắn tin vào điện thoại báo bố bình an”.

Tần Tang đứng lên nhận lấy thẻ, không biết nói gì.

“Không có gì thì bố không ăn trưa với con nữa, con về thu dọn đồ đi”. Tần Uy cầm văn kiện lên đọc, Tần Tang thu dọn đồ uống trà xong, cầm đồ chặn giấy lên định ra về, lại nghe bố lầu bầu nhỏ nhỏ sau lưng: “Đồ chặn giấy của bố đắt hơn hộp trà đó nhiều”.

Hôm tiễn Tần Tang đi, An Tiểu Ly có phần thương cảm, túm chặt vạt áo bạn không buông, Lý Vi Nhiên cuối cùng không nhịn nổi: “Chị dâu, thực ra chị có thể tránh đi một lúc được không”.

An Tiểu Ly mặt mày đau khổ, kéo Tần Tang chặt hơn: “Tang Tang, tớ không muốn bị cô Trần đánh chết, cậu mang tớ theo cùng được không?”.

Tần Tang lườm, nóng nảy đẩy cô ra, quay lại ôm Lý Vi Nhiên tiếp tục tình tứ lãng mạn, An Tiểu Ly khóc không ra nước mắt, tức tối quay đi, trong tích tắc đi ngang qua Trần Ngô Bạch còn không quên đung anh một cái thật mạnh.

Trần Ngô Bạch sắc mặt sa sầm, vội vã chào Lý Vi Nhiên đang bận rộn, rồi đuổi theo.

Lý Vi Nhiên nào quan tâm tới họ. Anh không nỡ để cô đi, nhưng anh đồng ý lời cô nói, quả thực sự ra đi của cô đối với mâu thuẫn giữa thành Tây và Lương Thị gần đây đúng là một sự giải thoát.

“Đợi em về, chúng ta sẽ kết hôn”.

Tần Tang cười, hôn anh, “Vâng”.

“Không được trang điểm, không được mặc đồ đẹp, không được nói chuyện với đàn ông!”, thấy sắp lên máy bay, Lý Vi Nhiên càng ôm cô chặt hơn.

Hai người ngọt ngào tình tứ một lúc thì đã tới giờ, anh xách valy đưa cô lên máy bay.

“Tang Tang”, lúc gần ra cửa lên máy bay, Tần Tang đón lấy valy, anh bỗng nhét một cái hộp nhỏ vào tay cô, Tần Tang thấy hình dáng cái hộp là nước mắt trào ra, anh hôn nhẹ lên mắt cô.

“Để nó ở với em trước, đi những nơi gặp gỡ nhiều người thì đeo nó vào tay”, hơi thở ấm nóng của anh phả lên mặt cô, tình cảm thấm thiết, “Haizzz, anh nên đặt làm một cái băng thật to đeo trước ngực em, viết ‘sở hữu của Lý Vi Nhiên’, như vậy anh mới yên tâm hơn”.

Tần Tang khóc, bật cười, hôn anh một cái rồi cầm cái hộp, nước mắt đầm đìa lên máy bay.

Sáng hôm Tần Tang đi, Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly cãi nhau to, nguyên nhân vì một cuộc điện thoại.

Trần Ngô Bạch lúc đó đang nằm trên giường ôm cô ngủ, lúc điện thoại reo, anh không nghĩ nhiều mà nghe máy luôn, ai ngồi bên kia là cô Trần.

Đến khi An Tiểu Ly giặt lại thì cô Trần đã nổi giận, cao giọng bảo ngày mai sẽ tới chỗ cô ngay, còn bảo An Tiểu Ly liệu hồn.

Do cô Trần hình như không nghe ra giọng Trần Ngô Bạch, An Tiểu Ly quyết định tìm một người để tạm thay thế. So với việc sống chung trước hôn nhân và sống chung với Trần Ngô Bạch trước hôn nhân, An Tiểu Ly tin chắc rằng về trước sẽ không làm cô chết thảm cho lắm.

Thế là một trận cãi nhau về “danh phận” lại bùng nổ. Khác biệt là, lần này người tủi thân là Tiểu Bạch, ăn uống sạch sẽ rồi không chịu trả tiền lại biến thành An Tiểu Ly.

“Em không nói là không cho anh gặp, chỉ là đừng chọc giận cô Trần một lúc nhiều như vậy! Mấy năm nay mẹ mập ra, huyết áp cao như thế, lỡ sức quá thì...”

“Im miệng!”, Trần Ngô Bạch giận dữ, gân xanh nổi lên, “Em ngoan ngoãn chờ đó cho anh, anh sẽ nói với cô!”.

“Em không muốn!”.

“Anh có nói em cũng không nhận”.

“Em thử đi”, Trần Ngô Bạch vung tay, đụng trúng cái cột ngoài phòng khách, một tiếng “hự” vang lên, mặt anh co giật méo mó.

“Ôi... đau không anh?”, An Tiểu Ly có phần nịnh nọt.

Trần Ngô Bạch cười lạnh, “Không cần em lo!”.

Tần Tổng run lấy bà lấy bấy ngồi ghế sau, thắt dây an toàn, hai tay bám chặt tay nắm phía trên. Infiniti xưa nay được chứng nhận là xe đua thứ thiệt, được Trần Ngô Bạch phát huy hết mức, biển xe của thành phố C đối với anh đều là phù vân.

An Tiểu Ly đã không dám nhìn phía trước, lưng dựa chặt vào ghế, nhắm mắt giả chết.

Cuối cùng đến bến xe, Tần Tổng sắc mặt tái nhợt lăn xuống, túm lấy cửa sổ ghế lái, hơi thở yếu ớt hỏi: “Lúc về... em có thể gọi taxi không?”.

An Tiểu Ly há miệng định phụ họa, Trần Ngô Bạch lại tức tối hỏi trước: “Chú nghĩ sao?”.

Tần Tổng ai oán nhìn An Tiểu Ly. Kỷ Nam chẳng qua chỉ đá nhằm cô nàng một cái, bây giờ bị hai ông anh trong nhà đuổi cho chạy trốn biệt tích, nói là “con gái lớn phải gả chồng”, bắt cô đi xem mắt. Còn cậu ta bây giờ phải giả làm bạn trai An Tiểu Ly! Đến khi diễn kịch xong, anh Ba sẽ xé nát cậu nuốt chửng!

An Tiểu Ly này, rõ ràng không phải hồng nhan, sao còn họa thủy hơn cả cái cô nàng của anh Cả thế nhỉ?

Cô Trần vẫn hùng hực khí thế như thường, vừa tiến đến đã kéo tai An Tiểu Ly vặn mấy vòng. An Tiểu Ly đau quá xuyết xoa liên tục.

Tần Tổng cười hí hí đứng cạnh nhìn, bị Trần Ngô Bạch phía sau đá ột cú, mới sực tỉnh, vội bước đến giải cứu “họa thủy”.

“Chào di! Con là Tần Tổng, Tần của triều Tần, Tổng trong Tổng Minh”, Tần Tổng thu lại vẻ đùa bỡn lãng tử, trông cũng ra dáng, cô Trần ngớ người, An Tiểu Ly vội giới thiệu: “Mẹ, đây là bạn trai con! Mẹ buông tay ra được không... đau chết mất!”.

Cô Trần quả nhiên buông tay, ánh mắt lại xuyên qua Tần Tổng nhìn Trần Ngô Bạch. Anh đứng xa xa, mím chặt môi, ánh mắt hờ hững nhìn đi nơi khác.

“Tần Tổng...”, cô Trần thu ánh mắt lại, dè dặt hỏi, “Cậu... là bạn trai của Tiểu Ly? An Tiểu Ly hả?!”.

Tần Tổng cầm chắc cái chết trong tay, nhắm mắt gật đầu như sắp chết tới nơi.

Cô Trần nửa mừng nửa lo, cậu bé tên Tần Tổng này còn đẹp hơn con gái cưng của bà, nếu là thật thì không xứng tí nào! Nhưng theo suy đoán của bà, lại nhìn vẻ mặt cháu bà, không đúng!

Tần Tổng là người đã quen làm nũng với người lớn, đối phó với bà rất thuần thục. Cô Trần rõ ràng rất thích cậu ta, không còn nhắc chuyện xử lý An Tiểu Ly nữa.

Bữa tối lúc gọt trái cây ăn, cô Trần gõ bàn, cười híp mắt nói: “Hai đứa ngọt ngào như vậy, mẹ không làm phiền nữa. Buổi tối mẹ tới chỗ Ngô Bạch ở tạm!”.

An Tiểu Ly rùng mình, miệng ngậm dưa lưới bị sặc, vừa ho vừa nhổ ra ngoài, Trần Ngô Bạch bực bội vỗ lưng cô. Cổ họng cô rất dễ sặc, lại thêm sốt ruột, bình thường đã hay sặc rồi, anh càng bực bội hơn.

Cô Trần trách móc nhìn con gái, “Con bé này sao chẳng có khí chất gì!”, bà cười híp mắt nhìn Tần Tổng, “Con thấy nó đó, chẳng giống bác chút nào!”.

Tần Tổng suýt theo đuôi An Tiểu Ly, phun nước trà ra ngoài.

“Tiểu Tổng à, kể cho di nghe thiên tình sử của hai đứa đi!”, cô Trần nhiệt tình nắm tay Tần Tổng, “Dì rất dễ tính, không phong kiến, con yên tâm”.

Tần Tổng lần này đã phun trà ra ngoài, “Khụ khụ... di...”, cậu ta luống cuống lau chùi, “Con và Tiểu Ly... dạ, bọn con đã tính hết rồi, di yên tâm”.

An Tiểu Ly vừa lên quan sát sắc mặt Trần Ngộ Bạch, vừa cười khà khà cho qua, “Mẹ, mẹ cứ ở chỗ con đi! Con lâu rồi không ngủ với mẹ”.

Ánh mắt cô Trần thoáng vẻ kỳ lạ, uống trà rồi cười cười, “Vây con và mẹ cùng đến ở nhà anh họ nhé, mẹ cũng muốn trò chuyện với con gái ngoan! Tiểu Tổng, con không để tâm chứ?”.

Cả bàn ngoài sinh vật đặc biệt kia thì đều là người thông minh, chỉ nói tới đây mà Tần Tổng đã nhìn ra chân tướng, lắc đầu như vỡ lẽ, rồi lại nhìn kỹ sắc mặt anh Ba, tuy đang cố kìm nén lửa giận nhưng vẫn nắm bắt mọi thứ.

©STENT: www.luv-ebook

Ồ, nói thế thì, cách ngọn núi ngốc nghếch An Tiểu Ly này, hai con trâu xấu bụng kia đã thâm tính toán sao? Tần Tổng gãi đầu, vậy sao còn kéo cậu ta theo?

Trăng mờ gió lớn.

Đêm giết người.

Vừa về tới nhà, Seven Up đã ngoáy đuôi lao tới, An Tiểu Ly giật mình lùi lại, trốn sau lưng Trần Ngộ Bạch. Seven Up lại đuổi theo mãi, ôm chân cô dụi dụi đầu vào. Trần Ngộ Bạch cau mày mắng một tiếng, nó cụp đuôi ai oán kêu một tiếng rồi thu móng vuốt lại, rất biết điều mà chạy về ban công.

Cô Trần mỉm cười ý nhị, không nói gì.

Trần Ngộ Bạch mang đồ dùng nhà tắm mới đến, nói hơi mệt nên về phòng ngủ trước.

Cô Trần cũng than mệt, chỉ đạo An Tiểu Ly mở nước cho bà, nói phải hưởng thụ bồn tắm mát-xa. An Tiểu Ly phục tùng thái hậu, đi vào nhà tắm, được thông báo trong vòng một tiếng không được quấy rối, cô vội lui ra, cun cút chui vào phòng Trần Ngộ Bạch.

Trần Ngộ Bạch vừa tắm xong, tóc ướt đầm, mặc áo choàng nằm ngửa trên ghế dựa gần cửa sổ, đang hút thuốc.

An Tiểu Ly tìm gạt tàn đưa cho anh, anh không thèm nhìn, búng tàn thuốc xuống sàn.

“Tiểu Bạch...”, Tiểu Ly quỳ xuống, ngửa mặt nhìn anh. Trần Ngộ Bạch phớt lờ cô, cô tỏ ra đáng thương kéo kéo áo anh.

Trần Ngộ Bạch đang giận, thật sự không muốn đếm xỉa gì tới cô. Nhưng nghe cô yếu ớt gọi như vậy thì không kiềm chế được mà quay sang hỏi, “Có gì không? Em họ?”.

An Tiểu Ly ngửi thấy mùi oán khí nồng nặc, không kìm được phì cười.

Trần Ngộ Bạch dụi mạnh đầu thuốc lên bệ cửa sổ, đứng dậy lên giường, giở chăn chui vào, ầm ỨC co người lại.

An Tiểu Ly chạy vào nhà tắm lấy máy sấy ra, quỳ trên giường sấy tóc cho anh.

Anh nằm bất động, mặc cô làm. Sấy khô xong, An Tiểu Ly nằm rạp trên người anh, chân run run, hồi hận vô cùng. Bình thường ở cạnh nhau không thấy gì, nhưng một tiếng đồng hồ cô Trần cho cô, cô lại thấy đáng quý vô cùng, như thể mới phát hiện ra ở cùng người đàn ông bề ngoài lạnh lẽo bên trong trẻ con kia thật sự là việc rất hay ho.

“Là em không tốt, đợt lần này cô Trần về, em gọi điện nói với bà, được không?”, Tiểu Ly áp mặt cô vào mặt anh, hỏi khẽ.

“Nói gì?”, Trần Ngộ Bạch mãi sau mới lạnh lùng hỏi.

“Nói... nói điều anh muốn nghe”, Tiểu Ly chọc anh.

Trần Ngô Bạch hừ lạnh, lật người hất cô xuống, anh nhích sang bên, tiếp tục cuộn chăn ấm ức. An Tiểu Ly như cua bám chặt người anh.

“Tại sao bây giờ không nói?”.

“... Mẹ sẽ đánh em chết”.

“Em không sợ cô nghe xong sẽ chạy đến đây nữa à?”.

“... Mẹ lười lắm, không đi nữa đâu. Đợi mẹ gom hết sức quay lại thì cũng hết giận rồi. Huống hồ gì anh sẽ không để bà đánh chết em, có phải không?”.

Im lặng.

Thời gian tích tắc thoi đưa, mãi lâu sau, An Tiểu Ly đã đợi được tiếng nghiêng răng kèn kẹt “Ừ”.

Trong bóng tối, khoảng không yên tĩnh. An Tiểu Ly thấy vô cùng bình yên, trước kia cô cảm thấy mình không nhìn rõ anh, nên hoảng loạn nghi ngờ. Mà thời gian trôi đi, cô cuối cùng đã hiểu, có lẽ tình yêu không cần hiểu anh sẽ làm gì, mà chỉ cần tin tưởng chắc chắn rằng, anh sẽ không làm gì đó.

Chẳng hạn Tiểu Bạch của cô, sẽ không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương cô.

Cô Trần chỉ ở lại có ba ngày. Tần Tổng rất chăm chỉ đưa đón, đi ăn đi uống đi chơi. An Tiểu Ly một mặt sợ bị cô Trần nhận ra cô và Tần Tổng có vấn đề, mặt khác là dợt trước vì chuyện của Tần Tang đã xin nghỉ quá nhiều, bây giờ không thể làm phiền Lý Vi Nhiên nữa, cũng không thể theo được hai người.

Sáng sớm thức dậy, An Tiểu Ly phát hiện cô Trần lại đi đâu mất, cô mệt mỏi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị về phòng thay đồ đi làm. Từ nhà vệ sinh ra, Trần Ngô Bạch cũng vừa đi ra từ phòng anh.

“Cô Trần đâu rồi?”, An Tiểu Ly ngáp, hỏi anh.

Trần Ngô Bạch vừa mặc áo khoác vừa lạnh lùng trả lời, “Bạn trai em đón đi ngắm mặt trời mọc rồi”.

“Ồ”, mấy hôm nay anh cứ chua chát như vậy, An Tiểu Ly đã quen.

Cô quay về phòng. Cảm giác buồn bã trong lòng anh lại dâng lên, anh túm lấy cô, trừng mắt nhìn.

Cô mặc đồ ngủ màu vàng nhạt, gương mặt vừa rửa như một đóa hoa nở trong ban mai. Trần Ngô Bạch rối bời, không kìm được đưa tay nhéo, đến nỗi cô đau quá phải kêu lên.

“An Tiểu Ly, em là đồ lừa đảo!”, anh nói xong hôn cô, thật mạnh.

An Tiểu Ly nhân lúc thở được mới yếu ớt nói: “Cô Trần... sắp về rồi”.

Trần Ngô Bạch đã lâu không đụng vào cô, căn bản không khống chế được, tay ra sức một cái, vấy ngủ của cô rách toạc...

Tần Tổng đang uống trà sáng với cô Trần, bỗng nhận được điện thoại của anh Ba, giọng Trần Ngô Bạch hỗn hển rất mờ ám: “Tiểu Lục, chú ở đâu?... Đừng động đây!”.

Tần Tổng sợ đến đứng hình trước tiếng quát bất ngờ của Trần Ngô Bạch, bên anh thì thầm nói gì đó, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng rên của ai đó mà Tần Tổng quen thuộc, Tần Tổng nghe truyền thanh trực tiếp mà tim đập chân run môi khô lưỡi đắng, cô Trần nhẹ nhàng giữ mép bàn, hỏi nhỏ: “Trần Ngô Bạch?”.

Tần Tổng gật đầu. Cô Trần cười vẻ sâu xa, “Dì còn muốn đi dạo siêu thị, nói với nó không cần đợi chúng ta về ăn trưa”.

Cô Trần và Tần Tổng xách túi lớn túi nhỏ quay về nhà thì lúc đó đã hơn bốn giờ chiều.

“Ủa? hai đứa sao tan sở sớm vậy?”, cô Trần nhờ Tần Tổng mang đồ ăn vào nhà bếp, còn bà ngồi xuống sofa ngoài phòng khách, Tiểu Ly biết điều pha một ly trà sữa cho bà.

“Hai đứa sao mặc nhiều vậy?”, cô Trần nghi hoặc nhìn áo len cao cổ của con gái và thùng cháu mình, “Mở máy sưởi đi, hai đứa đi thay đồ ngay, lát nữa mẹ xuống bếp nấu bò kho à ăn”.

Tiểu Ly lúng túng lùi ra sau, Trần Ngô Bạch ho một tiếng. Lúc đó Tần Tổng chạy ra khỏi nhà bếp, cứ oán thán là lạnh quá.

Trần Ngô Bạch đang ngượng, nghe cậu ta cứ lải nhải thì phóng ánh mắt qua, tiểu cảm thú lập tức bị đóng băng, lặng lẽ áp vào góc tường di chuyển vào phòng, tự tìm đồ mặc thêm.

Cô Trần chỉ nói vậy, không nói gì thêm, xắn tay áo xuống bếp nấu ăn, Tần Tổng xuýt xoa khen ngon làm cô Trần sung sướng muốn bay lên thành tiên, mở chai rượu vang mà Trần Ngô Bạch đã giữ rất lâu năm, bốn người ăn sạch sẽ mọi thứ. An Tiểu Ly vừa mệt, tửu lượng lại thấp nên rất nhanh đã say chệnh choáng, gục lên bàn ngủ. Tần Tổng thấy ánh mắt cô Trần và Trần Ngô Bạch giao nhau như đao kiếm thì biết ý cáo từ ra về sớm.

Cô Trần xách chai rượu, kéo tai thằng cháu, một cước đá ra ngoài ban công, làm Seven Up sợ hãi chạy biến mất, nghênh ngang ngồi xuống ghế dựa.

“Trần Thế Nhân, cô vẫn thô bạo như xưa”, Trần Ngô Bạch xoa xoa tai bị nhéo, lạnh lùng nói.

Cô Trần cười, “Ngô Bạch, bao lâu rồi ta không uống rượu với nhau?”.

“Muốn nhớ lại chuyện xưa với con à?”.

“Không thì sao? Chẳng lẽ con muốn nói về tương lai với cô?”, cô Trần ám chỉ.

Trần Ngô Bạch nghiêng đầu, nhìn cô gốc còn nằm gục trên bàn, “Con chịu thua rồi. Đừng vòng vo nữa, cô muốn thế nào?”.

Cô Trần cười lớn, nếp nhăn li ti nơi khóe mắt trông rất dịu dàng trong bóng tối, “Cô không muốn nó chịu khổ”.

“Về điểm này thì chúng ta như nhau”, Trần Ngô Bạch lạnh lùng bình tĩnh nói, cầm chai rượu lên uống một ngụm.

“Ngô Bạch, cuộc đời này của cô ngoài An Bất Tri và Tiểu Ly ra, tự hào nhất chính là nuôi dạy con”. Cô Trần nhìn bầu trời phía xa, thông thả nói, “Nhưng con từ nhỏ đã không phải đứa trẻ bình thường, Tiểu Ly theo con sẽ rất mệt, tự con cũng sẽ mệt. Đến lúc đó thì nó đáng thương biết bao? Nhân lúc bây giờ còn thương xót nó, nghĩ cho nó sau này, hay là, thôi đi?”, cô Trần không đùa cợt nữa, nghiêm túc nói.

Trần Ngô Bạch im lặng uống rượu.

“Hoàn cảnh như nhà họ Trần, Tiểu Ly phải khó khăn nhường nào mới gả vào được? Rồi sau đó? Ông già hói Trần Thế Cương nhất định sẽ không thích nó”. Cô Trần rất chán ghét gia đình cổ hủ lạc hậu nghiêm khắc của mình, “Hai đứa ở bên nhau không phải là mãi mãi tốt đẹp như bây giờ, con là đàn ông, không thể chỉ nghĩ ỉn, còn phải nghĩ cho người khác, huống hồ người đó là con gái yêu quý nhất của bà cô thân mến của con”.

Trần Ngô Bạch bỗng phì cười, quay lại nhìn vào mắt cô, trong mắt anh có ánh sáng lấp lánh, “Cô già rồi cô ơi”. Anh cười to, “Bây giờ cô nghĩ kỹ xem năm đó chạy trốn cùng An Bất Tri, bà nội đã nói gì nghĩ gì? Giờ con đưa cho cô tấm gương để cô soi là biết ngay”.

Cô Trần ngớ ra, trên bầu trời đã phủ một màu đen, không nhìn rõ vẻ mặt bà. Mãi sau mà bà vẫn im lặng.

“Trần Thế Nhân, con cũng giống cô, không thể chịu sự sắp đặt của bất kỳ ai trong nhà”, Trần Ngô Bạch nói, “Con sẽ cưới cô ấy. Hơn nữa nhất định sẽ khiến cô ấy hạnh phúc cả đời”.

Cô Trần cười khà khà, đứng lên, “Không quản được nữa, con cháu có phúc của con cháu. Con liệu mà làm, cô sẽ giúp con lo liệu An Bất Tri. Trần Thế Cương thì cô mặc kệ, nhưng nếu ngày nào đó Tiểu Ly tử thân chạy về, cô có phải cầm dao cũng phải ép nó đi xem mắt gả cho người khác ngay”.

23. Chương 23

“Mẹ... con thật sự muốn lấy Lý Vi Nhiên làm chồng”, cô vẫn tươi cười nhưng nước mắt tí tách xuống chén.

Xuân ấm hoa nở.

Tần Tang đã đi gần một tháng. Mâu thuẫn giữa thành Tây và Lương Thị do tư lệnh Trương, ông ngoại của Tần Tổng, Vi Nhiên đứng ra giải quyết trong hòa bình, cuối cùng cũng êm thấm, Lý Vi Nhiên mỗi ngày đi làm, tan sở, nhớ nhung Tần Tang, cuộc sống trôi qua đơn điệu đến mức ngay cả Tiểu Ly cũng không chịu nổi. Gọi điện hỏi Tần Tang, cô lại chỉ cười.

Ngày về chưa xác định. Lúc nào cũng trả lời như vậy.

Chuyện Kỷ Nam bị ép hôn tạm gác lại, cô nàng rất mệt mỏi, cái gắt khó chịu đến độ ai cũng phải tránh xa, đương nhiên Trần Ngộ Bạch là ngoại lệ.

Tần Tổng lúc nào cũng bí ẩn, không thấy đâu.

Ngày tháng như con thuyền trôi trên mặt nước, đều vạch ra những đường nét đơn điệu lặp lại, nhưng mãi mãi không dừng bước.

Và cuối cùng, Tần Tang sắp quay về.

“Tiểu Lục”, Lý Vi Nhiên mở cửa, vẻ mặt thắc mắc, “Gì thế? Sao không gọi điện mà chạy tới đây?”.

Tần Tổng xách túi trong tay giơ lên, “Tìm anh để uống rượu, sao? Trưa có hẹn à?”.

“Không...”, Lý Vi Nhiên cười, máy bay của Tang Tang ba giờ chiều hạ cánh, anh sợ tắc đường nên định đi sớm “một chút”.

Tần Tổng khui rượu.

Lý Vi Nhiên nhìn giờ, vẫn còn bốn tiếng, từ nhà anh đến sân bay cũng chỉ hơn một tiếng, chắc vẫn kịp. Anh ngồi xuống sofa, vỗ vai em họ, “Sao nào? Trưa trời nắng mà chạy tới đây uống rượu?”.

“Có những lời mà em uống rượu vào mới dám nói”, Tần Tổng uống cạn ly rượu.

Giọng cậu khác lạ, Lý Vi Nhiên từ nhỏ ở cạnh cậu, tất nhiên nghe ra. Hơn nữa có dự cảm không lành.

Quả nhiên Tần Tổng cười với anh, “Anh Năm”, cậu ta xoa mũi, đó là động tác của cậu khi làm sai gì đó phải chịu nghe mắng, “Chuyện của Trình Hạo, là em sai người khác làm”.

Lý Vi Nhiên thấy mắt giật giật, tim trĩu xuống tận đáy vực. Thực ra từ khi Kỷ Nam nói không tìm ra đầu mối, anh đã nghi ngờ Tần Tổng. Ra tay như vậy ở thành phố C, lại qua được con mắt của Kỷ Nam, trừ phi tầng lớp lãnh đạo của Lương Thị có nội ứng, hoặc, người đó chính là nằm trong tầng lớp lãnh đạo đó.

“Em thích Tang Tang, thấy Trình Hạo bắt nạt cô ấy, em rất tức, tìm người dọa hấn”, Tần Tổng cúi đầu, “Em không biết Tang Tang lúc đó ở cạnh Trình Hạo”.

Lý Vi Nhiên rối bời, chuyện này có nên kể cho Lương Phi Phàm nghe không, Kỷ Nam hiện giờ không tìm ra không có nghĩa là Tiểu Lục ra tay quá sạch sẽ.

“Em cũng nói ông ngoại biết là chuyện này em làm. Em không nói thật với các anh, thực ra không phải tự ông ngoại muốn giúp chúng ta, là em cầu xin ông đứng ra giúp em”.

Lý Vi Nhiên nhìn cậu ta vẻ không hiểu nổi, đứng lên vỗ vào đầu cậu ta thật mạnh, Tần Tổng không hề tránh né.

“Anh hoặc là đánh chết em, hoặc là nhường Tang Tang cho em”, cậu ta đứng dậy, ngẩng cao đầu, mắt sáng rực, “Em đã nói ông ngoại là em và Tang Tang yêu nhau, ông ngoại đã định ngày đến nhà họ Tần cầu hôn rồi. Anh Năm, xem như em xin anh, em thật sự yêu cô ấy”.

“Không làm được”, Lý Vi Nhiên lạnh lùng.

“Vậy em phải làm sao?”, Tần Tổng cúi đầu khẽ hỏi, “Từ lúc biết anh và Tần Tang yêu nhau, không có ngày nào là em vui cả”.

“Chú đừng trẻ con thế chứ?”, Lý Vi Nhiên cau mày, đã đến lúc đi đón Tần Tang, lửa giận của anh cũng càng lớn thêm, “Bây giờ anh có việc phải đi, mai lại nói. Chuyện Trình Hạo chú đừng nói với ai, anh sẽ xử lý. Chỗ ông ngoại cũng do anh giải thích. Không cho chú gây sự nữa, nếu không anh sẽ đánh cho nhập viện đấy”.

Anh nói xong, lấy áo khoác ra ngoài, Tần Tổng lạnh lùng nói sau lưng, “Anh đừng nên ra ngoài là tốt hơn”.

Ra khỏi cửa kiểm soát, Tần Tang mặc đồ thể thao màu hồng, mái tóc xõa dài, đeo kính mắt gọng đen, thoải mái xuất hiện. Tần Tổng giả vờ không thấy, thò cổ ra nhìn tứ phía.

“Tần Tổng!”, Tần Tang kéo vali đi ngang qua cậu ta, nhận ra nên ngạc nhiên gọi, “Sao cậu lại ở đây?”.

Tần Tổng gãi đầu, cũng rất kinh ngạc, cười nói, “Tôi tới đón... chắc cô cũng biết, lần trước đã gặp ở “Lưu Thệ” rồi, Châu Yến Hồi. Tên đó nói hôm nay về, nhưng sao quá giờ rồi cũng không thấy”.

Tần Tang cười, “Đừng đợi, anh ta hôm nay không về C đâu, tôi đã gặp anh ta ở sân bay trước, anh ta đi Giang Nam rồi”.

Tần Tổng “a” một tiếng, lăm bầm vài câu.

“Tần Tổng, điện thoại cho tôi mượn, lúc này tôi đi ra bị người ta đụng vào, điện thoại mất rồi”.

Tần Tổng cười, đưa điện thoại cho cô, vừa nói: “Yên tâm, mai tôi sẽ tìm lại cho cô!”.

Tần Tang cười, gọi điện cho Lý Vi Nhiên, sau đó cau mày, cúp máy đưa trả lại.

“Sao vậy?”.

Tần Tang đưa vali cho cậu ta, nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta, “Đi thôi! Anh Năm cậu là đồ ngốc, chắc hôm qua không nghe rõ tôi nói, không biết hôm nay tôi về. Cậu cho tôi đi quá giang nhé”.

Tần Tổng một tay hành lễ rất lịch thiệp, “Rất vui lòng”.

Vào thành phố, Tần Tổng hỏi Tần Tang đi đâu, Tần Tang do dự, “Cậu có biết hôm nay Vi Nhiên có đi làm không?”.

“Không, sáng nay họp anh ấy không tới. Hôm trước hình như là bị cảm”.

“Vậy tôi đến nhà anh ấy, chắc chắn là đang ở nhà ngủ”.

Tần Tổng gật đầu, “Tôi cũng đang định đến nhà anh ấy lấy văn kiện”.

Đến chỗ Lý Vi Nhiên, Tần Tang cầm chìa khóa mở cửa, Tần Tổng theo sau, hai người chưa thay giày đã ngó người.

Trên sàn kế bên kệ giày là một đôi giày cao gót nữ lông lánh vút chổng chơ, không xa là một cái váy ngắn, nhìn theo hướng đó, cửa phòng ngủ khép hờ, bên trong loáng thoáng văng ra tiếng thở hổn hển mờ ám.

Sắc mặt Tần Tang vụt thay đổi, tái nhợt lao vào trong, Tần Tổng cũng xông vào theo.

Trong phòng ngủ, trên cái giường lớn quen thuộc, bóng dáng cao gầy đó Tần Tang đã rất quen thuộc, lúc này anh đang đè lên một cô gái tóc dài trần nửa người, đang sốt ruột gấp gấp giằng xé phần quần áo còn lại.

Túi xách trong túi cô ném mạnh về phía giường, “thịch” một tiếng trúng ngay đầu Lý Vi Nhiên, anh đau quá, ngạc nhiên ngồi lên, đôi mắt đỏ ngầu kì dị, nghi hoặc lẫn kinh ngạc nhìn cô, hất mạnh tóc, anh quay lại nhìn người phụ nữ trên giường một cách khó hiểu, cuối cùng hoang mang nhìn Tần Tổng phía sau Tần Tang.

“Tang Tang...”, anh lắp bắp.

Tần Tang tái nhợt, khó nhọc nói: “Lý Vi Nhiên, em cho anh thời gian giải thích. Nói đi”.

Cô gái trên giường cuộn chăn lại, để lộ gương mặt xinh đẹp, cười hì hì, đầu ngón chân tròn trĩnh dụi vào eo Vi Nhiên. Đầu Tần Tang kêu o o, nhắm mắt lại.

“Anh...”, cô mở mắt, ánh mắt Lý Vi Nhiên lúc này rời khỏi Tần Tổng, trong mắt tối sầm, anh không nhìn cô, cúi đầu, mặt mũi nói khẽ, “Xin lỗi”.

Thế giới của Tần Tang âm âm sụp đổ trong ba chữ đó. Bốn bề xoay chuyển, cô đổ ập xuống, ý thức mơ hồ, dừng lại trong tiếng gọi gấp gáp cuồng quýt của Tần Tổng.

Lòng bàn tay Tần Tổng giữ lấy ống truyền dịch, như thể dịch thể truyền vào người Tần Tang sẽ không lạnh.

Nhìn cô ngủ say, Tần Tổng cảm thấy trái tim mở rộng thoải mái, mở cửa sổ, gió thổi vào, mang theo một sức sống chỉ mùa hạ mới có, xung quanh rất yên tĩnh.

Tần Tổng mỉm cười, chỉ cảm thấy cả đời này hạnh phúc nhất đẹp đẽ nhất chính là giờ phút này.

Lát sau cô tỉnh lại, Tần Tổng vội tiến đến, “Tang Tang?”.

Tần Tang ngơ ngẩn một lúc, cười mệt mỏi, “Tôi không sao chứ?”.

“Sao không có được?”, Tần Tổng cười, “Bác sĩ nói đầu cô bị cú sốc này nên hôn mê một lúc, sau đó tỉnh lại sẽ yêu người đầu tiên cô nhìn thấy, nên, ha ha, tôi cứ miễn cưỡng để cô yêu là được”.

Tần Tang ngơ ngẩn nhìn trần nhà, không nói không cười.

“Hãy hãy, phản ứng đi chứ”, một tay cậu ta hươ hươ, “Tôi nói thật mà”, giọng cậu hạ xuống, như phiền lòng vũ nhẹ nhàng, “Tần Tang yêu anh được không?”.

Tần Tang vẫn không phản ứng.

“Tang Tang...”, cậu ta khẽ gọi tên cô, cúi xuống, càng lúc càng gần.

“Tang Tang!”, cửa bật mở, An Tiểu Ly xông vào, sau lưng có Trần Ngộ Bạch, và cả Lý Vi Nhiên.

“Ừm...”, Tiểu Ly thấy cảnh đó, lúng túng.

“Tang Tang... cậu không sao chứ?”, cô gồng mình hỏi.

“Không sao, nói là mấy ngày liên tục không nghỉ ngơi, lát nữa là đi được”, Tần Tổng đứng thẳng dậy, trả lời thay.

Mắt Tần Tang từ lúc Lý Vi Nhiên bước vào vẫn nhìn anh, sự lo lắng, kinh hoàng, ngạc nhiên, khổ sở... của anh, cô nhìn thấy hết. Nhìn gương mặt tuấn tú đó, cô không tìm được bật khóc.

“Tiểu Lục, chú ra đây”, Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nói.

Tần Tổng đứng im, phản kháng bằng im lặng, ánh mắt Trần Ngộ Bạch sắc nhọn, cao giọng: “A Tổng!”.

Tiểu Ly lặng lẽ bước lên kéo cậu ra, Tần Tổng quay lại nhìn Tần Tang rồi vắn ra ngoài.

Trần Ngộ Bạch cũng theo ra ngoài, lúc đi ngang Lý Vi Nhiên, đưa tay vỗ vỗ vai anh.

©STENT: www.luv-ebook

Lý Vi Nhiên vẫn không đến gần Tần Tang, anh đứng từ xa, xa không chạm đến được.

Tần Tang chậm rãi ngồi dậy.

“Chuyện Trình Hạo là anh làm”, cuối cùng anh nói, một câu nói đã đẩy Tần Tang vừa trải qua bao khó khăn xuống tận địa ngục. “Anh chỉ tức tối nhất thời mà thôi, không ngờ sự việc là nghiêm trọng như vậy”.

“Làm sao đây”, anh cười ảm đạm, “Tang Tang, lần này hình như chúng ta phải chia tay thật rồi”.

An Tiểu Ly căng thẳng kéo tay Trần Ngộ Bạch, vì trông anh như muốn đánh Tiểu Lục cầm thú vậy. Tuy cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt anh như vậy, cô đoán Tiểu Lục cầm thú đã làm sai gì đó.

Trong phòng bỗng vang ra tiếng gào thét của Tần Tang. Tần Tổng kinh hãi mặc kệ sự ngập ngừng của Trần Ngộ Bạch, quay lưng xông vào trong.

Lý Vi Nhiên vẫn đứng đó, Tần Tang đang ném tất cả những gì lấy được vào người anh, trong phòng hỗn loạn, bình truyền đã vỡ, mảnh thủy tinh vương đầy dưới đất. Trần Ngô Bạch thấy thế liền kéo An Tiểu Ly lại, ôm chặt vào lòng che chở.

Tần Tổng lao đến giữ chặt Tần Tang đang điên cuồng, ôm siết vào lòng. Tần Tang khóc lóc vung vẩy tay chân, cổ và mặt cậu ta trong phút chốc bị cào rướm máu.

Nhất thời, mọi thứ trở nên hỗn loạn, Lý Vi Nhiên lại lạnh lùng quay đi.

“Tang Tang!”, Tần Tổng không ngừng gọi cô, bất lực là cô không nghe thấy gì. Trần Ngô Bạch bế bổng An Tiểu Ly đang giãy giụa lên, ra khỏi phòng gọi bác sĩ, chích một mũi an thần cho Tần Tang đã mất đi kiểm soát.

Tần Tang dần dần bình tĩnh lại, thất thần một lúc rồi ngủ thiếp đi. An Tiểu Ly rất đau lòng, chỉ vì sợ Trần Ngô Bạch dọa sẽ cho cô một mũi an thần nên lặng lẽ rơi nước mắt.

Trên đường về cô vẫn khóc, Trần Ngô Bạch lái xe, một tay đưa khăn cho cô. Đến nhà thì cổ họng cô đã khàn đi, anh thở dài, bế cô xuống xe rồi lên lầu.

“Đừng khóc nữa”, rót một ly nước cho cô, Trần Ngô Bạch ôm cô ngồi trên sofa an ủi.

Tần Tang dần dần bình tĩnh lại, thất thần một lúc rồi ngủ thiếp đi. An Tiểu Ly rất đau lòng, chỉ vì sợ Trần Ngô Bạch dọa sẽ cho cô một mũi an thần nên lặng lẽ rơi nước mắt.

Trên đường về cô vẫn khóc, Trần Ngô Bạch lái xe, một tay đưa khăn cho cô. Đến nhà thì cổ họng cô đã khàn đi, anh thở dài, bế cô xuống xe rồi lên lầu.

“Đừng khóc nữa”, rót một ly nước cho cô, Trần Ngô Bạch ôm cô ngồi trên sofa an ủi. Anh không giỏi nói lời ngọt ngào, nên cũng không biết nói gì. Lát sau bỗng siết chặt cô, lau nước mũi cho cô, hỏi: “Cuối tuần này đến nhà anh ăn cơm được không?”.

An Tiểu Ly vừa rơi nước mắt vừa lắc đầu lia lịa, giờ cô chẳng tha thiết đi đâu.

Trần Ngô Bạch không vui, nhéo má cô. Tiểu Ly cúi xuống cắn tay anh, để giải tỏa tâm trạng. Hai người lặng lẽ đùa nghịch một lúc, tâm trạng cô đã khá hơn. Buồn bã dựa vào ngực Trần Ngô Bạch, “Liệu anh có ngày nào đó bất ngờ đối xử tốt với người khác không?”.

“Nếu cuối tuần em ngoan ngoãn theo anh về nhà thì sẽ không”, Trần Ngô Bạch xoa đầu cô, nói gọn.

“Vậy anh cầu xin em đi”, An Tiểu Ly trề môi giả vờ.

Trần Ngô Bạch im lặng, cô ngược lên nhìn mặt anh, bị anh ấn xuống không cho nhìn. Lát sau anh mới ừ ừ nói: “... Cầu xin em”.

“Xin em cái gì?”.

Trần Ngô Bạch chưa từng nghĩ anh có ngày lại thảm tới mức này, “Cầu xin em theo anh về nhà ăn cơm... hử?”.

An Tiểu Ly mới e thẹn “ạ” một tiếng. Trần Ngô Bạch ngửa cả răng, kéo cô vào lòng, hôn một lúc, hơi thở dần nặng nề.

“Tiểu Ly, chúng ta kết hôn đi”, đêm khuya đầu hạ mát mẻ, sau cơn khoái lạc, Trần Ngô Bạch kéo tấm chăn mỏng phủ lên người cô, ôm vào lòng, khẽ nói.

An Tiểu Ly mặt mũi rười rượi, làu bàu, “Phiền lắm. Cô Trần và thầy An nhất định không đồng ý”.

“Anh sẽ giải quyết”.

“Mẹ anh hình như không thích em”.

“Anh thích em”.

Anh rất tự nhiên nói tiếp. Anh nói xong, căn phòng yên tĩnh. An Tiểu Ly mở to mắt, nhìn bóng đêm trước mặt với vẻ không tin nổi, cảm nhận lồng ngực sau lưng, nhịp tim đập mạnh mẽ.

“VẬY... nói sau đi. Xem anh biểu hiện thế nào”, cô nín thở, nói nhỏ.

Trần Ngộ Bạch cười khẽ, cọ mũi lên cổ cô, rồi lại ôm chặt hơn.

Ra khỏi viện, Tần Tang về thẳng nhà họ Tần.

Cả nhà chỉ có Tần Hòe đang chuẩn bị thi tốt nghiệp là có mặt, Vương Di đã theo Tần Liễu đau lòng tuyệt vọng ra nước ngoài thư giãn. Tần Uy và Tần Dương đều ở công ty.

Thấy Tần Tang về, Tần Hòe rất vui, ôm lấy chị.

Tần Tang cười nhẹ, vỗ vỗ mặt cậu, hỏi cậu vài chuyện học hành. Tần Hòe đối đáp trôi chảy, nói đến chuyện chọn đại học, Tần Hòe mười tám tuổi cau mày, “Em nghĩ em vẫn nên thi vào học viện kinh tế”.

“Tại sao?”, Tần Tang biết cậu thích nhiếp ảnh nhất, “Bố nói à?”.

Tần Hòe lắc đầu, ngập ngừng, “Em muốn về giúp bố và anh”.

Tần Tang cười khở sở. Ngay cả Tần Hòe xưa nay lãng mạn không lo buồn cũng quyết định như vậy, Tần Tang dù không hiểu cũng biết nhà họ Tần hiện giờ khó khăn đến cỡ nào.

Đều do cô không tốt.

Tần Tang mệt mỏi ngồi xuống sofa, ánh mắt trống rỗng.

Ăn tối xong không lâu thì Tần Dương về, mệt mỏi tháo cà vạt đi về phòng, gặp Tần Tang đi ngang.

“Về rồi à?”, anh ta gương cười.

Tần Tang gật đầu, “Em nói chuyện với anh được không?”.

Tần Dương ngó người ra rồi gật đầu, “Nhưng phải để anh tắm cái đã, buổi chiều đi công trường, bụi bặm lắm”.

Tần Tang cười. Anh vào phòng, cô xuống lầu pha trà sữa, mang chút điểm tâm lên, đợi ở thư phòng trong phòng anh.

Tần Dương thay đồ mặc ở nhà ra, tóc ướt đầm, nhưng trông khá hơn lúc nãy nhiều.

“Em đã gây phiền phức lớn cho nhà mình, phải không?”, Tần Tang và anh trai xưa nay rất thẳng thắn.

“Phiền phức nhỏ thì có. Công ty ‘kiến trúc Thành Thực’ rút tiền vốn, hạng mục của chúng ta mới đi được một nửa, mắc kẹt ở đó. Mà vì không hiểu hai vị tiểu thư nhà họ Tần rốt cuộc là hoa rơi vào nhà ai, nên mấy công ty vốn thân thiết đều giữ thái độ quan sát”. Tần Dương ngẩng lên nhìn cô, “Rốt cuộc bây giờ em yêu ai? Tại sao anh nghe nói em và cậu sáu Tần ở cạnh nhau? Không phải Lý Vi Nhiên sao? Tần Tang, em có biết không, hai người họ đều là cháu ngoại của tư lệnh Trương của quân khu, là anh em họ”.

Tần Tang ngơ ngẩn, hình như chưa từng nghe nói. Tần Dương đưa tay huơ trước mặt cô, cô mới tỉnh lại.

“Sao hình như đi Giang Nam một chuyến mà hồn phách bị hút mất rồi?”, Tần Dương cười hỏi. Tần Tang nghĩ ra gì đó, cười nói, “Tần Dương, anh nói em biết bây giờ em phải làm gì mới giúp được?”.

Tần Dương quan sát cô thật kỹ, như phát giác ra gì đó, “Anh đã nói rồi mà em không nghe. Anh không cần em làm gì, nhà họ Tần cũng không cần. Xưa nay em chỉ biết có mình em. Tần Tang, thực ra không xem em là người nhà, chỉ có một mình em là nghĩ thế thôi. Chỉ ít đối với anh, sự khác biệt giữa em và Tần Liễu chỉ là nó không hiểu chuyện bằng em, cần anh quan tâm lo lắng hơn. Giống như bây giờ, nó bị Dung Nham đá, đau lòng như thể cả thế giới bỏ rơi nó. Còn em còn biết đến hỏi anh phải làm sao”.

Tần Tang thở dài, “Tần Dương, anh thật lắm lời”.

Tần Dương cười, một câu nói thật thân thiết.

Trần Ngộ Bạch và bố rất giống nhau, bớt đi cái bụng, thêm mái tóc đen dày. An Tiểu Ly vừa nhìn thấy cái đầu bóng lưỡng của Trần Thế Cương là nhớ đến dáng vẻ cô Trần nghiêng răng máng “ông già hói”, cứ buồn cười mãi.

Trần Ngô Bạch ôm vai cô, hơi nhúc nhích tay, An Tiểu Ly ngẩng lên, bị anh trùm mắt.

Đám trẻ nhà họ Trần rất thích An Tiểu Ly vô tư lự, dẫn cô đi tham quan các kiểu kiến trúc trong nhà. Phòng khách chỉ còn lại vợ chồng Trần Thế Cương và Trần Ngô Bạch.

Bà Trần thở dài, u buồn nhìn con trai, “Ngô Bạch, mẹ thật sự không thích cô ta”.

Trần Thế Cương chậm rãi gật đầu, tán đồng suy nghĩ của vợ, “Cô bé có lẽ là người tốt, nhưng không phù hợp làm con dâu nhà họ Trần chúng ta”.

Trần Ngô Bạch thoải mái ngồi trên sofa uống trà.

“Trần Ngô Bạch”, bố anh rất bất mãn trước thái độ đó.

Trần Ngô Bạch ngược lên nhìn bố, uống trà rồi lạnh lùng nói: “Con không ý kiến”.

“Nhưng nếu cưới ai thì phải là cô ấy”.

Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt vợ chồng ông Trần lại thay đổi.

Tệ hơn so với việc con trai cưới một cô gái họ không thích về nhà, chính là vấn đề mà họ đã lo lắng bấy lâu – đứa con trai thiên tài xuất sắc, nho nhã hoàn hảo này, hình như là kẻ theo chủ nghĩa không kết hôn.

Trần Ngô Bạch đặt ly nước xuống, “Con tôn trọng ý kiến bố mẹ, nên con đưa cô ấy về cho bố mẹ xem mặt. Nếu bố mẹ nói được, con sẽ chuẩn bị cưới. Nếu bố mẹ thực sự không thích, thì thôi vậy”.

Anh nói chắc nịch, bà Trần chịu khuất phục trước, lo lắng kéo áo chồng. Trần Thế Cương bất lực quá, nổi giận: “Nghịch tử!”.

Bữa trưa ở nhà họ Trần rất đáng sợ, trên bàn ăn dài, mặt đối mặt ngồi có đến gần hai chục người. Trần Ngô Bạch dường như là người quan trọng trong gia tộc, ngồi ghế thứ hai bên tay phải Trần Thế Cương, Tiểu Ly bị anh ép ngồi cạnh.

Đám trẻ lúc này chơi đùa với Tiểu Ly lần này đều lặng lẽ, ai nấy cúi đầu, nín thở dùng bữa.

Tiểu Ly không quen sử dụng dao nĩa, cứ lách ca lách cách. Bà Trần cứ nhìn cô bằng ánh mắt lo âu, cuối cùng cũng thành công làm cô không còn lòng dạ nào ăn nữa.

Hóa ra Tiểu Bạch đã lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, chẳng trách lạnh nhạt đến thế, thật đáng thương. An Tiểu Ly nghiêng đầu nhìn Trần Ngô Bạch im lặng, xót thương cho anh.

Trần Ngô Bạch cất hết đồ ăn trong đĩa xong, đẩy qua trước mặt An Tiểu Ly.

Bữa trưa bức bối đã ăn xong, Trần Ngô Bạch tâm trạng khá hơn, người nhà trò chuyện với anh đều bị anh lạnh mặt dọa cho chết khiếp. Ngồi một lát sau, anh sa sầm mặt đứng dậy cáo từ bố mẹ, dẫn Tiểu Ly đi.

Tiểu Ly băn khoăn, chỉ thấy thất bại chưa từng có.

“Đưa em đi chơi, được không?”, lên xe, anh bỗng tỏ ra tươi tỉnh, vui vẻ hỏi.

Tiểu Ly do dự nhìn anh, ậm ừ, “Trần Ngô Bạch, hình như họ đều không thích em, hay là... tạm thời thôi nhé?”.

Vừa nói dứt, Trần Ngô Bạch đạp mạnh thắng xe, An Tiểu LY bỏ nhào về phía trước, suýt thì bay đi, cô hoảng hốt run rẩy kéo dây an toàn, bám chặt vào ghế, nhìn về mặt hung dữ của anh, cười giả lả nịnh bợ, “Em... nói chơi thôi...”

Trần Ngô Bạch mấy lần siết chặt nắm tay rồi lại thả lỏng, cuối cùng lạnh lùng hừ một tiếng, không so đo với cô nữa.

Tần Tổng bao một khu rừng ngoại ô để săn bắn. Trần Ngô Bạch và An Tiểu Ly tới đó thì mọi người đã bắt đầu chơi rồi.

Từ xa trông thấy nam nữ mặc đồ thợ săn rất oai, vai đeo súng săn, cưỡi ngựa đuổi theo, An Tiểu Ly ném hết mọi ưu phiền buổi trưa đi, túm lấy cánh tay Trần Ngô Bạch, hí hửng nhảy cẫng lên.

Người ở bãi sấn nói Lục thiếu gia chưa xuất hiện, đang đi cùng một mỹ nữ dạo bộ ven hồ. Trần Ngô Bạch đoán là Tần Tang nên đưa An Tiểu Ly tới đó.

Quả nhiên là Tần Tang, Trần Ngô Bạch khoe môi cong cong, cậu sáu Tần mặc quần cưỡi ngựa trông rất đẹp trai, vẻ mặt lại có phần tủi thân – Tần Tang ngồi cạnh là mặc một chiếc váy dài chấm đất màu xám tro, mái tóc buông xõa, trong cảnh này lại đẹp đến lạc lõng.

Tiểu Ly từ xa đã gào lên, Tần Tang và Tần Tổng thấy họ tới thì lại gần.

“Anh Ba, Tiểu Ly”, Tần Tổng có vẻ mặt mệt mỏi, “Quần áo ở phòng thay đồ bên kia, có người ở đó, hai người tự đi chọn nhé. Họ đã xuống dưới rồi”.

Trần Ngô Bạch giữ An Tiểu Ly đang định chạy đi, thong thả hỏi: “Sao hai người không đi?”.

Tần Tổng ầm ỨC nhìn Tần Tang, roi ngựa trong tay vút mấy cái, gục đầu ủ rũ. Tần Tang cười nói: “Tôi không thích cưỡi ngựa, hai người đi đi”.

An Tiểu Ly không hiểu chuyện gì, Trần Ngô Bạch thì tỏ ra vui vẻ, ôm cô cười, đi thay đồ.

Trước kia Tần Tổng như một đứa trẻ không có được đồ chơi, cứ ầm ỨC trốn vào một góc buồn bã. Bây giờ cuối cùng đã có, Tần Tang lại khiến cậu ta lãnh giáo được thế nào là “chẳng qua chỉ thế thôi”.

Trần Ngô Bạch cưỡi ngựa rất giỏi, An Tiểu Ly chỉ có thể cưỡi một con ngựa nhỏ hiền lành, do nhân viên bãi sấn dẫn đi, chậm rãi dạo bộ quanh rừng cây. Cũng may Trần Ngô Bạch luôn rất kiên nhẫn nắm dây cương, đi cùng cô.

Buổi chiều dần dần qua đi, đoàn người lại ồn ào ra về, lên xe đi ăn đặc sản, vẫn do Tần Tổng mời khách, rầm rộ tiến về “Thịnh Thế”.

Vừa ngồi vào chỗ, có người từ ngoài vào, kéo theo một người nữa, hét to: “Ngũ thiếu gia tới!”.

Mọi người đều ồ lên, chỉ có Trần Ngô Bạch, Kỷ Nam và vài người biết nội tình, lo lắng nhìn Tần Tang. Cô đang ngồi cạnh Tần Tổng, thấy Lý Vi Nhiên vào nhưng vẻ mặt không chút cảm xúc.

“Vi Nhiên! Chẳng đã nói bạn không tới được sao? Thế nào, lần này bị kéo tới hả?”, có người đùa, Lý Vi Nhiên mỉm cười, không nói gì, tìm chỗ trống ngồi xuống.

Hôm nay đến dự toàn là bạn bè thân của Tần Tổng và Lý Vi Nhiên. Tư lệnh Trương sắp tổ chức đại thọ, giao cho hai anh em làm chủ, mọi người đều tụ tập để cho ý kiến.

Trong bữa tiệc, Lý Vi Nhiên đánh đổ nước trái cây, Tần Tổng vội đứng lên lấy khăn tay ra lau.

Khăn tay màu xám, ở một góc có đường chỉ xanh thêu hình chữ – QS[1].

[1]: Viết tắt phiên âm tên Tần Tang và Tần Tổng.

Dung Nham nhanh mắt, kéo lại, cầm trong tay quan sát rồi xuyết xoa, “Tiểu Lục, từ bao giờ mà chú sến thế hả?!”.

Tần Tổng nhíu mày nhưng không che dấu được vẻ dịu dàng, nhìn Tần Tang vẻ mặt đứng đưng, “Là của Tang Tang, tên em và tên cô ấy viết tắt giống hệt nhau”.

Nói thì nói, nhưng vẫn e dè gấp lại giao cho nhân viên phục vụ, “Cầm đi giặt, lát nữa mang lại đây cho tôi”.

Mọi người đều rất tò mò về Tần Tang, lần này có chủ đề nên tranh nhau chọc ghẹo. Có người đòi Tần Tang phát biểu cảm nghĩ đã thu phục được con Cầm thú ngang ngược Tần Tổng như thế nào.

Tần Tang vuốt tóc, cười khẽ, không nói gì mà nhìn người hỏi, đến khi người đó phải nhìn tránh đi, cuối cùng kiếm cớ ra ngoài. Tần Tổng ngượng ngập lên tiếng hòa hoãn không khí, lại khui rượu đi vòng vòng chúc tụng.

Dung Nham vô tâm gợi mở chủ đề bị Kỷ Nam nhéo một cú, đau đến há hốc miệng, không dám nhiều chuyện nữa.

Anh họ Lý Vi Nhiên là Lý Chí Nhiên, trong lúc nói chuyện một tay che trán, tay kia vỗ mạnh vai Lý Vi Nhiên, “Tiểu Lục chúng ta đã chìm đắm rồi, Tiểu Ngũ, chú phải gắng gượng, trong nhà ta anh chỉ có chú là đồng minh thôi”.

Lý Vi Nhiên bị vỗ đến sắc cả rượu, cúi xuống ho sặc sụa: “Nói bậy! Nếu em bị trói chặt thì ngàn vạn trái tim cô đơn của các thiếu nữ lấy ai bù đắp?”.

Mọi người cười ồ, Lý Vi Nhiên cũng cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, lại giống như uống nhiều quá lại buồn nôn, bịt miệng lao ra ngoài.

“Tên này hôm nay sao uống kém thế?”, Lý Chí Nhiên lắc chai rượu, mới một phần ba!

Trần Ngô Bạch uống rượu, thông thả nói với đám người đang hào hứng trên bàn tiệc: “Lát nữa Lý Vi Nhiên vào, mọi người bớt nói lại!”.

Tần Tổng hơi nhú mày, nhìn anh Ba nhưng không nói gì. Tần Tang cười, nâng ly rượu lên uống cạn.

Lý Vi Nhiên xả đầy nước vào bồn rửa mặt, nhúng cả đầu vào.

Anh ngược lên, nhìn mình trong gương, gương mặt đầm nước đang rỏ tí tách, đôi mắt đỏ hoe. Thảm hại, tiêu tụy.

Lúc đi vào, anh đứng ngoài hành lang một lúc, nghe tiếng cười nói bên trong, Lý Vi Nhiên cố gắng điều chỉnh cảm xúc.

“Ngũ thiếu gia”, phục vụ ngoan ngoãn gọi, tay xách cái túi.

“Khăn tay?”, giọng anh khăn khăn.

“Vâng, của Lục thiếu gia”.

“Của tôi!”, anh nói nhỏ, giật lấy cái túi, quay lưng đi.

Cậu chàng mười bảy, mười tám tuổi sợ hãi chạy theo, “Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia nói...”

“Là của tôi!”, Lý Vi Nhiên quát khê, lạnh lùng nhìn cậu ta, đến khi chắc chắn cậu ta không dám mở miệng hỏi nữa, mới vung tay bỏ đi.

Tiểu Ly đang kéo tay Tần Tang thì thắm to nhỏ thì Trần Ngô Bạch đến. Tần Tang nhếch môi với anh, nhấc váy bỏ đi.

An Tiểu Ly lo lắng nói với Trần Ngô Bạch: “Em hỏi nó nghĩ gì, nó lại nói chẳng có gì. Trước kia nó có vậy đâu”.

“Yên tâm, cô nàng này tuyệt đối mạnh mẽ hơn em tưởng. Em có thấy Tần Tổng bị cô ta dẫn dắt, sắp chịu không nổi rồi không?”.

An Tiểu Ly kéo tay áo anh, “Lý Vi Nhiên và Tần Tổng là sao vậy?”.

Trần Ngô Bạch búng vào trán cô, uy hiếp: “Đã nói đừng hỏi, muốn anh xử em hả?”.

Cô bắt mắt quay mặt đi, vừa tức vừa buồn rất đáng yêu. Trần Ngô Bạch bưng ly nước trái cây sang cho cô, “Chuyện của họ, người khác không xen vào được, em đừng lo những chuyện này. Chúng ta... đi gặp bố mẹ em nhé?”.

An Tiểu Ly hơi ngần ngại, mãi sau mới trả lời: “Tiểu Bạch, anh có chắc thật không? Chúng ta sẽ kết hôn?”.

Cô cứ thấy không thực, người như Trần Ngô Bạch thực sự có thể lấy làm chồng ư?

Sao cô cứ nghĩ tới là lại thấy không chắc chắn tí nào?

“An Tiểu Ly!”, Trần Ngô Bạch tức chết, anh đã tính toán cả ngàn bước này rồi, mà cô vẫn cứ đứng tại chỗ bắn khoăn xem có nên chạy không?! Cho dù tự tin như anh, lúc này cũng thấy buồn bực, nhưng thấy cô thực sự tỏ ra do dự hoang mang thì anh cũng không biết phải nói gì nữa. Vừa lúc đó Kỷ Nam tới kéo Tiểu Ly đi chơi bài, Trần Ngô Bạch đang lo mình sẽ không tìm được mà đánh cô, nên tiện tay đẩy cô đi.

Tìm mãi trong đám người, Trần Ngô Bạch mới thấy Tần Tang ở quầy bar nhỏ phía trong.

“Nói đi, có chuyện gì?”, Tần Tang vui vẻ cầm ly rượu, anh ngồi một lúc rồi, cô mới phá vỡ sự im lặng. Hai người họ xưa nay rất rõ ràng, nếu không có chuyện gì thì Trần Ngô Bạch sẽ không tới nỗi buồn chán ngồi cạnh cô thế này.

“Cô không cần tôi kể cho cô nghe chuyện của Vi Nhiên và A Tổng chứ?”, Trần Ngô Bạch nói.

Tần Tang cảm thấy hứng thú, chọc anh: “Anh không cần tôi kể anh nghe gặp bố mẹ anh xong, An Tiểu Ly sợ hãi thế nào chứ?”.

Hai người nhìn nhau, Tần Tang phì cười, Trần Ngô Bạch cũng hơi nhếch khóe môi.

“Chúng ta sống thật mệt mỏi”, Tần Tang nằm bò ra bàn, thở dài, “Trần Ngô Bạch, có lúc tôi nghĩ, nếu có thể chọn lựa, tôi thật muốn làm Tiểu Ly”.

“Nếu không có An Tiểu Ly, cô sẽ là đối tượng rất tốt của tôi”, Trần Ngô Bạch chạm ly với cô, ngửa cổ uống cạn.

“Cám ơn”.

Trần Ngô Bạch thoải mái hơn, hỏi cô: “Giờ cô định làm gì? Tương kế tựu kế?”.

“Anh ấy không muốn làm tổn thương Tần Tổng, thế thì tôi cứ theo ý anh ấy. Tôi biết anh ấy buồn, không làm sao được, nếu An Tiểu Ly gài bẫy tôi, tôi cũng sẽ nhượng bộ... Ngoài ra, tôi cũng cần chút thời gian và cách khác để giải tỏa nỗi buồn của tôi...”, giọng Tần Tang nhỏ dần, “Chẳng hạn dần vật hành hạ Tiểu cầm thú hay gì đó...”

Trên đời này không có đàn ông không bị cám dỗ, nhưng tuyệt đối sẽ có người đàn ông chịu đựng được cô đơn. Cô tin Lý Vi Nhiên.

Điều cô đau lòng là, anh không muốn nói cô biết.

Còn so ra thì, cô cũng đã hiểu ra, những gì ban đầu cô làm khiến anh buồn đến nhường nào.

“Vậy tôi thì sao, tôi phải làm gì?”, Trần Ngô Bạch cuối cùng cũng hỏi tiếp.

“Như tôi thôi, nó muốn gì, thì anh cứ cho”, Tần Tang liếm ly rượu, hút một miếng, “Dù sao đã mệt mỏi thế này rồi, có mệt thêm cũng chẳng sao. Ai bảo anh dại dột thích người ta”.

Trần Ngô Bạch cau mày, chạm ly với cô, “Giống nhau thôi”.

Tần Tang cười, tiếng cười trong vắt khiến mọi người thấy đều quay nhìn. Trần Ngô Bạch thấy ánh mắt dò hỏi của Tần Tổng gần đó, bỗng rất tò mò, hạ giọng hỏi Tần Tang: “Từ khi nào mà cô biết Tiểu Lục hãm hại Tiểu Ngũ?”.

Ánh mắt Tần Tang đã hơi mơ màng, cười cười: “Tôi hỏi Yến Hồi, anh ta nói chỗ anh ta có một loại thuốc có thể khiến người ta nảy sinh ảo giác mạnh, chỉ cần có rượu vào người, trúng thuốc rồi có thể nhìn thấy bất kỳ người nào anh ấy muốn thấy”.

“Yến Hồi? Châu Yến Hồi?”, Trần Ngô Bạch sững sốt.

Tần Tang đã say, “Trần Ngô Bạch, tôi nói anh biết nhé, thực ra ngay từ đầu tôi đã không tin! Giống anh, anh có tin Tiểu Ly dám phản bội anh không? Ha ha...”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Tần Tổng cuối cùng không nhẫn nại nổi, bước lại, “Tang Tang?”. Cậu ta cúi xuống ôm vai cô, Tần Tang ngửa lên nhìn cậu ta, sắc mặt đỏ hồng, “Vi Nhiên, anh sẽ không thể, em biết”.

Tần Tổng để mặc cô ôm cổ, không chút cảm xúc. Trần Ngô Bạch kéo Tần Tang xuống, đặt ngồi ngay ngắn lên ghế, chớp mắt cô lại gục xuống quầy bar, lẩm nhẩm cái tên mà Tần Tổng không muốn nghe nhất.

“A Tổng, chú và Tiểu Ngũ thân hơn bất kỳ hai người nào trong nhóm”, Trần Ngô Bạch lạnh lùng nói, “Nên bọn tôi đều không nhúng tay, chỉ là dù quyết định thế nào đều nghĩ đến trước kia và sau này. Khi chỉ vì

một mình chú mà lôi kéo cả đời của hai người họ sao? Huống hồ...", anh cười lạnh, gõ bàn, "Chú tự hỏi xem, cô gái này, là người chú có thể lôi kéo cả đời này được à?".

Sắc mặt Tần Tổng dần mất đi màu máu, nhìn chăm chăm Trần Ngộ Bạch, bàn tay ôm vai Tần Tang vẫn siết chặt. Như một thằng bé bảo vệ món đồ chơi yêu thích nó giật được. Trần Ngộ Bạch lạnh lùng nhìn cậu ta một lúc lâu, cười lạnh lẽo rồi cầm ly rượu, quay lưng bỏ đi.

Tần Tang về lại R là và lúc chạng vạng, ánh chiều tà nhuộm đỏ bầu trời.

Diệp Thụ đang lên lớp, Tần Tang dựa vào phía sau cánh cửa lớp, lặng lẽ nhìn mẹ giảng bài, viết chữ trên bảng đen.

Diệp Thụ dạy ngữ văn, lúc nhỏ An Tiểu Ly lúc nào cũng không đủ điểm môn này, cô Trần nhờ Diệp Thụ dạy thêm, Tần Tang cũng ngồi học chung. An Tiểu Ly viết một bài văn mà đi vệ sinh tới bốn, năm lần, cô lại hoàn thành nhanh chóng. Diệp Thụ lúc đó cứ nói cô có năng khiếu, Tiểu Tang Tang của mẹ, lớn lên nhất định sẽ trở thành nhà văn.

Nên sau này, cô thật sự đã lớn, nhưng cương quyết chạy đi viết tiểu thuyết không đứng đắn.

Cái mà mẹ dạy con, không phải thứ con cần. Tang Tang, thực ra không phải không oán trách mẹ.

"Tang Tang?". Diệp Thụ gọi con gái mấy lần, từ lúc vào nhà cô đã kỳ quặc, bắt đầu ăn này giờ mà vẫn ngơ ngẩn ngồi, "Con có nghe mẹ nói gì không?".

"Hả?", Tần Tang sực tỉnh.

"Sao?", Diệp Thụ cười, hỏi cô, "Bị non nước Giang Nam thu mất hồn vía rồi à?".

Tần Tang cúi đầu cười, "Con... con chia tay Lý Vi Nhiên rồi".

Diệp Thụ bình thản "ồ" một tiếng.

"Anh ấy có một đứa em trai rất quý giá, ừm, tình cảm rất tốt rất tốt... Tần Tổng thực ra... thực ra cậu ấy chỉ là tâm trí chưa trưởng thành, con có thể nhận ra cậu ấy đã hối hận... Bố bây giờ rất thất vọng về con, con rất lâu không gặp ông ấy rồi... Hình như không ai sai lầm cả..."

"Tang Tang!", Diệp Thụ cắt ngang, "Con sao vậy?".

"Mẹ, ban đầu tại sao mẹ không cần con?", Tần Tang tỏ vẻ hoang mang, im lặng một lúc rồi nói.

Diệp Thụ nhìn cô, con gái hôm nay hình như rất buồn.

"Theo bố con không tốt hay sao?".

"... Không tốt".

"Tại sao?".

"Tại sao mẹ không cần con?", Tần Tang cố chấp đòi hỏi câu trả lời.

Diệp Thụ không nói, thông thả ăn cơm. Tần Tang đợi đến hoảng loạn.

"Nếu không phải do bố nuôi lớn, có lẽ con sẽ dùng cảm hơn, chứ không phải chỉ có thể đợi người khác cuối cùng chơi chán rồi bỏ như bây giờ", cô bình tĩnh lại, cười rất ngọt ngào.

"Mẹ... Con thật sự rất muốn lấy Lý Vi Nhiên làm chồng", cô vẫn cười, nhưng nước mắt lại rơi tí tách xuống chén.

24. Chương 24

Có dạng người ngốc nghếch như cô, lại có thể khơi gợi sự tin tưởng thuần khiết mà anh đã chôn giấu sâu thẳm trong tim, vẽ hoa vẽ lá. Có dạng người mạnh mẽ như anh, lại có thể dịu dàng gói ghém thế giới đầy rẫy nỗi đau vì cô, chỉ còn tươi đẹp.

Tư lệnh Trương cả đời lập bao chiến công, ba đứa con trai đều là liệt sĩ, con gái thứ hai Trương Phác Ngôn lấy chồng là Lý Ý hiện nay nổi danh trong giới chính trị, con gái nhỏ Trương Phác Ngọc gả cho Tần Uẩn là người nối dõi họ Tần danh gia vọng tộc. Trong các tiểu bối, Lý Vi Nhiên và Tần Tổng thì không cần nói, những đứa cháu gái cháu trai khác cũng đều là những nhân vật tầm cỡ trong giới quân sự, chính trị hoặc kinh doanh.

Vì thế bữa tiệc mừng thọ bảy mươi của lão tư lệnh trở thành việc lớn trong năm nay của thành phố C.

Sáng sớm, phòng bên đã tụ tập đầy đủ người trong nhà. Tần Tổng sung sướng giới thiệu Tần Tang, phản ứng của người trong nhà lại như nhau.

Từ sau khi Tần Tang cùng Tần Tổng xuất hiện dày đặc trong mọi hoàn cảnh, những người thuộc các công ty đầu tư vốn đều giữ thái độ bàng quan quan sát công ty Tần Uy đều lần lượt tìm đến, yêu cầu được thay thế công ty kiến trúc “Thành Thực” để làm chủ đầu tư, Tần Dương thở phào nhẹ nhõm, hạng mục hợp tác cũng thuận lợi hơn. Còn bên Tần Tổng lại không ngừng có bạn bè thân thích đến khuyên nhủ, cô Ba nhà họ Tần này rất nguy hiểm, đừng chọn làm người yêu.

Nhưng Tần Tổng nào quan tâm tới chuyện này?

Mẹ Tần Tổng – Trương Phác Ngọc – là con gái út của nhà họ Trương, đến bây giờ vẫn còn tính khí tiểu thư, cứ lôi kéo con trai thì thắm to nhỏ, Tần Tổng phải vừa ôm vừa dỗ dành bà.

“Mẹ không thích cô ta đâu! Bố con cũng không thích!”, Trương Phác Ngọc cau mày, níu tay con trai không cho đi, “Con thấy trông đen mắt nó to ghê chưa, đúng là dâm tà!”.

Tần Tang một mình ngượng ngập ngồi gần đó, Tần Tổng cuống lên muốn ngồi với cô, nghe mẹ nói bất giác đỏ cười đỏ mếu, “Mẹ! Người ta mang kính sát trùng mà! Sao mẹ quê mùa thế!”.

Trương Phác Ngọc nghe con trai chê mình quê mùa thì càng bực bội, ôm cánh tay con trai không buông.

“Tang Tang”, Tần Tang ngồi ngơ ngẩn thì có một người ngồi xuống cạnh cô.

“Bác Lý”, Tần Tang mở miệng, nhưng không biết trong cảnh này phải nói gì, mấy ngày nay cô tự nhận mình lý trí, từng bước từng bước thu dọn tàn cuộc, lạnh lùng suy nghĩ trước sau nên làm gì. Nhưng thấy mẹ Lý Vi Nhiên cười dịu dàng, nhớ đến người ấy, cô bỗng thấy mũi cay cay, muốn khóc.

Mẹ Lý Vi Nhiên thấy cô hơi xúc động thì vỗ vai cô, đưa một ly trà nóng: “Đồ con mặc thật đẹp, mua ở đâu thế?”.

Một đồng cảm xúc trong lòng cô lúc này rồi bời, không tìm thấy lối ra, nghe bà hiền hòa hỏi thế, cô khẽ đáp lại, cúi đầu với vẻ hổ thẹn. Hai người trò chuyện vu vơ mấy câu. Trong buổi trà sáng, trong đám người đều có ý đối địch với cô, Tần Tang khẽ khàng trò chuyện cùng bà, thời gian thoáng cái trôi đi.

Phu nhân tư lệnh Trương thấy con cháu tề tựu, rất nào nhiệt thì bà cụ cũng vui lây. Tần Tổng nhân cơ hội làm nũng, “Bà ngoại, họ đều ghen tỵ bạn gái con thông minh xinh đẹp!”.

Phu nhân tư lệnh Trương tóc bạc phơ, người gầy gầy, mặc xường xám bằng len, thoáng thấy vẻ tuyệt sắc thời trẻ. Bà ôm đứa cháu ngoại yêu quý, cười vui vẻ. Tần Tổng thấy thế gọi Tần Tang lại.

Trong tiếng cười nói, Lý Vi Nhiên dẫn nhân viên đi ngang, phu nhân Trương nhờ người gọi anh lại.

“Mới sáng sớm con đã bận như vậy, bao nhiêu người đây đều lười biếng, chỉ có con chăm chỉ”, phu nhân tư lệnh Trương mỉm cười nói với đứa cháu ngoại, “Ăn sáng chưa?”.

Lý Vi Nhiên bước vào, thấy Tần Tang thì ngẩn ra, giọng hơi trầm xuống, “Chưa ạ, còn có chút chuyện chưa làm xong”.

“Giao cho bọn nó đi, con lại đây ăn chút gì đi. Vì Nhiên, gần đây con gầy quá”, bà xót xa vẫy tay, “Con xem này, bạn gái của Tiểu Lục, bà thích lắm. Haizzz? Tên gì ấy nhỉ?”.

Tần Tang mỉm cười đáp khê: “Tần Tang”.

Phu nhân tư lệnh Trương gật gù, kéo tay cô cười rất hiền hậu. Lý Vi Nhiên đứng trong bóng râm cây cột, không nhìn rõ vẻ mặt, “Bà ngoại, con đã từng gặp”.

“Ừ, hai đứa từ nhỏ đã thân, hơn hẳn anh chị em họ khác, Vì Nhiên, Tiểu Lục nói lần này nó ổn định đây, còn con? Bao giờ đưa cô gái con yêu về cho bà gặp? Mẹ con dạo trước đã nói với bà là con có người yêu rồi mà?”.

Lý Vi Nhiên cười, không nói. Nói gì đây?

Bà ngoại, người con gái con yêu, đang ở ngay trước mặt ngoại.

Bữa tiệc trưa chưa bắt đầu mà khách đã đến khá đông. Cố Yên không thích những chỗ đông người nên Lương Phi Phàm cũng theo lệ không tới, Dung Nham và Trần Ngộ Bạch đại diện cho Lương Thị, đã tới từ sớm.

Cố Minh Châu cũng tới, gặp Lý Vi Nhiên nên cùng đến phòng bên để chào mọi người, phía trước lại xuất hiện một cô gái rất xinh đẹp mặc lễ phục dài màu trắng chấm đất, cô cảm thấy hơi quen, nhưng Tiểu Ngũ kể bên lại cũng đỡ thấy rõ.

“Hi”, Tần Tang phóng khoáng chào họ.

Cố Minh Châu thấy thú vị, cười hì hì gật đầu, lại nhìn Tiểu Ngũ, hồn phách đã bay mất.

“Tôi sang bên kia chào hỏi, mọi người cứ trò chuyện”, Cố Minh Châu thấy đủ rồi nên bỏ đi. Lý Vi Nhiên cười khó nhọc, gật đầu với cô.

“Trình Hạo ra nước ngoài tỉnh dưỡng rồi, công ty kiến trúc Thành Thực rút vốn đi, hạng mục hợp tác khó mà tiến hành. Tần Dương nói, không phải là không có người nhắm nhe hạng mục này, chỉ vì Tần Liễu bị Dung Nham đá, em lại làm quan hệ giữa thành Tây và Lương Thị tệ hại hơn, nên mọi người đều chỉ khoanh tay đứng nhìn. Do sự si tình của Tần Liễu và vô tình của Dung Nham, em cảm thấy vẫn là em đứng ra giải quyết vấn đề thì tốt hơn, nên quãng thời gian này, em và Tần Tổng ở gần nhau hơn. Nhưng em không thật sự muốn thế nào với cậu ta đâu”, Tần Tang cười tươi giải thích, Lý Vi Nhiên thấy tim thắt lại.

“Em không cần giải thích với anh”, mãi sau anh mới khó nhọc nói.

“Tại sao không?”, Tần Tang rất bình tĩnh, “Anh ngoại tình là anh sai, em không sai, đương nhiên phải nói rõ”. Mắt cô sáng rõ, “Lý Vi Nhiên, lần này là anh không đúng”.

“Tang Tang...”, anh cúi đầu, “... Là anh không đúng”.

“Vì Nhiên, bây giờ anh có hối hận không”, Tần Tang bỗng quay lại, hỏi nhỏ. Trong tiếng ồn ào, giọng cô vang vang trong tim anh, thít chặt rồi chặt nữa, đau đến không thở nổi.

Hôm đó Tiểu Lục cúi đầu, ánh sáng tối sầm, gương mặt tuần tú phủ một bóng đen tối tăm: “Em thật sự thích Tang Tang, anh Năm, em xin anh”.

Tim anh đau đớn, đầu càng lúc càng nặng, cơ thể lại nhẹ bẫng, sau đó trong mơ màng, Tang Tang quay về, nhiệt tình lao đến anh...

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Đến khi tỉnh lại, bên cạnh là một cô gái trần trụi xa lạ, trước mặt là Tần Tang, sắc mặt tái nhợt. Còn thằng em họ Tiểu Lục anh yêu thương nhất từ nhỏ tới giờ, anh có thể đỡ đạn đỡ dao cho nó, lúc này đứng sau lưng Tần Tang, trong mắt là sự hổ thẹn, nhưng gương mặt lại rất tuyệt tình.

Anh phải làm sao? Lê nào phải liều mạng đâm Tiểu Lục một dao, giải thích với Tang Tang?

Giải thích thế nào? Bắt gian tại giường.

Mấy hôm nay anh bận thu dọn bãi chiến trường của Tiểu Lục, bận chuyện Lương Thị, bận buổi tiệc thọ của ông ngoại. Anh tưởng phải nhẫn nhịn mãi, đến một tương lai mà anh cũng không biết.

Nhưng mỗi khi anh rảnh rỗi trong lúc bận rộn, tâm trạng đau đớn như cắt lại bóp nghẹt tim anh, anh tưởng đó là nhớ nhung. Nhưng đến lúc này cô hỏi, anh mới biết là không phải – không phải nhớ nhung, mà là hối hận.

Phải, anh hối hận rồi.

“Tang Tang!”, Tần Tổng lúc này cuống cuống tách đám người, chạy đến, ôm lấy vai Tần Tang, gương mặt trẻ trung có một nỗi hoảng sợ, “Hai người đang nói gì thế?”, cậu ta cố giữ nụ cười.

Tần Tang không trả lời, đôi mắt long lanh xinh đẹp chỉ bám riết lấy Vi Nhiên của cô, Lý Vi Nhiên mím chặt môi, im lặng. Tần Tổng cực kỳ sợ hãi, ra sức lôi kéo Tần Tang vẫn đang mỉm cười kỳ dị.

Những món điểm tâm trông rất đẹp, các thực khách đa số đều đang trò chuyện về các vấn đề xã hội. An Tiểu Ly một mình ăn từ đầu bàn đến cuối bàn.

Lương Thị là rường cột chính trong giới này, nên Trần Ngộ Bạch và Dung Nham gần như bị người ta vây kín vòng trong vòng ngoài. Nghe vô số những cái miệng cứ ca tụng khen ngợi không ngừng, anh càng lúc càng bức bối, kéo cà vạt ra, rửa rất khê một câu chữ thề.

Dung Nham vẫn giữ nụ cười uể oải mê người, hơi ngửa ra sau, khê “ừ” một tiếng.

“Không kiềm chế nổi hả?”, Dung Nham ám chỉ, “Tiểu Bạch nhà chúng ta cũng có ngày hôm nay...”

Trần Ngộ Bạch lạnh mặt giả bộ quay đi lấy rượu, huých cùi chỏ vào hông Dung Nham, đau đến mức anh ta phải giữ chặt lấy bàn.

“Em đi hít thở không khí đây”, Trần Ngộ Bạch nói khê với Dung Nham đau muốn trào nước mắt, liếc nhìn xung quanh rồi cau mày, “Đừng để bọn họ đến làm phiền em”.

Dung Nham không dám chọc anh, vội vã gạt đầu.

Vừa đến giờ, tư lệnh Trương và phu nhân cười tươi rói xuất hiện trong tiếng hoan hô vỗ tay của đám trẻ, trên lầu dưới lầu tiếng vỗ tay như sấm dậy, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Buổi tiệc do Lý Vi Nhiên và Tần Tổng tự tay thiết kế, nhân viên chuyên nghiệp của “Phi” tổ chức rất tỉ mỉ, tinh tế, tiếng nhạc không dứt, ấm áp vui vẻ.

Đến thời gian tự do phát huy, đám trẻ từng người lên biểu diễn tiết mục. Lý Vi Nhiên hát ca nhảy múa, tuy hơi mất thể thống một chút nhưng tư lệnh Trương đã khen hay, mọi người cũng vỗ tay ủng hộ. Lý Vi Nhiên cao hứng nhảy xuống dưới. An Tiểu Ly rất kích động, không ngừng vỗ tay khen hay, Trần Ngộ Bạch thấy ánh mắt bất mãn của bố mẹ không ngừng liếc đến, đau đầu vô cùng, tay giữ lấy cô càng siết mạnh.

Cuối cùng một nhân viên đến nói nhỏ với Lý Vi Nhiên vài câu. Anh gạt đầu, đi qua đám người, ra dấu tay với Trần Ngộ Bạch.

Trần Ngộ Bạch thở phào, đứng lên, xoa đầu An Tiểu Ly rồi dặn dò: “Anh đi một lúc, em ngoan ngoãn ngồi đây nghe chưa!”.

An Tiểu Ly gạt đầu, anh vẫn không yên tâm, liếc nhìn xung quanh rồi áp sát vào cô hơn, “Không được rời khỏi chỗ, nếu không sau này xử lý em theo ba bữa ăn, còn thêm giờ trà chiều và ăn khuya, nghe chưa?”.

An Tiểu Ly lập cập, vội gạt mạnh đầu, anh mới hơi yên tâm một chút.

Màn cửa bốn bức tường đều được kéo lên từ từ, đèn đại sảnh tối xuống, sau đó đèn các nơi đều bị tắt hết, chum đèn pha lê to phía trên tắt ngúm, xung quanh tối đen.

Một luồng sáng lóe lên. Giữa sàn nhảy chính giữa đại sảnh, ban nhạc không biết đã đi xuống tự bao giờ, trên đó vắng hoe, chỉ còn lại một cây đàn dương cầm màu đen.

Phía trước cây đàn là một người đàn ông, tuấn tú phong độ, từ chỗ An Tiểu Ly nhìn sang, hàng lông mi dài của anh hơi lay động, đáng vẻ mà cô quen thuộc!

Tần Tang cúi xuống, trong bóng tối, cô nhấc váy lên chạy sang, mặc kệ tất cả quỳ xuống gần An Tiểu Ly, đưa tay nhéo mạnh đùi cô, giọng cực nhỏ, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ lại vừa hận thép không thành gang: “Nhíp ảnh gia chụp kìa! Khép miệng lại! Nước bọt nuốt vào!”.

An Tiểu Ly sức tỉnh, quay sang quả nhiên thấy mấy nhíp ảnh gia phụ trách chụp hình đều chìa ống kính vào cô.

Nghĩ đến khoảnh khắc lãng mạn nhất cuộc đời, An Tiểu Ly vội ngậm miệng lại, cúi đầu làm một vẻ mặt tự nhận là xinh đẹp e thẹn nhất.

Tiếc rằng, cô không ngờ là: ai đó về sau lúc lật xem album hình, thấy cô dùng vẻ mặt thờ ơ dờ dẩn đối diện với hành vi ngàn năm có một anh chịu mất mặt, tức tối đến độ đã quy theo ba bữa cộng thêm giờ trà chiều và bữa khuya để hành hạ cô cả ngày.

Chuyện sau không nhắc tới. Người đàn ông trên sân khấu lúc này chậm rãi đưa tay phải ra, những ngón tay thon dài xinh đẹp đặt trên phím đàn, đẹp như một giấc mộng.

Bản nhạc quen thuộc nhất – “For Elise”.

Có lẽ chỉ dùng tay phải mà bản nhạc đàn không trôi chảy lắm. Nhưng nó lại toát lên một sự trong sáng thân thuộc, hòa nhịp với vẻ dịu dàng hiếm có trên gương mặt anh, mọi người đều cảm thấy Elise trong veo hoạt bát đang từ từ bước ra từ tiếng nhạc của anh.

Màn hình trên sân khấu vang lên, trên nền lá phong cổ, có chữ xuất hiện, những người từng đàm phán trên thương trường với Lương Thị đều rung mình, đồng loạt nghĩ tới trên những hợp đồng, văn kiện ấy cũng nét chữ sắc nhọn như vậy, rồng bay phượng múa – Trần Ngộ Bạch.

Và bây giờ, trong nét chữ ấy toát ra vẻ sinh động, tổ hợp lại thành một câu khiến họ ngơ ngẩn...

I love you,

Not only for what you are

But for what I am when I am with you.

I love you,

Not only for what you have made of yourself,

But for what you are making of me.

I love you,

For the part of me that you bring out.

Anh yêu em,

Không chỉ vì em là ai,

Mà còn vì khi ở cạnh em,

Anh sẽ là ai.

Anh yêu em,

Không chỉ vì những việc em làm vì anh,

Mà còn vì,

Vì em,

Anh có thể làm những chuyện gì.

Anh yêu em,

Vì em có thể gọi ra

Phần chân thật nhất trong anh.

Trong sự im lặng, Trần Ngộ Bạch nhìn xuống dưới, mọi người và vật anh đều không thấy, chỉ có Elise của anh đang ngồi lặng im. Mà An Tiểu Ly đang đáp lại ánh mắt anh, nín thở, nghe thấy trái tim mình đang rộn rã khai hoa. Ánh đèn sáng giao hòa tựa ánh trăng thuần khiết, hoàng tử của cô đã bỏ đi lớp áo giáp cứng cỏi bên ngoài.

Có dạng người ngốc nghếch như cô, lại có thể khơi gợi sự tin tưởng thuần khiết mà anh đã chôn giấu sâu thẳm trong tim, vẽ hoa vẽ lá. Có dạng người mạnh mẽ như anh, lại có thể dịu dàng gói ghém thế giới đầy rẫy nỗi đau vì cô, chỉ còn tươi đẹp.

Sinh ly tử biệt, đã hẹn cùng anh. Nắm chặt tay anh, bên nhau trọn đời.

Một người khác cùng mỗi lo lắng giống anh rằng cô ngốc trong thời khắc quan trọng sẽ làm chuyện mất mặt, đang trốn khỏi góc chụp của nhiếp ảnh gia, đứng sau lưng cô ngốc ở gần đó, lúc này cũng đang rơi nước mắt.

Đèn vừa sáng, Lý Di Nhiên lập tức mang giày cao gót nhảy lên trên ghế, hét lên trong tiếng vỗ tay lịch sự. Do cô nàng hét lên nên những tiếng huýt sáo cũng nổi lên, sau đó những tiết mục góp vui khác càng loạn thêm, đứng bên sân khấu là nhóm trẻ, ai nấy hào hứng phát huy hết khả năng của mình.

Tư lệnh Trương là người dễ tính, thấy mọi người vui cũng nghĩ sinh nhật này phải có gì đó khác biệt, dù sao cũng chỉ toàn người quen thân, đám trẻ đùa giỡn quây phá thì cứ kệ chúng nó.

Tần Tang và Lý Vi Nhiên đã không biết vì sao mà cùng lên sân khấu trong cảnh hỗn loạn đó, hai người đều đứng trước mi ột trái một phải, đồng thời quay sang tìm ban nhạc, ánh mắt họ chạm nhau.

Bàn bên dưới, Tần Tổng đang trò chuyện vui vẻ, bỗng giật mình định nhìn xung quanh tìm Tần Tang, thì đám người lạ yên tĩnh lần nữa.

Giọng nữ rất trong, Tần Tổng nghe hai chữ đầu đã biết là Tang Tang của anh. Đồng thời tiếng kèn harmonica lạo xạo vang lên qua micro.

Tần Tang ngồi trên ghế cao, hai tay cầm giá đỡ micro, váy trắng rủ xuống, hơi lay động, như đang khơi gợi trái tim ai. Bên phải cô, trước micro, Lý Vi Nhiên hơi cúi đầu, hai tay cầm kèn harmonica màu xanh, nhẹ nhàng thổi.

Từ từ nhìn lại, buổi tối từng thuộc về chúng ta

Chỉ toàn hình bóng anh, tặng cho tim em ánh dương rực rỡ

Những giọt nước mắt khờ dại, làm sao tha lỗi cho con tim nay

Sáng mai phải tạm biệt anh, con đường có lẽ cô đơn dài đằng đẵng

Trong tích tắc, có quá nhiều điều cần nói

Tiếc rằng đã sắp mỗi người một nơi

Đành đắm đắm nhìn giây phút này

Tương lai dù có nhiều bài hát

Bay đến tận con đường xa xôi của em

Ánh trăng đêm nay thật sáng

Cũng không bằng cảnh đêm rực rỡ

Dù là thế em vẫn yêu mến

Ah...

Vì đêm nay anh ngồi hát cùng em.

Tiếng Anh của Tần Tang không chuẩn, nhưng có thể làm rung động con tim người nghe. Lý Vi Nhiên thổi kèn không hay lắm, nhưng có thể hòa nhịp với tiếng hát của cô, buồn bã khơi gợi nỗi niềm.

Tần Tổng từ lúc bắt đầu đã muốn xông lên, nhưng chưa đứng dậy thì đã bị Dung Nham ấn xuống.

“Chú có thể giữ cô ấy cả đời được không?!” Dung Nham vẽ đùa cợt, nhưng giọng nói lạnh băng, “Tiểu Lục, có phong độ lên, cũng có lương tâm hơn đi”.

Xong một ca khúc, Tần Tang trượt xuống khỏi chiếc ghế cao trong tiếng hoan hô, nhấc tà váy lên, lặng lẽ lướt đi. Lý Vi Nhiên vẫn ngồi đó, đắm đắm nhìn cô đi xa dần, ngón tay anh giữ chặt cây kèn harmonica, đầu ngón tay đã trắng bệch.

Tan tiệc, Tần Tổng đưa Tần Tang về nhà. Trên đường cậu ta mím chặt môi không nói. Tần Tang cười vui vẻ dựa vào cửa xe, nhìn cảnh vật lùi lại sau lưng mà cứ cười mãi.

“Trần Ngộ Bạch thật sự một khi làm là khiến người ta kinh ngạc”, Tần Tang nhớ đến niềm hạnh phúc của An Tiểu Ly mà sung sướng lây, lẩm nhẩm một câu, bỗng quay sang nhìn chàng trai ngồi cạnh, “A Tổng, cậu có nghe câu nói nào khiến cậu cảm động nhất chưa?”.

“Chưa”, Tần Tổng kìm nén cảm xúc, cứng nhắc nói.

Tần Tang thở dài, “Cậu đúng là một cậu bé...”

Cô vừa nói xong, cơ thể đã lao về phía trước, cô sợ quá hét lên. Cũng may là có thắt dây an toàn nên cô lại bị kéo ngược trở lại.

Tần Tổng đập mạnh thắng, kéo dây ra, lao bổ về phía cô, đè xuống. Gương mặt đẹp trai của cậu không còn vẻ đùa cợt như thường ngày mà ánh mắt rất hung tợn.

“Tần, Tang!”, cậu nghiêng răng gọi tên cô, bộ dạng giận dữ như muốn nuốt sống cô, “Em thật khôn kiếp!”.

Cậu thật sự tức giận, Tần Tang vẫn giữ vẻ say đắm mơ màng, còn đưa một tay lên chạm vào mặt cậu.

“Cậu có biết câu nói cảm động nhất tôi từng nghe là gì không?”, cô như không để ý đến lửa giận trong mắt cậu, mà chỉ nhìn xuyên qua cậu đến một người đàn ông khác, trên bãi đất tuyết trắng mênh mang, người đàn ông chạy trên chữ “love”, “Có người nói với tôi, trên thế gian này có một số người và việc, có thể khiến anh ấy vì nó mà chết đi, bao gồm tôi. Nhưng thế gian này anh ấy chỉ nguyện vì một mình tôi mà sống, cho dù là sống rất gian khổ”.

Tần Tang nhẹ nhàng ve vuốt hàng lông mày của cậu, “Tôi không bằng anh ấy, tôi không thể làm được việc chết vì ai đó, nhưng có một điều tôi và anh ấy giống nhau – A Tổng, tôi chỉ nguyện vì một mình anh ấy mà sống, cho dù là sống rất gian khổ”.

Trái tim Tần Tổng tê tái trước những lời nói băng giá của cô.

Nếu có người từng yêu vô vọng như cậu yêu Tần Tang, thì sẽ hiểu cảm giác bi ai lúc này: rõ ràng là cậu thích cô trước, nhưng cô lại chỉ nhớ những điều tốt đẹp người ấy mang lại.

Dựa vào đâu?

Hôm nay tâm trạng cả hai đều không yên nên im lặng khác thường. An Tiểu Ly ngâm mình trong bồn tắm, gối lên lồng ngực ấm nóng chắc khỏe của anh, trong lòng ấm áp kỳ lạ.

“Trần Ngộ Bạch”, cô khẽ gọi.

Ai đó đang nhắm mắt nghỉ ngơi “ừ” khẽ một tiếng.

“Thực ra anh có thể nói thẳng với em, không cần nói với mọi người như tối nay”, An Tiểu Ly tránh tay anh ra, trở mình lại trong nước, nằm bò trên người anh, đầu gác lên hõm vai anh.

Trần Ngộ Bạch vẫn nhắm mắt.

“Em biết anh xấu hổ”, An Tiểu Ly lười biếng nằm bất động, nói nhỏ bên tai anh, “Trước kia cứ nói những chuyện này với anh là anh sẽ ném em lên giường. Trước đây em nghĩ anh không yêu em, thực ra chỉ là anh mắc cỡ thôi”. Mắt cô sáng rõ, “Giống như thi cử vậy, cứ phải có giám thị ở đó thì anh mới có thể ép mình mau mau hoàn thành bài thi. Trần Ngộ Bạch, anh cứ luôn mắc cỡ!”.

Trần Ngô Bạch cuối cùng không tìm được, mặt đỏ dần, rồi không nói không rằng hôn lên đôi môi mấp máy của cô.

“Trần Ngô Bạch...”, khi mọi thứ ngừng lại, cô rũ rượi tựa vào người anh, khẽ gọi tên anh mãi. Anh không đáp, cô liền gỡ ngón tay anh ra đùa nghịch, “Em đã từng nói với anh chưa nhỉ?... Thực ra em hình như, có lẽ, có thể, chắc là... cũng yêu anh...”, cô càng nói giọng càng nhỏ, rồi co mình xuống phía dưới. Anh ngỡ ra, lòng cuộn trào, sau đó kéo cô lên, nhưng cô đã ngủ say.

Cả đêm cô cứ gọi “Trần Ngô Bạch”, không ngừng. Còn Trần Ngô Bạch cũng luôn chìm đắm trong trạng xót xa khó tả. Cúi xuống ngắm cô ngủ yên ngon lành, mãi sau, đến khi ngọn gió ban mai mát mẻ thổi tung rèm cửa, trong phòng mát hẳn, anh bất giác đưa tay ôm chặt lấy cô, mới phát hiện ra rốt cuộc mình bị sao.

Yêu chiều. Cảm giác yêu chiều khi một người đàn ông sau khi yêu một người phụ nữ, muốn đối xử tốt mãi mãi với cô ấy.

Ánh mắt anh yên tĩnh trong màn đêm, khoe môi nở nụ cười. Đưa tay lau nước bọt cho cô gái trong lòng, hôn lên mũi cô, cơn buồn ngủ kéo đến, ngon lành đẹp đẽ.

Sân bay.

Tần Tổng dựa vào cây cột ở cửa vào, ngơ ngẩn nhìn Tần Tang đang đi tới.

“A Tổng?”, Tần Tang cười, huơ tay trước mặt cậu, “Nghĩ gì vậy?”.

Tần Tổng hoàn hồn, cười gượng, “Không sao, đi thôi”, cậu đón lấy valy nhỏ của Tần Tang, đi tới quầy làm thủ tục.

Mới được vài bước, cậu bỗng dừng lại, kéo tay cô, nhìn cô chăm chú, gương mặt có vẻ do dự.

Tần Tang quay lại nhìn cậu, cười nhẹ, bị cậu kéo vào trong lòng. Cậu cúi đầu, cô không tránh né, môi hai người chạm vào nhau.

Đầu lưỡi ấm nóng của cậu tách môi cô ra, cuốn môi cô vào và mút mát, cậu hơi nóng người, không hề để ý đến đây là đâu.

“85”, kết thúc, cậu ngẩng lên, nhìn đồng hồ đeo tay, quuyến luyến liếm môi cô rồi khẽ nói.

Tần Tang vẫn mỉm cười, “Cái gì?”.

“Mạch đập của em”, Tần Tổng buông tay này giờ túm lấy tay cô, đôi mắt đẹp buồn bã sụp xuống, “Anh tự nhủ, nếu vượt quá 100, anh sẽ bất chấp tất cả, đưa em đi Nhật gặp ông bà nội anh, đính hôn, kết hôn... Cho dù có lỗi với anh ấy, anh cũng chấp nhận”.

“Đi đi!”, im lặng một lúc, cậu bỗng hét lên như một đứa bé, bực bội vò tóc, bắt mồm nhe răng ra với cô, “Đứng đờ ra đó làm gì?! Không lẽ còn muốn nghe anh chúc phúc em?”.

Trong mắt cậu như có ánh sáng lấp lánh, tự cậu cũng phát hiện ra, quay mặt đi về không tự nhiên, “Em nằm mơ...”

Chưa nói xong, sân bay bỗng có tiếng ồn ào, lối ra máy bay bị một đám người mặc áo phục màu đen chặn lối, bên trong những người đã đi vào đang lùi ra, mọi người đều không biết tại sao lại bị chặn sân bay, bàn tán không ngớt.

Tần Tổng mới nhìn đã biết là nhân viên bảo vệ của Lương Thị, nhún vai, “Toi, Hello Kitty cuối cùng đã ra oai rồi, anh phải đi nhanh thôi”.

Tần Tang cười khẽ, vẫy tay với cậu rồi kéo valy ra ngoài.

Sau lưng tiếng người ồn ào, chân cô nhẹ bẫng, càng đi càng xa. Trong dòng người đông đúc chen chúc, về mặt bình thần của Tần Tổng mất dần, nhìn theo bóng cô, im lặng.

Tần Tang khó khăn lắm mới ra tới cửa, qua dòng người hỗn loạn, cô nhìn thấy một người đàn ông nhảy xuống từ chiếc Land Rover vừa thắng gấp, trong lúc hoảng loạn anh hụt chân, ngã nhào xuống nhưng vội vàng bò dậy, kéo lại áo khoác mặc trái, loạng choạng lao vào trong.

Tần Tang cúi thấp đầu, theo dòng người ra ngoài, quả nhiên Lý Vi Nhiên mãi lo chạy vào trong, không nhìn thấy cô.

Mọi người tưởng sân bay có vụ đánh bom hay xảy ra chuyện khủng bố gì đó nên rất đồng lòng phá tan bức tường của các nhân viên bảo vệ, lao vào trong, hành lý của Tần Tang bị xô đẩy văng ra, cô một mình chạy ra, vẫy xe taxi, nghĩ gì đó lại chạy ngược vào trong. Tìm một người mặc áo đen trông ngốc nhất, cô vỗ vai anh ta, nhón chân lên hét vài câu gì đó.

Trong đám hỗn loạn, người đó ngó ra, cô vội bỏ chạy.

Phía sau, người kia ẩn vào tai nghe, hét lên: “Tần tiểu thư mà Ngũ thiếu gia muốn tìm đang ở ngoài sân bay”, vừa hét vừa chạy theo, mấy lần bị người ta đâm vào, loạng choạng suýt té.

Trong cảnh gần như phim hành động đó, Tần Tang cười to suốt đoạn đường, nhảy lên taxi, lao vút đi trong tiếng gào thét càng lúc càng gần của đám người đuổi theo.

“Cô ơi đi đâu?”, tài xế hỏi.

Tần Tang chưa kịp trả lời, chỉ bảo ông ta cứ chạy thẳng. Cô ngồi vững lại mới cảm thấy điện thoại di động đang rung lên trong túi, có tin nhắn chưa đọc.

Cầm lên xem là Diệp Thụ, một tiếng trước gửi tới, chỉ là cô không để ý.

“Mẹ tưởng nếu biến thành công chúa sẽ gần hơn với hạnh phúc. Không phải không cần con, chỉ là mẹ chưa thể biết trước ngày hôm nay. Tang Tang, mẹ rất xin lỗi, nhưng thật sự mẹ rất yêu con”.

“Cô ơi, đi đâu?”, tài xế vừa chạy vừa hỏi lại.

“Chọn đường xa nhất đi một vòng, rồi quay lại sân bay”, nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài, ánh mắt Tần Tang lộ vẻ chua xót, ra sức chớp mắt, đỡ hơn một chút. Cô cất điện thoại, dựa vào lưng ghế.

Lý Vi Nhiên, em đi một vòng, đợi anh đến tìm em.

Giữa hạ, ánh sáng rực rỡ, Tần Tang miết tay lên cửa sổ rực sáng, ngập tràn hạnh phúc.

25. Chương 25: Ngoại Truyện 1: Khi Chim Én Bay Về

Lúc mới gặp Tần Tang, Châu Yến Hồi tưởng là ham muốn đơn giản. Một người đàn ông muốn có một người phụ nữ đẹp, chỉ thế mà thôi.

Hôm đó anh ta phóng khoáng tha cho chị em họ đi, thực ra là vì ở cửa trước đã có người của anh ta chờ sẵn, bố trí xong hết, nếu không phải Tiểu Lục bỗng dưng xuất hiện thì đêm đó Tần Tang chắc đã cùng A Lâm phải nằm dưới anh ta, vui thú một đêm.

Nhưng nể tình Tần Tổng, thôi cũng được.

Tối đó là một đêm hiếm khi anh ta ngủ một mình từ sau năm mười bốn tuổi, trong mơ cứ chà xát lòng bàn tay, ở đó... sau khi cô nắm tay cứ thấy có chút khác lạ. Cảm giác tê dại lan tỏa, tận vào tim.

Nhưng cũng chỉ trong đêm đó, hôm sau có chuyện xảy ra nên quên hết. Về sau thỉnh thoảng nhớ lại, cũng chỉ tưởng là tiếc nuối do không có được thôi.

Cô người mẫu mà anh ta không nhớ tên, gương mặt lẫn cơ thể đều tuyệt, khả năng lên giường cũng khỏi chê, cứ thế, anh tuy vẫn không hứng thú lắm nhưng cũng khá hài lòng. Đặc biệt đôi chân dài trắng nõn, mỗi lần quần quanh eo anh và kẹp chặt như con rắn, trước mắt anh luôn hiện ra một đôi chân dài mang

giày vải khác, dưới ánh đèn lung linh làm chói mắt anh. Nghĩ tới đó, anh ta cứ cảm thấy hưng phấn khác thường.

Hôm đó chính là sinh nhật của cô người mẫu đó, trong nhà hàng xoay, anh ta vừa vào đã thấy tê đại sau lưng một cách khác thường, lông dựng đứng lên. Gọi quản lý đến hỏi, nói là chẳng có ai đặc biệt tới đây, ngoài Ngũ thiếu gia của Lương Thị, dẫn theo một cô gái xinh đẹp tới dùng bữa.

Từ xa nhìn sang, phần lưng thẳng nuột của cô khiến anh ta thấy máu nóng sôi sục.

Là Lý Vi Nhiên. Anh cứ tưởng một cô nàng kỳ cục như cô thì phải vất vả lắm mới có được. Hóa ra chỉ là chuyện mà Lý Vi Nhiên mới làm được.

Cười cái gì, chẳng có gì đáng cười.

Có lẽ cô chẳng muốn thấy anh ta lắm, vốn dĩ không định tới đó, hướng hồ anh ta và lão Ngũ không thân. Nhưng nụ cười ngọt ngào trên gương mặt nhìn nghiêng của cô như gai đâm vào mắt, đau nhói.

Quả nhiên, thấy anh ta, cô không cười nữa. Anh ta bỗng thấy khoan khoái hẳn. Hóa ra, Châu Yến Hồi tôi cũng có thể khiến em có cảm giác? Cho dù tốt hay xấu.

Tần Tang, Tần Tang.

Tần Tang...

Không ngừng gọi tên cô, như thể làm thế sẽ gần gũi cô hơn. Cô người mẫu kia có lẽ bị vẻ mặt của anh ta làm cho sợ hãi, ngoan ngoãn ngồi ăn, không dám chọc đến. Anh ta đang buồn bã chán nản, thấy cô nhẹ nhàng đi ngang, tiến về nhà vệ sinh. Tà váy trắng như vô tình cố ý lướt qua tim anh, ngứa ngứa.

Tổng cộng mới gặp cô lần thứ hai, sao lần nào cũng muốn đề cô xuống nhỉ?

Ma quỷ sai khiến đi theo cô. Cô vào nhà vệ sinh, anh ta dựa vào tường hút thuốc đợi. Tuy không biết phải nói gì.

Cô nàng này diễn kịch cũng khá, không lộ chút sơ hở. Anh ta cũng đùa với cô thôi, nhưng nghe cô dụ giọng hỏi “Được không?”, trái tim tự nhận đã được hun đúc thành gang thành thép của Châu Yến Hồi bỗng thấy tê dại, bao năm nay anh ta thử qua bao lần với bao người, nhưng chưa từng có cảm giác này.

Nhìn nụ cười ngọt ngào và dáng vẻ sốt ruột muốn đi ngay của cô, anh ta không kìm được muốn chọc cô. Lý Vi Nhiên và Tần Tổng từ nhỏ lớn lên bên nhau, vừa cùng dòng máu lại tình cảm thâm thiết, nếu trở mặt vì cô nàng này, chắc chắn sẽ gây là bão tố cả thành phố. Kết quả cuối cùng, e rằng sẽ bị tư lệnh Trương nhà họ đánh cho lặn lóc, không ai có được.

Ngoài Châu Yến Hồi ta ra.

Tần Tang, Tần Tang.

Ánh mắt anh ta thoáng về kỳ lạ, lấm bầm, em tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, vì tôi nhận ra tôi sắp không kiềm chế nổi nữa.

26. Chương 26: Ngoại Truyện 2: Tiểu Bạch Nhà Họ Trần

“Dựa nhau mà sống”, có thể dùng để hình dung mối quan hệ của Trần Ngộ Bạch và Trần Thế Nhàn.

Nhà họ Trần vốn là đại gia tộc ở thành phố C, di dân ra nước ngoài từ lâu, sau khi phát triển thành công lại chọn quay về quê hương, một lòng vì nước. Trần Ngộ Bạch là con trai một của Trần Thế Cương, người đứng đầu gia tộc, nên đã trải qua bao vất vả khó nhọc, và tính khí kỳ cục của anh khiến anh càng ít nói, khó chịu. Anh dần dần trở thành một thiếu niên lạnh lùng, ngoài một người khác cũng kỳ lạ trong gia tộc – cô Trần Thế Nhàn, thì anh không tin một ai cả, không yêu ai cả.

Nên cô em họ vừa quê mùa vừa ngốc nghếch An Tiểu Ly, trong quãng đời dài dằng dặc của anh, luôn bị Trần Ngộ Bạch ghi hận.

Trần Thế Nhân sau khi đoạn tuyệt với gia đình, trước khi Trần Ngộ Bạch ra nước ngoài du học, anh từng đi đến thành phố R. Lúc đó anh vẫn là đại công tử của Trần Thị, ra ngoài là có tài xế và một đám bảo vệ đi theo, ngồi trên xe siêu sang đợi cô ra ngoài.

Lúc đó trường R đang nghỉ hè, trong trường vắng hoe. Xe Trần Ngộ Bạch dừng ở ngoài sân thể thao của trường R.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Lúc đó là buổi chiều thu lá vàng rơi rụng, kiến trúc trường R cổ điển đẹp như bức tranh, được ánh hoàng hôn dát vàng long lanh, một nét đẹp cách tuyệt thế sự. Trên sân thể thao rộng mênh mông, có một cô bé tóc thắt bím đang học lái xe đạp. Trần Ngộ Bạch liếc mắt, nhận ra ngay đó là cô ngốc mà Trần Thế Nhân đưa đến hôm nào.

An Tiểu Ly lúc đó mập mạp quê mùa, đẩy xe đạp kiểu nam cao tới ngực, chân mang đôi giày giữ ấm to gần bằng gương mặt. Tư thế lóng ngóng đẩy xe chạy, khó khăn lắm mới nhảy lên được, giày chân phải lại bay đi. Chiếc xe lao đảo lắc lư lao về phía trước, cô hoảng loạn quay lại tìm giày, tay trượt đi, miệng hét cái gì đó, rồi “rầm” một tiếng, cả xe lẫn người té lăn ra đất. Cô Trần nhận được điện thoại của thằng cháu, từ ký túc xá giáo viên vội vàng chạy ra. Vừa hay đi ngang qua thấy cô phá cái xe đạp bảo bối duy nhất của nhà thành ra như vậy, nổi giận đùng đùng, mắt mày xếch ngược lên rồi hươ tay lao tới.

An Tiểu Ly thấy cô thì vội xoa mông, hoảng hốt bò dậy, người lấm lem đất cát, mất một bên giày, tập tễnh chạy lao đi trốn, thỉnh thoảng quay lại xem cô Trần đuổi theo không, miệng mấp máy chắc là đang cầu cứu, gương mặt đỏ bừng bừng trông vô cùng ngốc nghếch.

Trần Ngộ Bạch thấy cảnh đó, môi cong lên không khép lại được, nắm tay đặt trên môi, ngời cười không thành tiếng trong xe. Từ khi anh biết ghi nhớ sự việc, chưa từng có lúc nào vui vẻ như vậy.

Mấy năm sau, Lương Phi Phàm quyết định về thành phố C phát triển, điều mà Trần Ngộ Bạch nghĩ ngay tới không phải là kế hoạch trong tương lai, mà lại là cô.

Chỉ có điều Trần Ngộ Bạch lúc đó vẫn chưa rõ, đó thực ra là một sự quyến luyến nhớ nhung.

Xuống máy bay, tư liệu của cô rất nhanh được đưa tới, anh vuốt gương mặt cười tươi của cô trên hình, có một cảm giác có thể gọi là “cuối cùng” đã ập vào tim anh.

An Tiểu Ly, chúng ta “ngày tháng còn dài!”.

Sau khi “ăn thịt” An Tiểu Ly, trong lòng Trần Ngộ Bạch không có cảm giác gì đặc biệt. Anh chưa từng ỉn là người tốt, nên về chuyện tự bó buộc mình và đạo lý gì đó, anh xưa nay rất coi mở.

Vô tình hay cố ý mà mọi chuyện xảy ra từ trước tới nay, anh đều cho rằng nó nằm trong lòng bàn tay mình, đến buổi sáng nóng nực đó, trên đường đến phòng họp, trợ lý theo anh đã sáu năm đang báo cáo nhanh mọi việc xảy ra trong ngày. Cuối cùng, người trợ lý tinh nhanh giỏi giang chớp mắt, trong giọng nói có một vẻ thoải mái lạ lùng: “Bó hoa ngài đặt đã được vận chuyển bằng đường hàng không đến sáng nay, quà cũng gói xong rồi, bữa tối có nên đặt ở ‘Thịnh Thế’ ạ?”.

Trần Ngộ Bạch ngừng phất lại, khiến trợ lý giật mình.

“Mang hoa và quà đến chỗ Linda, bữa tối hủy bỏ!”, trầm tư một lúc, nụ cười ban sáng của Trần Ngộ Bạch mất đi, anh lạnh lùng dặn.

“Hả?”, trợ lý rất sửng sốt, những chuyện này chẳng phải là một món quà bất ngờ dành cho cô thư ký vừa mới tốt nghiệp hôm nay ư? Anh ta còn tưởng sắp lần này đã động lòng thật sự với cô nàng thú vị đó rồi sao, sao lại tìm Linda để xả giận nhanh như vậy?

“Bảo Linda, tối nay đến chỗ tôi đợi”, nói xong Trần Ngộ Bạch đẩy cửa phòng họp, có vẻ thô lỗ.

Cuộc đời anh chỉ có thể do mình anh kiểm soát, An Tiểu Ly, người phụ nữ anh tuyệt đối không thể cười, sao có thể phỉ tâm tư cho cô được?

Đạo lý càng chìm đắm càng sâu, Trần Ngô Bạch hiểu, nên anh quyết định: rút lui.

Vừa vào trong Linda đã lao tới, tóc ướt đầm xòa tung, cơ thể quyến rũ tỏa mùi hương sau khi tắm, mặc một cái áo khoác tắm màu trắng. Gương mặt đang cười vừa ngọt ngào vừa tươi trẻ.

“Anh lâu quá lâu quá lâu quá... rất nhiều ‘lâu quá’ không nhớ tới người ta rồi!”, cô ta kéo dài giọng nũng nịu oán trách, bám riết trên người anh như gấu Kaola. “Nhưng hoa rất đẹp! Bộ quà gấu Teddy cũng rất đáng yêu!”, cô gái chủ động chu đôi môi đỏ ra, Trần Ngô Bạch lại lạnh nhạt quay đi, tránh né, Linda bịu môi làm nũng: “Đáng ghét!”.

Về mặt Trần Ngô Bạch càng lúc càng lạnh.

Từ lúc quyết định không tham dự lễ tốt nghiệp của An Tiểu Ly, tìm anh cứ rối bời, cô ngốc đó thấy Tiểu Ngũ với Tần Tang, có phải lại quay mặt đi và cau mày, liệu khi chụp hình có nhìn quanh quất tìm kiếm, mong anh tới kịp?

“Anh đang nghĩ gì thế?”, Linda chớp đôi mắt to, dè dặt hỏi. Cô ta nhận ra, Trần Ngô Bạch đã thay đổi. Núi băng trong mắt anh hình như đã bị mất đi một góc.

Điện thoại kêu một tiếng, Trần Ngô Bạch định thần lại, móc ra xem, là một tin nhắn hình ảnh, cô ngốc bị mấy anh chàng trông có vẻ đã uống say vây quanh, mấy cánh tay đặt lên vai cô, cô cười toe toét, trông mà anh càng bức bối. Cái cô nàng xấu bụng Tần Tang đã viết ngắn gọn một hàng chữ sau đó, “Gặp bạn học trẻ trung”.

“Tôi đi tắm trước”, anh nổi cáu, gấp mạnh điện thoại lại, giọng hơi căng thẳng.

Nước nóng phun xuống, Trần Ngô Bạch lại thấy cơ bắp toàn thân căng cứng, vội vàng tắm xong đi ra thì Linda vẫn còn trong nhà tắm bên trong. Anh dựa nghiêng trên giường, nhìn sắc trời dần tối bên ngoài, rối bời.

Đến khi An Tiểu Ly gọi điện tới, tích tắc đó, anh nghe có tiếng nứt vỡ của thứ gì đó trong tim, nhưng sau đó anh lại thấy thoải mái, nhẹ nhàng.

“Tiểu Bạch?”, hai chữ nhẹ nhàng của Tiểu Ly khiến chút suy nghĩ đấu tranh trong anh đã tan thành mây khói.

“Đợi anh”, anh cuống cuống ra ngoài.

Trên đường đến chỗ cô, anh gọi điện cho trợ lý, bị chọc: “Nếu Linda hỏi tôi, ngài không hài lòng cô ấy chỗ nào thì sao?”.

“Chuyện này mà cũng cần tôi dạy anh?”, gấp đèn đỏ, Trần Ngô Bạch nhìn số giây đếm ngược, bức bối nói.

“Vậy tôi sẽ nói, Tam thiếu gia cuối cùng đã cảm nhận được tình yêu thật sự, nên muốn kết thúc mọi mối quan hệ nam nữ không chính đáng”, trợ lý hiếm khi dám đùa to gan như vậy.

Trần Ngô Bạch lặng lẽ cúp máy.

Không phải ai cũng muốn chịu đựng một thứ đắt đỏ như tình yêu, người như Trần Ngô Bạch càng không muốn.

Nhưng bây giờ anh càng lúc càng hoài nghi. Nếu anh là Lương Phi Phàm, An Tiểu Ly là sủng phi kia, anh chắc là, có thể, có lẽ, nhất định sẽ lấy mọi thứ trên thế gian để đổi lấy nụ cười của cô.

Trong năm anh em, người biết sớm nhất Cổ Yên là tai họa lớn, chính là Trần Ngô Bạch. Nhận ra sự khác lạ giữa Dung Nham và Tiểu Tứ, cũng là anh. Lý Vi Nhiên từng hỏi anh tại sao, anh trả lời, dung túng.

Một người đàn ông nếu nguyện dung túng ột cô gái, thế chắc chắn là liên quan tới tình yêu.

Thế là, buổi sáng tinh mơ đẹp đẽ ấy, cô ngốc nhìn chăm chăm anh một lúc, lúc tự nghĩ mình đã nhẹ nhàng lấy ra được điện thoại, anh đã không mở mắt ra ngăn cản cô.

Cô nhẹ nhàng ghé đầu lại gần anh, tiếng chụp hình vang lên “cách” một tiếng nhỏ, anh hơi buồn cười. Bên tai nghe tiếng cô lầm bầm sao mà thấy ngọt ngào, anh hơi nhường khóe môi, quả nhiên một tiếng “cách” nữa, cô cười rung cả người.

Về sau vô tình thấy cô cài đặt tấm hình đó làm hình ảnh gọi tới. Lúc đó cô đang xem tivi, anh lặng lẽ cầm điện thoại cô trong tay, đứng sau lưng cô, nghe rõ một thứ gì đó đang đập mạnh.

Năm Trần Ngô Bạch mười sáu tuổi đã kiếm được một triệu tệ đầu tiên trong đời, về sau tác chiến cùng Lương Phi Phàm, từ hắc đạo đến thương đạo, Trần Ngô Bạch anh chưa từng đau đầu về bất kỳ chuyện gì.

Nhưng bây giờ đối diện với phím đàn dương cầm đen trắng, mỗi ngày anh đều thở dài cả chục lần.

Tần Tang nói, cô cần gì, thì cho cô. Ai bảo anh đại đột thích cô làm chi?

Thế thì cho, Trần Ngô Bạch thở dài thườn thượt, xoa xoa trán, gọi ông thầy đang run lập cập lại, “Anh, chỉ tôi cách đàn thêm lần nữa”.

Đến trước ngày mừng thọ vẫn chưa học được, anh bức bối vô cùng, cuối cùng quá bất lực, đành dựa vào trí nhớ khác thường của mình mà nhớ lại quá trình tự ấn phím, một tay miễn cưỡng gõ ra âm điệu.

Tần Tang quả nhiên là người hiểu cô gốc đó nhất, tới đó sự nhiệt tình của An Tiểu Ly, anh chưa từng thấy bao giờ.

Buổi sáng đã hẹn đi tiễn Tần Tang. Đồng hồ báo thức quả táo reo vang, cô vẫn ậm ừ chui vào vòng tay anh. Anh cũng buồn ngủ nên ôm cô vào lòng, vuốt ve tấm lưng mượt mà của cô, mơ màng nói không đi nữa, dù sao Tần Tang cũng vẫn sẽ quay về.

Nghe anh nói thế, cô lập tức từ bỏ suy nghĩ thức dậy vốn đã rất yếu ớt, ngoan ngoãn “ạ” một tiếng rồi vòng ôm eo anh, ngủ tiếp.

Trần Ngô Bạch ôm chặt cô, ngủ thiếp đi, nhưng cảm nhận rất rõ vẻ tĩnh lặng tươi đẹp của buổi sáng.

Thực ra tình yêu có phải là có ngàn vạn kiểu? Trước nay gánh nặng mà anh không dám và không muốn gánh vác, có lẽ là không tồn tại. Giống bây giờ, ôm cô gốc ngủ thiếp đi, mặc kệ bên ngoài trời long đất lở thay đổi thế nào. Chỉ cần gặp đúng người, ai cũng nguyện làm một vị hôn quân hạnh phúc.

27. Chương 27: Ngoại Truyện 3: Hồng Nhan Họa Thủy

Bạn đã từng đau đớn như vậy chưa? Giống như trời đất lại bắt đầu hỗn loạn, bạn bị đưa vào trong một cái máy trộn, cơ thể bị nghiền ra từng chút một, sau cơn đau đớn kinh hoàng, mọi thứ đã tĩnh lặng, người bạn yêu nhất và người bạn thương nhất đứng trước mặt, tim bạn bị dao xéo từng nhát, khổng thể nói ra chữ nào.

Nói thế nào? Những gì cần nói anh đã nói như đinh đóng cột với Tiểu Lục, kết quả? Tiểu Lục chúc thuốc anh.

Nói thế nào?

Còn nói thế nào được?

Nếu bạn cũng giống Lý Vi Nhiên, có một đứa em họ cùng lớn từ thời cời trường tắm mưa, bạn sẽ hiểu, cho dù đau đớn như cắt gan cắt thịt, bạn cũng sẽ không nhẫn tâm hủy diệt nó ngay trước mặt người con gái nó yêu điên cuồng, bạn sẽ sợ hãi mất nó từ giây phút đó.

Lý Vi Nhiên từng nói, trên thế giới này anh nguyện chết vì một số người, nhưng chỉ nguyện sống một cách khổ sở vì một mình Tần Tang. Lúc đó anh không nói với cô rằng, trong số “mấy người” đó, Tần Tổng chắc chắn nằm ở số đầu.

Đôi mắt đầy nước của Tần Tang nhắm lại, ánh mắt hổ thẹn mà điên loạn của Tần Tổng, Lý Vi Nhiên thở dài trong lòng, tuyệt vọng đi vào trong căn phòng tối đen vốn dĩ đã đóng trong tim Tần Tang.

“Xin lỗi”, đó là câu xin lỗi tuyệt vọng nhất trong đời anh.

Tối đó bên ngoài bệnh viện, Lý Vi Nhiên ngồi trong xe, đau đến không thể nhúc nhích, ngồi cứng đờ trên xe cho tới lúc trời sáng.

Cuộc đời bạn đã từng có lúc lạnh băng vô thanh chưa? Giống như bỗng dưng bị đẩy vào thời đại phim đen trắng. Cũng không tới nỗi xung quanh vắng lặng như chết, mà là một cảm giác mặc ọi thứ đổi dời, chỉ còn lại mình ta cô đơn giá lạnh.

Quả thực là không còn chút hứng thú gì nữa.

Mà vẻ mặt giận dữ của Dung Nham lúc này khiến Lý Vi Nhiên càng cảm thấy mệt mỏi.

“Lý, Vi, Nhiên!”, Dung Nham nghiêng răng, như thể mài ba chữ này ra nuốt vào bụng, “Chú lại đem tất cả cổ phiếu trong tay chú ra để thế chấp?! Chú điên rồi à?”

Lý Vi Nhiên cúi đầu, tay kẹp điều thuốc, tay kia ấn huyết thái dương, giọng rất bình tĩnh, “Tiền mặt bây giờ của em không đủ!”

“Tiền mặt cậu ném hết vào công ty Tần Uy rồi!”, Dung Nham nổi giận, đập bàn thật mạnh, “Cậu biết công ty ‘Thành Thực’ hai năm nay đầu tư bao nhiêu tiền vào hạng mục của Tần Uy không? Hướng hồ hạng mục đó đã vận hành lâu như vậy, quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, nhà họ Trình rút ra rồi, cái mà nhà họ Tần cần là cả một số tiền vốn khổng lồ! Chỉ một mình cậu mà muốn gánh vác hả?”

“Nếu không thì sao? Anh có giúp em không?”, Lý Vi Nhiên hút một hơi, tiếp tục cúi đầu nói.

Dung Nham không tìm được, đẩy ghế bước ra, kéo cà vạt nhấc anh lên, Kỷ Nam vội lao tới ngăn cản, Trần Ngô Bạch bước nhanh tới, chặn ở giữa.

Dung Nham hiếm khi mất bình tĩnh, khi kiểm soát được thì càng buồn bực, tức tối đá lật cái ghế.

Kỷ Nam bực bội vò tóc, chuyện thu thập tin tức của Lương Thị xưa nay đều do cô phụ trách, hành động của Lý Vi Nhiên gần đây quá kỳ dị, cô vừa tra ra, tuy trước sau đều đầu tư cho các công ty khác nhau, nhưng mấy công ty đó về sau đều có cùng một hành động – đầu tư cho hạng mục của Tần Thị bị nhà họ Trình rút mất vốn. Bây giờ cả cổ phiếu của Lương Thị mà Lý Vi Nhiên cũng thế chấp cho ngân hàng rồi, cô không dám biết mà không báo, thế là hôm nay, Lương Phi Phàm triệu tập tất cả, trừ Tần Tổng, để bàn bạc việc này.

“Tiểu Ngũ, chú không thể như vậy! Vì một Tần Tang, chú định khuynh gia bại sản thật hả?”, im lặng hồi lâu, Dung Nham bình tĩnh hơn, “Nói nhẹ nhàng hơn là bây giờ cho dù có người bất chấp tất cả vì người yêu, thì cũng phải là Tiểu Lục...”. Dung Nham chưa nói xong, Kỷ Nam đã thò tay gõ mạnh lên lưng anh.

Lý Vi Nhiên thì không yếu đuối như Kỷ Nam tưởng, mặt anh vẫn không cảm xúc, “Mọi người cứ mặc kệ em, bây giờ em không làm gì đó thì rất khó chịu”. Anh lại châm điều thuốc, “Còn về Tiểu Lục... Em luôn bảo vệ nó, bao năm nay đã quen rồi... Không sao”, anh cố cười vui vẻ, “Mọi người yên tâm! Em thật sự không sao, khá ổn...”

“Vậy chú cũng phải báo bọn tôi biết một tiếng...”, Kỷ Nam cau mày, “Ngay cả chúng tôi trước đó cũng tưởng lầm tình hình Tần Thị tốt lên là do công lao của Tiểu Lục”. Cô không nói tiếp... Chúng tôi đều tưởng vậy, liệu Tần Tang cũng tưởng thế không? E rằng, ngay cả Tiểu Lục cũng tưởng vậy?

Lương Phi Phàm nãy giờ không lên tiếng, lúc này lạnh lùng hừ một tiếng. Trần Ngô Bạch ngược nhìn anh ta, anh ta hơi gật đầu, Trần Ngô Bạch rút ra một tập văn kiện, đập mạnh lên đầu Lý Vi Nhiên.

Lý Vi Nhiên đau quá, ngoẹo đầu, đón lấy và hỏi: “Gì thế?”

Trần Ngô Bạch cười lạnh, “Chú thì mạnh tay lắm, bọn này không thể chịu nổi cổ phiếu bị rơi vào tay kẻ khác, nên chuộc lại hết rồi”.

Lý Vi Nhiên sững sờ, quay sang nhìn Lương Phi Phàm, “Anh Cả?”.

Lương Phi Phàm nâng ly cà phê lên, “Hạng mục đó cũng tạm, xem như đầu tư xa đi. Chỉ là khó trao đổi với ông già Tần Thị đó thôi, nhạc phụ tương lai chú chọn thì tự đi mà nịnh bợ. Lão Tam đưa tiền đầu tư cho chú ấy, những chuyện vặt vãnh thì để chú ấy làm”.

Trần Ngô Bạch gật đầu, Kỷ Nam và Dung Nham nhìn nhau, Lý Vi Nhiên cau mày, không biết nói gì, nhận lấy tất cả văn kiện mà Trần Ngô Bạch đã chuẩn bị sẵn, anh im lặng.

“Tiểu Ngũ”, Trần Ngô Bạch nói, “Đừng một mình gánh vác quá nhiều, tuy anh không tán thành cách làm của chú, nhưng chúng ta là anh em”.

Lý Vi Nhiên gật đầu, không còn gì để nói nên quay lưng ra ngoài.

Dung Nham nhìn anh đóng cửa, mãi sau mới hỏi Lương Phi Phàm: “Anh Cả, chị Yên lên tiếng bất bình thay Tiểu Ngũ à?”. Lương Phi Phàm không thích người yêu của Tiểu Ngũ, sao có thể ra tay hào phóng như vậy?

Lương Phi Phàm lắc đầu, “Mẹ Tiểu Ngũ gọi điện, anh cũng phải nể mặt bà ấy... cô Ba nhà họ Tần quyền rũ Tiểu Ngũ Tiểu Lục, hình như đúng là khá tốt...”

“Hong nhan họa thủy...”, Dung Nham kéo dài, bị Kỷ Nam đánh một cú.

Lương Phi Phàm và Trần Ngô Bạch đều nghĩ tới họa thủy nhà mình, cười khẽ.

28. Chương 28: Ngoại Truyện 4: Lần Đầu Tốt Nhất Đùng Gặp Nhau

Diệp Thụ và Tần Uy lần đầu gặp nhau là ở buổi đấu giá, một số tranh chữ cổ bị thu mua của nhà họ Diệp đang bị bán đấu giá, Diệp Thụ mười chín tuổi mặc một bộ váy dài màu xanh ngòai trong góc, sắc mặt trắng bệch nhìn bảo bối của mình lần lượt từng bức bị người ta mang đi.

Tần Uy không phải người bản địa, đến để khảo sát thị trường, tiện thể mua hai món đồ cổ mang về làm quà tặng bố, tám biển hiệu cũ kỹ đời nhà Tần có mức giá khởi điểm cao nhất, anh nhắm trúng thứ đó ngay từ đầu.

Đó là món quà sinh nhật năm nay của Diệp Thụ, được người cha nay đã nhảy lầu tự tử mang từ ngàn dặm xa xôi về làm quà cho cô. Cô chưa kịp làm gì đã bị người niêm phong căn nhà đuổi ra.

Tần Uy ra tay rất mạnh nên sau mấy vòng không ai dám ra giá nữa, anh nhẹ nhàng lấy được, đứng lên rời khỏi đó, cô gái tóc ngắn áo xanh đó đột nhiên đứng lên, chặn đường anh.

“Chào cô?”, Tần Uy cười, “Có chuyện gì sao?”.

“Tám biển đó, cho tôi mượn một thời gian được không?”, Diệp Thụ rất bình tĩnh rất lễ phép, “Xin lỗi, đó từng là đồ của nhà tôi, tôi muốn về lại làm kỷ niệm”.

Tần Uy lúc đó chỉ mới hai tư tuổi, không lạnh lùng dửng dưng như bây giờ, anh có vẻ hứng thú nhìn Diệp Thụ, “Tại sao tôi phải nhận lời?”.

Diệp Thụ sắc mặt càng trắng bệch, mím chặt môi rồi lặng lẽ quay lưng bỏ đi. Tần Uy tự nhiên thấy tim rung động, đưa tay kéo cô lại, “Này... nhờ người khác giúp làm gì mà lại kiêu ngạo như cô chứ?”.

Diệp Thụ quay lại, liếc nhìn anh, hờ hững.

Mãi sau này Tần Uy cũng biết: Diệp Thụ, cô chưa từng cầu xin ai.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

“Tiểu Thụ...”, Tần Uy ôm cô rất chặt, hàng lông mày cau lại, “Đi gặp bố anh được không? Anh không thể thuyết phục ông, chắc chắn! Em chỉ cần đi gặp ông một lần là được!”.

“Anh buông em ra trước đã!”, cô nói gọn.

Tần Uy bịn rịn buông ra, ngón tay vuốt ve gương mặt cô, thở dài, “Anh là con trai lớn phải kế tục gia nghiệp, không thể vì một người mà từ bỏ cả một gia tộc... Tiểu Thụ, anh biết em không thích nể mặt người khác, nhưng lần này vì anh, vì tương lai chúng ta, em thử một lần được không? Bố anh sẽ thích em! Nhất định!”.

“Nhưng em chưa chắc sẽ thích ông ấy”, Diệp Thụ lạnh lùng thẳng thắn, “Tần Uy, em không cảm thấy mình không xứng với anh, nếu anh hoặc người nhà anh nghĩ như vậy, mọi người có thể đi tìm người khác”.

“Diệp Thụ!”, Tần Uy tức tối, “Anh vì em mà làm loạn cả gia tộc lên, mà em không thể vì anh hy sinh một chút hay sao?! Tôn nghiêm của em quan trọng thế à? Giữa chúng ta luôn là chỉ một mình anh tình nguyện ư?”.

“Không phải”, Diệp Thụ nhìn anh, “Nhưng em có giới hạn của em. Vì tình yêu mà chấp nhận sự khinh thị của người khác đối với nhà em, em không muốn. Tần Uy, có lẽ chúng ta không hợp nhau. Anh cũng đã nói, anh là con trai cả, cưới một người có gia cảnh như em là không tốt cho tương lai”.

Tần Uy hít một hơi thật sâu, đấu tranh liên tiếp mấy ngày với gia tộc đã khiến anh mệt mỏi, còn Diệp Thụ lạnh nhạt thế này khiến anh đau đớn vô cùng. “Tiểu Thụ”, anh nắm vai cô, ngừng lại. “Em hay nói anh biết: em có nguyện vì anh mà cúi đầu một lần trước bố anh không? Một lần thôi, nếu ông làm khó em, nếu họ còn không chấp nhận, anh sẽ không cần gì cả, đưa em đi ngay”.

“Em không muốn”, Diệp Thụ nói khẽ, nhưng không dám nhìn thẳng mắt anh, “Anh về đi”.

Anh bắt động.

Mãi sau cô nghe anh cười khẽ một tiếng, cực kỳ thê lương và bất lực, sau đó vai cô nhẹ bẫng – anh rút tay lại, đi thẳng không quay đầu lại.

Diệp Thụ máy móc đi từng bước vào nhà, từ sảnh nhà gần đó có một người cao lớn, rất giống Tần Uy, “Cô Diệp”, ông ta khách sáo gọi cô, “cám ơn cô đã hợp tác với chúng tôi”.

“Không cần”, Diệp Thụ lúc này đã hoàn toàn lạnh như băng tuyết, “Tôi không vì các người”.

Người đàn ông mỉm cười, “Tôi biết... Nhà chúng tôi đều vì nó mà thôi. Cái này, xin cô nhận lấy – hoàn bích quy triệu, cũng xem như chút tâm ý nhỏ của chúng tôi, cám ơn cô Diệp đã thấu hiểu”.

Là tấm biển bị gãy ấy. Trong mắt Diệp Thụ thoáng ánh sáng bừng lên nhưng cũng là nỗi đau vô cùng, cô không nhận lấy, “Tôi không cần”. Giọng cô run lên.

Cô không cần, cô không vì bất kỳ thứ gì mà buông tay, mà chỉ muốn tốt cho anh.

Cô chỉ vì anh.

Người đàn ông đó cười, đóng cái hộp lại đặt xuống chân cô, sau đó nhanh chóng lặng lẽ biến mất.

Đó là trận tuyết lớn nhất năm đó ở R, hai bên tường cao và hẹp của con hẻm cắt bầu trời thành những miếng nho nhỏ, tuyết rơi lả tả lên cái hộp, ngón tay lạnh băng không có cảm giác. “Bố”, giọng cô rất khẽ, “Con thực sự, thực sự rất yêu anh ấy...”

Mười năm sau...

“Diệp Thụ, mang cái này đến phòng họp”, chị Vương đưa tập tài liệu ra, “Nhanh lên, hôm nay có khách quý”.

Diệp Thụ nhận lấy, lặng lẽ đi tới phòng họp. Gặp cô bé bưng trà nước ở cửa, lóng ngóng bê hai khay trà, Diệp Thụ đón lấy một, hai người cùng mở cửa vào trong.

Lão tổng đang thao thao bất tuyệt với một người đàn ông mặc áo gió màu đen, thần sắc cực kỳ điềm tĩnh, Diệp Thụ cúi đầu đưa văn kiện, cô đi vòng sang bên kia mang trà, cô tiện tay gác khay trà xuống, ly cuối cùng đưa đến khách quý, cô đặt xuống, cây bút máy trong tay người đó rơi “cộp” xuống bàn.

Mọi người đều im lặng, tưởng khách quý có gì không hài lòng.

Diệp Thụ từ từ ngược lên, gương mặt tuần tú của Tần Uy hiện ra. Cô chờ dần, mãi sau mới biết mình mất kiểm soát, rụt tay lại rồi vội vã ra ngoài.

Buổi chiều cô viện cớ xin nghỉ, về từ sớm. Về tới nhà mới hơi yên lòng, pha ly trà thơm ngồi xuống bàn, hương trà thơm ngát, mãi sau nước mắt cô đã rơi xuống.

Cứ tưởng... cả đời này không còn gặp được nữa.

Chuông cửa vang lên, cô quá đau lòng, mơ màng chạy ra mở cửa, đến khi nhận ra là anh thì đã muộn, anh đưa tay ra chặn rồi chen vào trong. Cô định lùi lại thì anh đã kéo cô vào lòng.

Tần Uy hít thở nặng nề, ôm cô chặt như thể muốn hòa tan vào nhau.

“Tiểu, Thụ”, anh gọi khẽ, mười năm rồi.

Diệp Thụ rã rời, đổ ập vào lòng anh, nước mắt như mưa.

Thực sự không phải cô tham lam, chỉ là số phận... thật quá vô tình.

Những ngày tiếp đó là những ngày vui vẻ nhất trong đời Diệp Thụ và Tần Uy.

Tần Uy ngày đêm ở bên cô, không làm gì cả, chỉ cần ngắm cô là được, bao năm qua, Tiểu Thụ của anh không hề thay đổi.

Mười năm rồi, anh cứ tưởng sẽ mãi sống như vậy, ai ngờ Thượng đế vẫn thương tình.

Thế nhưng Diệp Thụ biết rõ không thể lâu dài được, mười năm trước vấn đề còn đó, mười năm nay lại bao nhiêu biến hóa, vật thì còn mà người đã mất. Chỉ có anh gốc đó vẫn khờ khạo tưởng cô không thay đổi.

Để anh gốc nghếch đi, được này nào hay ngày đó, Diệp Thụ nghĩ thế, cả đời này dù sao em cũng không thoát khỏi hai chữ “thê lương”, chi bằng cho nửa đời sau của em đổi lấy ký ức duy nhất về anh.

Vợ của anh cuối cùng đã tìm đến.

“Chào cô”, người phụ nữ ấy cười hiền hòa, dịu dàng nói, “Tôi là Vương Di, quãng thời gian này... làm phiền cô đã chăm sóc chồng tôi, cô đã mệt mỏi rồi”.

Diệp Thụ im lặng.

“Gọi đi đi, trước khi đến mẹ dạy con thế nào?”, Vương Di cười, xoa đầu cậu bé đứng cạnh, cậu bé ngây thơ cười rất đáng yêu: “Chào dì, con là Tần Dương”.

“Nhỏ hơn là con gái của tôi, là Tần Liễu. Mấy ngày nay bị bệnh, tôi không đưa nó theo”, Vương Di cười nói, “Tên của cô có chữ ‘Mộc’ đúng không? Chồng tôi đặt tên cho con đều có chữ Mộc...”

“Đừng nói nữa”, Diệp Thụ lạnh lùng cắt ngang, “Cô muốn làm gì? Cứ nói thẳng”.

“Tôi chỉ muốn gặp cô, trò chuyện, để cô biết sự tồn tại của tôi và đám trẻ, giống như tôi luôn biết cô tồn tại”. Vương Di đỏ hoe mắt, “Ban đầu lúc tôi và Tần Uy kết hôn, anh ấy đã nói cả đời này, trong tim anh ấy chỉ có một người, nếu tôi không thể chấp nhận thì đừng kết hôn... Nhưng con gái trong những gia đình kiểu này như chúng tôi, không thể đòi hỏi chồng một lòng một dạ, Tần Uy cũng rất tốt, mấy năm nay chưa từng có gì bên ngoài, những bà vợ khác đều hãm mộ tôi...”

“Xin hãy nói trọng tâm đi?”, Diệp Thụ cau mày, những lời của Vương Di khiến tim cô chảy máu. Những chuyện đời thường cô ta nói, Diệp Thụ chưa từng biết đến, cũng là thế giới cô không có tư cách xen vào.

“Được... Thực ra, thực ra không có trọng tâm, tôi chỉ muốn đến thăm cô, cũng để cô biết tôi, sau này...”

“Không có sau này”, Diệp Thụ đứng lên cười lạnh, “Cô không cần phí sức ám chỉ, tôi sẽ không cùng chia sẻ một người đàn ông với cô – tôi không xứng. Anh ấy là chồng cô, bố của các con cô, sau này tôi sẽ không gặp lại anh ấy nữa”.

“Cô Diệp, xin cô đừng như thế, nếu cô bỏ đi, chồng tôi...”

“Tôi sẽ coi như hôm nay cô chưa đến, không ai biết. Còn nữa”, Diệp Thụ ngừng lại, giọng thấp dần, cô cúi đầu, thành thực và bất lực, “Thật xin lỗi, tôi không cố ý làm phiền cuộc sống của cô. Tôi biết anh ấy đã kết hôn, không phải lỗi anh ấy... Là tôi”.

Là tôi nhất thời... không kìm được lòng.

Cuộc đời này quá đau khổ, nên ly rượu độc Tần Uy, càng uống cô càng không kìm được, lần này đã là giới hạn, cô phải chết đi. Kiêu ngạo như cô, một đời chịu nhục một lần là đủ rồi. Làm tổn thương một người phụ nữ vô tội và hai đứa trẻ vô tội, cô sẽ lấy cuộc đời còn lại của mình, xem anh như khách qua đường để chuộc tội.

Tối đó Tần Uy trở về, Diệp Thụ đứng trước mặt anh, vung tay ném tấm biển cũ kỹ đó xuống mặt hồ sau nhà.

“Nếu còn có ý gì khác, em sẽ như tấm biển này, biến mất hoàn toàn khỏi thế gian”, mặt cô không chút sắc máu, nói từng chữ.

Lúc đó trong bụng cô đã mang thai Tần Tang ba tháng, Tần Uy không hề biết.

Từ hôm đó, mọi yêu thương trong anh đã đóng sập cửa. Từ đó, anh yên phận làm chồng, làm cha, nhưng không còn yêu thương được ai nữa.

Tám năm sau, Tần Uy vô tình biết “Tần Tang”, đón con gái về.

Lại mười lăm năm sau, Tần Uy nhận được điện thoại đầu tiên của Diệp Thụ trong đời.

“Alo...”, chủ nhân nhà họ Tần nức tiếng bốn phương, giọng lại run lên.

“Là tôi... Chào anh”, giọng Diệp Thụ vẫn lạnh băng, “Tôi là Diệp Thụ”.

“Ừ”, Tần Uy nhắm nghiền mắt, khẽ cười như đang trong mộng, yếu ớt và hoang mang.

“Chuyện kết hôn của Tần Tang... Anh để nó tự quyết định được không? Diệp Thụ ngừng lại, “Xin anh, đây là chuyện lớn cả đời nó, dù đúng hay sai, tôi chỉ mong nó có thể như ý”.

“Được”, Tần Uy không chút do dự.

“Thế... tạm biệt”.

“Tạm biệt”. Ông nghe tiếng “tút tut” vọng lại, cả đêm không ngủ được.

Tối đó ông ở trong văn phòng cả đêm, âm thanh đơn điệu đó vẫn ở bên ông, và cả tấm biển gãy đời nhà Tần. Tiểu Thụ em nhìn đi, cả thế giới này trừ em, không còn ai khác khiến Tần Uy anh có thể mất đi.

Cả đời này cứ thế thôi, kiếp sau... Tiểu Thụ, đừng gặp lại anh nữa.

Lần đầu tốt nhất, không gặp nhau.

29. Chương 29: Ngoại Truyện 5: Cả Đời Chỉ Vì Một Mình Em

Đường đến trường R đang sửa, xe khó qua, mà Trần Ngộ Bạch lại quen lái nhanh, con đường gập ghềnh không bằng phẳng mà anh vẫn nhấn ga thật mạnh, xe và người xóc giật kinh hoàng. An Tiểu Ly bị anh thắt chặt dây an toàn ngồi trên ghế, đang thiu thiu ngủ thì bỗng nghe tiếng “hự”, cô giật mình, từ gương chiếu hậu thấy bố của Tiểu Bạch đang ôm cái đầu bóng lưỡng, vẻ mặt giận giữ.

Phi... đang yêu quá, hóa ra không chỉ mình cô bị đụng đầu rồi lên tròng mắt nhìn Tiểu Bạch nhỉ?

Cô tự cho là mình cười khế, nhưng lại dẫn đến ánh mắt phẫn nộ của bố mẹ anh.

“Ừm...”, An Tiểu Ly toát mồ hôi lạnh, cứng nhắc chuyển vấn đề, “Sắp tới... nơi rồi ạ!”.

Cô Trần và An Bất Tri đã ở nhà đợi sẵn... Sắc mặt vợ chồng ông Trần còn khó coi hơn.

An Tiểu Ly nước mắt lưng tròng nhìn người lái xe, người đó không nhìn cô, chỉ thò tay ra nắm lấy tay cô, siết nhẹ.

Cô Trần đã đợi ngày này hai mươi năm nay.

Người anh thân yêu, đáng yêu, hói đầu vẻ mặt buồn bực dẫn phu nhân cao quý của ông, đích thân đến thăm. Họ đến cầu xin bà gả con gái cho con trai họ – là, xin, bà!

“Ngồi”, cô Trần hất cằm, nói gọn.

Bố mẹ Tiểu Bạch sa sầm mặt ngồi xuống sofa, cái sofa cũ kỹ kêu lên một tiếng khiến hai người ngồi thẳng dậy, nhìn nhau rồi mới chậm rãi ngồi xuống.

“Trần Ngộ Bạch, pha trà!”, cô Trần ngồi xuống ghế xoay quen thuộc, vui vẻ nheo mắt, chỉ huy con rể đi bưng trà, An Tiểu Ly đang định đứng lên theo thì bị bà trùm mắt, ngã ngồi xuống.

“Anh trai, chị dâu lâu quá không gặp, vẫn cao sang như xưa nhỉ!”, cô Trần cười híp mắt, rất khách sáo.

Bố mẹ Tiểu Bạch nhìn nhau, trao đổi một lúc, cuối cùng bố Tiểu Bạch đành bại trận, nói nhanh: “Tiểu Nhân, giữa chúng ta không cần vòng vo. Hôn sự của hai đứa nó, chúng ta chọn ngày đi, Ngộ Bạch đã không còn nhỏ, chọn sớm thì tốt”.

“Hai người hài lòng cô con dâu này?”, cô Trần cười tươi, “Lạ nhỉ, con gái em nuôi mà hai anh chị có thể thích hay sao?”.

Mẹ... An Tiểu Ly nhìn cô Trần cầu cứu, mẹ là mẹ ruột con ư? Ồ đúng, suýt quên, bà không phải thật... Tiểu Ly u sầu bịt mắt.

Mẹ Tiểu Bạch im lặng rồi nói, “Cô bé Tiểu Ly... rất tốt, chúng tôi... Ngộ Bạch rất thích nó”.

“Chỉ rất tốt thôi à?”, sắc mặt cô Trần nghiêm túc, “Nhưng em thấy nó cực kỳ tốt, con trai hai anh chị muốn xứng với nó cũng hơi khó đấy”.

An Tiểu Ly buông tay bịt mắt, An Bất Tri lén kéo áo vợ, bị trùm mắt phải nhìn đi nơi khác.

Vợ chồng ông Trần đều tỏ ra khó chịu, im miệng không ai nói gì nữa. Ban đầu Trần Thế Nhân cố chấp lấy An Bất Tri, nhà họ Trần đều phản đối, hai người họ thân là chủ gia tộc và chị dâu là phản đối mạnh mẽ nhất, cuối cùng cô Trần bị đuổi đi, đường đường là tiểu thư kiêu ngạo nhà họ Trần, trong tình hình không có cả áo cưới mà lấy chồng lạng lẽ, bây giờ nghĩ lại, bà nhất định là rất oán hận.

Tiểu Bạch pha trà đứng cạnh nói ngắn gọn, “Bố mẹ, hai người ra đây một chút, con có chuyện muốn nói”.

Ba người họ vừa đi, An Tiểu Ly liền nháy ra: “Mẹ, như thế không tốt đâu? Sau này con gả đi, bố mẹ chồng sẽ vì mẹ mà ghét con huhuhuhu...”

An Bất Tri gật đầu, “Chuyện chúng ta đã qua lâu rồi, hà tất phải cản đường hạnh phúc của chúng? Cái gọi là...”

“Anh im đi!”, cô Trần quát khế, lại xĩa đầu An Tiểu Ly, “Bố mẹ chồng, kêu ngọt quá nhỉ! Bà đây không ra oai với họ thì sau này đừng hòng sống! Ai cũng nói thay người khác! Hai người là đồ ngốc hả! Đồ ngốc! Đồ ngốc!”.

Đồ ngốc An Bất Tri và đồ ngốc An Tiểu Ly cun cút cầm miệng.

Ba người họ Trần quay lại, Trần Ngộ Bạch vẫn lạnh lùng, vợ chồng ông Trần như bị tạt tiết gà, môi run run, bốn mắt như tia X nhìn về bụng An Tiểu Ly.

An Tiểu Ly rất đau lòng, lẽ nào bụng mỡ bị bố mẹ chồng chê?

“Tiểu Nhân”, Trần Thế Cương mở miệng, lần này vô cùng thành ý, “Chuyện năm đó là anh không tốt, anh chê nghèo ham giàu, người em lấy không có lợi cho gia đình, anh trở mặt vô tình, là người anh này không tốt, anh xin lỗi. Là anh ban đầu không có mắt, con gái em rất tốt, bọn anh đều rất thích, Ngộ Bạch... tính cách hơi kém hơn, hy vọng em và... em rể nể tình”.

Những lời này ông nói rất khó nhọc, Trần Thế Nhân lại khoái chí, mày mắt tươi rói, bà đang định làm phách nữa thì Trần Ngộ Bạch đã đưa ngón tay đẩy gọng kính, lạnh lùng nhắc: “Cô, thấy tốt thì thôi”.

Khụ... cô Trần lườm thẳng cháu yêu quý, bĩu môi, miễn cưỡng vênh cằm lên: “Con rể chúng em, chúng em đương nhiên sẽ nể tình – đính hôn trước đã, lễ lạch không cần làm nhanh, cứ từ từ”.

Trần Thế Cương cuống lên, “Làm sao mà từ từ được! Không cưới thì bụng nó...”

“Bố!”, Trần Ngộ Bạch lạnh lùng cắt ngang. “Nghe cô đi ạ, bọn con đính hôn trước, một tháng sau cưới cũng không muộn”.

Người lớn hai bên lại bắt đầu cãi nhau về lễ cưới. Trần Ngộ Bạch xoa xoa lông mày, kéo cô ngồi ra ngoài ban công hóng gió cho thoải mái.

An Tiểu Ly bị anh ôm vào lòng, tò mò hỏi: “Lúc nãy anh nói gì với bố mẹ thế? Tại sao thoáng cái họ đã nhận lỗi với cô Trần rồi?”.

“Nói những gì họ muốn nghe”, Trần Ngộ Bạch nhếch môi, “Chẳng hạn, họ sắp có cháu bé”.

An Tiểu Ly hiểu ra chiêu trò đó, lập tức cự nự, “Cái này là em nghĩ ra trước! Anh còn nói không được! Trần Ngộ Bạch, anh cướp sáng kiến của em!”.

Cô biết cô Trần chắc chắn sẽ không tha cho họ, nên mới chạy tới chỗ Trần Ngộ Bạch nói, chúng ta ăn cơm trước kẻo đi, có con trong bụng thì cô Trần sẽ cuống lên ngay.

Nhưng Tiểu Bạch rõ ràng dập tắt ngay!

An Tiểu Ly tự nhận đã túm được điểm yếu của anh, chụp lấy không buông, bắt anh thừa nhận cô thông minh, bị ánh mắt lạnh lẽo của Tiểu Bạch làm cho sợ hãi, rút tay lại, ngoan ngoãn dựa vào anh.

“Anh phải chuẩn bị chuyện cưới xin, không có nhiều thời gian nên mới lừa họ”, Trần Ngộ Bạch nói khẽ, siết chặt eo cô, “Trước khi cưới anh sẽ không để em có thai đâu”.

“Tại sao?”, An Tiểu Ly không hiểu.

Cô ngược lên trong vòng tay anh, ngó nghê đáng yêu, trong mắt chỉ có anh. Trái tim Trần Ngộ Bạch mềm đi như gió thoảng Ba dịu dàng, “Vì...”, anh cúi xuống hôn cô, “Cả đời này, anh chỉ cưới một mình em”.

Anh muốn vì em tổ chức hôn lễ hoàn hảo nhất thế gian – chỉ vì một mình em, chỉ có em xứng đáng, ngay cả đứa con em sinh ra cho anh cũng không được phép chia sẻ khoảnh khắc này.

Cô bé ngồi thân yêu của anh, em mãi mãi cũng sẽ không biết anh yêu em đến nhường nào, nhường nào, nhường nào...

30. Chương 30: Ngoại Truyện 6: Giang Nam

Mưa rả rích, trời đất như hòa vào nhau, bên ngoài cửa sổ, ngọn núi xa xa càng trông rõ màu xanh trong sắc trời mờ mịt.

Kiến trúc cổ cao hai tầng đứng thẳng ba mặt, cùng cổng lớn tạo thành một khối hình vuông, phía trên giếng giới là bầu trời xanh hình vuông, mưa phùn Giang Nam cứ tí tách không ngừng, làm ướt một khoảng đá xanh rêu.

Lý Vi Nhiên khoảng nửa tháng trước đưa cô tới đây, sau khi sắp xếp ổn thỏa thì về C. Tần Tang ở lại đây khá lâu.

Sắp đến ngày cưới, hôm qua anh đến. Đã lâu không gặp nên buổi tối anh cứ quậy phá. Tờ mờ sáng cả hai mới ôm nhau ngủ, buổi sáng anh ra ngoài lo chuyện đám cưới, Tần Tang ngủ tới chiều mới dậy, ăn bữa trưa

đơn giản, cả buổi chiều cô nằm trên ghế tựa trong phòng, cửa và cửa sổ đều mở, mưa réo rất bên tai, sách trong tay, trà thơm để cạnh.

Ai từng đi qua Giang Nam, ai đợi dung nhan như hoa sen nở trong mùa này. Tháng Tư liễu xanh rờn đung đưa, trong thành phố nhỏ nhỏ cô đơn này, có tiếng vó ngựa lộc cộc. Người Tần Tang chờ đợi, là quý nhân của cô.

Lúc tối Lý Vi Nhiên trở về, gió mưa ướt người.

Người đàn ông tuần tú mặc áo gió màu đậm, từ sắc đêm che dù đến, Tần Tang vừa đọc xong “Liêu trai chí dị”, nghe tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, trong tích tắc anh vào, cô ngỡ thời gian đã chuyển dời cả ngàn năm.

“Thấy chồng em đẹp trai chứ?”, Lý Vi Nhiên đùa, cởi áo khoác và giày, nhảy lên giường chui vào chăn ôm lấy cô, “Bên ngoài lạnh quá. Vợ ơi, anh không thích ở đây, ngày nào cũng ẩm ướt, gió và mưa đều thổi xuyên vào trong xương... Còn nữa, sao không cho anh lấp mấy điều hòa?”.

Anh lại bắt đầu cần nần, nhà đã mua rồi, thay mới tất cả, những thiết bị cần có cũng phải lấp chứ nhỉ?

Tần Tang biết anh sẽ không hiểu, nhưng cũng biết, cho dù anh không hiểu cũng sẽ nghe theo cô.

“Đi tắm đi”, cô gỡ tay anh ra.

Lý Vi Nhiên siết chặt cô, lồng ngực bắt đầu ấm nóng lên, anh chạy bên ngoài cả ngày, bây giờ nằm lười biếng trong chăn, ôm vợ thơm phưng phức, không muốn nhúc nhích.

“Không đi. Nhà vệ sinh lạnh lắm, sẽ cảm mất”, anh dụi vào cổ cô, hôn hít.

Tần Tang vỗ vỗ mặt anh, “Không tắm thì không cho đụng em!”.

“Ừ, hôm nay không đụng. Để dành tinh thần cho buổi động phòng hoa chúc tối mai”.

Tần Tang biết lúc này mà quan tâm thì anh sẽ càng điên cuồng nên không nói gì, chỉ cười và rúc vào lòng anh. Một lát sau, móng vuốt của anh vẫn ngang ngược, nhưng động tác dần chậm lại, rồi hơi thở anh đều đều, ngủ thiếp đi.

Vài giọt mưa lọt vào qua cửa sổ, ngọn nến trên bàn lay động, người Giang Nam đều thiết kế nhà như trong mộng. Tiếng mưa đều đều, ôm người yêu say ngủ, Tần Tang cảm thấy chưa bao giờ có giây phút này, có thể khiến cô yêu “cuộc sống” như lúc này.

Anh yêu, ngày mai em sẽ là vợ anh, em nguyện... nguyện cùng anh già đi...

Hôn lễ của Trần Ngộ Bạch và An Tiểu Ly cũng cùng một ngày. Họ ở C, còn họ ở Giang Nam.

Tần Tổng không thể đến tham dự hôn lễ của Tần Tang, nên cậu ta và Kỷ Nam tham gia tiệc cưới của Trần Ngộ Bạch. Còn Dung Nham từ xa đến Giang Nam, thay mặt các anh em, đến dự tiệc cưới nhỏ nhỏ của Lý Vi Nhiên và Tần Tang.

Có lẽ mưa ngừng từ khuya hôm qua, gạch đá xanh trên đường còn ẩm ướt, nhưng ánh nắng đã rạng rỡ, hôm nay lại là một ngày hiếm hoi có nắng.

Nghĩ đến ảnh hưởng của vài chuyện trước đó mà hôn lễ này rất đơn giản, những người đến đều là họ hàng thân thuộc. Diệp Thụ mặc xường xám kiểu cổ thêu hoa, rất giống thiếu nữ thời xưa từ trong tranh sơn thủy Giang Nam bước ra. Tần Uy khoác tay Vương Di trang điểm tinh tế, ngang qua bà, mỗi người một nẻo.

Lý Vi Nhiên trước lễ cưới chừng nửa tiếng đã chạy khắp nơi tìm máy ảnh. Dung Nham đi tìm giúp anh, vội vã đẩy cánh cổng nhà thờ khép hờ, muốn đi xuyên qua để đến phòng nghỉ phía sau.

Ánh nắng từ trên tháp nhọn chiếu xuống, trong veo. Cả nhà thờ chìm trong im lặng. Bên cạnh chiếc bàn lớn phía trên cùng, một cô gái mặc áo phụ dâu màu trắng, trông không tới hai mươi tuổi, đang ngồi nghiêng trên ghế đàn dương cầm, mười ngón tay lặng lẽ di chuyển không phát ra âm thanh trên phím đàn, đang luyện tập lại bản nhạc lát nữa sẽ diễn tấu.

“Mộc Mộc!”, Lý Vi Nhiên từ sau lưng Dung Nham chạy tới, “Tang Tang để máy ảnh ở đâu, em có biết không?”.

Cô gái chăm chú nhìn ngón tay nhảy múa của mình, không quay lại, giọng nhỏ nhẹ đáp: “Không thấy...”

Giọng nói mềm mại lướt qua tim Dung Nham, tiếng đàn sau đó vang lên du dương.

Giang Nam hôm đó, khuyên đảo không chỉ một thành trì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-yen-khi-ta-gap-nhau>